MILTON WILLIAM COOPER

Partea nevăzută a lumii: Societăţi Secrete

Titlul original: „Behold a pale horse” by Milton William Cooper

Copyright © by Milton William Cooper

Editura Elit

I.S.B.N. 973 – 9380 – 05-O

MILTON WILLIAM COOPER

PARTEA NEVĂZUTĂ A LUMII: SOCIETĂŢI SECRETE

Traducere:

CORINA GRIGORE-PINTILIE

CUVÂNT ÎNAINTE

Nu-mi este deloc uşor să scriu despre mine. De asemenea, nu pot să înţeleg de ce oamenii doresc cu atâta ardoare să cunoască totul despre mine. Niciodată nu am intenţionat să fiu eroul nimănui. Şi felul în care mi-am trăit viaţa nu poate constitui pentru nimeni un exemplu demn de urmat. Mă consider un om normal, cu anumite calităţi, dar şi cu o mulţime de defecte. Sunt mândru de unele realizări, dar există şi lucruri pe care îmi doresc şi acum să nu le fi făcut. Nu sunt perfect şi nici nu cred că aş vrea să fiu. Dar sunt sigur că nu merit să fiu aşezat pe un piedestal. Sunt un om simplu, care doreşte să transmită un mesaj. Şi acest mesaj va fi acceptat de puţini dintre voi. Dar pentru cei care vor accepta, voi fi ca un frate. Poate… putem schimba viitorul în mai bine.

William Moore afirmă în publicaţia „*Focus*”, al cărei unic scop este dezinformarea, că sunt un predicator fundamentalist. În urmă cu douăzeci de ani aş fi luat această afirmaţie ca pe un compliment, dar astăzi nu pot crede decât că se urmăreşte un anume scop. De aceea o şi spun. Nu sunt şi nu am fost niciodată predicator. Nu am

înfiinţat o biserică. Nu am iniţiat o religie. Nu aparţin nici unei organizaţii. Nu am niciun grup al meu. Nu există niciun cult şi nici nu sunt lider de cult.

La emisiunile de radio unde am fost invitat, au sunat oameni care au pretins că surse sigure i-au informat că sunt un radical extremist de dreapta. Alţii au spus că au dovezi că aparţin unei organizaţii rasiste. Alţii, că mi-au găsit numele pe listele cu membrii unui partid comunist. Un bărbat din Los Angeles, întotdeauna aceeaşi voce, sună la emisiunile radio şi afirmă că sunt alcoolic. Adevărul este că majoritatea prietenilor şi cunoscuţilor mei se consideră a fi liberal-democraţi. Unicul meu crez este Constituţia. Soţia mea este chinezoaică. Deci rasist nu am cum să fiu. Am luptat în Vietnam, împotriva comuniştilor. Dacă va trebui, voi lupta din nou împotriva lor, dar numai pe pământ american. Când eram tânăr, obişnuiam să consum mult alcool, dar acum nu mai beau deloc. Majoritatea prietenilor mei nu m-au văzut niciodată cu paharul în mână. Dar nu mă îndoiesc că se vor spune minciuni în continuare.

Încercările de discreditare şi de murdărire a caracterului meu probabil se vor înrăutăţi. Şi vreau să se ştie de acum că mi-aş dori să credeţi tot ce se spune despre mine, indiferent dacă se vorbeşte de bine sau de rău. Să vedem dacă asta schimbă ceva din ceea ce vă voi spune. Să vedem dacă se vor schimba dovezile. Cred că aceasta este cea mai bună cale de a înfrunta aceste atacuri. Dumneavoastră, cei care sunteţi interesaţi de adevăr, veţi dori să mă cunoaşteţi sau să intraţi în legătură cu persoanele apropiate mie. Cei care vor proceda astfel, vor fi singurii care vor şti cine şi ce sunt.

Predecesorii mei provin din Anglia, Scoţia şi Irlanda. Am avut rude care au luptat în ambele tabere ale Războiului Civil, sau în războaiele indiene. Unul dintre strămoşii mei a fost hoţ de cai în Texas. Nu ştiu sigur, dar

cred că a fost pedepsit cu spânzurătoarea. Când eram mic, ai mei vorbeau în şoaptă despre faptul că în trupurile membrilor familiei mele curge sânge Cherokee. De fiecare dată când întrebam dacă este adevărat, mi se spunea să tac. Niciodată nu am reuşit să înţeleg de ce le era frică să recunoască faptul că avem sânge indian. Întotdeauna am fost de părere, şi încă mai sunt, că ar trebui să fim mândri de asta. Ceva mai târziu am descoperit că vârstnicii din familia mea, ca şi alţi vârstnici din alte familii, credeau că a fi în parte indian este ca şi cum ai purta toată viaţa un stigmat. În vremurile de demult, oamenii au trăit greu, după reguli dure. Dacă nu erai acceptat de vecini, era ca şi cum ai fi fost mort.

M-am născut pe 6 mai, 1943. Am fost crescut într-o familie de militari. Tatăl meu, Milton V. Cooper, a fost trecut în rezervă cu gradul de locotenent-colonel USAF. Şi-a început cariera ca tânăr cadet, pilot de avioane biplane şi apoi a fost pilot de comandă, până când a fost trecut în rezervă. A avut la activ mii de ore de zbor.

Mama mea este o adevărată doamnă din Sud. Când era tânără i se spunea „frumoasa sudistă”. Dovie Nell (Woodside) Cooper este genul de femeie la care visează bărbaţii în singurătate. Este cea mai bună, mai dulce şi mai fină femeie din câte am cunoscut.

În 1961 am absolvit Liceul Yamato, în Japonia. În toamna aceea, m-am înrolat în Forţele Aeriene. Mi-aş fi dorit să mă înrolez în Marina Militară, dar întotdeauna am avut râu de maşină, deci, logic, aveam şi rău de mare. Instrucţia de bază am făcut-o la Baza Aeriană Lackland, Texas şi apoi la Şcoala Tehnică de Aparate de zbor de la Baza Aeriană Amarillo.

Pentru perfecţionare, am fost repartizat la Baza Aeriană Sheppard, la regimentul 495 Bomb Wing, ce făcea parte din Comandamentul Strategic al Aerului. Mai târziu, denumirea a fost schimbată în 4245 Bomb Wing – nu mă

întrebaţi de ce. În scurt timp m-am schimbat – dintr-un puşti slăbănog, care nu prea ştia pe ce lume se află, am devenit pilot pe bombardierele B-52 şi pe avioanele de alimentare KC-135.

Am văzut *cu ochii* mei bombele atomice. Am lucrat la bazele unde erau amplasate. Din această cauză, trebuia să am mereu la mine un aparat de măsurare a nivelului de radiaţii, deoarece eram mereu expus. Pe atunci, noi eram cei care alcătuiam elita Forţelor Aeriene, şi o ştiam. Am primit, pentru efortul depus, o mulţime de citări pe ordine de zi. Apoi am fost răsplătit cu medalia Apărării Naţionale şi cu medalia pentru merite deosebite, din partea Forţelor Aeriene. (De fapt, cred că toată lumea a primit medalia Apărării Naţionale, pentru ca nimeni să nu se simtă prost stând cu pieptul gol în formaţie.)

În această perioadă am cunoscut o serie de sergenţi care, într-un fel, m-au adoptat. Ieşeam împreună în oraş şi serile noastre se terminau, de obicei, în diverse baruri şi cluburi, unde beam o grămadă de bere şi alergam după femei. Mi-au istorisit o grămadă de întâmplări, dintre care cea mai interesantă era aceea când. cu câţiva ani în urmă, regimentul lor fusese ataşat la o unitate specială care recupera resturile farfuriilor zburătoare ce se prăbuşeau pe teritoriul nostru. Sergentul Meese mi-a povestit odată cum a participat la o operaţiune de transport a unei farfurii zburătoare, care era atât de mare încât, iniţial, a fost necesară o echipă specială care să cureţe terenul, deoarece, pe o suprafaţă mare, fuseseră distruse toate reţelele de comunicaţii, plus că trebuiau construite garduri de îngrădire de jur-împrejurul suprafeţei de cercetare. Această echipă a fost înlocuită cu o alta; abia după aceea au urmat ei. Nu i-am crezut niciodată, mai ales pentru că, de fiecare când povesteau, nu o făceau decât sub efectul băuturii – altfel, nu ar fi vorbit. Plus că ştiam că sergenţii le spun celor mai tineri tot felul de poveşti fantastice.

În 1965 am plecat din Forţele Aeriene şi în decembrie acelaşi an m-am înrolat în Marina Militară. Întotdeauna am iubit oceanul. Visul meu de mic copil era de a fi marinar. Cu sau fără rău de mare, am luat hotărârea de a-mi transforma visul în realitate. Am fost trimis la Centrul de Antrenament al Marinei Militare din San Diego. Datorită faptului că aveam experienţă, am fost numit şef-recrut de companie. Mi s-a permis să-mi păstrez gradul şi funcţia, în compania mea erau mulţi băieţi de treabă şi aveam un comandant excepţional, Campbell, electrician şef. El a fost cel care m-a ajutat să mă integrez. Un om bun, al cărui interes primordial era de a ne învăţa tot ce trebuia să ştim despre rău şi de a ne apăra de el. Spre deosebire de alţi instructori, Campbell era un om care îşi cunoştea valoarea şi care nu voia să demonstreze nimănui nimic. Era, cu adevărat, prietenul nostru.

În perioada aceasta, m-am înrolat voluntar la corpul de submarine (aveam simţul aventurii extrem de dezvoltat). Am fost acceptat şi după ce am încheiat perioada de executare a antrenamentului de bază, am primit ordin de transfer la baza de submarine, pe *USS Tiru* (*SS – 416*) Pearl Harbour, Hawaii. Dumnezeule, ce noroc! Nu-mi venea să cred! Iată că mi se împlinise visul de a fi în Marină! Am cerut, am primit – aşa ceva se întâmpla foarte rar în serviciul militar. Şi, mai presus de toate, am fost trimis în Hawaii, tărâmul paradisului tropical. Eram în al nouălea cer.

Am aterizat în Hawaii şi am luat un taxi, care m-a dus direct la baza unde se aflau submarinele. Dar al meu nu era de găsit. Am început să întreb în stânga şi-n dreapta, până când am găsit pe cineva care mi-a spus că barca mea (în jargonul Marinei, submarinelor li se spune „bărci”) nu se afla acolo. Am luat un alt taxi.

Şoferul m-a lăsat la capul unui debarcader care părea că nu a mai fost curăţat de când japonezii au bombardat

Pearl Harbour-ul. Plus că era o dezordine de nedescris, cabluri de toate mărimile aruncate peste tot, rămăşiţe din metal, piese de toate felurile posibile şi imposibile. În aer plutea un miros greu de motorină, fum, oţel şi vopsea. Primul meu gând a fost: „dacă într-adevăr există iadul pe pământ, se pare că am nimerit exact acolo”. Am mers până am ajuns la capătul debarcaderului. Acolo, goală, curăţată numai pe jumătate, era barca mea, USS Tiru. În jurul ei mişunau ca furnicile o mulţime de oameni. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Existau oameni care voiau ca eu să merg pe mare, apoi sub apă, cu nenorocirea aceea. Gata cu norocul meu.

Am raportat celor în cauză că am sosit, apoi am fost trimis la barăci, unde mi s-a repartizat un pat şi un vestiar. Când am întrebat despre ieşirile în oraş, mi s-a spus că noii-veniţi nu au voie să părăsească unitatea decât mult mai târziu. Era din ce în ce mai rău.

Următoarele luni le-am petrecut şlefuind, şmirgheluind, vopsind şi învăţând totul despre barcă. Oamenii din echipaj, cu excepţia bucătarului, erau nemaipomeniţi. Bucătarul şef era ameţit de băutură în fiecare minut din zi şi din noapte. Nu mă plăcea, deci nu prea primeam de mâncare.

În perioada în care am stat pe Tirumi-am făcut doi prieteni. Un marinar negru, Lincoln Loving şi un indian-american, căruia îi spuneam Geronimo. Eram trei şi eram inseparabili. Dintre noi, Geronimo era cel mai experimentat, deci ne-a fost un fel de profesor, şi mie şi lui Lincoln. Ştia totul despre barcă, tachelaj, vopsea şi o mulţime de alte lucruri care trebuie ştiute de un bărbat care vrea să supravieţuiască în Marina Militară. Eu ştiam aproape totul despre cum să te descurci în mediul militar, deci i-am învăţat şi pe Geronimo şi pe Lincoln. Lincoln cunoştea aproape toate locurile de distracţie de pe insulă, deci el era şeful cu petrecerile.

Din tot acel timp petrecut pe *Tiru*, nu voi uita niciodată trei evenimente memorabile. Primul, a fost un incident ce a avut loc la un test de scufundări pe care îl executam lângă insula Oahu. Lincoln şi cu mine tocmai ieşisem din serviciul de gardă şi stăteam de vorbă, când, brusc, am sărit în picioare. Auzisem un zgomot, un *„dang”*, ce venea din faţa bărcii şi am simţit că ne-am lovit de ceva, sau că am fost loviţi. Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine – nu mai făceam nicio mişcare; nu făceam nimic altceva decât să ascult atent zgomotul de frecare metalică, ce înainta pe lateralul bărcii către noi. Ne-am ţinut respiraţia, în timp ce zgomotul devenea din ce în ce mai amplu. Credeam că nu va mai înceta niciodată. Nimeni, nicăieri, nu făcea nicio mişcare.

În cele din urmă, după o perioadă care ni s-a părut lungă cât o viaţă de om, zgomotul a încetat. Dacă metalul ar fi străpuns carcasa bărcii, niciunul dintre noi nu ar mai fi fost acum în viaţă. Niciodată nu am aflat ce a fost. Când ne-am întors la Pearl, comandantul nostru a dat imediat ordin ca scafandrii să coboare sub apă, să vadă ce s-a întâmplat. După ce au ieşit la suprafaţă, aceştia au raportat că carcasa era zgâriată aproape pe toată lungimea laterală. Am reparat imediat ceea ce era de reparat şi în câteva zile barca a fost ca nouă, dar noi, datorită unor clipe de coşmar, ne-am schimbat complet viziunea asupra vieţii.

A doua întâmplare a avut loc într-un tranzit între zona Portland-Seattle şi Pearl Harbour. Într-o după-amiază, eram de santinelă între orele 12.00 – 16.00. Geronimo era supraveghetor de bord. Era o zi strălucitoare, dar razele de soare erau reci, ascunse deseori de nori. Era frig.

După un timp, Lincoln, care venise la noi, a coborât în cabină, iar eu şi Geronimo ne-am luat binoclurile, pentru a ne îndeplini sarcina nesfârşită de scrutare a orizontului. Iar şi iar, apoi am făcut o pauză pentru a ne odihni ochii şi

a schimba câteva cuvinte. Apoi ne-am întors la treabă, tocmai la timp pentru a vedea un disc uriaş care s-a ridicat din ocean – apa se revărsa cascade de pe marginea discului – a rămas un timp parcă plutind în aer şi apoi a dispărut în nori. Inima îmi bătea nebuneşte. Am încercat să vorbesc, dar nu am reuşit să articulez niciun cuvânt. În tot acest timp, Geronimo rămăsese aplecat – strigase la cei de jos să-i trimită cafele şi le aştepta nerăbdător, boscorodind.

Nu ştiam dacă să raportez ceea ce văzusem – mă gândeam că nimeni n-o să mă creadă. Am privit din nou orizontul. Nu vedeam decât cerul, norii şi oceanul. Parcă nu se întâmplase nimic. Parcă visasem. După câteva clipe, Geronimo a venit lângă mine, cu cafeaua aburindă. M-am uitat din nou. Nimic. I-am spus lui Geronimo:

— Cred că am văzut ceva, dar l-am pierdut. Uită-te şi tu, poate vezi mai bine.

Bucuros că în sfârşit se întâmpla ceva care să întrerupă starea de monotonie, Geronimo şi-a ridicat binoclul la ochi. Exact în momentul în care am procedat la fel, am văzut-o. Farfuria zburătoare gigant a ieşit dintre nori şi, împingând apa pe laterale, a intrat în ocean şi a dispărut. Era incredibil. De data asta o văzusem cu ochiul liber şi mărimea ei, comparativ cu vastitatea oceanului, nu avea nimic uimitor. Geronimo înţepenise, cu gura căscată. După ce şi-a revenit, a început să strige:

— Mamă! Ce dracu' – hei! Băieţi! Aţi văzut? Cel de la comandă avea întipărită pe chip o expresie pe care nu o voi uita toată viaţa – şocat, cu binoclul în mână, cu gura căscată, a spus:

— „Doamne, de ce s-a întâmplat asta tocmai în schimbul meu?" Apoi s-a întors şi a început să strige „Căpitan pe punte, căpitan pe punte!" După ce a rămas câteva secunde pe gânduri, a fugit în cabina de supraveghere şi a cerut o cameră de luat vederi. „Să o

aducă cineva sus aici, repede". Căpitanul a venit în fugă, împreună cu Quintero, şeful de compartiment, care avea cu el camera de luat vederi. A ascultat calm relatarea, apoi s-a uitat la noi fix şi a dat din cap afirmativ. Îi era de ajuns ce auzise. A coborât în sală şi a preluat personal comanda. În tot acest timp, toată lumea zumzăia agitată, zvonurile se împrăştiau cu rapiditate. Căpitanul a ordonat unui ofiţer să stea lângă radar şi să raporteze fiecare mişcare. Noi rămăsesem în aceleaşi locuri – aşteptarea a meritat, deoarece aceeaşi navă, sau una identică, s-a ridicat încet din apă, înclinată la un unghi destul de mare şi apoi a dispărut. M-am uitat cu coada ochiului şi am văzut cum şeful nostru face fotografie după fotografie. Nu mi-a fost greu să trag câteva concluzii. Maşinăria era de metal – fără nicio îndoială. Avea o culoare ciudată, ca de vas cositorit. Nicio lumină. Nicio strălucire. Mi s-a părut că văd nişte orificii, ca un fel de hublouri de aerisire, dar nu puteam fi sigur. Radarul a raportat contactul – nava urma aceeaşi direcţie înspre care ne îndreptam noi. Apoi am văzut de mai multe ori cum nava intra şi ieşea din apă, pentru ca apoi, în sfârşit, să se îndrepte către cer şi să nu mai revină – ştiam că a dispărut pentru totdeauna. Episodul a durat cel puţin zece minute. Înainte de a părăsi puntea, căpitanul a luat cu el camera de luat vederi şi ne-a dat ordin să nu vorbim cu nimeni despre ceea ce am văzut. Ne-a spus că incidentul trebuie să rămână secret şi că nu avem voie să-l comentăm nici măcar între noi. Am îndeplinit ordinul întocmai. Noi, cei care am văzut nava spaţială, nu am avut voie să mergem pe ţărm, nici măcar după ce am ajuns la Pearl Harbour. Chiar şi celor care nu au văzut nimic li s-a spus să rămână la bord. După două ore, a sosit un ofiţer de la Biroul de Contraspionaj al Marinei militare. Imediat ce a urcat la bord, s-a dus direct către biroul comandantului. Peste aproximativ jumătate de oră am fost chemaţi la comandant şi ni s-a spus să

rămânem în sala de aşteptare, după care am intrat, pe rând, să discutăm cu ofiţerul special. Cei dinaintea mea au ieşit destul de şifonaţi. Când mi-a venit rândul, am intrat – comandantul avea în mână dosarul meu. Voia să ştie de ce am plecat din Forţele Aeriene şi de ce m-am înrolat în Marina Militară. I-am explicat şi, când i-am spus de răul meu de mare, a început să râdă, pentru ca apoi, imediat, să se uite fix în ochii mei şi să mă întrebe:

— Ce-ai văzut acolo?

— Cred că o farfurie zburătoare, domnule, am răspuns.

Ofiţerul a început să tremure vizibil şi, după câteva clipe, s-a pornit să strige la mine. M-a ameninţat că mă va arunca în închisoare şi că acolo o să putrezesc. Credeam că n-o să se mai oprească, dar până la urmă s-a oprit, la fel de brusc cum a început. Nu mai ştiam ce să cred. Mi s-a pus o întrebare, am răspuns sincer; totuşi eram ameninţat cu închisoarea. Nu-mi era frică, dar eram confuz. M-am gândit că ar fi mai bine dacă aş adopta altă tactică. Tatăl meu a lucrat optsprezece ani în armată, iar eu aveam experienţa celor patru ani de serviciu militar. În tot acest timp, primul lucru pe care l-am învăţat a fost că ofiţerii nu-şi pierd niciodată controlul în asemenea măsură. Niciodată. Şi dacă răspunsul meu generase asemenea explozie, era logic ca a doua oară să spun ceva complet opus, chiar dacă ştiam că acesta fusese scopul unei acestei reacţii de isterie.

— Să o luăm de la început, zise el. Ce-ai văzut acolo?

— Nimic, domnule, am răspuns. Absolut nimic şi, dacă nu mai aveţi treabă cu mine, aş dori să plec. Am zâmbit larg, iar căpitanul a răsuflat uşurat.

— Eşti sigur, Cooper? a întrebat el.

— Da, domnule, am răspuns, sunt sigur.

— Eşti un marinar bun, Cooper, a spus el. Avem nevoie de oameni ca tine în Marină. Vei ajunge departe.

Apoi m-a pus să citesc câteva hârtii – pe toate scria acelaşi lucru, dar de fiecare dată cu alte cuvinte. Pe scurt, scria că dacă voi vorbi vreodată despre acel ceva pe care, de fapt nici nu l-am văzut, voi fi amendat cu 10.000 $ şi voi fi închis pentru zece ani, că pierdeam toate sumele de drept alocate de stat, inclusiv pensia. Mi-a cerut să semnez o hârtie unde declaram că am înţeles perfect tot ce am citit şi că toate acestea sunt măsuri speciale luate pentru a se asigura securitatea informaţiilor. Semnând, am fost de acord să nu comunic sub nicio formă informaţiile privitoare la cele văzute anterior. Nimănui. Apoi mi s-a permis să plec şi, Doamne, cât de uşurat m-am simţit. La puţin timp după incident, am demisionat din serviciul de submarine şi am fost transferat la *USS Tombigbee* (*AOG-11*). *Tombigbee* era o navă enormă, ce transporta produse petrolifere – mai periculos decât serviciul de submarine. Căpitanul era nebun, iar echipajul era o combinaţie de idioţi şi inadaptaţi. Odată, când eram de gardă, a trebuit să folosesc arma pentru a apăra un ofiţer, care a fost atacat de unul dintre marinari. Fiecare zi pe nava aceea era un coşmar. Funcţia mea era de navigator specialist şi, după un timp, am fost avansat la gradul de subofiţer clasa a doua, în ciuda tuturor obstacolelor. După un an, căpitanul a fost eliberat din funcţie sub acuzaţia de incompetenţă, iar eu am fost transferat la şcoală. La început, nu am ştiut unde voi ajunge, dar, la sfârşit, am avut o surpriză plăcută, deoarece era vorba de Şcoala de Securitate şi Informaţii a Marinei Militare, iar eu urma să ocup funcţia de Specialist în Securitatea Internă (NEC 9545). Am urmat cursuri de antrenament, m-am pregătit pentru operaţiuni speciale de asigurare a unor anumite zone, a clădirilor, instalaţiilor şi chiar a informaţiilor secrete. În cadrul acestor antrenamente erau incluse diferite categorii, cum ar fi arme speciale, tehnici de identificare şi dezarmare, de detectare a microfoanelor, de înregistrare a convorbirilor,

de transmisiuni şi multe alte subiecte. Am fost antrenat special pentru pregătirea şi coordonarea întâlnirilor ce aveau loc în zona Pacificului între membrii serviciului secret. Din ziua în care m-am transferat la şcoală (1965) şi până am plecat din Marina Militară, am lucrat în Serviciul de Securitate şi Informaţii al Marinei Militare. După absolvire am fost transferat în Vietnam. M-am oferit voluntar cu un an înainte, deoarece ştiam că am mai multe şanse de supravieţuire în război, decât să mai nimeresc pe cine ştie ce navă care transporta produse petrolifere. Faptul că mi s-a aprobat cererea a fost prima veste bună pe care am primit-o după mult timp. Aveam, în sfârşit, ocazia să lupt pentru ţara mea. Abia peste câţiva ani mi-am dat seama cât de prost am fost. Am debarcat la Da Nang şi am fost cazat la Camp Carter, cartierul general al Serviciului de Securitate şi Informaţii al Marinei Militare ce aparţinea Corpului I. Am fost intervievat de căpitanul Carter, comandantul corpului. Numele s-a dovedit a fi o coincidenţă. Căpitanul Carter m-a întrebat dacă aş putea fi un bun căpitan de navă-patrulă, iar eu i-am spus că aş fi. Ce altceva puteam să-i spun? Credeam că glumeşte când mi-a comunicat că voi fi comandant de vas şi de echipaj. Nu a glumit. Locotenentul Ducy de la *Harbor Patrol*, o divizie a Serviciului de Securitate şi Informaţii al Marinei Militare, mi-a permis să-mi aleg un echipaj şi un vas de patrulă, din 45 de nave disponibile care tocmai fuseseră descărcate. Eu şi echipajul meu am petrecut următoarele trei zile cercetând fiecare centimetru al vasului, finisând, ştergând, vopsind, verificând de două, de trei ori, motoarele. Unul dintre marinari a pus draperii în fiecare cabină. Robert G. Barron, secundul meu, a verificat fiecare armă de la bord. Sincer să fiu, numai când mă uitam la ele, mă treceau fiori din cap până-n picioare. În acele momente am jurat că voi fi cel mai bun căpitan care a comandat vreodată un vas combatant pe timp de război. Am învăţat

să trăiesc doar cu 2, 3 ore de somn din 24 şi să nu mănânc niciodată până când nu eram sigur că echipajul meu are tot ce-i trebuie pe masă. Am petrecut o mulţime de nopţi patrulând râul şi portul Da Nang. Cele mai grele momente nu au fost cele în care eram atacaţi sau bombardaţi de inamic… într-o noapte, golful Tonkin a fost traversat de un taifun atât de puternic încât, pentru a salva bărcile, a trebuit să le scoatem în larg. Ce situaţie! Manevram bărcuţa noastră printre două cargouri de transport de mărimi monstruoase – atunci a fost prima dată când am aflat cu adevărat ce înseamnă frica. Vântul era atât de puternic, încât niciunul dintre noi nu putea sta pe punte. Apa intra peste tot şi mă rugam la Dumnezeu să nu cumva să obosească cei de la pompe! Abia am reuşit să trecem printre cele două cargouri. Şi, trebuie să menţionez că ei se aflau în mai mare pericol decât noi. A doua zi dimineaţă furtuna s-a calmat, iar noi ne-am întors în lăcaş – imediat ce am ancorat, am căzut, frânţi de oboseală. Următoarele două zile le-am petrecut reparând vasul, curăţând armele şi verificând tot ce era de verificat. Apoi ne-am dus la club, am băut cu toţii şi, epuizaţi, am dormit două zile. Un lucru care nu mi-a plăcut niciodată în Vietnam a fost faptul că era foarte dificil să menţii unitatea şi moralul oamenilor pentru că, în momentul în care persoanele ce făceau parte dintr-un anume grup se adaptau unii celorlalţi, erau trimişi în alte părţi, cu alte misiuni şi erau înlocuiţi de alţii, cu care trebuia să o iei de la capăt. Când mi-a venit rândul să merg acasă, aveam sentimentul că îmi părăsesc echipajul. Am încercat să mai rămân, dar nu s-a mai putut. În perioada în care am stat în Vietnam, am observat, mai ales când mă aflam pe DMZ I, că OZN-urile desfăşurau o mulţime de activităţi. În privinţa lor foloseam mesaje speciale, codate, deoarece OZN-urile, mi s-a spus, făceau parte din categoria „informaţiilor deosebite”. Am înţeles ce înseamnă *deosebite* abia când locuitorii unui sat întreg au

dispărut după ce a fost văzut un OZN patrulând pe deasupra localităţii respective. Am aflat că ambele tabere au deschis focul asupra OZN-urilor şi că li s-a răspuns cu o lumină misterioasă, de culoare albastră. De asemenea, circulau zvonuri cum că OZN-urile au răpit şi au mutilat doi soldaţi, după care i-au lăsat aruncaţi în nişte tufişuri. Nimeni nu ştia cât de adevărate erau aceste zvonuri, dar faptul că persistau şi se înmulţeau m-a făcut să cred

1 că, pe undeva, există şi o sămânţă de adevăr. Mai târziu, am aflat că majoritatea erau adevărate. În cele din urmă am ajuns înapoi în Hawaii. De data aceasta am lucrat un timp la Cartierul General al comandantului Flotei Pacificului, la Makalapa, situat pe un deal, lângă Pearl Harbour. Am fost chemat de cei de la Administraţie, care m-au pus să completez tot felul de formulare. Mi-amintesc că una dintre întrebări a fost dacă am făcut parte dintr-o organizaţie. M-am uitat pe listă şi am încercuit Societatea DeMolay, răspunzând afirmativ. Am fost repartizat la un birou operaţional (OPSTAT), sub comanda locotenentului-comandor Mercado, pentru a face ceva util în timpul în care FBI-ul urma să-mi scotocească trecutul. Şase luni mai târziu, am fost chemat la biroul şefului Statului Major al Serviciului Secret al Marinei Militare. Mi s-a cerut să citesc regulamentul privind Programul de Reabilitare al Personalului, care era adresat celor care aveau acces la arme nucleare, la informaţii despre armele nucleare, coduri de lansare şi multe alte lucruri care erau legate de aceste arme. Mi s-a cerut să citesc şi să semnez un jurământ de păstrare a secretului, ceea ce am şi făcut. Apoi căpitanul Caldwell mi-a comunicat că am fost avansat în statut, fiind considerat Top Secret, Q, responsabil cu compartimentarea informaţiilor speciale şi că a doua zi, la orele 04.00 urma să mă prezint la raport la comandantul echipei CINCPACFLT Intelligence Briefing. Ceea ce am şi făcut. Ce am aflat în perioada în care am rămas alături de

această echipă a constituit motivul pentru care am ajuns să scriu această carte. După o perioadă, am fost avansat din nou ca operator special. În ziua în care am aflat că Biroul de Informaţii al Marinei Militare a participat la asasinarea preşedintelui John F. Kennedy şi că şoferul limuzinei a fost agent al Serviciului Secret şi persoana care l-a împuşcat în cap pe preşedinte, am plecat, cu intenţia de a nu mă mai întoarce. Bunul meu prieten, Bob Swan, este cel care a discutat cu mine şi m-a convins să revin. Mai târziu, pe 1 iunie 1972, în ajunul nunţii mele, i-am spus lui Bob tot ce ştiam despre OZN-uri, despre asasinarea lui Kennedy, despre Marina Militară, despre Guvernul Secret, despre viitoarea eră glaciară, despre Alternativele 1, 2 & 3, Proiectul GALILEO şi planul Noii Ordini Mondiale. Ştiam că toate acestea erau adevăruri, valabile până în ziua de azi. Totuşi, trebuie să vă avertizez; am găsit dovezi despre faptul că societăţi secrete plănuiau încă din 1917 să creeze o ameninţare artificială, care să provină din afara spaţiului nostru, care să unească umanitatea sub un singur guvern mondial, pe care l-au numit Noua Ordine Mondială. Încă mai caut adevărul. Cred că această carte se află mai aproape de adevăr decât tot ce a fost scris anterior.

După ce am fost trecut în rezervă, am vrut să predau unui reporter toate informaţiile. A doua zi am fost urcat cu forţa într-o limuzină, care m-a dus pe dealurile Oakland, unde am fost bătut de doi bărbaţi, care m-au abandonat acolo, într-o baltă de sânge. Unul dintre ei s-a aplecat şi mi-a luat pulsul. Celălalt a întrebat dacă sunt mort. Primul a răspuns:

— Nu, dar va fi.

— Bun, atunci nu mai e cazul să-i facem şi altceva.

Au urcat în limuzina neagră şi au dispărut. După un timp am fost găsit, dar o lună mai târziu, aceeaşi limuzină m-a accidentat. De data aceasta mi-am pierdut un picior.

La spital am fost vizitat de doi bărbaţi, care nu au vrut nimic altceva decât să-mi comunice că dacă nu-mi ţin gura, data viitoare accidentul va fi fatal. Le-am spus că o să fiu copil cuminte şi că nu mai este cazul să-şi facă griji. Dar în gând, mi-am jurat să dau totul în vileag imediat ce voi găsi o cale să o fac, fără să risc să fiu rănit din nou. Mi-au trebuit 16 ani, 27.000 $, un computer şi o mulţime de plicuri, dar acum sunt mulţumit – a aflat toată lumea.

După ce am plecat din Marina Militară m-am înscris la o şcoală, de unde, la absolvire am primit o diplomă în arta fotografică. Imediat după ce mi-am luat diploma, m-am angajat instructor la Şcoala de Coastă a Scufundătorilor de Adâncime Mare, apoi am lucrat şi ca instructor-specialist în fotografii subacvatice, reprezentant al Institutului Airco Tehnical, apoi director-asistent la Colegiul Adelphi Business, director-executiv la Colegiul Adelphi Business, coordonator de marketing la United Education & Software, director executiv la Institutul Pacific Coast Tehnical şi director executiv la Colegiul National Tehnical. De asemenea, am fost proprietarul galeriei de artă Absolute Image şi al unui studio de artă fotografică.

În primăvara anului 1988, am văzut o revistă ce făcea referiri la un document descoperit de o echipă de cercetare, Moore, Shandera şi Friedman, care făcea referiri la faptul că guvernului i s-a adus la cunoştinţă descoperirea unui OZN şi a unui număr de cadavre de extratereştri – o operaţiune denumită MAJESTIC / TWELVE. Ştiam că Moore şi Friedman erau agenţi guvernamentali şi că documentul era o fraudă. De Shandera nu auzisem niciodată.

Ştiam asta deoarece văzusem o listă cu agenţii care urmau să iniţieze un plan de contingenţă, MAJESTIC. Prin acest plan se întindea o capcană; astfel, erau identificaţi investigatorii unui asemenea, fenomen, urmând a fi

lichidaţi.

Am decis că acesta era momentul să intru şi eu în joc şi să expun ceea ce ştiam despre dezinformare. În primul rând, a trebuit să-i conving pe agenţi că eram un aiurit, care nu prea ştia pe ce lume trăieşte. Am pregătit câteva informaţii fără valoare, le-am amestecat cu informaţii reale şi i le-am dat lui Jim Speiser, operator pe calculator la reţeaua BBS, Paranet, prin el urmând să ajungă la Moore şi Friedman. În cele din urmă am aflat că Speiser lucra cu Moore; paginile cu informaţiile mele au ajuns pe reţea, dar după trei zile au dispărut din sistemul Paranet.

Friedman a sunat şi mi-a cerut adresa de acasă şi de la serviciu, plus o mulţime de date personale. Ştiam că sunt verificat prin reţeaua de informaţii. La o săptămână după ce am vorbit cu Riedman, la mine acasă au sosit doi agenţi de la Serviciul de Investigaţii al Apărării Naţionale şi mi-au confiscat toate dischetele. Computerul nu mi l-au luat deoarece era un XT, fără hard drive. Ştiam că planul meu a funcţionat, deoarece PE MINE m-au lăsat în pace. Apoi, cu ajutorul lui Annie şi al câtorva prieteni de încredere am pregătit informaţiile reale, încercând să le formulez cu cea mai mare corectitudine şi împreună le-am trimis prin poştă, în toate locurile importante posibile – operaţiunea m-a costat 27.000 $. Am trimis în toată lumea plicuri format mare, pline de informaţii. Iată motivul pentru care nu am fost arestat şi nu mi s-a făcut niciun rău. Orice mişcare ar fi făcut, ar fi fost interpretată drept o confirmare a celor dezvăluite. Nu m-am oprit aici – am operat inclusiv în reţelele din toată lumea. În acelaşi timp, am afirmat public că Moore, Shandera şi Friedman sunt agenţi guvernamentali şi că documentul publicat de ei este o fraudă. Am fost atacat de toată lumea. S-a insistat că Moore, Shandera şi Friedman sunt persoane respectabile, cărora nu li se poate aduce niciun reproş. Pe 15 aprilie 1989 am demisionat de la colegiu, unde ocupam funcţia de

director executiv. Mai târziu, în această carte veţi găsi toate detaliile. Faptul că nu mai aveam venituri constante a fost o adevărată lovitură pentru familia mea. Stan Barrington, şeful Serviciului de Securitate al colegiului a fost singurul care ne-a ajutat, împrumutându-ne 5.000 $. Gestul lui m-a impresionat teribil, drept pentru care i-am oferit 24% din drepturile mele de autor. Niciunul dintre noi nu se aştepta la cine ştie ce sume şi, până în acest moment, nu ne-am înşelat. Totuşi am reuşit să mă achit de datoria ce o aveam faţă de el şi l-am şi ajutat să câştige ceva în plus. Stan se ocupă de tipărirea informaţiilor şi de vânzarea lucrărilor mele şi a casetelor video. Este singurul meu reprezentant autorizat.

Pe 1 iulie 1989, Moore a recunoscut că este agent, afirmând că a spionat munca unor cercetători, că a schimbat documente, că scopul acestor operaţiuni a fost dezinformarea şi că, din cauza presiunilor exercitate asupra domnului Paul Bennowicz, acesta a trebuit să se interneze într-un spital de boli nervoase. Moore a afirmat că a fost recrutat de o agenţie de spionaj şi că a acceptat să devină agent. Totuşi, toate aceste declaraţii au fost trecute sub tăcere de cei implicaţi – nimeni nu a ştiut că am avut dreptate.

Din acel moment, şi eu şi Annie am fost hărţuiţi şi urmăriţi. Pe robotul nostru telefonic cineva lăsa câteva mesaje în fiecare zi, tot felul de ameninţări şi telefonul suna de câteva ori pe noapte, fără să vorbească nimeni, indiferent cât de mult insistam. În faţa casei parca zilnic câte o maşină guvernamentală; eram păziţi de băieţi bine îmbrăcaţi, care nu făceau nimic altceva decât să ne urmărească fiecare mişcare. La uşa noastră apăreau cele mai ciudate personaje, uneori şi la miezul nopţii. I-am cumpărat lui Annie un pistol automat calibrul 38 şi pentru mine unul de 9 mm. Am învăţat-o pe Annie să tragă cu pistolul şi ştiam că nu va ezita să-l folosească în cazul în

care cineva ne ameninţa viaţa, ei, mie, sau fetiţei noastre. De la un anumit moment, aceste tentative de intimidare au început să mă streseze. Am ieşit afară din casă şi m-am dus la cei care stăteau în maşină şi-mi „păzeau" casa. Le-am spus că dacă doresc să mă cunoască mai bine, ar trebui să vină în casă, să bea o ceaşcă de cafea, iar eu le voi spune tot ce vor să ştie, fără nicio reţinere. I-am informat că dacă vor continua să ne hărţuiască, voi folosi pistolul. Apoi m-am dus în spatele maşinii şi am notat numărul de înmatriculare. Cei doi au plecat şi, din ziua aceea, nu am mai avut probleme cu ei. Dar asta nu înseamnă că s-a renunţat. Când ne-am mutat în Arizona, nimeni nu ne ştia noua adresă. Totuşi, când am intrat pe şosea, în spatele nostru a apărut o maşină guvernamentală. Omul ne-a făcut semn, a coborât din maşină şi ne-a spus că s-a rătăcit şi că voia să ştie unde se află şi, dacă ştim, să-i spunem cine locuieşte acolo. Ne-a spus că era responsabil cu recensământul în zonă şi că voia să se asigure că nu a uitat pe nimeni. M-a întrebat cum mă cheamă. I-am spus să plece de pe proprietatea mea şi să nu se mai întoarcă. A protestat, dar când a văzut cât eram de serios a plecat (tocmai îi făcusem semn lui Annie să-mi aducă pistolul). Da, ştiu, mulţi ar putea spune că sunt paranoic – începusem să o cred şi eu, până am aflat că cei care se ocupă de recensământ NU CIRCULĂ CU MAŞINI GUVERNAMENTALE. Am fost escrocaţi de tot felul de producători TV, scenarişti, autori de carte, „experţi" în cinematografie. Târziu mi-am dat seama că reporterii TV şi ziariştii pe care i-am cunoscut sunt nişte mincinoşi. Nu sunt deloc obiectivi şi nu dau doi bani pe adevăr. Singurul instrument media prin care încă se mai exprimă adevărul este radioul, dar chiar şi acolo ţi se interzice uneori să discuţi despre anumite subiecte. Materialul meu a fost copiat, schimbat şi chiar plagiat. Mulţi au folosit informaţiile adunate cu greu de mine pentru a face bani,

fără să-mi spună, fără să aibă permisiunea mea. Un producător de la Hollywood voia să cumpere, în exclusivitate, drepturile asupra materialului meu pentru un dolar!

Cel mai mare rău mi l-au făcut doi escroci, ex-actori, oameni în vârstă, Michael Callan şi Douglas Deane. Când am scăpat de ei era deja prea târziu, pentru că furaseră tot ce aveam. Rămăsesem fără niciun ban. În acel moment eram faliţi, nu mai aveam nici unde să stăm. Dacă nu ne-ar fi ajutat nişte prieteni buni din Minnesota, nu am fi supravieţuit. Astăzi am fi fost pe stradă. Callan şi Deane au continuat să ne facă rău, difuzând materialul peste tot. De fapt, cred că încă de la început scopul lor a fost să încerce să-mi distrugă toate posibilităţile de a încerca să educ poporul american. Şi aproape că au reuşit.

CAPITOLUL 1

EXTRASE DIN

ARME TĂCUTE PENTRU RĂZBOAIE SILENŢIOASE

Copie furnizată de domnul Tom Young, un luptător pentru cauza Libertăţii

Extrase tipărite cuvânt cu cuvânt, exact cum au fost descoperite

(Comentariile şi ideile mai importante relatate cu majuscule sunt adăugate de William Cooper)

Declaraţia de război adresată de Illuminati cetăţenilor Americii.

(titlul de mai sus adăugat de William Cooper)

WC-Nota autorului: Am citit documentele Top Secret care explicau că „Arme tăcute pentru războaie silenţioase” este doctrina adoptată de Comitetul Politic al Grupului Bilderberg, la prima lor întâlnire din 1954. În 1969 s-a găsit o copie care se afla în posesia Serviciului Secret al Marinei Militare. Următorul document, datat mai 1979, a fost găsit pe 7 iulie 1986, într-un copiator IBM care a fost scos la vânzare.

STRICT SECRET Arme tăcute pentru războaie silenţioase Programă introductivă extrasă din Manualul tehnic al operaţiunilor de cercetare TM – SW7905.1

BINE AŢI VENIT ALĂTURI DE NOI

Această publicaţie marchează cea de a 25-a aniversare a celui de Al Treilea Război Mondial, denumit „Războiul Silenţios”, cu caracter de luptă subiectiv, biologic, ce foloseşte „arme tăcute”.

Conţinutul descrie acest tip de război, strategiile acestuia şi armele folosite.

Mai 1979 74 – 1120

Este aproape imposibil să se discute despre ingineria socială, sau despre automatismele unei societăţi, despre ingineria sistemelor automatismelor sociale (ARME TĂCUTE), la scară NAŢIONALĂ sau MONDIALĂ, fără să se facă referiri la OBIECTIVELE extinse ale CONTROLULUI SOCIAL şi ale DISTRUGERII VIEŢII UMANE, cum ar fi SCLAVIA sau GENOCIDUL. Această publicaţie este o declaraţie de intenţie, CARE NU TREBUIE SĂ FIE ADUSĂ LA CUNOŞTINŢA PUBLICULUI LARG. Altfel, ar putea fi interpretată ca o DECLARAŢIE DE RĂZBOI. Mai mult, nu trebuie adusă la cunoştinţa unei persoane, sau a unui grup de persoane care se află într-o poziţie puternică, care să folosească metodic aceste date ÎN SCOPUL MĂRIRII PUTERII ECONOMICE. SOLUŢIONAREA acestor PROBLEME necesită o ABORDARE DISCRETĂ, CARE SĂ NU ATACE VALORILE RELIGIOASE, MORALE sau CULTURALE. DUMNEAVOASTRĂ sunteţi CALIFICAŢI pentru a aplica acest PROIECT, datorită ABILITĂŢILOR DUMNEAVOASTRĂ DE A PRIVI SOCIETATEA UMANĂ CU OBIECTIVITATE şi de a ANALIZA şi DISCUTA OBSERVAŢIILE şi CONCLUZIILE cu alte persoane de capacităţi INTELECTUALE similare, fără să existe pericolul PIERDERII CARACTERISTICILOR UMANE CELE MAI IMPORTANTE CU AJUTORUL CĂRORA SE POT

ATINGE ACESTE SCOPURI – DISCREŢIA ŞI MODESTIA. Aceste virtuţi trebuie aplicate în interesul dumneavoastră şi nu se recomandă devierea de la forma fundamentală.

W.C./N. aut.: Toate accentuările cu majuscule îmi aparţin, la fel ca şi cele ale documentelor de mai jos.

Acest document este, după cum se auto-defineşte, o declaraţie de război a lui Illuminati către cetăţenii Statelor Unite ale Americii. Ştiu că există această Stare de Război între cetăţenii americani şi agresorul Illuminati. Afirm că cetăţenii acestei naţiuni sunt îndreptăţiţi să ia măsurile pe care le consideră necesare, inclusiv violenţa, pentru a identifica, contraataca şi distruge duşmanul. Afirm toate acestea în baza dreptului dat de Dumnezeu popoarelor paşnice, care trebuie să se apere împotriva atacurilor duşmanilor care intenţionează să-i distrugă. Aceste principii sunt accentuate în Declaraţia de Independenţă, de Constituţia Statelor Unite ale Americii şi sunt deplin recunoscute de istorie ca servind drept justificare pentru distrugerea tiranilor.

INTRODUCERE ISTORICĂ

Tehnologia armelor silenţioase a evoluat de la stadiul de Cercetări Operaţionale la cel de metodologie tactică şi strategică dezvoltată de cercetătorii militari englezi în perioada celui de Al Doilea Război Mondial. Scopul original al acestor cercetări era de a studia problemele tactice şi strategice ale apărării spaţiului aerian şi terestru, cu obiectivul folosirii resurselor militare limitate împotriva inamicilor străini (logistică). Nu a trecut mult timp până când cei de la putere (Consiliul pentru Relaţiile cu Străinii) şi-au dat seama că aceste metode ar putea fi folosite pentru controlul total al societăţii. Dar erau necesare unelte mai performante. Ingineria socială (analiza şi automatismele societăţii), necesită o corelare de cantităţi enorme de informaţii economice în continuă schimbare (date), deci era necesar un sistem computerizat de mare

viteză care să poată făcu un pas înaintea sistemului social şi care să prezică momentul în care societatea va ajunge în pragul capitulării.

Computerul electronic, inventat în 1946 de J. Presper Eckert şi de John W. Mauchly, împlinea cele mai îndrăzneţe vise şi speranţe.

Următorul pas a fost făcut de matematicianul George B. Dantzig, care a creat metoda de programare lineară, în anul 1947. Apoi în 1948, tranzistorul, inventat de J. Bardeen, W.H. Brattain şi W. Shickley, a garantat expansiunea domeniului computerizat prin! reducerea spaţiului şi a generatoarelor de putere. În baza acestor trei invenţii, cei de la putere şi-au dat seama că era posibil să controlezi întreaga lume printr-o simplă apăsare de buton. Pasul următor a fost făcut de *Fundaţia Rockefeller*, care a creat o nouă ramură de învăţământ la *Colegiul Harvard*, înfiinţând *Proiectul de cercetare economică Harvard,* care avea ca fundament studiul structurii economiei americane. Un an mai târziu, în 1949, li s-au alăturat *Forţele Aeriene ale Statelor Unite*. În 1952 s-a încheiat perioada de garanţie, drept pentru care a avut loc o întâlnire la nivel înalt a *elitei* (Illuminati), unde trebuia să se stabilească faza următoare de desfăşurare a operaţiunilor de cercetare socială. *Proiectul Harvard* dăduse rezultate fructuoase – anumite rezultate au fost publicate în 1953 (*„Studies in the Structure of the American economy*" Copyright 1953 de Vasili Leontiev, International Science Press, White Plains, New York).

Creată încă din ultima jumătate a decadei anilor 1940, maşinăria a putut fi folosită abia începând cu anii 1954, când la o întâlnire a *Elitei Internaţionale* (*Grupul Bilderberg*), *războiul silenţios a fost declarat*.

Deşi sistemul armelor silenţioase a fost expus 13 ani mai târziu, evoluţia acestuia nu a suferit modificări prea mari.

Acest volum marchează a 25-a aniversare a declanşării Războiului Silenţios şi „sărbătoreşte” succesele repurtate pe mai multe fronturi din întreaga lume.

INTRODUCERE POLITICĂ

În 1954, cei aflaţi la putere au recunoscut că era o problemă de timp, de câteva decade, înainte ca publicul să muşte momeala. EMITEREA PREOCUPĂRII PRIMARE, aceea de DOMINARE, gravitează în jurul unui subiect primordial, acela al studiului energiei.

ENERGIA

Energia este recunoscută ca fiind cheia tuturor activităţilor de pe pământ. Ştiinţa naturală este studiul surselor şi controlului energiei naturale, iar ştiinţa socială, exprimată teoretic ca ştiinţă economică, reprezintă studiul surselor şi controlul energiei sociale. Ambele sunt sisteme matematice de contabilitate. Deci, matematica este ştiinţa energiei primare. Şi contabilul poate fi rege, dacă publicul poate fi păstrat în stare de ignoranţă în ceea ce priveşte metodologia contabilă. Toate ştiinţele au ca scop o finalitate. Mijlocul prin care se atinge acest scop este cunoaşterea. Scopul final este controlul (SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE). Rămâne numai întrebarea: Cine va fi beneficiarul?

În 1954, aceasta era preocuparea de căpătâi. Deşi se ridicau „probleme morale”, s-a luat în calcul legea selecţiei naturale, care definea faptul că o naţiune care nu-şi va folosi inteligenţa nu este superioară nici măcar animalelor, care sunt considerate fiinţe fără inteligenţă. PRIN URMARE, s-a decis, în interesul viitoarei ordini mondiale şi al păcii, să se declanşeze un război tăcut împotriva publicului american, care avea ca ultim obiectiv un proces continuu de transfer al energiei naturale şi sociale (avere), de la cei indisciplinaţi şi iresponsabili, în mâinile celor disciplinaţi, responsabili şi deja bogaţi. Pentru a implementa acest obiectiv era necesară crearea şi

aplicarea unor arme noi, sigure, create pe baza unor principii de operare subtile şi sofisticate. În concluzie, obiectivul cercetării economice, condus de magnaţii capitalului (ai sistemului bancar) şi de industriile de bunuri şi servicii, este stabilirea unei economii total predictibilă şi manipulabilă. Pentru a realiza o economie total predictibilă, elementele sociale ale clasei inferioare trebuie controlate total – asta se poate realiza uşor prin destrămarea principiului familiei, prin antrenament educaţional, prin trasarea din timp a unor sarcini sociale pe termen lung, înainte ca individul să aibă ocazia de a-şi pune întrebări legate de valabilitatea sistemului social. Pentru a se atinge aceste scopuri, familiile trebuie dezintegrate printr-un proces de mărire a preocupărilor părinţilor, apoi printr-un alt proces de creare a unor instituţii care să se ocupe de copiii orfani sau abandonaţi.

Calitatea educaţiei clasei de jos trebuie să fie net inferioară, pentru a nu fi înţeleasă nici măcar mărimea distanţei care izolează clasa inferioară de cea superioară. Având asemenea handicap, nici măcar indivizii cei mai străluciţi din această clasă inferioară nu vor putea să răzbească în lumea superioară. Această formă de sclavie este esenţială pentru a menţine, într-o oarecare măsură, ordinea socială şi pacea, necesităţi fără de care clasa superioară nu poate conduce.

DESCRIERE INTRODUCTIVĂ A ARMEI TĂCUTE

Creatorii armei tăcute, speră ca rezultatele acesteia să fie similare cu cele ale unei arme obişnuite.

Aceasta funcţionează cu situaţii, nu cu gloanţe; propulsează procesări de date, în loc de reacţii chimice (explozii); îşi are originea în biţi, în loc de praf de puşcă; foloseşte computerul, nu arma clasică; este operată de un programator, în loc de un ţintaş; se trage la ordinul unui magnat, nu al unui general.

Nu scoate niciun zgomot exploziv, nu produce niciun

rău vizibil fizic sau evident psihic şi nu există nicio dovadă că s-ar amesteca în viaţa socială a unei persoane.

Totuşi efectele produse sunt unice, cauzează probleme fizice şi psihice şi se amestecă în viaţa socială de zi cu zi – aceste lucruri sunt evidente pentru un observator antrenat, care ştie unde şi ce să caute.

Publicul nu poate înţelege această armă şi deci, nimeni nu crede că este atacat şi manipulat cu ajutorul unei arme.

În cel mai bun caz, publicul simte instinctiv că ceva nu este în regulă (NU-I AŞA?), dar pentru că arma tăcută este specială, nu-şi poate exprima sentimentele într-un mod raţional, nu poate trata problema cu inteligenţă. Deci, nu ştie cum să strige după ajutor şi cum să se asocieze cu alţii pentru a se apăra.

Când o armă tăcută este folosită treptat, publicul se obişnuieşte cu prezenţa ei şi învaţă să tolereze această uzurpare, adaptând-o la viaţa de zi cu zi, până când presiunea (psihologică datorată economicului) devine prea mare şi, în cele din urmă, cedează.

Prin urmare, arma tăcută reprezintă un tip de luptă biologică. Atacă vitalitatea, opţiunile şi mobilitatea indivizilor ce fac parte dintr-o societate, prin cunoaştere, înţelegere, manipulare şi bruscând direct sursele energiei naturale şi sociale, puterea şi slăbiciunile fizice, psihice şi emoţionale.

INTRODUCERE TEORETICĂ

„Lăsaţi-mă să controlez etalonul monetar al unei naţiuni şi nu mă mai interesează cine îi face legile”.

Mayer Amschel Rothschild (1734 – 1812)

Tehnologia de azi a armei tăcute reprezintă o evoluţie de la descoperirea unei idei simple, exprimată succint şi aplicată cu succes de domnul Mayer Amschel Rothschild. Domnul Rothschild a descoperit componentul pasiv al teoriei economice, cunoscută ca inductanţă economică.

Bineînţeles, descoperirea nu putea fi exprimată în termenii actuali ai secolului douăzeci şi, pentru mai multă siguranţă, analizele matematice au trebuit să aştepte cea de a Doua Revoluţie Industrială, apariţia teoriei mecanice şi electronice şi, în cele din urmă, invenţia computerului electronic, pentru a o putea aplica cu rezultate pozitive în scopul controlului economiei mondiale.

CONCEPTE ENERGETICE GENERALE

În studiul sistemelor energetice apar întotdeauna trei concepte elementare. Acestea sunt: energia potenţială, energia cinetică şi lucrul mecanic. De asemenea, există trei categorii esenţiale, pur fizice, denumite componente pasive.

În ştiinţa fizicii mecanice, fenomenul de energie potenţială este asociat cu o proprietate fizică denumită elasticitate sau rigiditate, care poate fi reprezentată printr-un arc întins.

În ştiinţa electronică, energia potenţială este înmagazinată într-un capacitor, care înlocuieşte arcul. Această proprietate este denumită capacitanţă, în loc de elasticitate sau rigiditate.

În ştiinţa fizicii mecanice, fenomenul de energie cinetică este asociat cu o proprietate fizică denumită masă sau inerţie, care poate fi reprezentat printr-o masă sau un volant în mişcare.

În ştiinţa electronică, energia cinetică este înmagazinată într-un inductor (un câmp magnetic), în loc de o masă. Această proprietate se numeşte inductanţă, în loc de inerţie.

În ştiinţa fizicii mecanice, fenomenul de lucru mecanic este asociat cu o proprietate fizică denumită frecare sau rezistenţă şi poate fi reprezentat de un plan înclinat sau un alt dispozitiv care converteşte sistemul energetic în căldură.

În ştiinţa electronică, lucrul mecanic este produs de

un element denumit rezistor sau conductor, termenul de „rezistor” fiind folosit în general pentru a exprima conceptul de frecare, iar termenul „conductor”, pentru a exprima un dispozitiv mai idealist (reţea de cabluri), folosit pentru a transfera în mod eficient energia electronică (informaţia) dintr-un loc în altul. Proprietăţile unei rezistenţe sau ale unui conductor sunt denumite rezistenţă sau echivalenţe de conductanţă.

În economie, aceste concepte energetice sunt asociate cu:

1. Capacitanţă economică – Capital (bani, stoc-inventar, investiţii în imobiliare şi durabilităţi, etc.).

2. Conductanţă economică – Bunuri (coeficienţă de producţie).

3. Inductanţă economică – Servicii (influenţate de populaţie).

Toate teoriile matematice rezultate din studiul sistemului energetic (mecanică, electronică) pot fi aplicate imediat în studiul oricărui alt sistem energetic (economie).

DESCOPERIREA ENERGETICĂ A DOMNULUI ROTHSCHILD

Domnul Rothschild a descoperit principiul de bază al puterii, al influenţei şi al controlului asupra oamenilor, principiu aplicat în economie. Acest principiu este „dacă îţi creezi o imagine ce reflectă puterea, peste puţin timp oamenii ţi se vor subordona, oferindu-ţi adevărata putere”.

Domnul Rothschild a descoperit că etalonul monetar, sau depozitele de bani folosite sub formă de conturi din care este împrumutată populaţia, asigură aparenţa de putere, care poate fi folosită pentru INDUCEREA OAMENILOR (inductanţă, termen unde câmpul magnetic corespunde oamenilor) să capituleze şi să schimbe adevăratele valori pe care le posedă, cu promisiuni de mărire a averii personale (în locul unei compensări reale). În schimb, aceştia primesc cu titlu de împrumut poliţe,

obligaţiuni sau titluri de gaj. Domnul Rothschild a descoperit că poate emite mai multe poliţe, dintre care o parte nu au acoperire, atâta timp cât are pregătit un stoc de aur pe care să-l arate clienţilor.

Domnul Rothschild a împrumutat cu hârtii atât persoane, cât şi guverne. Astfel, a încetinit sistemul de circulaţie a banilor, a creat un sistem de control, colectând valorile reale prin obligaţiuni contractuale. Apoi, ciclul se repetă. Acest circuit exercită presiuni greu de suportat, care, manevrate cu abilitate, pot fi folosite pentru declanşarea unui război. Controlând valoarea adevărată a etalonului monetar, îşi poate da seama cine va câştiga războiul. Guvernul care este de acord să-i predea controlul acestui sistem economic, primeşte în schimb sprijinul lui.

Colectarea datoriilor era garantată sub formă de ajutor economic primit din partea duşmanului datornicului. Profitul rezultat în urma acestei metodologii economice i-a creat domnului Rothschild posibilitatea de a-şi extinde averea. A descoperit că lăcomia, caracteristica unei mase de oameni, permite emiterea unui surplus valutar pe piaţă – surplus care DEPĂŞEŞTE LIMITELE ADMISE (inflaţie) şi care permite stocarea unei cantităţi şi mai mari de metal preţios, sau o producţie superioară de bunuri şi servicii (produs naţional brut, PNB).

CAPITALUL APARENT – INDUCTOR DE „HÂRTIE”.

În această structură, creditul, care poate fi reprezentat ca element pur prin „dobândă”, creează aparenţa de capital, care este, de fapt, capital negativ. De asemenea, creează aparenţa de serviciu, dar este, de fapt, sumă datorată, sau datorie. Deci, avem de-a face cu inductanţă economică, în loc de capacitanţă economică, care, dacă se pun în balanţă şi se constată că nu se poate menţine echilibrul, creează implicit negarea populaţiei (război, genocid).

Totalul de bunuri şi servicii reprezintă capitalul real

denumit produs naţional brut (PNB); etalonul monetar ce apare pe piaţă până la acest nivel, poate reprezenta capacitanţa economică; etalonul monetar ce depăşeşte acest nivel este substractiv şi reprezintă introducerea de inductanţă economică, care atrage după sine apariţia poliţelor.

Deci, războiul este reprezentat de balanţarea sistemului, ce are ca scop exterminarea adevăraţilor creditori, (publicul, care a fost învăţat să schimbe valoarea reală cu etaloane monetare – valută

— Supuse inflaţiei) colectarea a ceea ce a mai rămas din resursele naturale şi regenerarea acelor resurse.

Adevărata cheie a controlului economic a trebuit să mai aştepte până la crearea unui sistem de date şi a unor echipamente performante cu ajutorul cărora să se poată supraveghea oscilaţiile economice rezultate în urma unor preţuri şocante sau a unui exces de credite acoperite doar de hârtii – inductanţă „de hârtie” inflaţie.

DESCOPERIRE

Studiul domeniului aviatic a furnizat principiile care au dus la cea mai mare evoluţie a ingineriei economice, mai ales teoria matematică a testului şoc.

Acest proces constă în tragerea la sol cu un proiectil dintr-un aparat de zbor şi monitorizarea vibraţiilor ce se produc în urma reculului.

Studiind ecourile sau reflecţiile reculului, este posibilă descoperirea unor vibraţii critice în structura aparatului de zbor, care se manifestă ori ca vibraţii în zona motorului, ori ca vibraţii eoliene ale aripilor, ori ca o combinaţie a celor două, ceea ce poate duce la o auto-distrugere rezonantă a aparatului de zbor. Din punct de vedere al ingineriei, înseamnă că puterile şi slăbiciunile structurii aparatului de zbor pot fi descoperite şi manipulate, ca energie de vibraţie.

APLICAŢII ÎN ECONOMIE

Pentru a folosi această metodă a teoriei matematice a testului şoc, cu aplicaţii din domeniul aviatic în ingineria economică, trebuie aplicată o politică de şoc asupra preţurilor; următorul pas este monitorizarea reacţiilor publicului consumator. Ecourile rezultate în urma şocului economic sunt interpretate teoretic de computere

— Astfel, este descoperită structura psiho-economică a economiei. De asemenea, prin acest proces mai sunt descoperite matricele diferenţiale ce definesc administrarea familială şi care fac posibilă evaluarea acesteia ca industrie economică (structura consumatorului).

Pasul următor este prezicerea, anticiparea şi manipularea răspunsului consumatorilor, iar societatea este transformată într-un animal bine dresat, ţinut în frâu de sistemul de contabilizare a energiei sociale, reglată de un sistem computerizat sofisticat.

În cele din urmă, fiecare element individual al structurii se lasă pradă controlului computerului, care ajunge să-i cunoască preferinţele personale (de exemplu: codul universal de produs – CUP – codurile alb-negru de preţ de pe ambalaje, folosirea cărţii de credit şi, mai târziu, *un număr personal tatuat pe corp*, invizibil la un ambient luminat normal…).

MODELUL ECONOMIC

Proiectul Economic de Cercetare de la Universitatea *Harvard*, a reprezentat o extensie a *„Operaţiunilor de Cercetare”*, declanşate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Scopul era descoperirea ştiinţei de control a economiei; la început a economiei americane şi apoi a celei mondiale. În cele din urmă, cercetătorii şi-au dat seama că, la ora aceea, nu existau posibilităţi matematice suficiente pentru desfăşurarea unei asemenea munci de cercetare, cu ajutorul cărora ar fi fost foarte uşor să creeze un sistem de controlare şi direcţionare a economiei.

Primul scop al proiectului Harvard a fost descoperirea unei structuri economice, a unor forţe de schimbare a structurii, a unei posibilităţi de anticipare a comportamentului structurii şi a unui sistem de manipulare a acesteia. Pentru aceasta erau necesare cunoştinţe bine organizate de matematică structurală şi punerea la punct a unor studii despre legătura dintre investiţie, producţie, distribuţie şi consum.

Pe scurt, s-a descoperit că economia funcţiona pe baza legilor fizicii şi că toate teoriile matematice descoperite până atunci, toate aplicaţiile din domeniul electronic, pot fi aplicate direct în studiul economiei. Descoperirea nu a fost declarată public, iar implicaţiile acesteia au fost ţinute în secret, ca de exemplu faptul că într-un model economic, viaţa umană este măsurată în dolari, iar scânteia electrică generată de răsucirea unui buton conectat la un inductor activ are ca analog matematic iniţierea unui război.

Cea mai mare piedică întâmpinată de economişti a fost descrierea precisă a familiei ca industrie. Aceasta a reprezentat o provocare, deoarece preferinţele consumatorului pot fi influenţate de nenumăraţi factori, cum ar fi veniturile, preţul produsului şi alţi factori economici.

Această piedică a fost eliminată cu aproximaţie prin aplicarea testelor de şoc, prin care erau determinate caracteristicile curente, denumite coeficienţi tehnici, ale industriei familiale.

În cele din urmă, deoarece problemele teoriei economice pot fi transferate cu uşurinţă în teoria electronicii, pentru aflarea soluţiilor care să fie transferate înapoi, era necesară elaborarea unui manual de definire conceptuală, ca o „traducere” din „limba fizicii”, în „limba economiei”. Restul, urma să fie luat din studiile standard de matematică şi electronică.

DIAGRAME INDUSTRIALE

O industrie ideală este definită ca un dispozitiv valorificat de alte industrii, de diferite forme, care converteşte această valoare într-un singur produs, distribuit şi vândut de alte industrii. Pentru un produs, există mai mulţi furnizori. Ceea ce ştie publicul este că o industrie este de fapt un complex industrial sub acoperişul căruia câteva industrii produc unul sau mai multe produse…

TREI CLASE INDUSTRIALE

Clasa 1 – Capitalul (resursele)

Clasa 2 Bunurile

Clasa 3 – Serviciile

Clasa 1 are trei nivele:

1. Natura – sursa de energie şi de material brut

2. Guvernul – cel care produce moneda naţională, echivalentă cu produsul naţional brut (PNB) şi extinde (prin inflaţie) excesul de PNB.

3. Sistemul bancar – împrumutul de bani în interesul băncii şi extensia (inflaţia-falsul) valorii economice prin depozite şi conturi băneşti.

Clasa 2 producători şi consumatori de produse. Această activitate este recunoscută de obicei de public ca „industrie”.

Clasa 3 – familiile şi guvernele, care prestează activităţi umane mecanice şi baza lor este populaţia.

CONGLOMERATE

Întregul sistem economic poate fi reprezentat printr-un model simplu: (1) capitalul, (2) bunurile şi (3) serviciile. Problema acestor reprezentări este că nu pot fi detaliate cu exactitate. De exemplu, industria textilă şi industria metalelor feroase sunt clasificate într-o singură categorie, denumită „industria de bunuri”.

— Astfel, îşi pierd individualitatea economică.

MODELUL – E

O economie naţională este alcătuită din fluxuri simultane de producţie, distribuire, consum şi investiţie. Dacă toate aceste elemente, inclusiv munca umană şi produsul muncii sunt numerotate, atunci fluxul poate fi reprezentat de curentul ce străbate un circuit electronic, iar comportamentul poate fi anticipat cu precizie.

Cele trei componente energetice pasive ale electronicii, capacitorul, rezistorul şi inductorul corespund celor trei componente energetice pasive ale economiei, denumite industrii pure de capital, bunuri şi servicii.

Capacitanţa economică reprezintă stocarea de capital, într-o formă sau alta.

Conductanţa economică reprezintă nivelul de conductanţă al materialelor necesare pentru producerea de bunuri.

Inductanţa economică reprezintă inerţia valorii economice în mişcare. Aceasta este un fenomen social, cunoscut sub denumirea de servicii.

INDUCTANŢA ECONOMICĂ

Un inductor electric (ex.: o reţea de cabluri) are ca fenomen primar un curent electric şi ca element secundar, un câmp magnetic (inerţia). Prin analogie, un inductor economic are ca echivalent al fenomenului primar fluxul valorii economice şi ca element secundar, populaţia. Când fluxul valorii economice (ex.: banii) se diminuează, nivelul de trai al populaţiei se diminuează, în încercarea de menţinere a fluxului valorii economice (caz extrem – război).

Această inerţie este un rezultat al obiceiurilor consumatorului, al aspiraţiilor acestuia la un anumit standard de viaţă etc, şi este, în general, un fenomen de auto-conservare.

FACTORI INDUCTIVI

(1) Populaţia

(2) Magnitudinea activităţilor economice ale

guvernului

(3) Metodele de finanţare ale activităţilor acestui guvern

(A se vedea Principiul Peter-Paul al inflaţiei prin dobândă.)

TRADUCERE

(Vor fi date câteva exemple)

Preţ – coulomb – dolari.

Flux-Etalon monetar – amperi (coulombi per secundă) – dolari per an.

Forţă motivantă – amperi per volt – cerere de dolari.

Conductanţă – amperi per volt – flux valutar per cerere de dolari.

Capacitanţă – coulombi per volt – dolari rezultaţi din producţie-stoc per cerere de dolari.

RELAŢII ÎN TIMP ŞI OSCILAŢII AUTO-DISTRUCTIVE

O industrie ideală poate fi simbolizată electronic în multe moduri. Cel mai simplu este ca cererea să fie reprezentată de voltaj şi aprovizionarea (furnizarea) de curent. Apoi, relaţia dintre cele două devine ceea ce se denumeşte ca fiind admitanţă, care poate rezulta din trei factori economici: (1) flux întârziat, (2) flux prezent şi (3) flux anticipat.

Fluxul anticipat este rezultatul acelei proprietăţi specifice entităţilor vieţuitoare de a stoca energia (hrana) pentru o perioadă în care energia se află la un nivel scăzut (ca de exemplu pe timp de iarnă).

Într-o industrie producătoare, ia câteva forme – una dintre acestea este cunoscută ca stoc de producţie sau inventar. În electronică, simbolul acestei industrii este reprezentat de capacitanţă, iar stocul sau resursele, de sarcina de încărcare.

Fluxul prezent nu implică întârzieri. În electronică este reprezentat de conductanţă, care este o simplă valvă economică (un element de lucru mecanic)

Fluxul întârziat este cunoscut ca obicei sau inerţie. În electronică, acest fenomen reprezintă caracteristica unui inductor (analog economic – serviciu industrial pur) în care un flux curent (analog economic – flux monetar) creează un câmp magnetic (analog economic – populaţie umană activă) care, în cazul în care curentul (fluxul monetar) este diminuat, se prăbuşeşte (război) – este singurul mod în care curentul (fluxul monetar – energia) poate fi menţinut la un nivel stabil.

Problemele care împiedică stabilizarea economiei sunt două:

(1) lăcomia, (2) excesul de populaţie.

Acestea două creează o inductanţă economică excesivă, care poate fi echilibrată cu capacitanţa economică (resurse reale, sau valori reale, cum ar fi bunurile sau serviciile).

Programul social de redresare nu este decât un sistem de echilibru realizat prin credite, ceea ce creează o industrie falsă de capital prin care se oferă persoanelor non-productive un acoperiş deasupra capului şi hrană.

Cei care sunt dependenţi de drogul economic, trebuie să apeleze la elită pentru a face rost de doza atât de necesară. Astfel, metoda prin care se introduce o cantitate mare de capacitanţă stabilizatoare este împrumutul sau creditul, garantat cu viitoarea producţie mondială, anticipată în funcţie de necesităţile şi scopurile elitei. Aceasta este o a patra lege a mişcării, care constă în producerea unei acţiuni, pentru ca apoi sistemul să fie abandonat, înainte ca reacţiile de reflexie să revină la punctul de acţiune – reacţie întârziată.

Mijlocul prin care se supravieţuieşte reacţiei de reflecţie este schimbarea imediată a sistemului, înainte ca efectul reacţiei să aibă timp să se producă. Astfel, politicienii devin populari într-o anumită perioadă, pentru ca, mai târziu, publicul să plătească. De fapt, prima

măsură pe care o ia un asemenea politician este amânarea.

La fel procedează şi guvernul care tipăreşte bani cu mult peste limita produsului naţional brut, un proces economic denumit inflaţie. ACEASTA ESTE UNICA DEFINIŢIE A INFLAŢIEI, SINGURA VALABILĂ, INDIFERENT DE CEEA CE VI SE SPUNE. Astfel, publicul primeşte o cantitate mare de bani, iar guvernul satisface balanţa ce înclină spre lăcomie, creează o stare falsă de încredere în puterea guvernului şi, pentru un timp, reuşeşte să creeze iluzia de bunăstare.

În cele din urmă, pentru a echilibra balanţa, trebuie declanşat războiul, care reprezintă un act de distrugere a creditorului.

Dacă oamenii ar ţine cu adevărat la semenii lor, ar trebui să-şi controleze apetitul (de procreare, lăcomia, etc.).

Odată ce publicul nu-şi va impune limitele din proprie iniţiativă, există două alternative pentru a reduce inductanţa economică a sistemului.

(1) Populaţia să fie lăsată să se auto-distrugă prin război – ceea ce va culmina cu distrugerea totală a vieţii pe pământ.

(2) Preluarea controlului mondial cu ajutorul „armelor silenţioase” economice, sub formă de „război silenţios” şi reducerea inductanţei economice mondiale la un nivel sigur de supravieţuire, printr-un proces de sclavie benevolă sau genocid.

Este evident că a fost cea luată în considerare cea de a doua opinie. În acest moment ar trebui ca cititorul să înţeleagă de ce este necesar ca armele silenţioase să fie ţinute în secret.

Publicul general refuză să-şi îmbunătăţească mentalitatea şi încrederea în aproapele lui. Pe nimeni nu interesează cum funcţionează sistemul economic, de ce nu s-a putut evita războiul şi care sunt soluţiile.

Deci, baza rămâne în cei care vor într-adevăr să supravieţuiască acestui sistem, să rezolve problemele umanităţii, în cei care sunt interesaţi cu adevărat. Altfel, expunerea armei silenţioase ar putea distruge unica speranţă de supravieţuire a umanităţii...

INDUSTRIA FAMILIALA

Industriile de finanţe (băncile), de prelucrare şi guvernare reprezintă părţile principale ale industriei pure de capital, bunuri şi servicii şi pot fi definite cu uşurinţă deoarece, în general, sunt structurate logic. Din această cauză, modurile lor de procesare pot fi descrise matematic, iar coeficienţii lor tehnici pot fi deduşi cu uşurinţă. Totuşi, acesta nu este şi cazul industriei serviciilor, cunoscută sub denumirea de industrie familială.

MODELE FAMILIALE

Problema întâmpinată de orice economist este preferinţa consumatorului, care nu este uşor de anticipat, iar coeficienţii tehnici ai unei familii tind să fie nonliniari, foarte complecşi, la care se adaugă variabilitatea veniturilor, a preţurilor, etc.

Informaţia computerizată derivată din folosirea codului universal de produs, în completare la sistemul cărţilor de credit, ar putea schimba această situaţie, dar metoda CUP (metoda codului universal de produs) se aplică încă la nivel regional, fără a fi valabilă pe plan naţional. Pentru a compensa această deficienţă, a fost adoptată o metodă de analiză, cunoscută ca testarea de şoc. Prin această metodă, folosită la scară largă în industria aeronautică, se poate face o statistică satisfăcătoare.

Aplicată în economie, aceasta înseamnă că toate familiile dintr-o regiune sunt studiate sub formă de grup sau clasă, în niciun caz ca indivizi, iar comportamentul acestora foloseşte la estimarea coeficienţilor tehnici care guvernează structura economică a industriei unic-familiale

ipotetice…

O metodă de evaluare a coeficienţilor tehnici ai industriei familiale depinde de şocul preţurilor unui anumit bun de consum şi de notarea schimbărilor din cadrul sistemului de vânzări al acestor bunuri.

TESTUL DE ŞOC ECONOMIC

Recent, s-a făcut din ce în ce mai simţit faptul că a fost aplicat studiul economiei publice, fapt care este evident celor care sunt familiari cu principiile testelor de şoc.

Când se efectuează testul de şoc al structurii aparatului de zbor, undele de şoc din cadrul structurii sunt cauzate de recul, fenomen prin care inginerii de aviaţie pot anticipa vibraţia sau dezintegrarea componentelor.

În cazul studiilor economice, economiştii ajung la acelaşi rezultat în ceea ce priveştea publicul consumator, prin selectarea cu atenţie a bunurilor, cum ar fi carnea, cafeaua, benzina, sau zahărul, pentru ca apoi să provoace o schimbare şocantă a preţurilor

— Astfel, lovesc în bugetul consumatorilor.

Apoi studiază undele de şoc rezultate, monitorizând schimbările prin intermediul serviciilor de publicitate, a preţurilor şi a vânzărilor de bunuri.

Obiectivul unor asemenea studii este predictibilitatea schimbării şi controlul tendinţei de auto-distrugere, care va convinge publicul că anumiţi „experţi” ar trebui să preia neapărat, urgent, controlul sistemului monetar şi al stabilizării sistemului de securitate (mai important decât cel al justiţiei şi al libertăţii persoanei). În momentul în care cetăţenii nu vor mai putea să-şi controleze afacerile personale şi finanţele, vor deveni, bineînţeles, sclavi, sursă ieftină de mână de lucru.

Testul şoc poate fi aplicat nu numai prin intermediul preţurilor, dar şi prin disponibilitatea forţei de muncă. Grevele reprezintă teste şoc excelente, mai ales dacă au

loc în cadrul unor servicii importante (transporturi, comunicaţii, utilităţi publice – energie, apă, sistem sanitar, etc.)

Prin testul de şoc se află dacă există o relaţie directă între disponibilitatea financiară şi răspunsul maselor dependente de aceasta.

De exemplu, între preţul benzinei şi probabilitatea ca o persoană să aibă dureri de cap, sau să simtă nevoia să vadă un film violent, să fumeze o ţigară, sau să se ducă undeva să bea o bere, există o relaţie măsurabilă cantitativ.

Cel mai interesant este că, observând şi măsurând modalităţile economice prin care publicul încearcă să fugă de propriile probleme, să evadeze din realitatea cotidiană, este posibilă crearea unui program computerizat care să prezică combinaţia cea mai potrivită de evenimente create, (şocuri) care va controla şi subjuga perfect publicul, în urma unui şoc economic…

INTRODUCERE ÎN AMPLIFICATORII ECONOMICI

Amplificatorii economici reprezintă componentele active ale ingineriei economice. Caracteristica de bază a oricărui amplificator (mecanică, electrică, sau economică) este receptarea unui semnal de control şi livrarea de energie dintr-o sursă energetică independentă către un terminal – între acestea are loc o relaţie perfect predictibilă.

Cea mai simplă formă de amplificator economic este un dispozitiv care se numeşte publicitate. Răspunsul poate fi instantaneu sau amânat. Scopul este guvernarea fluxului de energie. Din acest motiv, este denumit element, sau componentă de circuit activ.

Amplificatorii economici se împart pe clase denumite strategii şi, în comparaţie cu amplificatorii electronici, funcţiile interne specifice unui amplificator economic se numesc logistice, în loc de electrice.

Astfel, amplificatorii economici nu livrează numai putere câştigată, dar sunt folosite şi ca sisteme ce cauzează schimbări în circuitele economice.

Procesul de definire şi încorporare a amplificatorului economic într-un sistem economic a fost denumit, în limbaj popular, *teoria jocului*.

Designul unui amplificator economic începe cu specificaţia nivelului de putere la care se află productivitatea, care poate fi personală sau naţională. A doua condiţie este acurateţea răspunsului. Câştigul mare, împreună cu susţinerea puternică, pot asigura precizia necesară.

Majoritatea erorilor se vor petrece în baza de date a consumatorului de putere. Datele personale au tendinţa de a fi specifice, iar cele naţionale, de a fi statistice.

LISTĂ CU CONSUMATORI DE PUTERE

Întrebări la care trebuie să se răspundă:

(1) ce? (2) când? (3) unde? (4) cum? (5) de ce? (6) cine?

Surse generale de informare:

(1) înregistrări telefonice (2) supravegheri (3) analiza gunoiului (4) comportamentul copiilor la şcoală

Standardul de viaţă prin:

(1) hrană (2) îmbrăcăminte (3) adăpost (4) mijloace de transport

Contacte sociale:

(1) telefon – înregistrarea sistematică a convorbirilor.

(2) familie – certificare de căsătorie, certificate de naştere, etc.

(3) prieteni, asociaţi, etc.

(4) membrii din cadrul unei organizaţii.

(5) afinităţi politice.

STUDIEREA ACTELOR ŞI HÂRTIILOR PERSONALE

Obiceiuri în materie de achiziţionare, preferinţe personale:

(1) verificarea conturilor
(2) analiza cărţilor de credit
(3) controlul prin sistemul C.U.P.
Bunuri:
(1) verificarea conturilor (5) automobile
(2) conturile de economii (6) depozitele bancare de asigurare
(3) bunuri imobiliare (7) stocuri
(4) afaceri
Obligaţii:
(1) creditori (2) duşmani – a se vedea „legali” (3) împrumuturi (4) credite de consum
Sursele guvernului*:
(1) Welfare (2) Asigurările sociale (3) U.S.D.A. surplus de hrană (4) subvenţii (5) garanţii (6) mijloace de subzistenţă.
Sursele guvernului (via intimidare):
(1) Internal Revenue Service
(2) OSHA
(3) Census
(4) etc.
Alte surse ale guvernului – supravegherea sistemului poştal.
OBICEIURI – PROGRAMĂRI
Putere – slăbiciune:
(1) activităţi (sporturi, hobby-uri, etc.)
(2) a se vedea „legal” (frică, furie, etc. – rata criminalităţii)
(3) fişele de sănătate (sensibilităţi la anumite medicamente, reacţii la durere, etc.
(4) fişele psihiatrice (temeri, furii, dezgust, adaptabilitate, reacţii la stimuli, violenţă, sugestibilitate sau hipnoză, durere, plăcere, iubire şi sex)
Metode de copiere – de adaptabilitate – comportament:

(1) consumul de alcool
(2) consumul de droguri
(3) distracţii
(4) factori religioşi care influenţează comportamentul
(5) alte metode de a uita de realitate

N.aut.: „Principiul sandvişului gratuit” – cetăţenii întotdeauna vor reacţiona pozitiv la aplicarea acestui principiu, „mănânci acum, plăteşti mai târziu”, datorită căruia culegerea de informaţii este cu mult uşurată.

Plata modus operandi (MO) – plata la timp, etc.
(1) plata notei telefonice
(2) plata energiei (electrice, gazele...)
(3) plata apei
(4) reparaţii
(5) ratele la casă
(6) ratele la maşină
(7) plata cu cartea de credit

Sensibilităţi politice:
(1) ţeluri
(2) contacte
(3) poziţie
(4) putere-slăbiciune
(5) proiecte-activităţi

Control comportamental (justificarea investigaţiilor, a cercetărilor):
(1) dosar personal
(2) cazier
(3) permis de conducere
(4) rapoartele poliţiei
(5) asigurări

INFORMAŢII NAŢIONALE

Surse de afaceri (via I.R.S., etc.,):
(1) preţul bunurilor
(2) vânzări
(3) investiţii în: (a) stocuri-inventare (b) producţia de

unelte şi maşini (c) clădiri şi îmbunătăţiri (d) piaţa de stoc

Birouri şi filiale ale băncilor:

(1) informaţii asupra creditului

(2) informaţii despre sistemele de plată

Alte surse:

(1) supravegheri

(2) publicaţii

(3) înregistrarea convorbirilor telefonice

(4) calcularea energiei folosite şi a utilităţilor

LISTĂ DE CAPACITĂŢI

Capacităţi – controlul situaţiilor create – manipularea economiei, a societăţii civile – controlul permanent al compensaţiilor şi a veniturilor.

Succesiuni:

(1) alocă oportunităţi.

(2) distruge oportunităţi.

(3) controlează mediului economic.

(4) controlează valabilitatea materiei prime

(5) controlează capitalul.

(6) controlează ratele bancare.

(7) controlează inflaţia.

(8) controlează posesiunile, proprietăţile.

(9) controlează capacitatea industrială.

(10) controlează producţia.

(11) controlează bunurile.

(12) controlează preţurile bunurilor.

(13) controlează serviciile, forţa de muncă, etc.

(14) controlează plăţile către oficialităţile guvernului.

(15) controlează funcţionarea legală.

(16) controlează dosarele personale – fără înştiinţarea părţii vătămate.

(17) controlează publicitatea.

(18) controlează mass-media.

(19) controlează materialele ce urmează a fi prezentate la televiziune.

(20) distrage atenţia publicului de la problemele cu adevărat importante.

(21) creează emoţii.

(22) crează dezordine, haos şi nebunie.

(23) controlează formele de plată a taxelor.

(24) controlează sistemele de supraveghere.

(25) controlează stocul de informaţii.

(26) studiază analizele psihologice şi caracterul indivizilor.

(27) controlează funcţionarea legală (repetarea punctului

15).

(28) controlează factorii sociologici.

(29) controlează opţiunile.

(30) abuzează de slăbiciuni.

(31) anulează puterea.

(32) acţionează asupra sănătăţii.

TABEL DE STRATEGII Acţiune

Păstrarea publicului în stadiu de ignoranţă Menţinerea accesului la punctele principale de control Creează preocupări Atacă unitatea familiei

Oferă din ce în ce mai puţini bani şi mai multe credite

Atacă intimitatea bisericii

Pune accent pe conformismul social

Minimalizează protestele faţă de taxe

Stabilizează consimţământul întăreşte sistemul de control asupra variabilităţilor

Stabileşte condiţiile

Stabileşte timpii

Maximalizează controlul

Prăbuşeşte valoarea etalonului monetar

Rezultat

Mai puţine organizaţii Analizează reacţiile la preţuri, vânzări Scade vigilenţa

Controlează educaţia celor tineri

Mai multă indulgenţă faţă de propria persoană, mai multe date personale

Simplificarea programelor computerizate Maximalizează datele economice Simplifică stabilirea coeficienţilor Predictibilitate mai mare

Simplifică problemele-soluţii la ecuaţiile diferenţiale Micşorează cantitatea de date ce trebuie introdusă Minimum de rezistenţă la controale Americanii au din ce în ce mai puţină încredere unii în ceilalţi.

(N. aut.: Obiectiv final – Noua Ordine Mondială)

DIVERSIUNEA, STRATEGIA PRIMARĂ

Experienţa a dovedit că metoda cea mai simplă de asigurare a armei silenţioase şi de câştigare a controlului publicului este, pe de o parte, MENŢINEREA INDISCIPLINEI ŞI A

IGNORANŢEI PUBLICULUI pe baza unor sisteme de bază principiale şi, de asemenea, MENŢINEREA STĂRILOR DE CONFUZIE, DEZORGANIZARE ŞI DISTRAGERE DE LA REALITATE, prin acordarea unei importanţe exagerate chestiunilor fără valoare.

Aceasta se reuşeşte prin:

(1) încărcarea memoriei; sabotarea activităţilor mentale; lipsa unui program public de educaţie axat în principal pe matematică, logică, designul sistemelor şi economie; descurajarea creativităţii tehnice.

(2) atacul sentimentelor, mărirea indulgenţei, atât faţă de sine, cât şi faţă de activităţile mentale şi psihice, prin:

(a) atacarea necruţătoare a sentimentelor (viol psihic şi emoţional), realizată printr-o campanie de prezentare şi exagerare a unor subiecte, cum ar fi: sex, violenţă, războaie. Această campanie este condusă de capii mass-mediei – mai ales de televiziune şi ziare.

(b) publicului i se oferă în exces ceea ce doreşte,

„hrană pentru spirit” – dar este privat de ceea ce are cu adevărat nevoie.

(3) RESCRIEREA ISTORIEI ŞI A LEGILOR, PREZENTAREA DEVIATĂ A UNOR CREAŢII – ASTFEL, OAMENII SUNT ÎNŞELAŢI SISTEMATIC, URMÂND SĂ-ŞI STABILEASCĂ PRIORITĂŢI FALSE, fabricate de alţii şi inoculate în gândirea lor.

Toate acestea preîntâmpină orice manifestare de curiozitate a publicului, care, astfel, capătă anumite automatisme sociale şi nu mai este interesat de ceea ce se întâmplă în jur.

Regula generală este „profită de orice clipă de confuzie”; cu cât confuzia este mai mare, cu atât profitul este mai mare. Prin urmare, cea mai bună cale este de a crea probleme, numai pentru a avea ce să soluţionezi.

REZUMATUL DIVERSIUNII

Media: Captează atenţia publicului adult, pentru ca apoi să o îndrepte spre alte probleme, o deviază de la realităţile sociale, captivând-o cu ajutorul prezentării unor chestiuni care nu au nicio importanţă.

Şcolile: Tinerii sunt ţinuţi departe de ştiinţele matematice, economice, de legi şi de ADEVĂRUL ISTORIC.

Petrecerea timpului liber: în primul rând, „timpul liber” aproape că nu mai există, în al doilea rând, dacă există, este petrecut într-un mod mai mult decât obositor, datorită campaniilor din mass-media, care prezintă moduri de distracţie „moderne”, care au ca scop distrugerea spiritului tineretului, blazarea celor în vârstă, în general, consumul în exces şi rapid al ultimelor rămăşiţe de energie.

Muncă: Publicul trebuie să fie permanent ocupat, ocupat, ocupat, fără să aibă timp să gândească.

CONSIMŢĂMÂNTUL, PRIMA VICTORIE

Un sistem bazat pe arme tăcute, foloseşte datele obţinute de la un public docil, prin forţă (fără să se

respecte întotdeauna litera legii) legală. Majoritatea informaţiilor sunt disponibile prin Serviciul Intern de Analiză a Veniturilor. (A se vedea „Studiul Structurii Economiei Americane”, pentru S.I.A.V.)

Această informaţie constă în livrarea forţată a datelor extrem de bine organizate, constituite sub formă de taxe federale şi de stat, colectate şi asamblate, taxe care nu reprezintă altceva decât dovada muncii de sclav, prestată de plătitorii de taxe.

Mai mult, numărul formularelor prezentate S.I.A.V.-ului este un indicator al faptului că publicul şi-a dat consimţământul, ceea ce constituie un factor primordial în luarea deciziilor strategice. Alte surse de date au fost deja prezentate în „Lista consumatorilor de putere”.

Coeficienţi de consimţământ – reacţia inversă numerică ce indică statutul victorios. Baze psihologice: Când guvernul are posibilitatea de a colecta taxe şi poate obţine date clare despre proprietatea privată, obţine, de asemenea, şi un indicativ prin care e arată că publicul este gata să capituleze şi că este de acord cu sclavia şi cu uzurparea legală. Un indicator clar, care arată momentul în care se pot strânge roadele recoltei este numărul de cetăţeni care plătesc taxele pe venit, în ciuda unei absenţe vizibile a reciprocităţii, sau a serviciilor oneste din partea guvernului.

AMPLIFICAREA SURSELOR ENERGETICE

Următorul pas în procesul de proiectare al unui amplificator economic este descoperirea de surse energetice. Sursele energetice care susţin orice sistem economic primitiv sunt, bineînţeles, aprovizionările cu materie primă şi consimţământul publicului de a munci şi de a-şi asuma un anume rang, poziţie, nivel, sau clasă în structura socială; de exemplu, munca la diferite niveluri, prin intermediul căreia dintr-o mulţime se poate detaşa o persoană.

Fiecare clasă, pentru a avea garanţia propriului venit, controlează clasa imediat inferioară, alcătuind astfel structura de clasă. Acest lucru oferă stabilitate şi siguranţă, deşi clasa superioară a fost şi va fi întotdeauna guvernul.

Odată cu trecerea timpului şi cu îmbunătăţirea sistemului de comunicaţie şi educaţional, elementele clasei de jos, care fac parte din structura socială a muncii, devin conştiente şi invidioase faţă de bunurile pe care le au membrii clasei superioare. De asemenea, aceştia încep să conştientizeze faptul că sunt posesorii unor sisteme energetice şi a unor abilităţi care permit depunerea eforturilor necesare înaintării pe scara ierarhică a structurii de clasă.

Ceea ce ameninţă suveranitatea elitei.

Dacă această înaintare a clasei inferioare poate fi amânată un timp îndeajuns de lung, elita poate obţine dominanţa energetică.

Până când se stabileşte la nivel absolut această dominanţă, trebuie luat în considerare consimţământul publicului de a munci şi de a lăsa pe alţii să se ocupe de manevrarea afacerilor lui – în caz de ratare, nu se poate evita amestecul oamenilor în transferul final al surselor energetice către controlul elitei.

Este esenţial să se recunoască faptul că, până acum, consimţământul public încă reprezintă cheia esenţială care poate deschide uşa către eliberarea de energie, în procesul de amplificare economică.

LOGISTICĂ

Aplicarea cu succes a unei strategii necesită un studiu atent al consumatorilor de putere, al capacităţilor de producţie, al randamentului, strategia conectării acestora şi sursele energetice disponibile, care alimentează strategia. Acest studiu se numeşte logistică.

O problemă logistică ceva mai complicată este

studiată mai întâi la nivel elementar, apoi la nivele de o complexitate mai mare, sintetizându-se factorii elementari.

Asta înseamnă că este analizat un sistem dat; exemplu: se pătrunde într-un subsistem care, la rândul lui, este analizat până când prin acest proces se ajunge la „atomul” logistic, INDIVIDUL.

Din acest moment începe practic procesul de SINTETIZARE – momentul apariţiei pe lume a individului.

PÂNTECUL ARTIFICIAL

Din momentul în care individul părăseşte pântecul matern, fiecare efort pe care-l va depune va fi direcţionat către construirea, menţinerea şi adăpostirea într-un pântec artificial, care poate fi reprezentat printr-o varietate de dispozitive de adăpostire şi protejare.

Obiectivul acestor pântece artificiale este furnizarea unui mediu înconjurător stabil, în care să se desfăşoare procesele de creştere, de maturitate, de supravieţuire, care asigură siguranţa, libertatea şi protecţia faţă de activităţile ofensive din exterior.

Acest adevăr este valabil atât pentru marea masă de indivizi, cât şi pentru elită. Totuşi, există o diferenţă bine definită în felul în care aceste clase îşi soluţionează problemele.

STRUCTURA POLITICĂ A UNEI NAŢIUNI – DEPENDENŢA

Motivul principal pentru care cetăţenii unei ţări creează o structură politică este dorinţa inconştientă de a perpetua starea de dependenţă a copilăriei. Mai simplu, vor un Dumnezeu uman care să le elimine riscurile din viaţă, să-i mângâie pe cap, să-i sărute pe frunte, să le aline durerile, să le pună un pui pe masă la fiecare cină, să-i îmbrace, să-i învelească în fiecare noapte şi să le spună că totul va fi bine când se trezesc dimineaţa.

Pretenţiile publicului sunt incredibile, deci Dumnezeul uman, politicianul, întâmpină aceste

incredibilităţi cu altele, promite câte-n lună şi-n stele şi oferă un mare nimic. Deci cine este cel mai mare mincinos? Publicul? Politicianul?

Acest comportament al publicului este, de fapt, o capitulare, motivată de lene, teamă şi superficialitate. Este baza stării de bunăstare, folosită ca armă strategică, îndreptată împotriva unui public dezgustat.

ACŢIUNE – OFENSIVĂ

Majoritatea oamenilor au tendinţa de a subjuga şi – sau omorî alte fiinţe umane care le tulbură viaţa de zi cu zi, dar nu doresc să aibă de-a face cu deznodămintele morale şi religioase, care reprezintă efectele logice ale unor asemenea acţiuni. Deci, preferă să lase treburile murdare pe seama altora (inclusiv a propriilor copii), pentru a nu se murdări de sânge pe mâini. Se revoltă împotriva felului în care umanitatea tratează animalele, pentru ca apoi să se aşeze la masă şi să savureze un hamburger delicios. Mai ipocrit este faptul că publicul plăteşte taxe, finanţează politicienii, pentru ca apoi să se plângă de corupţia din cadrul sistemului guvernamental.

RESPONSABILITATEA

Din nou, majoritatea oamenilor doreşte libertate (de explorare, etc.) simţind în acelaşi timp teama de a nu eşua.

Teama de eşec este manifestată prin iresponsabilitate şi, în special, prin delegarea responsabilităţilor personale către alţii, mai ales dacă succesul nu e sigur, sau dacă întâmpină greutăţi legale pe care persoana nu este pregătită să le accepte. Vor să capete autoritate, dar nu acceptă responsabilităţile. Deci, angajează politicieni care să aibă de-a face cu realitatea în locul lor.

REZUMAT

Oamenii angajează politicieni pentru a putea să:

(1) obţină starea de siguranţă, fără prea mari eforturi.

(2) acţioneze, fără să fie necesar să se gândească

prea mult la consecinţe.

(3) poată aduce injurii, să fure, să omoare pe alţii, fără să fie nevoie să se confrunte nici viaţa, nici moartea.

(4) evite responsabilitatea propriilor intenţii.

(5) obţină beneficiile ştiinţei, fără să fie nevoiţi să se auto-disciplineze, sau să depună eforturile necesare.

Oferă politicianului puterea de a crea şi de a manevra o maşină de război pentru a:

(1) asigura supravieţuirea NAŢIUNII – PÂNTECULUI MATERN.

(2) preveni orice primejdie care se poate abate asupra NAŢIUNII – PÂNTECULUI MATERN.

(3) distruge duşmanul care ameninţă NAŢIUNEA – PÂNTECUL MATERN.

(4) distruge cetăţenii din aceeaşi ţară, care nu se conformează sistemului, doar de dragul stabilităţii şi siguranţei NAŢIUNII – PÂNTECULUI MATERN.

Politicienii au multe îndatoriri quasi-militare; pătura cea mai de jos este reprezentată de poliţişti, de avocaţi, de contraspionii care nu sunt altceva decât spioni şi sabotori (cu diplomă) şi de judecători. Generalii acestui sistem sunt industriaşii. Statul major „prezidenţial” este alcătuit din bancherii internaţionali. Oamenii ştiu că au creat această farsă, că au finanţat-o cu propriile taxe (consimţământ), dar preferă pasivitatea, în loc să ia măsurile necesare schimbării.

Astfel, o naţiune este divizată în două părţi distincte, o SUB-NAŢIUNE DOCILĂ (majoritară) şi o SUB-NAŢIUNE POLITICĂ. Subnaţiunea politică rămâne ataşată de subnaţiunea docilă, o tolerează, îi filtrează substanţa, până când devine îndeajuns de puternică pentru a se putea detaşa şi pentru a-şi devora părintele.

ANALIZE SISTEM

Pentru a putea lua decizii economice computerizate în legătură cu războiul, volantul economic primar, este

necesară desemnarea valorilor logistice concrete, a fiecărui element al structurii războiului – personal şi material.

Acest proces începe cu o descriere clară şi candidă a subsistemelor unei asemenea structuri.

RECRUTAREA (pentru serviciul militar)

Scopul principal al încorporării este inocularea, prin intimidare, a ideii că guvernul este omnipotent – inoculare îndreptată către membrii tineri ai unei societăţi. (*N aut.*: *Adevărul este tocmai opusul, deoarece un guvern există numai cu consimţământul poporului.*) Apoi este învăţat că printr-o rugăciune nu vei realiza niciodată ceea ce poţi face cu un glonte, în doar câteva clipe. Astfel, un tânăr crescut timp de optsprezece ani într-un mediu religios poate, prin intermediul acestui instrument guvernamental, să fie anihilat, deziluzionat, în numai câteva luni. Odată ce este adus în această stare, este uşor să i se strecoare orice fel de idei şi principii.

MULT MAI INTERESANT ESTE PROCESUL PRIN CARE PĂRINŢII TÂNĂRULUI, CARE ÎL IUBESC, POT FI MANIPULAŢI ASTFEL ÎNCÂT ÎL TRIMIT LA RĂZBOI, ÎI SEMNEAZĂ CONDAMNAREA LA MOARTE. Deşi scopul acestei lucrări nu permite dezvoltarea subiectului, voi comenta puţin, mai ales pentru a dezvălui acei factori care sunt incluşi, sub formă numerică, într-o analiză computerizată a sistemelor sociale şi de război.

Începem prin a încerca să definim recrutarea. *Recrutarea* (serviciul selectiv, etc.) este o instituţie bazată pe *sacrificiu* şi *sclavie*, *obligatorii*, înfiinţată de persoanele între două vârste şi în vârstă, în scopul de a-i trimite pe cei tineri să execute treburile publice murdare. Scopul imediat următor este de a-i face pe cei tineri să se simtă la fel de vinovaţi ca şi cei mai în vârstă, la care se adaugă criticile din partea celor în vârstă, precum şi admiraţia şi respectul din partea celor tineri (Stabilizatorul Generaţional). Acest

principiu este aranjat şi vândut pe piaţă ca serviciu „patriotic-naţional”.

Odată ce încorporarea este definită, această definiţie se foloseşte pentru a sublinia o structură denumită Sistemul Valorilor Umane, care poate fi „tradus” în mai multe feluri, în funcţie de locul unde este aplicat. Valoarea unei asemenea munci de sclav este dată în Tabelul de Valori Umane, un tabel ce conţine anumite categorii, cum ar fi intelect, experienţă, cereri de loc de muncă post-serviciu, etc.

Unele dintre aceste categorii sunt obişnuite şi pot fi evaluate ca fiind necesare pentru a clasifica omul potrivit în funcţie de locul potrivit. Clasificările sunt extrem de greu de alcătuit şi în momentul în care sunt întâmpinate greutăţi, se apelează la modele matematice (algoritmi, etc.), cu ajutorul cărora se predetermină, dacă nu chiar se prezic, anumite evenimente, cu precizie maximă. Deci, ceea ce nu se obţine prin cooperare, se obţine prin constrângere calculată. Fiinţele umane sunt maşini, pârghii de care se poate trage în toate direcţiile – între automatismele unei societăţi şi automatismele unei fabrici de pantofi, nu există o diferenţă prea mare.

Aceste valori derivate sunt variabile şi sunt măsurate la adevărata lor valoare, nu în dolari SUA, odată ce aceştia nu sunt stabili; în prezent, inflaţia este mare, deoarece producţia naţională de bunuri şi servicii este prezentată la cote superioare, pentru a acoperi energia cinetică falsă (inductanţa „de hârtie”).

Valoarea argintului este stabilă; în ziua de azi, poţi achiziţiona cu o cantitate de argint, aceleaşi cantităţi şi valori valabile pentru 1920. Valoarea umană este măsurată cel mai bine în unităţi de argint, deoarece întotdeauna rămâne aceeaşi.

CONSTRÂNGEREA

FACTORUL I

Precum este cazul oricărui sistem social, stabilitatea este obţinută numai prin înţelegerea naturii umane (principiul acţiune-reacţiune). Dacă încercarea este ratată, consecinţele sunt, de obicei, dezastruoase.

Ca şi în alte scheme sociale umane, este esenţială o formă sau alta de intimidare, pentru ca încorporarea să aibă succes. Principiile fizice ale acţiunii şi reacţiunii trebuie aplicate atât subsistemelor interne, cât şi celor externe.

Pentru a asigura succesul încorporării, sunt absolut necesare operaţiuni de programare-spălare a creierului, atât a celor care urmează a fi încorporaţi, cât şi a familiilor lor, pentru ca, în cele din urmă, să poată fi controlaţi.

FACTORUL II – TATĂL

În momentul în care fiul trebuie să plece la război, tatăl este cel care îi pune puşca în mână, pentru că altfel riscă să fie blamat de egalii lui şi să se facă de ruşine faţă de sine-însuşi. Juniorul se va duce la război; dacă nu, tatăl va fi pus într-o postură jenantă. Deci, juniorul ajunge, în cele din urmă, într-o cazarmă, fără să înţeleagă prea bine ce e cu el şi ce caută acolo.

FACTORUL III – MAMA

Elementul feminin al societăţii umane este condus, în primul rând de emoţii – logica este pe locul doi. În lupta dintre bătălie şi imaginaţie, imaginaţia câştigă întotdeauna, fantezia predomină; însă, în acest caz, predomină instinctele materne – copilul e pe primul plan, viitorul pe al doilea. O femeie care are un copil mic este atentă numai la odrasla ei. Prin urmare, familia trebuie dezintegrată cu grijă, trebuie înfiinţate centre de stat care să se ocupe de educaţia copiilor – astfel, se demarează procesul de detaşare a copiilor de lângă mamele şi taţii lor, încă de la o vârstă fragedă. ATENŢIE: Furia impulsivă a unei femei poate uneori să depăşească starea de teamă. Nu trebuie subestimată niciodată puterea unei femei

înfuriate şi nici puterea pe care o are asupra bărbatului. Iată ce le-a adus femeilor dreptul la vot în 1920.

FACTORUL IV – JUNIORUL

Starea de tensiune şi acţionarea la maxim a sistemului de auto-conservare din timpul perioadelor de război, sunt instincte logice, ce se manifestă la orice individ. În cazul în care juniorul reuşeşte să evite plecarea la război, elementele din jurul lui îl vor face să se simtă jenat – şantajul clasic este „nu te sacrifici, nu ai glorie; nu ai glorie, nu ai iubite”.

FACTORUL V – SORA

Şi cum rămâne cu sora juniorului? Tatăl îi oferă tot ce e mai bun în viaţă şi o învaţă să aibă aceleaşi pretenţii de la viitorul ei soţ, indiferent de preţul pe care acesta trebuie să-l plătească.

FACTORUL VI – CIREADA

Cei care nu-şi folosesc mintea nu sunt cu nimic mai buni decât cei care nu au minte – tandemul tată, mamă, fiu, şi fiică devin animale numai bune de tras la jug sau dresori ale acestora.

N.aut.: Deci, acum ştiţi, acest capitol nu putea fi trecut decât la început. Primul pas pe care a trebuit să-l fac a fost să vă atac ideile preconcepute, pentru ca să puteţi înţelege restul acestei cărţi, în acest capitol, puteţi vedea fiecare pas făcut de elită în războiul ce are ca scop controlul acestei naţiuni măreţe. Veţi putea vedea paşii ce urmează a fi făcuţi în viitor. Nu vă mai puteţi preface neştiutori. Această carte încearcă să educe americanii, să le ofere armele de care au nevoie în anii următori, ani în care Noua Ordine Mondială se va lupta pentru a se naşte, pentru a ieşi la suprafaţă.

Mulţi vor spune că „Arme tăcute pentru războaie silenţioase” este un conglomerat de cuvinte pentru care autorul nu-şi asumă responsabilitatea. Cei care fac asemenea afirmaţii ignoră adevărurile evidente conţinute

de acest document. Ignoră aceste adevăruri pentru că altfel, sunt siliţi să-şi recunoască propria ignoranţă.

Acest document, descoperit în 1969 nu poate fi ignorat sau trecut cu vederea. Adevărurile pe care le conţine nu pot fi negate. Mesajul este: Trebuie să acceptaţi că aţi fost trataţi ca o cireadă de vite şi că nu mai este mult până veţi fi transformaţi în vite – trebuie să vă pregătiţi de luptă şi, dacă este necesar, chiar să muriţi pentru a vă păstra dreptul dat de Dumnezeu, acela de a fi Liberi.

Ultima frază reprezintă, de fapt, motivul real pentru care oamenii preferă să ignore capitolul „Arme tăcute pentru războaie silenţioase”. Încă nu sunt pregătiţi să recunoască faptul că au fost manipulaţi precum o cireadă de vite. Nu sunt pregătiţi să lupte sau, dacă trebuie, să moară pentru Libertate. Aceasta este acuzaţia pe care o aduc cetăţenilor Statelor Unite ale Americii. Şi aceasta este confirmarea adevărului conţinut de capitolul „Arme tăcute pentru războaie silenţioase”.

CAPITOLUL 2
SOCIETĂŢI SECRETE
ŞI
NOUA ORDINE MONDIALĂ

„... există o putere extrem de bine organizată, subtilă, completă, pătrunzătoare, care te condamnă doar pentru că îndrăzneşti să respiri”.

Preşedintele Woodrow Wilson

Istoria este saturată de comentarii şoptite despre societăţile secrete, de relatările celor mai în vârstă sau ale preoţilor, care au păzit cu sfinţenie secretele interzise ale străbunilor, ale oamenilor importanţi, care s-au întâlnit în taină pentru a direcţiona cursul civilizaţiei.

Cea mai veche societate este *Frăţia Şarpelui*, denumită *şi Frăţia Dragonului*, care mai există şi astăzi sub numeroase denumiri. *Frăţia Şarpelui* este devotată păzirii cu străşnicie a „secretului timpurilor” şi

recunoaşterii lui Lucifer ca fiind unicul Dumnezeu. Dacă nu credeţi în Dumnezeu, Lucifer, sau Satana, trebuie să înţelegeţi că există o mare masă de oameni care nu gândeşte ca voi. Eu nu cred în rasism, dar sunt milioane care cred, iar felul în care acţionează aceştia, bazându-se pe ceea ce cred, mă va afecta şi pe mine. Este foarte clar că religia a jucat întotdeauna un loc foarte important în cadrul acestor organizaţii. Majoritatea pretind că comunică cu o sursă superioară, divină.

Secretele acestor grupuri sunt atât de profunde, încât numai cei aleşi, care sunt foarte puţini, au voie să le cunoască şi le pot înţelege. Aceşti oameni îşi folosesc cunoştinţele în beneficiul omenirii. Sau cel puţin aşa pretind. Dar noi cum putem şti dacă este aşa sau nu, odată ce totul este ţinut în cel mai mare secret? Din fericire, unele dintre aceste secrete au devenit publice.

Ceea ce mi se pare ciudat este că în cadrul societăţii tribale primitive, TOŢI adulţii erau membri. Grupurile erau separate de obicei în grupuri de femei şi grupuri de bărbaţi. Bărbaţii erau cei care, de obicei, dominau cultura. Ceea ce seamănă surprinzător de mult cu multe dintre societăţile secrete civilizate. Asta nu poate însemna decât că societatea lucrează în favoarea autorităţilor, nu împotriva lor. Cel mai bine ar fi dacă aş spune că societatea ESTE însăşi autoritatea în stat. Acest lucru tinde să contracareze afirmaţiile cum că toate societăţile secrete sunt dedicate „distrugerii autorităţilor deja constituite”, dar este valabil numai pentru societăţile secrete care au ca membri o mare majoritate a populaţiei. Şi numai câteva dintre cele importante intră în această categorie.

De fapt, societăţile secrete oglindesc multe faţete ale vieţii de zi cu zi. Întotdeauna există un grup exclusiv de persoane care sunt sau urmează a fi membri. Acest lucru, secret sau nu, este valabil pentru întreaga omenire;

exemple sunt multe – echipele de fotbal, cluburile particulare, etc. Importantă este şi folosirea unor anumite semne, parole şi alte unelte din arsenalul „secret”, care dintotdeauna au fost primordiale, în orice organizaţie, de oriunde. De asemenea important este motivul, care justifică existenţa societăţii respective. Poate fi orice, dar caracteristica principală este fraternitatea. Foarte importantă este camaraderia. Să împărtăşeşti cu cineva greutăţi, secrete, sunt sentimente care provoacă stări de febrilitate şi fiori. Nimeni dintre cei care s-au confruntat cu rigorile unei unităţi militare nu va uita sentimentul special de camaraderie, de fraternitate chiar, ca victime ale unui sergent isteric, sau ale unui comandant de companie extrem de sever. Este un sentiment aparte. Cea mai de efect armă a oricărei societăţi secrete este ritualul şi mitul care înconjoară iniţierea. Aceste ceremonii au o semnificaţie deosebită pentru participanţi.

Ritualul de iniţiere reprezintă inima şi sufletul unei adevărate societăţi secrete. Sunt luate în considerare aspecte umane importante, fără de care un grup de oameni nu ar putea opera într-o anumită direcţie, pentru a atinge un scop. Iniţierea îi leagă pe membri între ei, fiind primul pas spre calea misticismului.

Novicilor li se împărtăşeşte un secret, ceea ce le conferă un statut special. În antichitate, termenul de novice era definit ca „plantat proaspăt, sau renăscut”. O iniţiere superioară este ca o promovare şi inspiră loialitate şi dorinţa de a urca şi treapta următoare. Schimbarea care se produce în persoana iniţiată serveşte intereselor liderilor societăţii secrete. Liderii sunt denumiţi „adepţi”. Aceste afirmaţii pot fi ilustrate perfect prin exemplul soldatului care este antrenat să execute ordinele comandantului, fără să gândească. Rezultatul este întotdeauna rănirea sau moartea soldatului, în scopul realizării ţelului comandantului, indiferent dacă acest scop

este sau nu în folosul comunităţii.

Iniţierea reprezintă un mod de a-i răsplăti pe cei ambiţioşi, care inspiră încredere. Veţi observa că, cu cât este mai înalt gradul de iniţiere, cu atât sunt mai puţini membrii care posedă acel grad. Asta nu pentru că ceilalţi membri nu sunt ambiţioşi – motivul este selecţia atentă. Majoritatea membrilor nu află niciodată scopul real, secret, al grupului. Probabil că până acum v-aţi dat seama că motivul pentru care au loc ritualurile de iniţiere este selectarea persoanelor cu adevărat de încredere.

O metodă de a hotărî cine va fi adept ar putea fi luată chiar în timpul derulării procesului de iniţiere: candidatului i se cere să scuipe pe crucea creştinească. Dacă aceste refuză, membrii îl felicită şi îi spun: „Felicitări, ai făcut alegerea bună, pentru că un adevărat adept nu ar face niciodată un lucru atât de oribil”. Nou-iniţiaţii nu mai ştiu ce să creadă, mai ales pentru că după aceea sunt avansaţi pe o treaptă superioară. În schimb, dacă respectivul scuipă pe cruce, demonstrează o bună cunoaştere a unuia dintre mistere şi este luat în considerare ca fiind un candidat sigur pentru a urca pe treapta următor superioară. Misterul este simplu: religia este un instrument prin care se pot controla masele. Unicul lor Dumnezeu este cunoaşterea (sau înţelepciunea), prin care omul poate deveni Dumnezeu. Şarpele şi dragonul sunt simbolurile înţelepciunii. Lucifer reprezintă personificarea simbolului. Lucifer a fost cel care a tentat-o pe Eva să-l convingă pe Adam să mănânce un măr din copacul cunoaşterii, pentru ca astfel să elibereze omul din starea de ignoranţă în care se afla. VENERAREA (diferită cu mult de STUDIEREA) cunoaşterii, a ştiinţei, a tehnologiei este satanism în cea mai pură formă, iar Lucifer este Dumnezeu. Simbolul secret este ochiul atotvăzător, introdus într-o piramidă.

Efectele nedorite nici măcar de respectivele societăţi

şi aura de mister care le înconjoară le-a conferit uneori reputaţia de a fi asociaţii anormale sau, cel puţin, grupuri ciudate de oameni. În momentul în care crezul lor nu se deosebeşte de cel al majorităţii, nu mai sunt considerate anti-sociale. Un exemplu bun este biserica creştină, care, în timpul Imperiului Roman, era tot o societate secretă.

Majoritatea societăţilor secrete sunt considerate a fi anti-sociale; se presupune că ar conţine elemente care pot provoca răul comunităţii. Comunismul şi fascismul sunt în multe ţări societăţi secrete, unde sunt interzise prin lege. În ţara noastră, partidul nazist şi Ku Klux Klan-ul sunt societăţi secrete care nu sunt interzise prin lege, dar care, odată ieşite la lumină, provoacă dezgustul publicului, însă activităţile lor sunt uneori ilegale, ceea ce impune păstrarea secretului în ceea ce pliveşte numărul şi numele membrilor. Creştinii de demult erau societate secretă deoarece autorităţile romane îi considerau a fi periculoşi pentru legile imperiale. La fel s-a întâmplat şi cu adepţii islamismului. Însă adevăraţii credincioşi, lucrând în secret, au realizat ceva care s-a dovedit a fi înspre binele societăţii. Druizii şi Yezidis-ii din Siria şi Irak consideră că arabii sunt o societatea secretă care s-a dedicat cuceririi lumii. Astăzi, arabii cred la fel despre evrei. Catolicii şi francmasonii aveau aceleaşi păreri unii despre ceilalţi.

În cadrul multor societăţi înapoiate, primitive, iniţierea spre gradele cele mai înalte implică supunerea candidatului la anumite ritualuri care, în majoritatea cazurilor, se încheie cu moartea sau cu nebunia acestuia. Se observă că esenţialul unei societăţi secrete nu este în niciun caz reprezentat de echilibrul dintre bine şi rău. În Borneo, iniţierile din cadrul societăţilor secrete de vânătoare constau în vânătoarea de capete umane. În Polinezia, pruncuciderea şi depravarea erau considerate esenţiale pentru iniţierea în anumite societăţi, unde codul tribal avea nevoie de membri care să nu aibă niciun punct

slab şi care să fie adevăraţii stâlpi ai societăţii.

Încă de la începuturile consemnării istoriei, guvernele oricărei naţiuni s-au implicat în apărarea stabilităţii, luptând împotriva grupurilor minoritare care aveau interesul de a funcţiona după principiul stat în stat, sau care doreau să submineze autorităţile deja constituite, pentru ca apoi să preia puterea.

Multe dintre aceste încercări au avut succes, dar nu şi durabilitate. Dorinţa omului de a face parte dintr-un anume electorat este puternică, atât de puternică încât nu poate fi distrusă de nimic. Acesta este unul dintre „secretele" societăţilor secrete. Iată care este baza lor politică – cunoscând acest principiu, liderii ştiu cum să acţioneze pentru a fi ovaţionaţi şi aplaudaţi de public. Cetăţenii adoră să voteze, indiferent dacă este vorba de afaceri de zi cu zi, legi, sau activităţi sociale. Dorinţa cea mai adâncă a multora este de a putea să se spună despre ei: „face parte din acest electorat", în oraşele antice existau case unde aveau loc ritualurile de preamărire, de venerare şi sacrificare. Acestea erau, de fapt, temple ridicate în onoarea zeilor. De obicei, acestea erau locurile de întâlnire ale filosofilor şi misticilor, care credeau că posedă cheia secretelor naturii. Legătura dintre aceste persoane erau cunoştinţele dobândite la şcolile retrase, solitare, religioase şi filosofice.

Cel mai important dintre toate aceste grupuri străvechi este *Frăţia Şarpelui*, sau *a Dragonului*. Dragonul şi şarpele sunt simboluri care reprezintă înţelepciunea. Părintele înţelepciunii este Lucifer, cunoscut şi sub denumirea de Purtătorul Luminii. Punctul focal al ritualului de veneraţie era *Osiris*, o altă denumire a lui Lucifer. *Osiris* era numele unei stele strălucitoare, despre care oamenii credeau că a fost aruncată pe pământ. Literalmente, Lucifer înseamnă „cel care aduce lumina", sau „steaua dimineţii". După ce *Osiris* nu a mai apărut pe

cer, anticii au văzut în Soare reprezentarea lui *Osiris* sau, mai corect, a lui Lucifer.

„Osiris era reprezentat de soare".

Albert Pike „O, Lucifer, cum ai căzut dintre stele..."

Isaia 14: 12

„... se spune că, după ce Lucifer a căzut din împărăţia Cerească a adus cu sine omenirii darul puterii de a gândi".

Fred Gittings, „Simbolismul în arta ocultă".

Majoritatea minţilor strălucite au fost iniţiate de aceste societăţi, prin ritualuri secrete şi periculoase, unele dintre acestea fiind chiar de o cruzime rar întâlnită. Cele mai celebre erau cunoscute sub denumiri ca: Osiris, Isis, Sabazius, Cybele şi Eleusis. Platon a fost unul dintre aceşti iniţiaţi şi descrie în scrierile lui unele dintre aceste ritualuri.

Iată cum îşi descrie propriul ritual: a fost înmormântat timp de trei zile în Marea Piramidă – în această perioadă, a murit (simbolic), pentru ca apoi să renască. Abia după aceea i s-au încredinţat secretele pe care trebuia să le păstreze cu sfinţenie. În scrierile lui Platon apar foarte multe informaţii despre acest grup.

Manly P. Hall afirmă în cartea lui, „Învăţăturile secrete ale tuturor timpurilor" că, „... în Giza (Marea Piramidă), oamenii intrau oameni şi ieşeau zei". În limba egipteană, la „piramidă" se spunea KHUTI, ceea ce însemna „lumina glorioasă". De asemenea, domnul M. Hali spune: „Piramidele, marile temple egiptene de iniţiere..."

Conform majorităţii, marile piramide au fost construite pentru a comemora şi observa o explozie Super-Nova care a avut loc în anul 4.000 î.Hr. Dr. Anthony Hewish, câştigător al Premiului Nobel în 1974, a descoperit o serie de pulsaţii ritmice ale undelor radio, despre care a dovedit că sunt emise de o stea care a explodat în jurul anului 4.000 î.Hr. Calendarul

francmasonilor începe de la A.L., „Anul Luminii”, adică la anul modern se adaugă 4.000. George Mihanovschi scrie în „Steaua de odinioară şi dintotdeauna” că „Scrierile antice cuneiforme sumeriene… descriu o stea gigantică, care a explodat în interiorul unui triunghi format din Zeta Puppis, Gamma Velorum şi Lambda Velorum… localizată undeva în sudul cerului… Orice astrolog bun ştie că steaua strălucitoare care a explodat în interiorul acelui triunghi, va fi văzută din nou, după 6.000 de ani”. Conform calendarului francmasonic, înseamnă că va fi vizibilă în anul 2000, ceea ce este adevărat.

Nava spaţială Galileo este în drum spre Jupiter, o stea mai mică, înconjurată de un înveliş gazos, exact ca soarele nostru, cu o încărcătură de 25 de kilograme de plutoniu, care a fost justificată prin faptul că va fi folosită pe post de sursă de energie şi alimentare a navei. Când va ajunge pe orbita finală, în decembrie 1999, Galileo va descărca plutoniul în centrul planetei Jupiter. Presiunea va fi de necrezut şi va cauza o reacţie similară cu explozia unei bombe atomice. Plutoniumul va exploda, va distruge pătura atmosferică compusă în majoritate din hidrogen şi heliu, care înconjoară planeta Jupiter – rezultatul va fi naşterea unei noi stele, care deja a fost botezată LUCIFER. Întreaga lume va interpreta această „renaştere” ca fiind un semn de o importanţă religioasă terifiantă. Se va confirma profeţia. Realitatea este că această demonstraţie nebunească de aplicare a tehnologiei moderne va fi executată de Societatea JASON şi s-ar putea să meargă, sau nu. Ca să fie siguri de succes, au mărit cantitatea de plutoniu; spun acestea deoarece, când eram la Serviciul de Securitate şi Informaţii al Marinei Militare, am citit documente în care se afirma că Proiectul GALILEO necesita o cantitate de 2, 5 kilograme de plutoniu şi că, în urma reacţiilor din atmosferă, este posibil ca pe pământ să se instaureze ERA GLACIARĂ. Încălzirea globului, efectul

de seră, sunt minciuni. Realitatea este că temperaturile de pe întreg globul devin din ce în ce mai scăzute. Furtunile sunt mai violente ca niciodată şi mai greu de anticipat. Gheţarii de la poli se măresc. Suprafeţele zonelor temperate, unde pot fi cultivate alimentele, se micşorează. Procesul de deşertificare de la tropice devine din ce în ce mai amplu. Epoca de gheaţă se îndreaptă către noi şi se va instaura brusc.

În acelaşi timp, în Egipt va fi descoperită şi deschisă o criptă unde vor fi descoperite secrete antice importante. Explozia lui Jupiter şi deschiderea criptei vor fi evenimentele care vor zgudui mileniul din temelii. *Societatea Millennium* deja a plănuit o mare sărbătoare, care să aibă loc la piramidele din Egipt. Conform ediţiei din 3 ianuarie 1989 a ziarului „Arizona Daily Star", „Preşedintele Bush petrece revelionul la Camp David, Maryland, dar peste zece ani s-ar putea să şi-l petreacă în Egipt. Organizatori din cadrul Societăţii Millennium spun că deja a fost ales să inaugureze în secolul următor ceremonia de la Marea Piramidă a lui Keops".

Primul secret care trebuie înţeles este că membrii societăţilor secrete cred că sunt unicele minţi luminate din lume. De asemenea, cred că aceste minţi le aparţin doar lor, în exclusivitate. Mini-dizertaţia filosofică ce urmează reprezintă punctul de vedere clasic al unei societăţi secrete asupra umanităţii. „Când o persoană care posedă un intelect puternic se confruntă cu o problemă a cărei rezolvare necesită anumite capacităţi superioare de gândire, îşi păstrează echilibrul intelectual şi încearcă să găsească o soluţie, adunând cu răbdare faptele necesare soluţionării chestiunii respective. Pe de altă parte, o persoană imatură, când se confruntă cu o problemă similară, se simte copleşită. În timp ce prima persoană are posibilitatea de a găsi cheia rezolvării misterului propriului destin, ultimul trebuie condus înspre cireadă şi acolo să i

se explice totul, în cel mai simplu limbaj. Precum oile, oamenii sunt total dependenţi de păstor. Intelectul superior cunoaşte adevărurile misterioase şi esoteric spirituale. Maselor li se oferă doar interpretări simple. În timp ce masele venerează cele cinci simţuri, cei aleşi observă şi recunosc în prăpastia dintre cele două categorii concrescenţele simbolice ale marilor adevăruri abstracte.

„Iniţiaţii comunică direct cu zeii (EXTRATEREŞTRII?), care, la rândul lor, comunică cu ei. Masele îşi sacrifică mieii pe un altar care înfăţişează un idol de piatră, care nu poate nici să audă, nici să vorbească. Iniţiaţii cunosc Misterele şi sunt luminaţi şi, astfel, sunt cunoscuţi ca fiind Illuminati, sau Cei Iluminaţi, paznicii „Secretelor Veşniciei”.

Trei dintre cele mai vechi societăţi secrete care pot fi conectate la lumea de azi sunt *cultul lui Roshaniya*, *cultul lui Mithras* şi echivalentul acestora, *Creatorii*. Au multe în comun cu francmasonii, la fel ca şi cu multe alte ramuri ce derivă din Illuminati. De exemplu, comună cu Frăţia este renaşterea simbolică într-o viaţă nouă, fără să mai fie nevoie ca membrii să treacă prin portalul morţii, pentru iniţiere; titlul de Master Mason se obţine după faze de iniţiere cum ar fi „Leul” şi „Muşcătura Leului”; apoi au mai fost adăugate trei grade, care sunt identice cu ritualurile masonice antice; scara celor şapte trepte; numai bărbaţii; şi „ochiul atotvăzător”.

De un interes aparte este societatea puternică din Afghanistan care, în vremurile de demult era denumită *Roshaniya* – luminaţii, în istorie se fac referinţe la acest cult mistic încă din timpurile *Casei înţelepţilor* de la Cairo. Majoritatea ţelurilor acestui cult erau: abolirea proprietăţii particulare; eliminarea religiei; eliminarea statelor; credinţa că iluminarea emana din Fiinţa Supremă, care dorea o clasă de oameni perfecţi, care să ducă la bun sfârşit misiunea de organizare şi direcţionare a lumii;

credinţa într-un plan prin care să se modeleze sistemul social mondial, mai întâi prin preluarea controlului celorlalte ţări, una după cealaltă şi credinţa că după ce atinge cel de-al patrulea grad, persoana respectivă poate comunica direct cu sfătuitorii necunoscuţi care, de-a lungul veacurilor, şi-au împărtăşit cunoştinţele celor iniţiaţi. Nu este greu să se recunoască, din nou, Frăţia.

Auziţi cumva ecourile partidului nazist, ale partidului comunist, ale extremei de dreapta şi ale extremei de stânga? Ceea ce trebuie menţionat neapărat este faptul că atât liderii de dreapta, cât şi cei de stânga sunt persoane care au fost şi încă mai sunt iluminişti, sau membri ai Frăţiei. Indiferent dacă se pretind a fi creştini sau evrei, sunt şi au fost întotdeauna internaţionalişti şi Luciferici. Nu sunt loiali nici unei naţiuni, deşi, atunci când a fost cazul, s-au folosit de idealul de naţionalism pentru a-şi atinge scopurile. Unica lor preocupare este să câştige din ce în ce mai multă putere economică şi politică. Obiectivul ultim al acestor lideri, de ambe grupuri, sunt identice. Sunt hotărâţi să câştige pentru sine controlul bogăţiilor, al resurselor naturale şi al omenirii – al întregii planete. Intenţionează să transforme lumea întreagă într-un unic stat – în concepţia lor, stat totalitarist Luciferic. În derularea acestui proces vor elimina toţi creştinii, evreii şi ateii. Tocmai aţi aflat unul, dar numai unul, dintre marile mistere.

Membrii cultului *Roshaniya* îşi mai spun şi *Ordinul*. Iniţiaţii depun un jurământ care îi eliberează de jurămintele de loialitate pe care vor fi nevoiţi să le depună şi spun, „Mă oblig să păstrez tăcerea şi loialitatea de nezdruncinat şi supunerea faţă de *Ordin*... întreaga umanitate care nu va reuşi să se identifice cu semnul nostru secret va fi prada noastră”. Jurământul a rămas acelaşi, până în zilele noastre. Semnul secret era trecerea mâinii prin dreptul frunţii, cu palma în afară;

contrasemnul, apucarea urechii cu o mână şi sprijinirea cotului în cealaltă palmă. Vă este familiar? *Ordinul* este, de fapt, *Ordinul Cuceritorului*. Cultul propovăduia că nu există împărăţia cerului, nu există iad, nu există decât o stare de spirit, complet diferită de viaţa pe care o cunoaştem cu toţii. Spiritul poate continua să-şi exercite puterea pe pământ printr-un membru al *Ordinului*, dar numai dacă însuşi spiritul a fost, înainte de moarte, membru al *Ordinului*. Astfel, membrii *Ordinului* capătă putere de la spiritele membrilor morţi.

Roshaniya îşi iniţiază membrii pentru ca apoi să-i trimită să caute şi să descopere persoane care au calităţile necesare pentru a deveni viitori membri. Unii spun că Asasinii erau o ramură a cultului *Roshaniya*. Şi nu erau singura. Ramuri ale cultului *Roshaniya*, sau „Cei luminaţi”, sau, simplu, Illuminati, există şi vor exista peste tot. Una dintre reguli era ca membrii să nu folosească acelaşi nume şi să nu menţioneze niciodată cuvântul „Illuminati”. Regula este valabilă şi astăzi. Probabil că încălcarea acestei reguli a stat la baza prăbuşirii lui Adam Weishaupt.

Unul dintre cele mai mari secrete ale tuturor timpurilor este povestea adevărată a mormântului sfânt, a cămăşii lui Iisus, a rămăşiţelor Crucifixului şi a misterului morţii lui Iisus (a murit sau a continuat să trăiască şi a avut un copil?). Majoritatea miturilor care îi înconjoară pe *Cavalerii Templului* privind aceste relicve şi majoritatea miturilor istoriei, au avut întotdeauna cel puţin câteva baze faptice. Dacă sursele mele sunt corecte, grupul Cavalerii Templului supravieţuieşte şi astăzi ca ramură a societăţii secrete Illuminati, iar membrii sunt responsabili cu paza rămăşiţelor sfinte, care sunt ascunse în locuri cunoscute numai de ei.

Ştim că *grupul Cavalerii* Templului sunt o ramură Illuminati, deoarece francmasonii i-au cooptat şi i-au protejat pe aceia care au scăpat de persecuţia bisericii şi a

Franţei, la fel cum au procedat şi când i-au cooptat şi protejat pe membrii *grupului Weishaupt* (ramură din Illuminati), secole mai târziu. *Cavalerii* Templului există astăzi ca grad superior francmasonic, în cadrul *Ordinului Templului*. De fapt, *Ordinul Cavalerii Templului este* o ramură a *Ordinului Cuceritorilor*. *Societatea DeMolay* este o ramură a francmasonilor consacrată memoriei persecutării *Cavalerilor Templului* şi, în particular, liderului lor, Jacques DeMolay. Ştiu toate acestea deoarece, în tinereţe, am fost membru al *Societăţii DeMolay*. Iubeam misterul şi ritualurile. M-am separat de societate în momentul în care familia mea s-a mutat într-o localitate de unde nu aveam acces la nicio lojă. Şi în ziua de azi cred că asocierea mea la *Societatea DeMolay* a fost motivul pentru care am fost selectat în cadrul Serviciului de Securitate şi Informaţii al Marinei Militare.

Potrivit membrilor „comunităţii superioare", în momentul în care se va structura Noua Ordine Mondială, rămăşiţele sfinte vor fi scoase la lumină, laolaltă cu Lancia Destinului şi, potrivit legendei, vor conferi conducătorului lumii puterea absolută. Acest lucru pare să confirme crezul care a dăinuit veacuri la rând, în care se descrie semnificaţia acestor relicve, mai ales în momentul în care vor ajunge în mâinile unui singur om. Ar putea explica de asemenea, operaţiunile disperate de căutare ale lui Hitler, iniţiate în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. Trebuie să vă reamintesc că nu contează ceea ce credeţi voi. Dacă El cred, veţi fi afectaţi cu toţii.

Ordinul Cavalerii Templului s-a înfiinţat în secolul al XI-lea, la Ierusalim, de către Prieure de Sion, în scopul pazei relicvelor care au aparţinut lui Iisus şi pentru a crea o protecţie militară pentru călătorii religioşi pe timpul pelerinajului de la *Oraşul Sfânt*.

Prieure de Sion era un ordin religios, fondat într-un loc situat pe Muntele Sion, în Ierusalim. Ordinul avea ca

scop primordial descoperirea, conservarea şi păstrarea relicvelor lui Iisus. Apelând la toate mijloacele posibile şi imposibile, Prieure de Sion a găsit acele relicve, care au fost încredinţate spre păstrare Cavalerilor Templului. Şi astăzi sunt uimit de autorii lucrării „Sângele Sfânt, Potirul Sfânt" şi de informaţiile descoperite de aceştia. Dar ceea ce mă uimeşte şi mai mult este faptul că nu au reuşit să pună totul cap la cap. Comoara ascunsă în Franţa nu este comoara din Templul de la Ierusalim. Sunt chiar pocalul sfânt, cămaşa lui Iisus şi rămăşiţele crucifixului şi, conform surselor mele, rămăşiţe de oseminte umane. Vă spun de acum – odată aflat, adevărul despre osemintele umane va şoca întregul mapamond, în cazul în care ceea ce mi s-a spus nu este un bluff. Relicvele sunt ascunse în Franţa. Ştiu locul unde se află – la fel ca autorii lucrării „Sângele Sfânt, Pocalul Sfânt", dar ei nu ştiu că ştiu – sau ştiu?

Adam Weishaupt, un profesor tânăr, specializat în legile canonice, ce profesa la Universitatea Ingolstadt din Germania, a fost preot iezuit şi iniţiat de Illuminati. Ramura Ordinului înfiinţată de el în 1776, în Germania, cuprindea aceeaşi Illuminati despre care am discutat mai devreme. Faptul că era preot iezuit este foarte important, după cum veţi vedea tot în acest capitol, dar ceva mai târziu. Cercetătorii au căzut de acord asupra faptului că era finanţat de *Casa Rothschild* (aceeaşi familie Rothschild menţionată în capitolul „Arme tăcute pentru războaie silenţioase"). Weishaupt cerea „abolirea tuturor guvernelor naţionale, abolirea moştenirii, a proprietăţii particulare, a căminului individului, a noţiunii de familie şi a tuturor religiilor existente, pentru ca să poată impune omenirii ideologia Luciferică totalitaristă".

În acelaşi an în care a fondat Illuminati, a publicat *„Bogăţia naţiunilor"*, cartea care a reprezentat baza ideologică a capitalismului şi a Revoluţiei Industriale. Faptul că în acelaşi an a fost scrisă Declaraţia de

Independenţă nu este o coincidenţă. Pe o parte a Marelui Sigiliu al Statelor Unite, înţelepţii vor recunoaşte ochiul atotvăzător şi alte semne ale Frăţiei Şarpelui.

Toate tezele au fost la fel. Comparând date şi ideologii, nu este greu să-ţi dai seama că Illuminati a lui Weishaupt este acelaşi lucru cu „*Afghanii – cei luminaţi*”, sau cu celelalte culte existente, care se autointitulează „luminaţi”. *Alumbrados de Spania* reprezentau acelaşi lucru cu Guerinets de Franţa. În Statele Unite erau cunoscuţi ca *Cluburile Iacobine*. Secrete, secrete şi iar secrete – dar fundamentul este întotdeauna Frăţia.

Cred că Weishaupt a fost trădat şi persecutat deoarece a ignorat regula numărul unu, şi anume a expus publicului cuvântul „Illuminati” şi existenţa noţiunii de „Frăţie”. Expunerea şi prigonirea lui au fost imperios necesare pentru frăţie. Cu această ocazie au „lichidat” existenţa unei asemenea organizaţii conspirative, au aruncat momeala şi apoi s-au retras în matca lor. Probabil că Weishaupt a fost o victimă – sau probabil că a executat un ordin.

Weishaupt a afirmat: „Marea putere a Ordinului nostru constă în faptul că nu permitem niciodată ca măcar să ne menţionăm propria denumire; întotdeauna ne acoperim, folosind alte nume, alte denumiri, alte ocupaţii”…

S-a insinuat că organizaţiile francmasonice au fost infiltrate de Illuminati în timpul „domniei” lui Weishaupt – simple speculaţii. Ideologia francmasonică întotdeauna a avut la bază esenţa ideologiei Illuminati; acesta este motivul pentru care francmasonii au fost deschişi faţă de membrii grupului Weishaupt şi i-au primit, de bunăvoie, în rândurile lor. Nu se poate să credeţi cu adevărat că francmasonii, dacă erau o simplă organizaţie fraternă, ar fi riscat totul, inclusiv propriile vieţi, ascunzându-i pe proscrişii condamnaţi de toate monarhiile europene.

Autorii francmasoni au fost cei care au perpetuat mitul conform căruia Adam Weishaupt a fost fondatorul Illuminati şi că, odată cu lichidarea lui, Illuminati erau distruşi pentru totdeauna.

În 1826, un francmason american a scris o carte, „Ilustrări francmasonice”, în care a dezvăluit secrete masonice. Unul dintre secretele pe care le-a dezvăluit este ultimului mister din vârful piramidei masonice – venerarea lui Lucifer. Mai târziu, am aflat cu toţii secretul asasinării lui Hiram Abif. Hiram Abif reprezintă inteligenţa, libertatea şi adevărul şi a fost lovit mai întâi în gât, ceea ce reprezenta înăbuşirea dreptului la cuvânt, practicat de biserică; apoi a fost lovit în inimă cu un pumnal, ceea ce reprezenta asuprirea crezului de către Stat; în cele din urmă, a fost lovit în cap cu un mai, reprezentând asuprirea intelectului de către mase. Astfel, francmasoneria pune semnul egal între biserică, stat şi mase, le conferă caracteristici ca: tirania, intoleranţa şi ignoranţa. Morgan a dezvăluit că francmasonii au făgăduit în mod solemn că-l vor răzbuna pe Hiram Abif şi că planul lor era de a submina biserica, statul şi libertatea maselor.

Morgan şi-a atins scopul în momentul în care dezvăluirile lui au iscat un mare scandal împotriva masonilor, scandal care s-a transformat într-o adevărată lovitură anti-francmasonică, în momentul în care autorul, William Morgan, a dispărut. Se spune că a fost răpit şi înecat în lacul Ontario de către masoni, acţiune pe care ei continuă să o nege până în ziua de azi. Dar cine altcineva să o facă? Cred că l-au asasinat. În ziarele din vremea aceea se consemnau fără nicio rezervă afirmaţii certe în care se spunea că a fost omorât de masoni. În jurământul de iniţiere depus de francmasoni se spune clar că, în cazul în care dezvăluie secretele, iniţiatul va fi omorât. Consecinţa a fost o reacţie naţională de furie, care a culminat cu înfiinţarea în anul 1829 a unui partid politic

anti-masonic ai cărui lideri au fost Henry Dana Ward, Thurlow Weed şi William H. Seward. De asemenea, s-au scris câteva cărţi anti-masonice. Consecinţele au fost dezastruoase pentru francmasoni, deoarece au suferit pierderi masive de membri. Dar această stare a durat numai câţiva ani şi, în 1840, partidul anti-masonic a fost desfiinţat. Într-adevăr, timpul vindecă rănile.

Ştim că francmasonii britanici sunt un grup distinct, care discriminează în propria favoare, când se pun în discuţie promovări, contracte, sau când e vorba de cariera unui membru. Organizaţia engleză francmasonică era folosită de KGB pentru a-şi infiltra membrii şi pentru a controla Serviciul britanic de Informaţii, care este similar cu *Casa Chatam*, cunoscută sub denumirea *Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale*, părintele organizaţiei Consiliul pentru Relaţii Externe din Statele Unite. Poliţia engleză de stat, Scotland Yard-ul, a dat ordin personalului să nu se înscrie în rândurile masonilor, de teamă că ar putea păţi la fel. Bineînţeles, toată viaţa vi s-a spus că francmasonii sunt doar o organizaţie fraternă benevolă, înfiinţată pentru a servi comunitatea. Nu e adevărat, cititorule.

Probabil că cea mai celebră lojă masonică este *P2*, din Italia. Grupul a fost implicat în toate acţiunile negative, de la mită şi şantaj, la asasinate. *P2* are legătură directă cu Vaticanul, cu *Cavalerii de la Malta* şi cu *Central Informations Agency*, S.U.A... Este puternică şi periculoasă. *Loja P2* a reuşit să se infiltreze în Vatican, unde a dat o lovitură de o semnificaţie înfricoşătoare: Papa, Ioan Paul al II-lea a ridicat interdicţia împotriva francmasoneriei. Mulţi dintre membrii Vaticanului sunt acum francmasoni.

Afirm cu cea mai mare convingere că francmasoneria este una dintre cele mai periculoase organizaţii de pe acest pământ. Masonii sunt participanţii principali în jocul

luptei pentru dominare.

Gradul 33 este împărţit în două. O parte conţine esenţa Luciferică Illuminati şi cealaltă este alcătuită din cei care nu ştiu nimic despre Illuminati.

TOŢI ofiţerii de informaţii pentru care am lucrat în Serviciul Secret de Informaţii al Marinei Militare erau masoni. După cum am afirmat şi mai înainte, cred că asocierea mea cu Societatea DeMolay a fost unul dintre motivele principale pentru care am fost selectat.

Iniţial intenţionam să intru în detalii despre P2, despre Prieure de Sion, Vatican, CIA, organizaţiile ce pledează pentru o Europă unită şi Grupul Bilderberg. Din fericire, Michael Baigent.

Richard Leigh & Henry Lincoln au făcut-o înaintea mea. Spun din fericire deoarece mi-au confirmat dizertaţiile anterioare, pe care le-am publicat în lucrarea, „Guvernul Secret", în care afirmam că CIA are informatori infiltraţi adânc în interiorul Vaticanului. N-aş vrea să fiu acuzat de plagiat, deci vă sfătuiesc să citiţi „Sângele Sfânt, Pocalul Sfânt" şi „Moştenirea Mesianică", ambele de Baigent, Leigh & Lincoln. În „Moştenirea Mesianică", între paginile 343 şi 361, puteţi citi despre alianţa puterilor din care a rezultat guvernul mondial secret.

Majoritatea membrilor francmasoni nu ştiu că Illuminati practică ceea ce este cunoscut ca „Secretul secretului", sau organizaţii în cadrul organizaţiei existente. Ritualurile iniţierii au de fapt ca scop selectarea. Să nu se înţeleagă că încerc să-i scuz pe unii membri, deoarece nu pot să găsesc nicio scuză persoanelor care se înscriu într-o organizaţie, fără să cunoască TOTUL. Numai cei din vârf, care au trecut toate testele, ştiu cu adevărat ce ascund masonii – astfel, este imposibil ca cineva din afară să afle totul despre respectivul grup. Spre deosebire de alţi autori care au apărat francmasonii, refuz să-i absolv de responsabilitatea şi vina pe care o poartă. Dacă mi se

întâmplă ceva, vina este a lor. Cred că au omorât în trecut şi vor continua să omoare şi în viitor.

Cred în faptul că toate societăţile secrete care practică ritualuri şi grade de iniţiere şi îşi consideră membrii „iluminişti”, sunt ramuri ale vechii organizaţii Illuminati. Ţelul lor este de a stăpâni lumea. Doctrina acestui grup nu este democraţia sau comunismul, este o formă de fascism. Doctrina este socialismul totalitarist. Trebuie să începeţi să gândiţi corect. Illuminati nu sunt comunişti, dar unii comunişti sunt Illuminati.

(1) Monarhismul (teză) a înfruntat democraţia (antiteză); a rezultat formarea comunismului şi a Ligii Naţiunilor (sinteză).

(2) Democraţia şi comunismul (teză) au înfruntat fascismul (antiteză); a rezultat o organizaţie şi mai puternică – Naţiunile Unite (sinteză).

(3) Capitalismul (teză) înfruntă acum comunismul (antiteză) şi rezultatul va fi Noua Ordine Mondială, socialismul totalitarist (sinteză).

În raportul din 1953 al Comitetului californian de Investigaţii al Senatului se afirma că: „aşa-numitul comunism modern reprezintă aparent aceeaşi conspiraţie mondială ipocrită care are ca scop distrugerea civilizaţiei, fundamentat pe baza principiilor iluministe, care au apărut la lumina zilei în coloniile noastre, în momentul critic de dinaintea adoptării Constituţiei”. Senatul californian a înţeles: comunismul este opera Illuminati. Dar nu a înţeles faptul că Consiliul pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală sunt tot opera Illuminati. TREBUIE să începeţi să gândiţi corect. Duşmanul nu este comunismul, este iluminismul. COMUNIŞTII NU VOR AVEA O SOARTĂ MAI BUNĂ CA A NOASTRĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE SE VA INSTAURA NOUA ORDINE MONDIALĂ.

Sper să vă arăt că majoritatea societăţilor secrete moderne şi mai ales cele care practică gradele de iniţiere –

aceasta este cheia

— Sunt de fapt o singură societate care are un unic scop. Puteţi să le spuneţi cum vreţi – Ordinul Cuceritorilor, Societatea JASON, Roshaniya, Qabbalah, Cavalerii Templului, Cavalerii de la Malta, Cavalerii lui Columb, Iezuiţii. Masonii, Ordinul Antic şi Mistic Rosae Cruciş, Illuminati, Partidul Nazist. Partidul Comunist, Membrii Executivi ai Consiliului pentru Relaţii Externe, Grupul, Frăţia Deagonului, Rosicrucian-ii, Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale, Comisia Trilaterală, Grupul Bilderberg, Vatican, Trustul Russel SkuH & Bones, Scroll & Key, Ordinul – toate sunt la fel şi toate au acelaşi ţel, Noua Ordine Mondială.

Totuşi, multe dintre ele nu sunt de acord cu persoana care va conduce această Nouă Ordine Mondială şi aceasta este cauza pentru care adoptă metode diferite, în timp ce, fără nicio îndoială, se îndreaptă către acelaşi ţel. Vaticanul, de exemplu, vrea să-l pună pe Papă în fruntea coaliţiei. Unii îl vor pe Lordul Maitreya. După părerea mea, pe primul loc se află Lordul Maitreya, odată ce există martori oculari care au confirmat că era prezent la Malta, împreună cu Bush, Gorbaciov şi alţi zece şefi regionali ai Noii Ordini Mondiale. „La conferinţa iniţiată de Maitreya la Londra, pe 21 – 22 aprilie 1990, au participat aproximativ 200 de demnitari din întreaga lume. Reprezentanţi de guverne (inclusiv S.U.A.), membri ai familiilor regale, lideri ai bisericilor şi jurnalişti – toţi cei care l-au întâlnit pe Maitreya au participat la conferinţă". Citat din „Ceasul Profeţiei", articol apărut în „Whole Wheat", nr. 8, Minneapolis.

Totuşi, dacă este ales Maitreya, Papa va trebui să fie de acord cu el – astfel se va adeveri profeţia din Biblie, unde se afirmă că diavolul va fi împuternicit de Roma, iar a doua putere va fi reprezentată de Papă.

În 1952, s-a format o alianţă, care i-a unit pe toţi,

pentru prima dată în istorie. Familiile Negre, Illuminati (Ordinul), Vaticanul şi Francmasonii lucrează acum împreună pentru a instaura Noua Ordine Mondială. Cu toţii vor protesta, se vor pretinde a fi nevinovaţi şi vor face tot ce le stă în putere pentru a-i distruge pe cei care se amestecă în treburile lor. Fără îndoială că în momentul în care se va publica cartea, voi intra în vizorul lor.

Adevărata putere aparţine celor care au fost şi sunt recrutaţi în continuare din rândurile societăţilor secrete ale Universităţilor Harvard şi Yale, cum ar fi *Skull & Bones*, sau *Senili & Key*. Ambele societăţi sunt ramuri secrete ale *Frăţiei Morţii*, iar organizaţiile părinte sunt în Anglia (*Grupul Universităţii Oxford* şi mai ales *Colegiul Tuturor Sufletelor*) şi în Germania, (*Societatea Thule*, denumită de asemenea *Frăţia Morţii*). Toate acestea le-am aflat când lucram în Serviciul Secret al Marinei militare. Membrii acestor două societăţi erau aleşi în funcţie de meritele post-colegiu, iar selecţiile cuprindeau şi alte colegii, nu numai acestea două.

Numai membrii *Ordinului* sunt iniţiaţi în *Ordinul Cuceritorului*, *Societatea* JASON – care furnizează membri executivi Consiliului pentru Relaţii Externe şi *Comisiei Trilaterale*. Aceştia sunt adevăratul electorat al acestei ţări. George Bush este membru al *Ordinului*. Surprinşi? N-ar trebui. Şi tatăl lui a fost membru şi unul dintre principalii finanţatori ai lui Hitler.

Este important să ştiţi că membrii *Ordinului* depun un jurământ care îi absolvă de legămintele făcute în faţa oricărei naţiuni sau rege sau guvern sau constituţie. Jură supunere numai în faţa *Ordinului* şi ţelul lor este Noua Ordine Mondială.

Comisia Trilaterală este un grup de elită format din 300 de membri, numai persoane proeminente în domeniile de afaceri, politică, intelectuali cu putere de decizie în Europa de Vest, în

America de Nord şi Japonia. Scopul acestei agenţii particulare este realizarea unei cooperări între cele trei regiuni. Marele scop, pe care nu-l mai ascund, este Noua Ordine Mondială.

Comisia Trilaterală a luat naştere la ideea fondatorului ei, magnatul bancar american David Rockefeller. Motivul adevărat pentru care a fost înfiinţată este de a prelua puterea Consiliului pentru Relaţii Externe, care a căzut în dizgraţie odată cu reacţia dezaprobatoare a publicului faţă de războiul din Vietnam. Mai clar, motivul este acelaşi pentru care înscrii doi cai în aceeaşi cursă. Şansele de câştig se dublează. Adevărata putere a rămas întotdeauna în mâinile Consiliului pentru Relaţii Externe. Familia Rochefeller a fost, este şi va fi întotdeauna beneficiara ambelor organizaţii. Deşi puternic, nu Rockefeller este cel mai puternic din această ţară. Cheia ADEVĂRATEI puteri este faptul că Rockefeller a sondat terenul la o întâlnire a *Grupului Bilderberg* din 1972, în legătură cu formarea unui grup particular de lideri trilaterali. Astfel, *Grupul Bilderberg* a fost de acord şi omul lui Rockefeller, Zbigniew Brzezinski a organizat *Comisia Trilaterală în* 1972, nu în 1973, cum pretinde *Comisia*.

Cheia pericolului reprezentat de *Comisia Trilaterală* este „Pacea Germinală”, lucrare scrisă pentru ei de un profesor al Universităţii Harvard, Samuel P. Huntington, la mijlocul anilor ’70. În această lucrare, profesorul Huntington recomandă să se renunţe la democraţie şi la dezvoltarea economică, pe care le prezintă ca fiind idei demodate. De asemenea, a semnat în calitate de co-autor cartea „Crize în sistemul democratic”, unde afirmă: „am ajuns să fim nevoiţi să recunoaştem că extinderea economică are limite. La fel este cazul extensiei politicii democratice. Un guvern care are foarte puţină autoritate nu va putea să impună oamenilor sacrificiile care s-ar putea să fie necesare în caz de crize cataclismice de scurtă

durată”. Despre crizele şi sacrificiile menţionate de acest profesor vom discuta într-un viitor capitol.

Nu uitaţi că George Bush este membru al *Comisiei Trilaterale*, în care crede din toată inima. Am ales un preşedinte care crede că democraţia şi dezvoltarea economică sunt noţiuni ce trebuie eradicate.

Societatea JASON, sau *Discipolii lui JASON*, este denumită astfel după numele eroului din povestea „Jason şi Vălul de Aur” şi este o ramură a *Ordinului Cuceritorului*, unul dintre cele mai înalte grade Illuminati. Vălul de aur reprezintă adevărul pentru membrii JASON. JASON reprezintă căutarea adevărului. Deci, numele *Societatea JASON* denumeşte un grup de oameni care sunt în căutarea adevărului.

Când lucram la Serviciul Secret al Marinei Militare am citit documente în care se menţiona că preşedintele Eisenhower a cerut *Societăţii* JASONsă examineze toate faptele, dovezile, minciunile şi înşelăciunile şi să afle adevărul în chestiunea extratereştrilor.

Între fondatorii *Grupului JASON* (a nu se confunda cu *Societatea JASON*) găsim membri ai faimosului *Proiect Manhattan*, care a unit fizicienii de frunte ai naţiunii pentru a construi bomba atomică în timpul celui de Al Doilea Război mondial. *Grupul* JASON – continuă şi în ziua de azi să ofere ajutor ştiinţific guvernului. Probabil că sunt unicul grup de oameni de ştiinţă din Statele Unite, care ştiu care este adevăratul stadiu tehnologic.

JASON se învăluie într-o stare de mister care nu pare să fie foarte necesară. Refuză să facă publică lista cu membri. Lucrând în culisele scenei politice, JASON a ajutat la luarea deciziilor cele mai importante pentru această naţiune. Printre acestea sunt incluse Războiul Stelelor, armele submarine şi predicţiile despre efectul de seră. Membrii JASON sunt plătiţi cu 500$ pe zi, onorariu de consultanţă.

În documentele pe care le-am citit când mă aflam în Serviciul de Securitate al Marinei Militare, JASON anticipa EPOCA GLACIARĂ, produsă de efectul de seră.

Secretul din jurul *Grupului JASON era* păstrat atât de bine încât ar trebui examinată din nou concepţia că guvernul nu are cum să ţină un secret prea mult timp. Din interiorul *Grupului JASON* nu a răzbit nimic în afară, niciodată. JASON este administrat de *Corporaţia Mitre*. Contractele guvernului cu *Corporaţia Mitre* sunt, de fapt, contractele cu oamenii de ştiinţă din JASON, iar această operaţiune are loc pentru ca numele JASON să nu apară în documente al căror conţinut ar putea fi făcut public.

Care este diferenţa dintre *Discipolii lui JASON*, *Societatea JASON* şi *Grupul JASON*? în documentele pe care le-am citit existau referiri la Societatea JASON. în documentele publice, singurele referiri se fac la *Grupul JASON*, administrat de *Corporaţia Mitre*. Cred că *Societatea JASON* este, de fapt, unul dintre cele mai înalte grade, peste *Skull & Bones* şi *Scroll & Key*. Cu alte cuvinte, reprezintă un nivel superior de iniţiere. *Grupul JASON* este o organizaţie ştiinţifică formată şi apoi angajată de *Societatea* JASON şi de Guvernul S.U.A., din motive evidente.

Ştiu mult mai multe despre *Societatea JASON* şi despre *Grupul JASON*, dar nu vreau să-i fac un rău domnului Grant Cameron, care a făcut multiple cercetări pe marginea acestui subiect, urmând să publice rezultatul cercetărilor în următoarele luni. Vă garantez că veţi fi uimiţi de cele ce veţi afla.

Consiliul pentru Relaţii Externe a reprezentat timp de mai mult de jumătate de secol avanpostul politicii americane internaţionale. Este o organizaţie particulară, formată din oameni de afaceri, savanţi şi lideri politici, care studiază problemele globale şi joacă roluri cheie în perfecţionarea politicii americane internaţionale. C.R.E.

este unul dintre cele mai importante grupuri semioficiale, care se ocupă de rolul Americii în chestiunile internaţionale. Este controlat de un grup electoral format din membri recrutaţi din rândurile societăţilor *Skull & Bones* şi *Scroll & Key*, după cum am mai spus, ambele fac parte dintr-o ramură secretă a organizaţiei Illuminati, cunoscută drept Capitolul 322 din cadrul *Ordinului*.

C.R.E. este organizaţia soră a Institutului Regal Britanic al! Afacerilor Internaţionale. Ţelul lor este Noua Ordine Mondială. Iniţial a existat sub forma unui club din New York şi abia în 1921 a devenit puternic, în momentul în care J. RMorgan, Carnegie Endowment, familia Rockefeller şi bancheri de pe Wall Street au acceptat să-i finanţeze.

C.R.E. sunt cei care controlează guvernul nostru. De-a lungul anilor, membrii consiliului s-au infiltrat în întreaga ramură executivă, la Departamentul de Stat, la Departamentul de Justiţie, CIA, în funcţiile superioare ale Armatei. TOŢI DIRECTORII CIA

AU FOST ŞI SUNT MEMBRII AI C.R.E., PRECUM MAJORITATEA PREŞEDINŢILOR, DE LA ROOSEVELT ÎNCOACE. Membrii C.R.E. au la degetul mic supremaţia presei – majoritatea jurnaliştilor de frunte, dacă nu chiar toţi, sunt membri. Nu se conformează politicii guvernului. Guvernul este cel care se conformează politicii C.R.E. în Appendix veţi găsi listele curente ale membrilor C.R.E. pe care am reuşit să-i localizez până acum.

Când lucram în Serviciul Secret, am citi documente în care se afirma că preşedintele Eisenhower a numit şase dintre membrii Comitetului Executiv al C.R.E. pentru a forma grupul *Majesty Doisprezece*, cunoscut de asemenea sub denumirea *Majority Doisprezece*, din motive de securitate. *Majesty Doisprezece* este grupul secret despre care se presupune că deţine informaţiile şi proiectele extraterestre. În documente se afirma că Eisenhower a mai

numit apoi încă şase membri din ramura executivă a guvernului, care erau de asemenea membri ai grupului ştiinţific JASON. Veridicitatea acestei informaţii depinde numai de confirmarea existenţei extratereştrilor.

C.R.E. este o societate secretă care interzice ca în timpul şedinţelor să se ia notiţe sau să se facă înregistrări. Dacă un membru, indiferent cine ar fi, divulgă un subiect sau o parte dintr-o discuţie sau vorbeşte despre ceea ce s-a discutat la o asemenea întrunire, este executat. George Bush este membru C.R.E.

Cavalerii de la Malta joacă un rol puternic în acest scenariu, în anii ’30, generalul Smedley Butler a fost recrutat pentru a conduce operaţiunea de preluare a Casei Albe. I s-a spus că era nevoie de el pentru că era foarte popular în rândurile armatei. Generalul Butler a strâns imediat câţiva oameni şi apoi au trecut la organizarea complotului. În capul listei era John J. Raskob, membru fondator al ramurii S.U.A. a *Cavalerilor de la Malta* şi preşedinte la General Motors. Pe atunci era trezorierul S.U.A. al *Cavalerilor de la Malta*. După un timp au avut loc audieri care aveau ca scop investigarea complotului, dar fără să se afle nimic, deoarece niciunul dintre cei numiţi nu au fost chemaţi să depună mărturie, nici măcar Raskob. Toate acestea le veţi găsi numai în dosarele de la congres, pentru că în altă parte nu sunt consemnate, nici măcar în cărţile de istorie.

Semnificativ este faptul că episodul Iran-Contra a avut multe similarităţi cu complotul din 1930. William Casey era membru al organizaţiei Cavalerii de la Malta. Cu ajutorul vicepreşedintelui Bush, a lui Anne Armstrong şi a lui Ronald Reagan, a reuşit să reducă la minimum influenţa Consiliului Consultativ pentru Informaţii Externe al preşedintelui, pentru ca ei să-şi poată duce la capăt planurile murdare, fără să fie supravegheaţi şi controlaţi. De asemenea, au elaborat un plan de suspendare a

Constituţiei Statelor Unite, pe care erau gata să-l aplice în momentul în care au fost prinşi. Aceste fapte au fost expuse în sesiunile de audieri, dar afacerea a fost îngropată de preşedintele comitetului, senatorul de Hawaii, Daniel Inouye. Trebuie să înţelegeţi că ambele încercări au implicat susţinere extrem de puternică, în scopul sabotării guvernului S.U.A…

William Casey a fost director CIA. A fost membru C.R.E. Cavaler de Malta. Şeful campaniei politice a lui Ronald Reagan. Şeful Comisiei de Securitate. În timpul administraţiei lui Nixon, şeful Băncii de Import-Export.

Casey a aranjat finanţarea pentru *Fabrica de camioane Kama River*, din Uniunea Sovietică, ridicată în procent de 90% din banii contribuabilului plătitor de taxe. Fabrica a construit camioane şi motoare de tancuri pentru Armata Sovietică. Era şi s-ar putea să fie şi la ora actuală, cea mai mare fabrică din lume, care poate produce mai multe camioane grele decât toate fabricile Statelor Unite la un loc. De asemenea, după părerea mea, Casey a fost asasinat.

Cavalerii de la Malta sunt o organizaţie mondială, care şi-a întins tentaculele peste tot, în afaceri, în sistemul bancar, CIA, alte organizaţii de informaţii, *P2*, religie, educaţie, lege, armată, producţia de armament modern, fundaţii, Agenţia de Informaţii a Statelor Unite, Naţiunile Unite şi multe alte organizaţii. Reprezintă una dintre cele mai vechi ramuri ale *Ordinului Cuceritorilor*. Şeful lor este ales pe viaţă, cu aprobarea Papei. *Cavalerii de la Malta* au propria constituţie şi au jurat să depună toate eforturile în scopul stabilirii Noii Ordini Mondiale, în fruntea căreia se va afla Papa. Membrii organizaţiei sunt de asemenea membri C.R.E. şi ai *Comisiei Trilaterale*.

De-a lungul anilor, în Vatican s-au infiltrat Illuminati. Acest fapt este uşor de dovedit, deoarece în 1738 Papa Clement al XII-lea a emis un ordin papal care spunea că

orice catolic care va deveni mason va fi excomunicat – o pedeapsă extrem de serioasă. În 1884, Papa Leon al XIII-lea a emis o proclamaţie în care se afirma că Masoneria era una dintre societăţile secrete care încerca să „reînvie obiceiurile păgânilor" şi să „stabilească regatul lui Satan pe pământ". În cartea sa „Crucea frântă", Piers Compton urmăreşte infiltrarea Illuminati în Biserica Catolică. El a fost cel care a înţeles ce înseamnă ochiul atotvăzător din interiorul triunghiului, care a fost folosit ca sigiliu la *Congresul împărtăşaniei de la Philadelphia* din 1976, ca timbru emis de Vatican în 1978, anunţând astfel victoria finală a organizaţiei Illuminati asupra lumii. Domnul Compton afirmă că Papa Ioan al XXIII-lea avea încrustat pe crucea personală „ochiul atotvăzător introdus într-un triunghi". Compton este convins că SUTE de preoţi catolici, episcopi şi cardinali sunt membri ai societăţilor secrete. În „Jurnalul Italiei" citează un articol care conţine o listă cu mai mult de 70 de persoane oficiale ale Vaticanului, inclusiv secretarul particular al Papei Paul al VI-lea, directorul general al postului de radio al Vaticanului, Arhiepiscopul de Florenţa, prelatul de Milano, editorul asistent al ziarului Vaticanului, câţiva episcopi italieni şi abatele Ordinului St. Benedict. Aceştia sunt numai cei cunoscuţi în Italia. Părerea generală este că ACTUALUL Papă, Ioan Paul al II-lea este membru Illuminati. Şi, conform surselor mele, cred că este adevărat. Cea mai bună dovadă a infiltrării este faptul că pe 27 noiembrie 1983, Papa a retractat toate interdicţiile împotriva Francmasoneriei şi a permis catolicilor, după câteva sute de ani, să devină din nou membri ai societăţilor secrete, fără să se teamă că vor fi excomunicaţi. Se pare că Illuminati şi-au atins scopul, reuşind să-şi pună omul lor la cârma papalităţii. Dacă este aşa, Noua Ordine Mondială nu este departe. Acum este momentul.

Primul ambasador S.U.A. la Vatican a fost William Wilson, Cavaler de Malta. Probabil că numirea lui a fost ilegală – cert este că a fost lipsită de etică. Wilson nu avea cum să reprezinte S.U.A., dacă jurase deja credinţă şi loialitate Papei.

Dacă vă amintiţi, Wilson a plecat în Libia fără să aibă autorizaţie şi s-a întâlnit în particular cu autorităţile libiene. Preşedintele Ronald Reagan spusese despre Gadhafi că este un „câine turbat" şi îl ameninţase de câteva ori. Profitând de vizita diplomatului american, Gadhafi a emis un comunicat de presă în care afirma că „America a trimis un diplomat, încercând astfel să calmeze starea de tensiune cu Libia". Departamentul de Stat a negat că ar fi avut aceste intenţii. Ambasadorul Wilson a refuzat să facă orice fel de comentariu. Nu a spus nimic până în ziua de azi, deşi, prin activităţile lui, a umbrit activitatea diplomatică, cuvântul şi seriozitatea ţării noastre în faţa întregii lumi.

Cheia acestei întâmplări nefericite este faptul că, deşi se declarase embargo, iar americanii nu mai aveau voie să intre în Libia, cinci conglomerate petroliere uriaşe îşi umpleau buzunarele, făcând afaceri cu Gadhafi. Una dintre companii era condusă de J. Peter Grace, preşedintele lui W.R. Grace. Opt dintre membrii companiei W.R. Grace sunt membrii organizaţiei *Cavalerii de la Malta*. Conform articolului lui Leslie Gold, publicat în New York Times, oficialii şi-au exprimat îngrijorarea faţă de activităţile domnului Wilson. Aceste activităţi, spuneau ei, par a servi interesele oamenilor de afaceri din domeniul petrolifer.

Wilson ar fi trebuit concediat, ceea ce nu s-a întâmplat, ba mai mult, atât el, cât şi soţia lui, au participat ca invitaţi de onoare la slujba de Paşte de la Vatican, unde au stat lângă George Schultz şi soţia acestuia. În limbaj diplomatic, această atitudine era

interpretată ca aprobare a activităţilor lui. George Schultz este, bineînţeles, membru al C.R.E., al *Clubului Bohemian* şi al *Corporaţiei Bechtel* – toate acestea au legături strânse cu *Ordinul* şi cu *Cavalerii de la Malta*.

Cât timp a rămas în funcţia de ambasador, Wilson a mai făcut câteva greşeli, însă nimeni nu a luat măsurile de rigoare. În cele din urmă a demisionat. Mai târziu, dacă vă amintiţi, preşedintele Ronald Reagan a suferit un accident, căzând de pe cal la ranch-ul lui William Wilson din New Mexico. Chiar credeţi că preşedintele l-ar fi vizitat pe Wilson acasă dacă nu ar fi fost de acord cu activităţile lui din perioada în care acesta a fost ambasadorul Statelor Unite la Vatican?

Cavalerul de Malta, Myron Taylor, a fost reprezentantul preşedintelui Roosevelt. Cavalerul de Malta, John McCone, a fost reprezentantul preşedintelui Kennedy şi director CIA, în anii ’60. Primarul New York-ului, Robert Wagner, a fost reprezentantul preşedintelui Jimmy Carter. Frank Shakespeare l-a înlocuit pe William Wilson. Frank Shakespeare este Cavaler de Malta. Şi aşa mai departe. Preşedintele Reagan a ţinut o cuvântare la dineul anual al Cavalerilor de Malta.

TOŢI Cavalerii de Malta au imunitate diplomatică. Pot trece bunuri peste graniţă fără să plătească taxe, fără să fie supuşi controalelor vamale. Asta înseamnă PUTERE.

Adevăratul motiv pentru care Cavalerii de la Malta sunt o organizaţie puternică este faptul că majoritatea sunt nobili. Aproape jumătate din cei 10.000 de membri aparţin celor mai vechi şi mai puternice familii europene, ceea ce cimentează alianţa dintre Vatican şi „*Nobilimea Neagră Nobilimea Neagră* este familia care pretinde că descinde direct din ultimul împărat roman. Membrii *Cavalerilor de la Malta* jură supunere Ordinului şi Papei. Deci, un ambasador american, care este şi membru al *Cavalerilor de la Malta*, se află în faţa unui conflict de interese. De ce

este ignorat acest fapt? Preşedintele Bush l-a numit ambasador al Americii la Vatican pe Thomas Melledy, Cavaler de la Malta.

Vaticanul a înfiinţat „Centrul pentru rugăciune şi studiul păcii" în New Jersey, Springlake, într-o reşedinţă de vis, cu privelişte spre ocean, situată pe bulevardul Ocean, la numărul 1711. Reşedinţa a fost donată Arhidiocezei New York-ului de către Elmer Bobst, care a murit în 1978. Era multimilionar şi preşedinte al companiei Warner Lambert. Richard Nixon era un musafir frecvent. Directorii Centrului erau Kurt Waldheim, ex-Secretar General al Naţiunilor Unite şi ex-criminal nazist de război; Cyrus Vance, ex-Secretar de Stat în timpul administraţiei Carter şi membru al *C.R.E.* şi al *Comisiei Trilaterale*; Clare Booth Luce, o damă a Cavalerilor de Malta; J. Peter Grace, de la compania W.R. Grace, care este şeful filierei din Statele Unite a *Cavalerilor de la Malta*.

Centrul a fost înfiinţat de Vatican, ca parte a programului de pace al Papei, care va uni lumea (a se vedea lucrarea mea, „Guvernul Secret"). Centrul avea două roluri: (1) educarea catolicilor şi a copiilor acestora, în spiritul acceptării Noii Ordini Mondiale. (2) preîntâmpinarea rezistenţei faţă de Noua Ordine Mondială şi efectuarea unor studii pentru descoperirea de soluţii paşnice de rezolvare a viitoarelor probleme care ar putea pune în pericol pacea mondială. Toate naţiunile au fost de acord cu acordarea suveranităţii Papei. Cred că Noua Ordine Mondială s-a născut, în secret, pe 19 ianuarie 1989. Acum ştiţi.

Recitiţi învăţămintele lui Iisus. Comparaţi-le cu doctrinele Illuminati şi apoi cu ceea ce urmează. De multe ori, Vaticanul a afirmat că „Papa este pentru dezarmarea totală; Papa este pentru eliminarea suveranităţii statelor; Papa afirmă că drepturile de proprietate nu trebuie luate în considerare ca drepturi reale. Papa crede că numai

Vaticanul ştie ce este mai bine pentru om”.

La începutul anilor ’40, compania *I.G. Farben Chemical* a angajat un agent comercial polonez care vindea cianidă naziştilor, pentru ca aceştia să o folosească la Auschwitz. Acelaşi agent comercial a lucrat ca chimist la fabrica unde se prepara gazul otrăvitor Cyclon B. Aceste substanţe erau folosite în scopul exterminării a milioane de evrei. Trupurile lor erau apoi arse în cuptoare. După război, agentul de vânzări, temându-se pentru viaţa lui, a intrat în rândurile Bisericii Catolice şi fost hirotonisit în 1946. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui a fost dr. Wolf Szmuness, cel care a condus campania de vaccinare împotriva hepatitei B din perioadele noiembrie ’78 – octombrie ’79 şi martie ’80 – octombrie ’81, iniţiată de Centrul de Control al Bolilor Infecţioase, în oraşele New York, San Francisco şi alte patru oraşe americane. Scopul acestei campanii a fost lansarea flagelului SIDA asupra poporului american. În 1958, agentul de vânzări era cel mai tânăr episcop polonez. La 30 de zile de la numire, predecesorul lui a fost asasinat şi ex-vânzătorul de gaz otrăvitor a devenit Papa Ioan Paul al II-lea.

1990 este perioada cea mai bună pentru liderii mondiali: ex-şeful Poliţiei Secrete sovietice, Mihail Gorbaciov, ex-şeful CIA, George Bush, ex-nazistul Papa Ioan Paul al II-lea, uniţi cu toţii într-o alianţă care nu are nimic sfânt, în scopul creării Noii Ordini Mondiale.

Papa i-a provocat pe liderii mondiali, spunând că întreaga lume a recunoscut deja autoritatea absolută a Romei, deoarece oamenii sărbătoresc Duminica Sabatului, după cum a ordonat Papa în *Consiliul de la Laodicea*. Cele zece porunci pe care Dumnezeu ni le-a dat prin Moise, ne spun:

„Amintiţi-vă ziua de Sabat, păstraţi-o sfântă.

Munciţi şase zile, timp în care să vă faceţi toate treburile; în a şaptea zi este Sabatul Domnului Dumnezeu;

în această zi, să nu munciţi, nici voi, nici fiul vostru, nici fiica voastră, nici argatul, nici vitele, nici străinul din casa voastră, pentru că în şase zile, Domnul Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul, marea, cu tot ce e în ea şi în a şaptea zi s-a odihnit. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta s-a odihnit de toată lucrarea lui, pe care o zidise şi o făcuse".

A şaptea zi, Sabatul, după cum i l-a încredinţat Dumnezeu lui Moise, este sâmbătă. Sărbătorirea duminicii ca Sabat este dovada că oamenii îl recunosc pe Papă ca fiind SUPERIOR LUI DUMNEZEU. Singurul popor care nu s-a conformat autorităţii Papei sunt evreii şi aceasta este cauza pentru care Vaticanul nu a recunoscut şi nu va recunoaşte statul Israel. Vaticanul refuză inclusiv să-l denumească. Vaticanul spune Palestina, în momentul în care se fac referiri la Israel. DIN NOU, TREBUIE SĂ VĂ REAMINTESC CĂ NU CONTEAZĂ CEEA CE CREDEŢI. IMPORTANT ESTE SĂ ÎNŢELEGEŢI CĂ DACĂ EI CRED, TOATE ACESTEA VĂ VOR CREA COŞMARURI.

„Papa are charismă şi într-un sistem mondial unic aveţi nevoie de un om religios la putere. Khomeini a dovedit asta. Papa are toate calităţile pentru a reprezenta ceea ce noi considerăm a fi o mare ameninţare a acestei mişcări". (Citat din „Raportul Mantooth".)

„Papa Ioan Paul al II-lea este foarte nerăbdător în a-şi atinge ţelul. Ţelul lui este de a reuni Lumea Creştină sub CONDUCEREA PAPALITĂŢII. Dacă este posibil, speră să-şi atingă scopul până la sfârşitul acestui secol. Acesta este motivul primordial pentru care Papa efectuează turnee mondiale". (Citat dintr-un articol scris de Gene H. Hogberg, noiembrie-decembrie 1989, „Adevărul adevărat".)

Ştiaţi că Hitler şi întregul lui staff erau catolici? Ştiaţi că naziştii se ocupau, printre altele cu ocultismul? Ştiaţi că New York Times, în numărul din 14 aprilie 1990, l-au citat

pe George Bush, care a afirmat „Să-i iertăm pe naziştii criminali de război.”? Ştiaţi că Los Angeles Times, în numărul din 12 decembrie 1984 l-au citat pe Papa Ioan Paul al II-lea, care spunea: „Nu vă îndreptaţi către Dumnezeu ca să vă ierte păcatele, veniţi la mine.”? Papa a comis o blasfemie, împlinind astfel profeţia din cartea Revelaţiilor. Papa ne spune că EL ESTE Dumnezeu!

NU UITAŢI – NICIODATĂ SĂ NU PREAMĂRIŢI UN LIDER. DACĂ PREAMĂRIŢI UN LIDER, NU VEŢI MAI PUTEA SĂ RECUNOAŞTEŢI MOMENTUL ÎN CARE VEŢI FI ÎNŞELAŢI!

Pe 21 iulie 1773, Papa Clement al XIV-lea a „anulat pentru totdeauna *Ordinul Iezuiţilor*. Franţa, Spania şi Portugalia şi-au dat seama la rândul lor că iezuiţii se amestecau în afacerile statului şi că erau duşmanii guvernului. Acţiunea Papei a fost un răspuns la presiunile aplicate de monarhi. Regele Joseph al Portugaliei a semnat un decret „prin care iezuiţii erau denunţaţi ca „trădători, rebeli şi duşmani ai regatului…” Papa Pius al VII-lea a reinstaurat în 1814 toate drepturile şi privilegiile iezuiţilor.

Ex-preşedintele John Addams îi scria succesorului lui, Thomas Jefferson: „Nu-mi place reapariţia iezuiţilor. Dacă vreodată a existat un grup de oameni care să merite să fie damnaţi pentru totdeauna pe pământ… este această Societate…”. Jefferson i-a răspuns: „Ca şi tine, dezaprob reinstaurarea iezuiţilor, pentru că asta înseamnă un pas înapoi, de la lumină, către întuneric”.

Iezuiţii sunt în pericol şi în ziua de azi, cum au fost dintotdeauna. Pe 28 februarie 1982, Papa Paul al II-lea le-a spus iezuiţilor să „se ţină deoparte de politică şi să cinstească tradiţia romano-catolică”. U.S. News şi Raportul World afirmă că iezuiţii într-adevăr s-au amestecat în toate afacerile mondiale ale naţiunilor. Articolul consemnează: „iezuiţii au fost cei care au jucat roluri principale în revoluţia Sandinistă din Nicaragua. Unii iezuiţi au intrat în

rândurile Partidului Comunist. Un preot din El Salvador a pretins că ordinul lui lucrează pentru avansarea marxismului şi a revoluţiei, nu pentru Dumnezeu… iezuiţii au intrat în mişcarea de rebeliune din America Centrală şi din Filipine şi au creat o combinaţie între marxism şi romano-catolicism, aşa-numita „teologie a eliberării".

Când Statele Unite au vrut să ia măsuri faţă de mişcarea politică Haig-Kissinger de depopulare a Americii Centrale, iezuiţii au fost cei care au organizat şi au împins oamenii către războiul civil. Unde se duc iezuiţii, urmează o revoluţie. Întotdeauna mă întristează când văd sau aud că au fost răniţi oameni; conform cercetărilor mele, cred că preoţii iezuiţi care au fost omorâţi în America Centrală şi-au meritat pedeapsa pe deplin.

Cea mai puternică societate secretă din lume este *Grupul Bilderberg*; organizat în 1952 şi numit astfel după hotelul în care a avut loc prima lor întâlnire secretă, în 1954. Omul care a organizat *Grupul Bilderberg*, prinţul Bernhard de Olanda, are drept de veto faţă de alegerile papale ale Vaticanului. Prinţul Bernhard are această putere de veto deoarece familia lui, Habsburgii, descinde din împăraţii romani. Prinţul Bernhard este liderul Familiilor Negre şi se pretinde a fi descendent din *Casa lui David*, ceea ce înseamnă că poate afirma că este rudă cu Iisus. Prinţul Bernhard, cu ajutorul CIA, a adus organizaţia Illuminati în faţa publicului, sub denumirea de *Grupul Bilderberg*.

Esenţa organizaţiei este reprezentată de trei comitete, fiecare format din treisprezece membri. Astfel inima *Grupului Bilderberg* este constituită din 39 de membri. Cele trei comitete sunt alcătuite exclusiv din membri selectaţi din toate grupurile secrete, *Illuminati*, *Francmasonii*, *Vaticanul şi Nobilimea Neagră*. Acest comitet îşi are sediile în Elveţia şi hotărăşte cine este invitat la conferinţa anuală şi ce fel de politici şi planuri

vor fi discutate. Fiecare propunere sau plan care au fost discutate în cadrul conferinţelor anuale ale

Grupului Bilderberg au fost puse în practică în perioade de maximum doi ani. *Grupul Bilderberg* direcţionează „războiul silenţios" care a fost declanşat împotriva noastră. Cum pot să o facă? Simplu, pentru că aceştia sunt oamenii care conduc lumea CU ADEVĂRAT.

Cifrele 3, 7, 9, 11, 13, 39 şi alţi multipli au o importanţă deosebită pentru Illuminati. *Grupul Bilderberg* are un comitet format din 39 de membri, care sunt împărţiţi în 3 grupuri a câte 13 membri fiecare grup. Observaţi că Comitetul Politic este format din 13 membri, care răspund în faţa Mesei Rotunde a Celor Nouă. Ştiţi că numărul iniţial de state americane era 13. Constituţia are 7 articole şi a fost semnată de 39 de membri ai Convenţiei Constituţionale. Statele Unite ale Americii s-au născut pe 4 iulie, 1776. Iulie este a 7-a lună din an. Adăugaţi 7 (pentru iulie) la 4 şi obţineţi 11; 1 + 7 + 7 + 6 = 21, care este multiplu de 3 şi de 7. Adăugaţi 2 + 1 şi veţi obţine 3. Uitaţi-vă la numerele din 1776 şi veţi vedea doi 7 şi un 6, care este multiplu de 3. Coincidenţă? N-aş spune! Totuşi, pentru aceia dintre dumneavoastră care încă mai spun că aceste potriviri sunt accidentale, le voi oferi următoarea dovadă. Despre numerologie aş putea scrie o carte întreagă, dar nu o voi face.

Manly P. Hall, mason de gradul 33, expert în asemenea subiecte, a scris în cartea lui „Destinul secret al Americii": „CU TREI SUTE DE ANI ÎN URMĂ, societăţile secrete s-au străduit să creeze fundalul necesar unei naţiuni democratice, unică în lume, cum ar fi, de exemplu, Ordinul Cuceritorilor. Oamenii s-au legat printr-un jurământ secret de credinţă pentru cauza democraţiei mondiale şi au hotărât să planteze seminţele acestui mod nou de viaţă în coloniile americane. *Ordinul Cuceritorilor a.* fost înfiinţat în America cu puţin înainte de a doua

jumătate a secolului al 17-lea... Franklin a ţinut un discurs la o conferinţă a membrilor acestui ordin şi majoritatea celor care au lucrat pentru el în zilele de început ale Republicii americane erau, de asemenea, membri... Aceştia au fost susţinuţi de un corp august secret european, care i-a ajutat să pună pe picioare această ţară, într-un scop cunoscut numai de cei câţiva iniţiaţi". Aceste citate sunt extrase de la pagina 133 a cărţii.

Când le-am adunat, 1 + 3 + 3 = 7 – coincidenţă? Nu cred.

Cu ajutorul Secretarului de Stat al Ministerului Agriculturii, Henry Wallace, membru în guvernul lui Franklin D. Roosevelt, cel care a primit sarcina de a tipări o faţă a *Marelui Sigiliu* al Statelor Unite pe bancnota de un dolar, am putea arunca o privire în interiorul organizaţiei Ordinul Cuceritorilor. Domnul Wallace, membru al acestei organizaţii, scria într-o scrisoare adresată artistului mistic rus Nicholas Roerich: „Căutarea – indiferent dacă scopul este lumea dispărută a masoneriei, sau a potenţialităţilor erei ce va urma – este un obiectiv care merită a fi urmat. Totul afară de asta este datorie karmică".

În *Marele Sigiliu al Statelor Unite vedem* simbolul străvechi al *Frăţiei Şarpelui* (*sau Dragonului*), care, după cum ştiţi deja, este un ochi atotvăzător, încadrat într-o piramidă, reprezentându-l pe Lucifer, ca simbol al înţelepciunii. În josul piramidei, veţi observa că scrie „Novus Ordo Seclorum", care în traducere înseamnă „Noua Ordine Mondială". De asemenea, vom mai vedea:

9 pene în coada vulturului;
13 frunze în ramura de măslin;
13 linii;
13 săgeţi;
13 litere în „E Pluribus Unum";
13 stele deasupra crestei;
13 pietre în piramidă;

13 litere în „Annuit Coeptis”.

Stan Deyo afirmă în cartea sa excelentă, „Conspiraţia cosmică”, că treisprezece este numărul mistic asociat Satanei.

Toate aceste numere mistice au, de asemenea, o mare importanţă pentru francmasoni. Ar trebui să fiţi extrem de sceptici pentru a refuza să vă daţi seama de semnificaţia înfricoşătoare a acestor aşa-zise coincidenţe.

Când eram la Serviciul Secret, am citit că cel puţin odată pe an, poate chiar de mai multe ori, două submarine nucleare se întâlnesc pe o bază construită sub calota polară de gheaţă.

Reprezentanţii Uniunii Sovietice se întâlnesc cu Comitetul politic al Grupului Bilderberg. Ruşii primesc scenariul pentru viitoarele mişcări. Problemele de pe agenda de zi includ eforturile combinate de a finaliza programul spaţial secret de guvernare, Alternativa 3. La ora actuală sunt în posesia unor fotografii oficiale NASA, în care se văd clar imaginile bazei lunare din craterul Copernicus.

Această metodă de întâlnire este unicul mod de a păstra secretul, departe de interceptări şi microfoane. Un program documentar al televiziunii BBC, numit „Raport Ştiinţific” a dezvăluit aceleaşi fapte, însă, peste nici două zile, postul a dezminţit veridicitatea faptelor prezentate. Dezminţirea conţinea afirmaţia că reportajul a fost ficţiune. Trebuie să menţionez că „Raport Ştiinţific” este un program documentar extrem de respectat în Marea Britanie. Niciodată, în întreaga existenţă a acestui post nu a existat un caz de dezminţire. Înainte de a apărea pe post, fiecare subiect este analizat în parte şi explorat în cele mai mici amănunte. Altă metodă de a verifica adevărul nu există, decât dacă aş încerca să devin membru al echipajului unuia dintre submarinele respective. Credeţi sau nu, nu contează, cert este că am băgat-o cu toţii pe

mânecă. Cu cât înţelegeţi mai repede acest lucru, cu atât deveniţi mai înţelepţi.

Membrii *Grupului Bilderberg* sunt cei mai puternici industriaşi, oameni de stat, bancheri şi intelectuali, care se întâlnesc în cadrul unei conferinţe pentru a discuta despre afacerile mondiale, întâlnirile au caracter pur informativ şi reprezintă ocazia liderilor internaţionali de a se întâlni şi de a pune la cale afaceri renumite prin caracterul secret. Biroul principal se află în Elveţia, singura ţară europeană care nu a fost invadată şi bombardată niciodată în timpul Primului şi celui de Al Doilea Război mondial. Elveţia este locul unde se află concentrată puterea mondială. Ţelul *Grupului Bilderberg* este o lume unică, un guvern socialist totalitarist şi un sistem economic identic. Luaţi aminte, pentru că timpul trece repede.

Trebuie să înţelegeţi că noţiunea de secret implică o lipsă de corectitudine. Numai faptul că o întâlnire are loc în secret spune de la sine că ceva este în neregulă. Să nu aveţi impresia că oamenii maturi se întâlnesc la intervale regulate numai de dragul de a se îmbrăca cu robe, de a aprinde lumânări şi de a se ţine de mână. George Bush, când a fost iniţiat pentru a intra în organizaţia *Skull & Bones*, nu a acceptat degeaba să fie închis într-un sicriu, dezbrăcat, cu o panglică legată în jurul organului genital şi să urle în gura mare detalii despre relaţiile intime pe care le avusese până atunci, doar de dragul distracţiei. După cum se vede a avut mult de câştigat în momentul în care a acceptat iniţierea, după cum se vede. Aceşti oameni se întâlnesc din motive foarte importante, iar întâlnirile lor sunt secrete deoarece ceea ce se întâmplă nu ar fi aprobat de comunitate. SIMPLUL FAPT CĂ CEVA ESTE SECRET, ARATĂ CĂ EXISTĂ CEVA DE ASCUNS.

John Robinson, autorul cărţii „Dovezile conspiraţiei”, apărută în 1798, scria că: „Nimic nu este mai periculos decât o asociaţie mistică. Secretul este păstrat cu

sfinţenie, aflându-se numai în mâinile liderilor, în timp ce ritualurile sunt pentru membrii mai mult sau mai puţin naivi.

Un obiectiv mistic permite liderului să urmeze o cale netedă, indiferent de felul în care evoluează vremurile sau moda. De asemenea, un astfel de obiectiv îi dă putere nelimitată, deoarece poate face ce doreşte cu membrii adepţi. Şi odată ce pui în mişcare mase de oameni, care au ca ghid o creatură imaginară, nimeni nu le mai poate opri înaintarea".

Oare omul obişnuit este atât de naiv cum pare să creadă elita?

Oricum, cred că v-am arătat destul de clar care este rolul societăţilor secrete în cadrul structurii mondiale a puterii. Sper că vă daţi seama cum câştigă aceste grupuri şi cum reuşesc să-şi menţină puterea. Ar trebui să înţelegeţi cum, operând în secret şi infiltrându-se în fiecare nivel al guvernului şi în industriile vitale, inclusiv cea de presă, cei aleşi manipulează oamenii, naţiunile întregii lumi, către direcţia dorită. Sper că v-aţi dat seama că structura puterii secrete este statul socialist totalitarist (fascismul). Nu e vorba de naziştii care, la rândul lor, au fost un produs al acestei puteri. Nici de evrei, deşi sunt implicaţi foarte mulţi evrei bogaţi. Nici de comunişti, care intră în aceeaşi categorie cu naziştii. Nici de bancheri, deşi aceştia joacă un rol important. De asemenea sper că aţi început să vă auto-analizaţi pentru a vedea dacă nu cumva realitatea este aceea pe care v-am prezentat-o. Aţi receptat mesajul?

„Preşedintele Bush şi preşedintele sovietic Gorbaciov au sosit ieri pe această insulă mediteraneeană, pentru o conferinţă care începe astăzi şi în cadrul căreia se va discuta pe tema Noii Ordini Mondiale. New York Times, 1 decembrie 1989".

CAPITOLUL 3

JURĂMÂNTUL DE INIŢIERE ÎNTR-UN ORDIN SECRET NEIDENTIFICAT*

(Sursă: o mamă care afirmă că acesta este jurământul depus de fiul ei (sursa a cerut să nu fie deconspirată)

Şi

ARHIVA CASEI CONGRESULUI, 1913, pag. 3216 (document furnizat de dr. Ron Brown)

„O, Libertate! nu-ţi fie somnul profund, pentru că duşmanul tău nu doarme niciodată”.

Bryant

JURĂMÂNTUL

Eu, aflat acum în prezenţa Dumnezeului Atotstăpânitor, a binecuvântatei, Fecioara Maria, a binecuvântatului, Sfântul Ioan Botezătorul, a Sfinţilor Apostoli, Sfântul Petru şi Sfântul Pavel şi a tuturor sfinţilor găzduiţi în împărăţia cerului şi a ta, Părinte Sacru, ocrotitor al Societăţii lui Iisus fondată de Sfântul Ignatius Loyola, sub pontificatul lui Paul al III-lea, în numele pântecului Fecioarei Maria, sfinţit de Dumnezeu, care ne-a dăruit fiul lui, pe Iisus Christos, declar şi jur că Preasfinţia Sa Papa este regentul lui Christos şi unicul şi adevăratul şef al Bisericii Universale Catolice de pe acest pământ. În virtutea cheii înţelepciunii pe care Salvatorul meu, Iisus Christos, i-a dat-o Preasfinţiei Sale, acesta are puterea de a deposeda şi distruge regii eretici, prinţii, statele, regatele şi guvernele. Prin urmare, voi apăra din toate puterile doctrina şi dreptul Preasfinţiei Sale de a lua măsuri împotriva tuturor ereticilor sau a autorităţii Protestante, mai ales împotriva Bisericii Luterane din Germania, Olanda, Danemarca, Suedia şi Norvegia şi a acum pretinsei autorităţi a Bisericilor Angliei şi Scoţiei şi a ramurilor acestora din Irlanda şi de pe Continentul America şi de peste tot şi a tuturor adepţilor uzurpatori şi eretici, care se opun Bisericii Sacre de la Roma.

Acum mă dezleg şi mă dezic de orice legătură cu orice rege eretic, prinţ sau stat, protestant sau liberal, sau de orice supunere faţă de legile şi de magistraţii lor.

Mai departe, declar că doctrina bisericilor din Anglia şi Scoţia, a calviniştilor, a hughenoţilor şi alte denumire protestante şi masonice este damnată, la fel ca toţi adepţii.

Mai departe, declar că-i voi ajuta, îi voi susţine şi îi voi sfătui pe toţi agenţii Preasfinţiei Sale, indiferent în ce loc m-aş afla, Elveţia, Germania, Olanda, Irlanda, sau America, sau oricare alt regat sau teritoriu pe care voi păşi întru îndeplinirea ţelului suprem de extirpare a protestanţilor eretici, sau a doctrinelor masonice şi de a distruge toate legile lor.

Mai departe, mă leg şi declar că voi păstra secretul şi nu voi divulga nimic, nimănui, direct sau indirect, prin scris, prin cuvânt, sau alte metode; în schimb, voi executa toate ordinele sacre primite de la Tine, Părinte al meu.

Mai departe, promit şi declar că nu voi avea nicio părere proprie, nicio voinţă, nicio rezervă mentală, în nicio situaţie; mă voi supune fără ezitare tuturor comenzilor pe care le voi primi de la superiorii mei din oştirea Papei şi a lui Iisus Christos.

Voi pleca unde voi fi trimis, în orice parte a lumii, în nordul îngheţat, în junglele Indiei, în centrele civilizaţiei europene, sau la vânătoare de sălbatici în America, fără murmur, fără şoaptă şi voi face întocmai după cum mi se va spune.

Mai departe, promit şi declar că, atunci când se va ivi ocazia, voi declanşa războaie necruţătoare secrete sau declarate împotriva tuturor ereticilor, protestanţi şi masoni şi voi încerca să-i rad de pe faţa pământului. Şi nu voi ţine seama de vârstă, de sex, sau de condiţie şi voi spânzura, voi arde, voi strangula, voi înjunghia şi îi voi îngropa de vii pe aceşti eretici infami; le voi înjunghia femeile în pântece, voi strivi capetele copiilor lor de pereţi, pentru a anihila

rasa lor execrabilă. Când n-o voi putea face deschis, voi turna otrăvuri în pahare, în cel mai mare secret, voi strangula cu laţul, voi înjunghia cu pumnalul, sau voi împuşca, fără să iau seama la onoare, rang, demnitate, sau autoritate a persoanelor, oricare ar fi situaţia lor, publică sau particulară. Voi asculta întotdeauna de agenţii Papei sau de părintele Frăţiei Sfântului Tată al Societăţii lui Iisus.

Mai departe, confirm că îmi voi dedica viaţa, sufletul şi toate puterile trupului şi cu pumnalul pe care îl primesc acum, îmi voi semna declaraţia cu sânge. Dacă mă voi dovedi a fi slab şi nehotărât, fie ca fraţii mei soldaţi ai oştirii Papei să-mi taie mâinile şi picioarele şi gâtul, de la o ureche la cealaltă, să-mi deschidă pântecul şi să-mi toarne sulfură, să-mi dea toate pedepsele de pe faţa pământului, iar demonii iadului etern să-mi tortureze sufletul, pentru totdeauna.

Că voi vota întotdeauna pentru susţinerea Bisericii Mamă.

Că niciodată nu voi avea de-a face cu un protestant înaintea unui catolic. Că voi trimite fetele catolice la familiile protestante şi că voi face în fiecare săptămână un raport despre toate mişcările ereticilor.

Că voi avea arme şi muniţie pentru a fi gata în momentul în care voi auzi parola şi va trebui să lupt ori singur, ori în cadrul oştirii Papei.

Peste toate acestea, eu, Jur pe binecuvântata Trinitate şi pe sfânta împărtăşanie pe care o primesc chiar acum să-mi îndeplinesc jurământul.

Semnez cu vârful pumnalului înmuiat în propriul meu sânge şi mă leg în faţa sfintei împărtăşanii.

— N.a.: Autorul nu are de făcut niciun fel de comentarii privind caracterul acestui jurământ. Mi-a fost adus de o doamnă, care mi-a spus că fiul ei a depus acest jurământ. O altă sursă, dr. Ron Brown, care nu o cunoştea

pe doamna respectivă, mi-a adus o copie a documentului datată 15 februarie 1913, unde apare acelaşi jurământ, cu specificaţia că ar fi un jurământ de iniţiere în organizaţia *Cavalerii lui Columb*. Probabil că congresman-ul s-a înşelat, odată ce conţinutul indică faptul că acest jurământ aparţinea ori *Societăţii lui Iisus* (cunoscuţi ca iezuiţii), ori *Cavalerilor de Malta*, care sunt aşa-numita oştire a Papei. Includ în cartea mea acest exemplar numai pentru a demonstra că aşa ceva există.

CAPITOLUL 4

TRATATUL SECRET DE LA VERONA

Precedent

Şi dovezi ale conspiraţiei de la Arhiva Casei Congresului, 1916, pag. 678 şi

„Codul diplomatic american", vol. 2, 1778 – 1884, Elliot, pag 179.

1916

SENATUL CONGRESULUI

Dl. Owen:

Doresc să atrag atenţia asupra tratatului secret de la Verona, din 22 noiembrie 1822 şi să arăt că acest conflict străvechi are la bază o luptă de întâietate în conducere, dusă de cei puţini împotriva celor mulţi. Doresc să atrag atenţia Senatului asupra acestui tratat care are la bază doctrina Monroe şi care dezvăluie conflictul dintre guvernul monarhic şi guvernul ales de popor. Sfânta alianţă, condusă de Metternich, premierul Austriei în 1822, a elaborat acest document secret remarcabil:

CODUL DIPLOMATIC AMERICAN, 1778 – 1884

Subsemnaţii, autorizaţi să facă unele modificări şi adăugiri la tratatul Sfintei Alianţe, după ce au schimbat respectivele scrisori de acreditare, au căzut de acord asupra următoarelor:

ARTICOLUL 1. Înaltele puteri contractante, fiind convinse că sistemul guvernului reprezentativ este

incompatibil cu principiile monarhice ale majorităţii celor care au dreptul divin de a conduce, s-au angajat, reciproc, la modul cel mai serios, să depună toate eforturile de a pune punct sistemului guvernării reprezentative din toate ţările europene şi să prevină introducerea acestuia în ţările unde încă nu a fost instaurat.

ARTICOLUL 2. Convinşi fiind că libertatea presei este mijlocul cel mai puternic folosit de pretinşii suporteri ai dreptului naţional, în detrimentul drepturilor regale, înaltele părţi contractante promit să adopte reciproc toate măsurile necesare de suprimarea presei, nu numai în statele lor, dar şi în restul Europei.

ARTICOLUL 3. Ştiind cu certitudine că principiile religioase contribuie în cea mai mare măsură la menţinerea pasivităţii naţiunilor faţă de liderii lor de drept, înaltele părţi contractante declară că intenţionează să susţină, în respectivele state, acele măsuri adoptate de biserică, în scopul de a-şi atinge propriile interese, care sunt similare cu menţinerea autorităţii din principate; puterile contractuale aduc mulţumiri Papei pentru ceea ce a făcut până în acest moment şi îl solicită pentru cooperarea constantă în vederea intenţiilor acestora de a submina naţiunile.

ARTICOLUL 4. Situaţia Spaniei şi Portugaliei întruneşte, din nefericire, toate circumstanţele la care se referă acest tratat, înaltele părţi contractante oferă Franţei posibilitatea de a le pune punct după cum crede de cuviinţă şi o subvenţie de 20.000.000 de franci anual, de la data la care s-a semnat acest contract, până la sfârşitul războiului.

ARTICOLUL 5. Pentru stabilirea în peninsulă a ordinii existente înaintea revoluţiei de la Cádiz şi pentru a asigura executarea în întregime a articolelor din cadrul prezentului tratat, înaltele părţi contractante îşi acordă reciproc asigurarea că nu se va precupeţi niciun efort

pentru atingerea obiectivelor acestui tratat, indiferent de implicaţii.

ARTICOLUL 6. Tratatul va fi reînnoit, în funcţie de circumstanţe, printr-un nou congres ce va avea loc la curtea oricărei dintre părţile contractante, imediat ce se va încheia războiul cu Spania.

ARTICOLUL 7. Prezentul tratat va fi ratificat la Paris, în şase luni.

Executat la Verona 22 noiembrie 1822.

pentru Austria: METTERNICH pentru Franţa: CHÂTEAUBRIAND pentru Prusia: BERNSTET pentru Rusia: NESSELRODE

dl. Owen:

După părerea mea, acest tratat trebuie adus la cunoştinţa Statelor Unite şi a întregii lumi. Această dovadă a conflictului dintre domnia celor puţini şi guvernul popular ar trebui chiar accentuată în faţa cetăţenilor Statelor Unite, pentru ca să fie înţeles conflictul care deja a cuprins întreaga lume şi pentru a nu se lăsa pradă promisiunilor frumoase ale acestora – să fie conştienţi că de votul lor depinde dacă lumea va fi cuprinsă în ghearele războiului modern.

dl. Shafroth:

Domnule preşedinte, aş dori ca domnul senator să ne declare dacă în acel tratat nu era cumva vorba de o coaliţie formată între ţările puternice ale Europei pentru a restabili suveranitatea Spaniei în Republicile de Sud şi Centrală ale Americii?

dl. Owen:

Tocmai voiam să fac câteva comentarii pe marginea acestui subiect, cât mai scurt, deoarece îmi dau seama că evenimentele sunt presante. Această Sfântă Alianţă avea ca scop instaurarea cu forţa a unui prinţ de Bourbon pe tronul Franţei, apoi, imediat după aceea, a folosit Franţa în scopul subminării constituţiei Spaniei. Mai mult, a

subvenţionat Franţa cu 20.000.000 de franci anual. Imediat după aceea, Sfânta Alianţă a făcut acelaşi lucru în Italia, unde a trimis trupe austriece; abia în momentul în care presa scrisă, căreia Sfânta Alianţă i s-a opus din toate puterile, i-a învăţat pe europeni valoarea libertăţii, popoarele, unul după celălalt, şi-au dat seama ce înseamnă dreptul de auto-guvernare şi au luat măsurile de rigoare.

Totuşi, doresc să atrag atenţia Senatului şi ţării asupra istoriei de instaurare a sistemului de auto-guvernare. Sfânta Alianţă şi-a făcut simţită puterea prin suprimarea drastică a presei în Europa, prin cenzura universală, prin suprimarea dreptului la cuvânt şi a ideii de drepturi populare şi prin suprimarea guvernului popular, în Spania şi în Italia, Sfânta Alianţă a distrus până şi noţiunea de guvern popular şi are planuri bine organizate de distrugere a guvernului popular din coloniile Americane. Din cauza acestei conspiraţii a monarhiilor europene împotriva republicilor americane, marele om de stat englez, Carming, a atras atenţia guvernului nostru şi oamenilor noştri de stat, inclusiv lui Thomas Jefferson, pentru a lua măsurile necesare şi pentru a declara la viitorul Congres că Statele Unite vor declanşa ostilităţi în cazul în care o coaliţie sau o putere europeană vor desfăşura activităţi subversive pe continentul american sau, mai rău, dacă vor avea pretenţii teritoriale.

Aceasta este aşa-numita doctrină Monroe. Ameninţarea ascunsă de cuvintele tratatului de la Verona este baza doctrinei Monroe. Acest tratat secret exprimă cu claritate conflictul înăbuşit dintre guvernele monarhice şi cele populare. Într-adevăr, noi dorim suveranitatea poporului, dorim ca femeile să aibă drepturi egale cu bărbaţii, libertate, siguranţa posesiunii asupra proprietăţii, drepturi egale în aplicarea legii. Aceste pretenţii sunt formulate în parte de femei, în parte de bărbaţi, în încercarea de promovare a libertăţii şi fericirii umane.

N.aut.: Cel care crede că monarhii, după ce au fost deposedaţi, au iertat şi au uitat, se înşală amarnic.

Majoritatea acestor familii sunt bogate, mai presus de imaginaţie şi sunt mai puternice astăzi decât în momentul în care s-au aşezat pe tronurile lor. Astăzi sunt cunoscute sub denumirea *„Nobilimea Neagră”*. Doar pentru că tratatul secret de la Verona a fost semnat în 1822, nu înseamnă că este anulat. Este extrem de important să vă daţi seama că, în particular, *„Nobilimea Neagră”* refuză să recunoască orice guvern afară de dreptul divin de a conduce, pe care l-au moştenit. Prin urmare, în spatele scenei se desfăşoară un adevărat păienjeniş de intrigi, cu ajutorul cărora să-şi recapete coroanele.

Ei cred că Statele Unite aparţin Angliei.

CAPITOLUL 5

LA REVEDERE, S.U.A. BUN VENIT NOII ORDINI MONDIALE

Coloana vertebrală a guvernului ascuns

Subminarea balanţei puterii

Planul de suspendare a Constituţiei şi de declarare a legii marţiale.

„Faptele şi cifrele sunt singurele care pot demonstra că nu există o clasă americană de criminali înnăscuţi, cu excepţia Congresului”.

Mark Twain, 1885.

BALANŢA PUTERII

Când strămoşii noştri au elaborat Constituţia Statelor Unite, au încercat să se asigure împotriva despotismului prin echilibrarea balanţei puterii. Constituţia a fost gândită într-un asemenea mod încât puterile legislative, judiciare şi executive să fie clar divizate. S-a crezut că acest sistem va asigura funcţionarea de sine stătătoare a celor trei departamente.

Constituţia precizează cu claritate felul în care

funcţionează fiecare ramură. Legislativul se va ocupa de legi. Judiciarul de interpretarea legilor. Executivul va decide politica şi forţa legii. Aceasta este, bineînţeles, cea mai simplă explicaţie, dar acesta nu este un text guvernamental. Intenţionez să vă explic bazele principale ale balanţei puterii, pentru ca să puteţi înţelege în ce constă subversiunea.

Legislativul (Congresul şi Senatul) trebuie să publice legile pe care le elaborează – acestea apar în Registrul Congresului şi în Registrul Federal. Oamenii sunt ţinuţi la curent de congressman-ii lor, sau de Biroul de Editare al Congresului. Cetăţenii nu pot fi traşi la răspundere pe baza legilor care nu li s-au adus la cunoştinţă. Paradoxal, primii care s-au lăsat corupţi cel mai uşor au fost cei din majoritatea guvernamentală care reprezintă cetăţeanul american. A trecut mult timp de când *congressman-ii*, reprezentanţii noştri, şi senatorii care sunt membri ai societăţilor secrete, s-au lăsat pradă lăcomiei şi fricii şi au încetat să ne mai reprezinte.

Congresul are mare putere, dar în cele mai multe cazuri nu reuşeşte, sau nu doreşte să o aplice. Cum de Legislativul a permis şi chiar a încurajat Executivul să elaboreze legi? Probabil nu ştiaţi că preşedintele şi alţi membri ai Executivului elaborează şi emit legi! Această procedură se aplică prin ordine executive prezidenţiale, prin memorandumuri ale Consiliului Naţional de Securitate, prin directive de decizie asupra securităţii naţionale şi prin directive naţionale de securitate.

Memoriile CNS au devenit de-a lungul anilor din ce în ce mai scurte şi mai specifice, iar denumirile au fost variate. Între ordinele executive prezidenţiale, memorandumurile CNS şi directivele de decizie asupra securităţii naţionale există mari diferenţe. Ordinele executive prezidenţiale sunt înregistrate în Registrul Federal, apoi sunt comunicate la Comitetele de Informaţii

ale Congresului şi Senatului. Diferenţa cea mai importantă dintre ordinele executive prezidenţiale şi toate celelalte, indiferent de denumire, este că acelea nu trebuie raportate, analizate, revizuite, disponibilizate – nu trebuie nici măcar aduse la cunoştinţa publicului.

Nu există niciun organ de stat care să poată controla legalitatea acestor directive naţionale de securitate. Preşedintele, împreună cu ceilalţi membri ai Executivului au folosit aceste directive supersecrete pentru a înclina balanţa puterii şi pentru a emite legi, fără să fie nevoie ca acestea să fie aduse la cunoştinţa publicului. Puterea preşedintelui de a emite legi mascate sub titulatura de ordine executive provine de la încercarea de abrogare a declarării legii marţiale a guvernului din timpul administraţiei lui Lincoln.

CNS-urile sunt arme puternice, ascunse şi periculoase. În timpul administraţiei lui Reagan au fost foarte prolifice: s-au scris peste 300 – dintre care 50 nici nu au fost aduse la cunoştinţa publicului. Totuşi, majoritatea americanilor nici nu au auzit de aceste arme subversive, care sunt folosite pentru a distruge Constituţia. Cred că toată lumea ar trebui să ştie despre această corupere a guvernului.

Congresul s-a făcut că nu vede aceste abuzuri ale puterii executive. Pe 4 august 1990, la orele 3: 30 a.m., Senatul a uşurat şi mai mult sarcina executivului, abrogând Constituţia şi declarându-l pe George Bush primul rege american. La ora aceea, o minoritate a senatorilor Statelor Unite, cel mult zece persoane, au elaborat „Actul autorizat de Senat pentru anul fiscal 1991” (S.B. 2834). Această lege va schimba fundamental sistemul nostru constituţional şi ameninţă să distrugă fundamentele naţiunii noastre. Odată ce atenţia a fost concentrată pe criza din Orientul Mijlociu, publicul şi majoritatea *congressman*-ilor nu ştiu absolut nimic despre această

lege.

Legea a fost introdusă fraudulos, ca reformă de prevenire a incidentelor viitoare de abuz, scoase la lumină de scandalul

Iran-Contra. Totuşi, în loc să prevină abuzurile viitoare, această lege autorizează până şi noţiunea de abuz. Legea a fost propusă cu cea mai mare discreţie de senatorul Sam Nunn şi astfel, autoritatea asupra guvernului Statelor Unite a fost transferată direct în mâinile lui George Bush şi, astfel, în mâinile Guvernului Secret.

Preşedintele (George Bush) a primit puterea de a iniţia un război, de a dispune de fondul public, de a defini ţelurile politicii externe şi de a decide ce este mai important pentru securitatea naţională. Iată ce autorizează legea:

Oferă preşedintelui puterea de a iniţia acţiuni sub acoperire (preşedintele nu a avut niciodată acest drept); previne acţiunile Congresului în cazul în care acesta vrea să stopeze aceste activităţi; permite preşedintelui să folosească orice „departamente, agenţii sau entităţi" federale pentru a executa sau finanţa o operaţiune sub acoperire; împuterniceşte preşedintele să folosească orice naţiune sau persoană sau contractor pentru a finanţa sau executa o operaţiune sub acoperire; redefineşte activităţile sub acoperire ca fiind „necesare pentru sprijinul politicii externe a Statelor Unite", o definiţie extrem de vagă şi, de asemenea, nelimitată; pentru prima dată, Statele Unite pretind că au dreptul de amestec în „treburile politice, economice şi militare" ale altor ţări, care încalcă direct sau indirect legile internaţionale; obligă preşedintele să elaboreze rapoarte pe care să le prezinte Comitetelor de Informaţii ale Congresului, dar îi permite să omită „chestiunile extrem de sensibile" şi îl autorizează să pretindă privilegii executive, dacă Congresul pune prea

multe întrebări.

Penalizări? Nu există. De ce-ar exista? Această lege a oferit pe tavă preşedintelui puterea asupra tuturor ramurilor şi departamentelor guvernului. Acum, preşedintele Bush este primul rege american adevărat, George întâiul. S.B. 2834 îi dă puterea de a folosi orice departament, orice ramură a guvernului şi orice fonduri, pentru activităţile sub acoperire, fără să poată fi controlat de nimeni. Pentru a înţelege gravitatea şi seriozitatea acestei chestiuni, voi da câteva exemple de ex-directive de decizie asupra securităţii naţionale, care vor fi prezentate în paragrafele următoare, sub denumirea DDSN-uri:

DDSN 84: PĂSTRAREA SECRETULUI INFORMAŢIILOR DE INTERES NAŢIONAL, 3 – 11 – 83. Subiect: Această directivă impune restricţii drastice asupra libertăţii cuvântului angajaţilor guvernului. Celor care au acces la informaţii secrete li s-a cerut să semneze un acord de păstrare a secretului; celor care au acces la o categorie specială de informaţii clasificate li s-a cerut să prezinte autorităţilor în cauză schiţele discursurilor pe care urmează să le susţină în faţa populaţiei.

SCOP: Prevenirea dezvăluirii de informaţii, care ar putea ataca sistemul naţional de securitate.

CONSECINŢE: S-au impus restricţii la mai mult de 4 milioane de angajaţi ai guvernului şi CONTRACTANŢILOR de la mai mult de cincizeci de agenţii executive. Au fost anulate multe dintre contractele cu presa. Sindicatele angajaţilor guvernamentali şi membrii Congresului au jurat să protejeze secretul de stat, iar Curtea Supremă urmează să se ocupă de cei care încalcă aceste contracte.

N.aut.: DDSN 84 arată că John Lear, Robert Lazar, Bruce Macabee, Stanton Friedman, Clifford Stone şi mulţi alţii s-ar putea să fie agenţi guvernamentali activi. Cu toţii au avut diferite posturi în cadrul guvernului şi au fost menţionaţi în acest ordin executiv, DDSN 84 nu i-a redus la

tăcere, ceea ce înseamnă că fiecare mişcare a lor a fost aprobată.

DDSN 17: INTERVENŢIA ÎN CUBA-ACŢIUNEA EXECUTATĂ SUB ACOPERIRE DIN NICARAGUA, 11 – 23 – 81. (strict secret). SUBIECT: CIA a primit autoritatea de a crea aşa-numitele „contras" şi de „a colabora cu celelalte guverne" pentru a submina guvernul Sandinist din Nicaragua. SCOP: Să stopeze fluxul traficului cu armament ale surselor din Cuba şi Nicaragua către rebelii salvadorieni. CONSECINŢE: CIA a primit 19 milioane $ pentru a crea o armată de 500 de contras care să se unească cu cei 1.000 de exilaţi antrenaţi deja de Argentina. Trupe operative au fost trimise în Honduras; din Miami au fost trimise cargouri încărcate cu armament. Războiul *contra* a fost declanşat.

DDSN 77: DIRECŢIONAREA PUBLICULUI PE CALE DIPLOMATICĂ ÎN SCOPUL PĂSTRĂRII SECURITĂŢII NAŢIONALE, l-14 – 83. SUBIECT: Această directivă oferea dezlegare pentru organizarea de grupuri planificate care să conducă „activităţile diplomatice publice". Se cerea „sprijin organizaţional din partea guvernelor străine şi a grupurilor particulare în scopul încurajării dezvoltării instituţiilor şi practicilor politice democratice". SCOP: Mobilizarea sprijinului internaţional şi naţional, pentru „susţinerea obiectivelor naţionale de securitate". CONSECINŢE: în cadrul Consiliului Naţional de Securitate, al Departamentului de Stat şi al Casei Albe s-au creat ministere propagandistice. În presă au fost plantate tot felul de poveşti, s-au făcut presiuni asupra jurnaliştilor. Biroul General al Relaţiilor cu Publicul a realizat mult mai târziu că aceste activităţi violau cadrul legii privitoare la activităţile de propagandă. Oare câte alte activităţi de acest fel au fost iniţiate în Statele Unite, aducând prejudicii enorme cetăţenilor americani? Vă asigur că sunt mult mai multe decât vă puteţi imagina.

DDSN 138: TERORISMUL INTERNAŢIONAL, 4 – 3 – 84 (Strict Secret). SUBIECT: Această directivă pretinde unui număr de 26 de agenţii federale să ia măsurile specifice de combatere a terorismului. SCOP: stoparea pe cât posibil a terorismului internaţional şi eliberarea ostaticilor americani din Liban. În timp ce această directivă DDSN se pretinde a fi îngrijorată în privinţa terorismului internaţional, adevărul este deghizat în spatele autorizaţiei de a da lovituri prezumtive şi de a efectua raiduri împotriva patrioţilor acestei ţări. Când FEMA va primi autorizaţia de activare, patrioţii vor fi înconjuraţi, noaptea, cel mai sigur în zilele de sărbătoare naţională, cum ar fi *Thanksgiving*[1]. Agenţii guvernamentali şi ofiţerii împuterniciţi prin lege sunt antrenaţi în regim anti-terorist, fiind protejaţi de această directivă DDSN şi vă asigur că patrioţii sunt ţinta. CONSECINŢE: Crearea unui grup terorist al CNS, sub îndrumarea directă a lui North. Prima mare acţiune a acestuia a fost interceptarea şi capturarea lui *Achillelauro* şi a echipajului, care a propulsat cariera lui North pe o traiectorie ascendentă.

Prin DDSN 138, sau o altă directivă DDSN ce avea ca temă terorismul, s-a autorizat antrenarea a trei unităţi libaneze. Când s-a adus în discuţie această problemă, directorul CIA, William Casey, a trecut la executarea sub acoperire a operaţiunii şi a trimis ajutoare Arabiei Saudite, sprijinind astfel tentativa de asasinare a şefului Hezbollah. Drept rezultat, în Beirut a explodat o bombă care a ucis optzeci de civili; Sheik Fahdallah, ţinta, nici măcar nu a fost rănit.

Directivele DDSN au devenit vehiculul legislativ *defacto* al securităţii naţionale.

Undeva în interiorul volumelor care conţin directivele DDSN, există un plan de suspendare a Constituţiei Statelor Unite ale Americii. De existenţa acestui plan s-a aflat în

1 Ziua tuturor sfinţilor sau Ziua Recunoştinţei.

timpul audierilor Iran-Contra. Congressman-ul Jack D. Brooks, Texas, a încercat să dezvăluie totul. Când l-a întrebat pe col. North dacă ştie ceva de existenţa unui plan de suspendare a Constituţiei, a intervenit imediat preşedintele comitetului, senatorul Daniel K. Inouye, cerându-i să nu mai comenteze. Senatorul Inouye a afirmat că asemenea subiecte nu se discută decât în cadrul unei şedinţe cu uşile închise. Consecinţele nu le-am mai aflat. Aş vrea să ştiu cine are dreptul, indiferent din care sector guvernamental face parte, să suspende Constituţia, indiferent de motiv şi de condiţii?

Cred că acest plan este legat direct de dispozitivul subteran denumit Mount Weather[2] şi de FEMA[3]. Proiectul Mount Weather reprezintă un secret atât de bine păstrat încât 99, 9% dintre americani nu au auzit niciodată de existenţa lui. Cu FEMA este altă poveste. Vă amintiţi de uraganul *Hugo*? vă amintiţi că a fost trimisă în ajutor o agenţie federală care a fost respinsă de populaţie din cauza incompetenţei de netolerat? FEMA a fost incompetentă din cauză că „direcţionările de urgenţă" nu sunt decât o acoperire a scopului real, care este preluarea, în caz de urgenţă, a guvernului local, statal şi federal. Singurul mod în care FEMA ar putea face aşa ceva este suspendarea Constituţiei şi declararea legii marţiale. ÎNSĂŞI EXISTENŢA ACESTEIA ESTE O DOVADĂ A FAPTULUI CĂ EXISTĂ UN PLAN DE SUSPENDARE A CONSTITUŢIEI.

MOUNT WEATHER

În afara micului orăşel adormit Bluemont, Virginia, la 46 de kilometri vest de Washington D.C. există o zonă sălbatică unde se spune că există zăcământul cel mai mare de granit din estul Statelor Unite. Zona este împrejmuită de semne cum ar fi „Zonă Interzisă" şi „Interzis accesul

2 Climă montană (en.).

3 Agenţia Federală de Direcţionare în caz de urgenţă

persoanelor străine”, „Toate persoanele şi vehiculele care pătrund în această zonă vor fi percheziţionate”. „Fotografiile, schiţele, hărţile, sau alte reprezentări grafice ale acestei zone sunt interzise. Astfel de materiale ce vor fi găsite în posesia persoanelor neautorizate vor fi confiscate”. Dispozitivul se află sub un munte şi se numeşte „Biroul de control al operaţiunilor conflictuale din zona de vest a statului Virginia”. Mai pe scurt, i se spune „Mount Weather”. Construirea acestuia a fost ordonată de Administraţia Federală Civilă de Apărare, care acum este cunoscută sub denumirea Agenţia Federală de Pregătire.

Mount Weather a fost proiectat în anii ’50, ca parte dintr-un program civil de apărare şi protecţie a executivului din cadrul guvernului federal. Denumirea oficială era „Continuitatea programului de guvernare”.

Congresul a încercat de multe ori să descopere scopul adevărat al acestei baze, dar până acum nu a reuşit să afle nimic despre această poziţie secretă. Generalul de aviaţie (retragere) Leslie W. Bray, directorul *Agenţiei Federale de Pregătire*, a afirmat în septembrie 1975, în faţa Subcomitetului Senatorial care se ocupa pe atunci de drepturile constituţionale: „Nu sunt autorizat să descriu rolul şi misiunea şi capacităţile pe care le avem la Mount Weather”.

În iunie 1975, senatorul de California John Tunney, *preşedintele Subcomitetului pentru Drepturi Constituţionale*, a făcut acuzaţii grave, spunând că la Mount Weather există o arhivă ce conţine dosarele a cel puţin 100.000 de americani. Mai târziu a afirmat că, cu ajutorul computerelor de la Mount Weather, „cele mai performante din lume”, se pot obţine oricând informaţii suplimentare despre vieţile personale ale cetăţenilor americani, printr-o simplă operaţiune de introducere de date înmagazinate în oricare dintre cele 96 de centre federale de evidenţă a populaţiei.

Ştiu că aceste dosare conţin informaţii detaliate despre patrioţii americani, bărbaţi şi femei care, după toate probabilităţile, sunt gata să reziste, să se opună unei operaţiuni de distrugere a Constituţiei noastre şi de formare a unui stat totalitarist sub Noua Ordine Mondială. Banca de date este permanent adusă la zi pentru ca, la momentul oportun, toţi patrioţii să fie încercuiţi şi anihilaţi fără eforturi prea mari. Sărbătoarea cea mai potrivită ar fi *Thanksgiving*, când toată lumea, indiferent de religie şi rasă, va fi acasă. Scopurile vor fi uşor de atins, mai ales după o masă grea, după o cantitate mai mare de alcool ingurgitat şi în timpul somnului, în mişcarea patriotică există un trădător care furnizează Guvernului Secret informaţii despre numele şi adresele patrioţilor care vor lupta pentru apărarea Constituţiei.

RECOMANDAREA MEA ESTE CA, DE ACUM ÎNCOLO, DE SĂRBĂTORI, NICIUN PATRIOT SĂ NU FIE ACASĂ, SAU LA VREUN MEMBRU AL FAMILIEI, PÂNĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE TRĂDĂTORII VOR FI PRINŞI ŞI SPÂNZURAŢI, IAR CONSTITUŢIA VA FI REINSTAURATĂ CA LEGE SUPREMĂ A ACESTUI PĂMÂNT.

Unele dintre sursele mele afirmă că Mount Weather este un oraş subteran complet, cu clădiri în care sunt apartamente, cu străzi, trotuare, cafenele, spitale, sisteme de purificare a apei, vegetaţie, birouri, un lac artificial şi multe alte minuni ale tehnici moderne.

În momentul în care se pune întrebarea: care este scopul acestui Mount Weather? răspunsurile nu pot avea o diversitate prea mare. Prima concluzie este existenţa unui guvern paralel complet, care conţine nouă departamente – agricultură, comerţ, industrii, justiţie, interne, al muncii, al statului, transporturi şi finanţe. De asemenea există cel puţin cinci agenţii federale: FCC, Serviciu Selectiv, Comisia Puterii Federale, Comisia Serviciilor Civile şi Administraţia Veteranilor. La Mount Weather au birouri

două corporaţii particulare: Rezerva Federală şi Biroul Poştal al Statelor Unite. De asemenea există un birou al preşedinţiei. Ceea ce deranjează este faptul că la Mount Weather există un preşedinte, care are în subordine un set complet de funcţionari de cabinet. Cine sunt? Cine i-a numit? Unde se găseşte aşa ceva în Constituţia Statelor Unite ale Americii?

Mount Weather este centrul operaţional al celor peste 96 de centre federale de evidenţă a populaţiei, răspândite pe teritoriul Statelor Unite. Majoritatea acestora par a fi concentrate în Pennsylvania, Virginia, vestul Virginiei, Maryland şi Carolina de Nord. Fiecare dintre aceste dispozitive conţine o bază de date computerizată – informaţiile nu sunt referitoare la agenţii duşmani, la diplomaţii sovietici, sau la teroriştii suspecţi, ci la cetăţenii americani patrioţi. În 1975, Subcomitetul pentru Drepturile Constituţionale a primit o listă cu alte dosare păstrate în aceste dispozitive. Lista includea „dispozitive ale guvernului, sistemului de comunicaţii, transporturilor, puterii energetice, agriculturii, producţiei, vânzărilor, forţei de muncă, finanţelor, instituţiilor medicale şi educaţionale, etc.”

Senatorul James D. Abourzek, Dakota de sud, membru al subcomitetului, a spus: „simt că întreaga operaţiune a fost sustrasă încetul cu încetul de sub supravegherea ori a Congresului, ori a curţilor constituţionale. Preşedintele Tunney a spus: „Nu avem niciun fel de control asupra Mount Weather”. Totuşi, Congresul nu a făcut nimic pentru a modifica situaţia; la Mount Weather totul a rămas la fel.

Înalte oficialităţi de la Mount Weather au fost de acord că baza reprezintă mai mult decât un centru de păstrare a datelor; îl descriu ca fiind ACTUALUL GUVERN-ÎN-AŞTEPTARE. După cum am afirmat şi mai sus, conform cercetărilor mele, aceasta include un preşedinte şi

membrii unui cabinet identic cu cel care este acum la putere în ţara noastră. Mai mult, protocolul cere ca subordonaţii să li se adreseze cu „domnule preşedinte”, sau „domnule secretar”. Majoritatea acestor persoane misterioase şi-au menţinut poziţiile de-a lungul mai multor administraţii. „În caz de urgenţe naţionale, acţionăm conform ordinelor preşedintelui”, a afirmat o ex-oficialitate de la Mount Weather.

Oficialităţi care au fost la Mount Weather şi care ne-au furnizat date, afirmă că, în perioada anilor ’60, complexul era pregătit să-şi asume anumite puteri guvernamentale (mai ales în 1961, când a avut loc criza din Cuba şi în 1963, când preşedintele Kennedy a fost asasinat).

Daniel J. Cronin, care era asistentul directorului pentru FPA, a subliniat că se duce o adevărată luptă de manipulare şi supraveghere, împotriva cetăţenilor americani. FPA a organizat un sistem impresionant, compus din echipamente de ultimă oră. Domnul Cronin a descris într-un interviu atitudinea agenţiei unde lucra, îndreptată împotriva programului de supraveghere, „încercăm să monitorizăm situaţii”, spunea el, „şi să le stopăm înainte ca acestea să se transforme în urgenţe… Pentru punerea la punct a programului nu s-au făcut niciun fel de economii”. Apoi a vorbit despre sateliţi de recunoaştere, despre rapoarte săptămânale ale secţiilor de informaţii din cadrul poliţiei locale şi de stat şi agenţiilor federale împuternicite prin lege – toate surse prin care se obţin datele atât de valoroase pentru ei.

Singurul document pe care am reuşit să-l găsesc este „Ordinul Executiv 11490”, elaborat de generalul George A. Lincoln, fost director al Biroului de Prevenire a Urgenţelor (care a precedat FPA) şi semnat de preşedintele Nixon în octombrie 1969. „Ordinul Executiv 11490” a înlocuit „Ordinul Executiv 11051”, semnat pe 2 octombrie 1962 de

preşedintele Kennedy. Ordinul semnat de Kennedy suna astfel: „… trebuie să ne pregătim să facem faţă tensiunilor internaţionale care se măresc cu fiecare zi, războiului limitat, sau chiar unui război mondial care include atacul împotriva Statelor Unite…”, iar cel semnat de Nixon: „Securitatea naţională depinde de abilitatea noastră de a asigura continuitatea guvernului, la orice nivel, în orice situaţie de urgenţă cu care s-ar putea confrunta naţiunea noastră…” Nixon a refuzat să facă referinţe la „război”, „atac” şi „război mondial”, înlocuind aceşti termeni cu „în orice situaţie de urgenţă cu care s-ar putea confrunta naţiunea noastră…”. Ordinul lui Nixon, care a rămas valabil până în ziua de azi, permite guvernului în formă FEMA să suspende Constituţia, în cazul în care se întâmplă ceva care poate fi interpretat ca urgenţă naţională. NICĂIERI NU AM GĂSIT UN PLAN SAU UN ORDIN EXECUTIV CARE SĂ PERMITĂ REINSTAURAREA CONSTITUŢIEI DUPĂ CE SE ÎNCHEIE STAREA DE URGENŢĂ. DIN ACEST LUCRU NU SE POATE TRAGE DECÂT O CONCLUZIE: CEI DE LA PUTERE NU DORESC ŞI NICI NU INTENŢIONEAZĂ SĂ MAI REINSTAUREZE CONSTITUŢIA.

În 1975, senatorul Tunney şi-a exprimat îngrijorarea: „Din ceea ce am auzit din presă, ştim că, în caz de trecere la starea de urgenţă, există persoane vizate, că CIA lucrează în continuare la operaţiunea CHAOS şi că NSA interceptează convorbiri. Întrebarea mea este: Mai există cineva afară de dumneavoastră, domnule general Bray, care mai are acces la această bază de date? Şi, răspunsul dumneavoastră, din câte am înţeles, este nu”. Apoi Tunney a continuat: „Domnule general Bray, trebuie să recunosc că eu încă nu ştiu cine este persoana care controlează aceste centre…”

„Nu este de competenţa mea”, a răspuns Bray, „să vorbesc despre rolul şi misiunea dispozitivului pe care-l

avem la Mount Weather, sau despre orice alt dispozitiv".

Sunt convins că programul nostru de Continuitate a Guvernului nu a fost deloc continuu, ba mai mult, a fost un instrument de subminare a unui guvern democratic şi că programul care a fost elaborat în scopul de a ne proteja pe noi, poporul american, s-a întors împotriva noastră.

CAPITOLUL 6

H.R. 4079 & FEMA

AGENŢIA DE DIRECŢIONARE ÎN CAZ DE URGENŢĂ

O armă care poate fi folosită pentru destabilizarea politicii statului

PATRIOŢI ŞI VOI CEI CARE PROTESTAŢI ÎMPOTRIVA TAXELOR:

ÎN PERIOADA VACANŢELOR, NU TREBUIE SĂ RĂMÂNEŢI ACASĂ.

Viaţa voastră depinde de cât de bine vă veţi conforma acestei reguli.

FEMA

(Agenţia de direcţionare în caz de urgenţă)

Cele ce urmează reprezintă transcrierea unei casete audio care conţine un apel urgent pe care William Cooper îl face oamenilor, pe marginea subiectului H.R. 4079. Trebuie să-i oprim pe trădători acum. William Cooper mi-a dezvăluit aceste informaţii la telefon, la începutul anului 1990, iar eu i-am înregistrat afirmaţiile întocmai. Am multe casete pe care le voi trimite exact cum m-a rugat domnul Cooper. Numele meu este Richard Murray şi cred că William Cooper este singurul om din Statele Unite care, afară de Guvernul Secret, ştie cu adevărat ce se întâmplă şi ce înseamnă asta pentru noi, cetăţenii americani.

(începe caseta) Există un tip pe nume Buster Horton, membru FEMA şi membru al unităţii interdepartamentale care este împuternicită ca, în eventualitatea unei urgenţe de securitate naţională, să devină guvernul naţional neales, un fel de guvern secret FEMA, ca să zic aşa.

Un pretext de invocare a măsurilor de urgenţă poate fi găsit aproape zilnic în ziare. Ar putea fi orice, de la suspendarea plăţilor datorate de înaltele birouri ale statelor americane băncilor comerciale – iar această problemă reprezintă un deznodământ al manevrelor Consiliului Naţional de Securitate, în frunte cu Brent Scowcroft – la criza alimentară, războiul împotriva drogurilor, orice dezastru declarat, chiar şi revărsarea petrolului din nava de transport *Exxon*, sau o stare de instabilitate în Orientul Mijlociu.

Capacităţile au fost deja testate în aprilie 1984, cu REX-84A, proiect elaborat pentru testarea civililor americani şi a agenturilor militare, pentru a se vedea răspunsul în caz de o criză serioasă a securităţii naţionale.

Ordinul executiv care permite instaurarea acestei stări este Ordinul Executiv 11051 (ordinul acoperă aproape toate crizele obişnuite, dar nici măcar nu menţionează cazurile de război, sau de atac nuclear.)

Pentru ca FEMA să poată aplica ordinele executive, preşedintele trebuie să declare stare de urgenţă de orice fel, numai să fie naţională.

Ordinul Executiv 10995 va fi aplicat în caz de preluare a sistemului de comunicaţie.

Ordinul Executiv 10997 va fi aplicat în caz de preluare a resurselor: electrică, petrol, gaze, combustibili şi subterane.

Ordinul Executiv 10988 va fi aplicat în caz de preluare a resurselor alimentare.

Ordinul Executiv 10999 va fi aplicat în caz de preluare a mijloacelor de transport.

Ordinul Executiv 11.000 va fi aplicat în scopul mobilizării cetăţenilor civili în brigăzi de muncă, sub supravegherea directă a guvernului.

Ordinul Executiv 11001 va fi aplicat în scopul preluării de către guvern a ministerelor sănătăţii şi

educaţiei.

Ordinul Executiv 11002 desemnează ministerul poştelor să opereze o înregistrare naţională a tuturor persoanelor.

Ordinul Executiv 11003 autorizează guvernul să preia toate aeroporturile şi aparatele de zbor.

Ordinul Executiv 11004 autorizează autorităţile financiare şi locative să localizeze din nou comunităţile, să ceară ca anumite zone să fie abandonate şi să stabilească noi zone de locuit pentru populaţie.

Ordinul Executiv 11005 autorizează guvernul să preia liniile ferate şi bunurile publice.

În timpul administraţiei lui Nixon, toate acestea au fost combinate într-un singur ordin executiv, care permite ca toate acestea să se întâmple în cazul în care preşedintele declară stare naţională de urgenţă. Ordinul poate fi pus în aplicare sub îndrumarea şefului FEMA, NU A PREŞEDINTELUI. Preşedintele deja i-a conferit această putere.

Toate acestea au fost combinate în Ordinul Executiv 11490, semnat de preşedintele Carter pe 20 iulie 1979 şi reprezintă, de fapt, legea.

Deci, dacă H.R. 4079 este aplicat, iar preşedintele face ce i se spune şi declară stare naţională de urgenţă, indiferent dacă o face pentru un an, cinci ani, cinci minute, sau pentru totdeauna, nu e nicio diferenţă. FEMA poate aplica toate aceste ordine executive, poate prelua guvernul local, de stat, sau naţional, suspenda Constituţia, mai pe scurt, poate face tot ce doreşte.

Acum, amintiţi-vă ce a spus North în timpul audierilor pentru cazul Iran-Contra. A spus că sunt pregătiţi să suspende Constituţia Statelor Unite ale Americii. Şi a mai spus că, dacă nu ar fi fost prinşi, acest lucru s-ar fi întâmplat. Că nu s-a obţinut nimic altceva decât o simplă amânare. Până la urmă tot se va întâmpla.

Cel nominalizat (şi cred că deja numit în funcţia de şef FEMA) este generalul-maior Calvin Franklin, unul dintre comandanţii Gărzii Naţionale a districtului Columbia.

Deci, nu vă bazaţi pe Garda Naţională – nu vă va fi de niciun ajutor în combaterea traficului cu droguri din Washington D.C., sau în altă parte. Efectivele gărzii vor fi prea ocupate cu menţinerea ordinii maselor de civili.

Pe 24 martie, preşedintele Bush a emis un nou ordin executiv, prin care delega directorului FEMA puterile ce au fost date preşedintelui prin „Actul de asistenţă în caz de dezastre sau stare de urgenţă”, din 1988. Şi deşi ordinul este descris de cei de la Casa Albă ca o simplă chestiune tehnică, în realitate, directorul FEMA preia responsabilităţile preşedintelui. Iar acestea includ răspunderi pentru Asistenţa federal-generală, Asistenţa federală de urgenţă, Programele individuale sau familiale şi puterea de a direcţiona alte agenţii federale, care să asiste şi să susţină în caz de urgenţă. ŞI TOCMAI ACEASTA ESTE CHEIA. Toate agenţiile federale se vor subordona direct FEMA.

Bineînţeles că preşedintele este cel care are puterea de a declara stare de urgenţă, dar imediat ce o va face, aplicarea măsurilor necesare va reveni direct directorului FEMA. Creierele din spatele planului de contingenţă sunt membrii Consiliului pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală – Bush este membru al ambelor. Şi Brent Scowcroft, Consilier pentru Securitate Naţională, care a fost membru al Consiliului de conducere al FEMA, este membru al Comisiei Trilaterale şi, de asemenea, partener de afaceri al lui Henry Kissinger, care mulţi, mulţi ani a trădat această ţară. Şi bineînţeles că Scowcroft va fi una dintre cele mai importante persoane din lanţul de comandă al FEMA, în cazul în care se va declara starea de urgenţă.

Consiliul FEMA este dominat de profesorul Samuel P.

Huntington, de la Universitatea Harvard. În 1978 Huntington a elaborat pentru Jimmy Carter „Memorandumul prezidenţial nr. 32”, în urma căruia a fost creată FEMA în 1979.

Toate ideile lui Huntington, exprimate în lucrarea „Pacea germinală”, se regăsesc în DDSN 47, care a fost legiferată pe 22 iulie 1982 de preşedintele Reagan.

Pentru a înţelege mai bine, puneţi mâna pe telefon şi cereţi amănunte despre H.R. 4079, despre care majoritatea oamenilor nu ştiu mai nimic, ceea ce este în beneficiul Guvernului Secret. După ce vă veţi convinge, faceţi tot posibilul şi cereţi socoteală de la *congressmen-ii* voştri şi de la senatori şi cereţi să fie daţi afară din Congres, pentru a putea fi înlocuiţi de oameni de bună credinţă. CONSTITUŢIA ESTE ÎN PERICOL.

Toate acestea nu au nimic de-a face cu aripa de dreapta sau de stânga. Pericolul este Illuminati, o organizaţie care vrea să preia această ţară şi să instaureze Noua Ordine Mondială.

(Sfârşitul înregistrării.)

H.R.4079

H.R. 4079 încă este în faza de proiect – până acum nu a fost supusă la vot. Este una dintre cele mai periculoase legi care va apărea în faţa Congresului. Trebuie oprită. Trebuie să vă sunaţi reprezentanţii şi să stopaţi acest proiect de lege.

H. R. 4079 conţine două prevederi care au ca scop distragerea atenţiei de la faptul că, în cazul declarării stării de urgenţă, FEMA va prelua, literalmente, pe o perioadă de cinci ani, guvernul local, de stat şi federal. Asta înseamnă că Constituţia Statelor Unite ar putea fi suspendată.

Diversiunile folosite sunt cumplite, în cazul în care vor fi strecurate între rândurile proiectului de lege. Una ar fi clauza prin care se va elimina cel de-al 4-lea

amendament al Constituţiei, iar cealaltă, clauza prin care se va elimina cel de-al 8-lea amendament al Constituţiei. Diversiunea va cauza discuţii fierbinţi, din care va rezulta un fel de compromis, ce va culmina cu permisiunea declarării celui de-al 5-lea an de stare naţională de urgenţă, care va trece prin Congres şi va fi semnată ca lege. Dacă se întâmplă astfel, înseamnă la revedere S.U.A. bun venit Noii Ordini Mondiale.

Sunaţi-l pe reprezentantul dumneavoastră din Congres pentru ca el-ea să vă trimită imediat o copie completă a H.R. 4079. Să nu acceptaţi un răspuns negativ. Citiţi şi confruntaţi.

(Adăugiri înainte de tipar: este posibil ca H.R. 4079 să fi fost transformată în secret, sub altă denumire, exact ca în cazul S.B. 2834. Probabil că acum H.R. 4079 este Legea Publică 101 – 647 semnată de preşedintele Bush pe 29 noiembrie 1990. Dacă s-a întâmplat astfel, înseamnă că DEJA suntem supuşi unei preluări FEMA. Încerc să fac rost de o copie a P.L. 101 – 647. Aceste noutăţi de ultimă oră au fost furnizate de un membru al Congresului şi nu au fost verificate până la data de 8 ianuarie 1991).

N.aut.: Fragmentul următor este preluat dintr-un raport al dr. Pabst privind FEMA şi lagărele de concentrare din Statele Unite şi este fotografiat şi tipărit exact după cum a fost redactat de persoana în cauză.

URGENŢĂ NAŢIONALA: PRELUARE TOTALĂ.

Sunt dr. William R. Pabst. Adresa mea este Str. West Alabama, nr. 1434, Houston, Texas, cod 77006, iar numărul de telefon 713 521 – 9896. Acesta este raportul meu, redactat în 1979 şi adus la zi, despre unele date conţinute de programul Departamentului Apărării al Statelor Unite.

Pe 20 aprilie 1976, după o anchetă rapidă şi amănunţită, am intentat proces, pentru binele cetăţenilor americani, unor personaje care jucau roluri cheie în programul conspirativ îndreptat împotriva intereselor

Statelor Unite. Prin intermediul acestui raport doresc să atrag atenţia cetăţenilor Statelor Unite – numărul acţiunii civile este 76-H-667 şi a fost intitulată „Plângere împotriva programului

Departamentului Apărării”. Dosarul se găseşte la Curtea de apel a districtului de sud al statului Texas, zona Houston. Judecătorul care s-a ocupat de caz a fost Carl Blue.

„Centrul de studiu” departament ce face parte din cadrul Instituţiilor Democratice, a încheiat recent un proiect de constituţie a „Noilor state americane”. Centrul este finanţat de fundaţia Rockefeller. Pentru ca să vă daţi seama despre ce fel de constituţie este vorba, aflaţi că termenul „urgenţă naţională” este menţionat de 134 de ori. Documentul nu are ataşată nicio „Declaraţie a drepturilor omului”, iar dreptul de a purta armă va fi suspendat. În acelaşi timp, Rezoluţia Concurentă 28 a fost amânată, pentru a fi prezentată într-o adunare constituţională convenţională, care ar fi trebuit să aibă loc înainte de 4 iulie 1976. Preşedintele acestei adunări ar fi trebuit să fie Nelson Rockefeller, vicepreşedinte şi preşedinte pro tem[4] al Senatului. Această rezoluţie particulară a fost trecută pe linia de aşteptare a comitetului. Fără îndoială că nimeni nu ar cheltui sume enorme de bani pe asemenea programe masive, decât dacă ar exista şanse ca astfel de scheme să poată fi implementate.

Totuşi, în cazul în care cetăţenii americani nu adoptă de bunăvoie o nouă constituţie care să le dea mai puţine dureri de cap celor care doresc să instaureze sistemul dictatorial, există Ordinul Executiv 11490, prin care secretarii, şefii diferitelor agenţii sunt autorizaţi să se pregătească pentru situaţii cum ar fi „urgenţa naţională” – incluzând, dar fără să se limiteze doar la atât, cele

4 pro tempore - temporar

menţionate în ordin. Dacă citiţi ordinul, veţi observa că nimic nu este lăsat la voia întâmplării. O aşa-zisă „urgenţă naţională” poate fi declarată oricând, conform înfricoşătorului decret datat octombrie 1969. Ordinul a fost prefaţat în martie ’69 de un alt Ordin Executiv care stabilea zonele federale şi capitalele acestora. Au fost implicate toate departamentele guvernului, inclusiv A.A.E.L. (Administraţia de asistenţă a executării legilor) şi S.E.B. (Sănătate, educaţie şi bunăstare). Congressman-ul Larry McDonald a dezvăluit în faţa Congresului că guvernul federal a finanţat diferite grupări de gherilă şi mercenari terorişti. În cazul în care se va apela la aceste grupări, punerea în aplicare a Ordinului Executiv 11490 nu va mai constitui o problemă.

Funcţionarea Noului Guvern

Fără îndoială că până acum v-aţi da seama că a trăi într-o „ţară liberă” înseamnă ceva mai mult decât să-ţi faci datoria şi. să-ţi plăteşti ipoteca. Trebuie să fii atent la ceea ce se întâmplă şi să acţionezi în consecinţă. Toată lumea trebuie să „participe” la guvernare, mai bine zis, să se implice. Cu toţii am ajutat la finanţarea unui asemenea ordin, numai prin faptul că am plătit taxe enorme.

În cazul în care s-ar aplica Ordinul, Departamentul Poştelor ar fi cel care s-ar ocupa de evidenţa naţională a populaţiei. Departamentul de Stat ar fi responsabil pentru protecţia personalului sau proprietăţilor Statelor Unite şi de prevenirea cazurilor de emigrare. Departamentul Apărării ar fi responsabil pentru exproprierea industriei, pentru direcţionarea serviciilor şi a sistemului naţional de producţie, de controlul cenzurii, de comunicarea exproprierii bunurilor şi facilităţilor non-industriale. Departamentul de Comerţ ar fi responsabil cu exproprierea, selectarea şi distribuirea internaţională a mărfurilor, cenzurarea informaţiilor şi resursele umane.

Departamentul de Finanţe ar trebui să fie responsabil

pentru colectarea bancnotelor şi monedelor existente pe piaţă şi cu crearea unui nou sistem de evidenţă a bunurilor şi a disponibilităţilor. Departamentul de Justiţie are sarcina de a conlucra cu Departamentul de Stat pentru prevenirea tentativelor de emigrare din Statele Unite; pentru aprovizionarea stocului de narcotice, pentru o nouă forţă naţională de poliţie, pentru organizarea de instituţii penale, cantine şi cămine pentru locuit – scopul este unul: sclavia.

Banca Federală (care nu este bancă FEDERALĂ) va fi responsabilă cu reglările de conturi, iar A.G.S. (Administraţia generală a serviciilor) cu confiscarea proprietăţilor particulare pentru uzul guvernamental. S.E.B. va răspunde de naţionalizarea educaţiei (ceea ce Departamentul pentru Educaţie deja a făcut), de serviciile de sănătate, spitale şi instituţii psihiatrice.

Departamentul Forţelor de Muncă va răspunde de recrutarea, selectarea şi alocarea forţei de muncă – fiecărei persoane, în momentul în care va fi luată în evidenţă, i se va face cunoscut noul loc de muncă. D.D.U. (Departamentul pentru Dezvoltare Urbană) va răspunde de transferul persoanelor către noile locuinţe, temporare sau permanente, iar Departamentul Transporturi de transportul persoanelor.

Dintre toate aceste departamente, două sunt extrem de importante: S.E.B. şi cel de Justiţie, care aparţin, mai mult sau mai puţin oficial, de Departamentul Apărării. Acest departament are în subordine diferite alte departamente militare, cum ar fi Departamentul Armatei, Departamentul Statului Major, Departamentul Personal, Departamentul de Comandă al Forţelor Armatei, plus Rezerva Armatei şi Garda Naţională. Apoi urmează patru armate.

Ajuns aici, citez din cartea amiralului în rezervă Elmo Zumwalt, „DE VEGHE”, afirmaţiile lui Kissinger, care

spune: „poporului american îi lipseşte voinţa de a face cele necesare obţinerii parităţii şi menţinerii superiorităţii maritime. Cred că de acum încolo trebuie să fim foarte atenţi la negocieri înainte ca Statele Unite şi sovieticii să stabilească echilibrul balanţei. Cert este că, în cele din urmă, americanii nu vor fi deloc mulţumiţi de rezultate”.

Zumwalt spunea: „Americanii nu vor accepta să devină a doua putere, odată ce Produsul Naţional Brut al Americii este dublu faţă de cel al U.R.S.S”.

Kissinger răspunde: „Probabil, dar dacă nu suntem sprijiniţi de popor, aşa cum ar trebui să fim, vom pierde avansul în faţa negocierilor cu sovieticii”.

Zumwalt afirma: „Dar a lua o decizie în numele poporului american, fără să-l consulţi, nu este o încălcare a democraţiei?”

Kissinger: „Poate, dar nu cred că mai mult de un milion de cetăţeni înţeleg problema”.

Zumwalt a răspuns: „Chiar dacă această prezumţie este corectă, acei un milion pot influenţa opiniile majorităţii. Cred că este de datoria mea să procedez altfel”.

Kissinger a răspuns: „Ai grijă, să nu cumva să te alegi cu o reducere a bugetului acordat Marinei Militare”.

Deci observaţi clar care sunt intenţiile Departamentului de Stat în ceea ce priveşte poporul.

Pe 16 februarie 1975, în ziarul SAN GABRIEL VALLEY TRIBUNE scria că A.A.E.L. (fondată de Departamentul de Justiţie) şi Fundaţia Forţelor de Poliţie (fondată de Fundaţia Ford) sunt primele care vor lua măsuri de implementare a forţei naţionale de poliţie. Programul complet face referiri şi la unităţile militare a căror primă misiune este de a prelua sistemul guvernamental administrativ local şi de stat. Acest program se numeşte „Operaţiunea de conexiune directă”, un subplan al „Operaţiunii Complotul grădinii” (programul

legii marţiale).

Metoda de prezentare a conceptului de poliţie naţională în faţa publicului s-a schimbat. Prima dată a fost prezentat ca fiind un program de măsuri împotriva civililor turbulenţi:

A. Oamenii nu au voie să se adune în grupuri pe străzi.

B. Capii revoluţionari – izolaţi şi neutralizaţi.

C. Mulţimile şi demonstranţii – dispersaţi.

Apoi urmează:

1. Validarea acţiunilor poliţiei;

2. Confiscarea materialelor de propagandă aflate în posesia arestaţilor;

3. Refuzul de a da curs posibilităţilor de recuperare a despăgubirilor materiale pe care le pot cere în urma faptului că au fost arestaţi de poliţie.

Daţi-mi voie să citez din scenariu „Operaţiunii de conexiune directă Unu, Doi şi Trei”: „Faza unu: arestarea şi împuşcarea mulţimilor provocatoare, care ameninţă liniştea oficialităţilor publice. Faza a doua: ambuscada vehiculelor poliţiei, diferite tentative de asasinare a oficialităţilor publice, distrugeri în masă, raiduri ratate şi gruparea oamenilor – în final, discreditarea poliţiei locale. Faza a treia: dispersarea mulţimilor, ca măsură de prevenire.

Garda Naţională şi poliţia locală pierd controlul”.

Scenariul are ca scop final transferul controlului de stat către cel federal. Reprezentantul de California al Justiţiei comenta la o întrunire „Conexiune directă Trei”, că oricine atacă Statul – chiar verbal – va fi cotat ca revoluţionar sau duşman al naţiunii. Iar duşmanii trebuie distruşi. Acest program, trimis la aproape toate statele din vest, include ca participanţi organizaţiile militare locale, militarii în rezervă şi poliţia civilă şi poartă denumirea „Curs de direcţionare în caz de urgenţă civilă”. Explicaţia

oficială care trebuia dată în cazul în care cineva punea întrebări despre acest program era: „Această activitate reprezintă un efort continuu ce are ca scop stabilirea unei coordonări a eforturilor de aplicare a literei legii şi a ordinii, efort demarat încă de anul trecut”.

În 1976, „OAKLAND TRIBUNE” a oferit o explicaţie completă la ceea ce s-a plănuit. Această explicaţie este publicată în întregime în „NATIONAL CHRONICLE”, care adaugă şi o analiză a întregii situaţii. (Editorul ziarului „OAKLAND TRIBUNE” a murit imediat după ce articolul a fost publicat). Citez:

„Sâmbăta trecută, Garda Naţională a Californiei a făcut dezvăluiri în legătură cu o nouă A.A.E.L. – o unitate de Poliţie Militară, antrenată special şi super-echipată, ai cărei membri vor constitui trupele şoc care vor lupta de partea statului în războiul împotriva protestatarilor politici şi a demonstranţilor.

Am văzut o expunere completă a ceea ce a plănuit Garda Naţională a Californiei pentru următoarea revoluţie americană. Elicoptere, echipe SWAT, poliţişti civili echipaţi de la bocanci până la căşti şi arme ultramoderne, pistoale de calibru 38 şi 45, radio-emiţătoare şi centre de informaţii controlate electronic pentru comunicarea directă cu orice forţe de poliţie din stat.

A.A.E.L. este o unitate de 1.000 de membri care se ocupă de probleme de intervenţie în forţă, în caz de revoltă civilă, demonstraţii de protest şi greve. Cu alte cuvinte, A.A.E.L. este sprijinită de guvernatorul Brown, iar guvernul federal îi alocă peste un sfert de milion de dolari lunar; nu a întâmpinat nicio opoziţie din partea grupurilor de civili luptători pentru libertate.

Gary Davis, mâna dreaptă a guvernatorului Brown, spune că A.A.E.L. asistă poliţia civilă, fără să aibă intenţia de a o înlocui. Spune: „Civilii preferă ca alţi civili să se ocupe de ordinea în stat, în loc să fie aplicată legea care

este cunoscută sub denumirea de „marţială”.

Soldaţii A.A.E.L. stau la intersecţii, cu bastoane fosforescente la brâu, opresc maşini suspecte, verifică buletinele de identitate şi, în general, intimidează civilii cu noul echipament. Chiar şi-aşa, nu puţini sunt cei care au afirmat că în majoritatea cazurilor în care aceste forţe au intervenit, trupele s-au folosit excesiv de forţă – chiar dacă ordinele primite interziceau acest lucru”, (închei citatul.)

Fostul administrator al A.A.E.L., Charles Rosgovin, a afirmat că scopurile iniţiale pentru care s-au format aceste unităţi au dispărut, deci trebuie înlocuite cu forţa naţională de poliţie; altfel, dacă se va continua tot aşa, vom fi complet copleşiţi de starea de violenţă şi crimă.

Pentru poliţiştii care nu cooperează şi totuşi vor să rămână poliţişti, există un program elaborat de Institutul de Cercetare a Problemelor Contemporane – o organizaţie de psihologi, sociologi, specialişti în educaţie şi experţi în economie – care lucrează în scopul soluţionării multora dintre problemele sociale de astăzi. Aceeaşi organizaţie creează programe speciale pentru un nou sistem militar mondial de control, precum şi sisteme computerizate de bază pentru toate agenţiile de la toate nivelurile guvernamentale.

Numai A.A.E.L. va primi peste un miliard de dolari pe an pe o perioadă de patru ani – chiar dacă a manifestat lipsă de eficacitate în lupta împotriva crimei. Asta pentru că scopul A.A.E.L. nu este lupta împotriva crimei; scopul ei este de a dezvolta un sistem de preluare a Statelor Unite, cu sprijinul Departamentului de Apărare.

CAPITOLUL 7

LEGEA ÎMPOTRIVA ABUZULUI DE DROGURI 1988 H.R. 5210 L.P. 100 – 690

INTRODUCEREA NOŢIUNII DE STAT POLIŢIST

Legea publică 100 – 690, care a fost introdusă în cel de-al 100-lea Congres sub titlul H.R. 5210, a trecut de

Congres în septembrie 1988 şi a fost semnată de preşedinte pe 18 noiembrie 1988, constituie cel mai serios atac împotriva libertăţii cetăţenilor Statelor Unite ale Americii, garantată de Constituţie.

Actul poate fi citat ca „Legea împotriva abuzului de droguri”, din 1988. Următoarele titluri fac parte din lege.

Coordonarea politicii naţionale anti drog Programe de tratament şi prevenire Programe de educaţie Controlul internaţional al narcoticelor Evidenţa persoanelor care folosesc narcoticele Amendamente la Legea împotriva abuzului de droguri din 1988 Pedeapsa cu moartea şi alte condamnări, în cazul celor care nu respectă această lege Titlul VIII Administraţia federală a alcoolului Diverse Suplimente

Legea împotriva abuzului de droguri din 1988 poate fi găsită în orice librărie, în cadrul „Codului american de noutăţi din Congres şi Administraţie”, vol. 3, 1988.

La prima vedere, legea pare a fi îndeajuns de inocentă, conţinând noi avertizări împotriva drogurilor şi programe de tratament, plus penalizări ceva mai stricte – toate acestea urmând a fi finanţate cu un buget de 2, 1 MILIARDE de dolari. Totuşi, la o examinare mai atentă, am descoperit câteva chestiuni dubioase, ascunse şi strecurate în locurile peste care majoritatea cetăţenilor trec cu vederea.

Codul conţine 366 de pagini extrem de fine şi scrise foarte mic. Este foarte greu de citit, ca de altfel toată legislaţia. De fapt, mi-a fost imposibil să-l citesc până când Nancy Batchelder, voluntar în cadrul echipei mele de cercetare, a mărit fiecare pagină la un copiator. Oare membrii Congresului nu doresc ca cetăţenii să citească conţinutul legislaţiei lor? Cred că exact acesta este motivul.

Unul dintre cele mai înfricoşătoare aspecte ale acestei legislaţii este propunerea de a se permite ca

probele găsite în caz de percheziţie fără mandat, să fie declarate valabile. Congresul spune: „dovezile obţinute ilegal sunt declarate ca fiind legale şi vor fi folosite ca atare”. Câteva luni mai târziu, Senatul a spus nu şi porţiunea aceea de legislaţie a fost eliminată – sau cel puţin aşa trebuia să credem noi.

Legea lasă la dispoziţia curţii o marjă destul de largă privind deciziile ce urmează a fi luate în urma percheziţiilor în masă, a testelor de drog în vestiarele şcolilor, cu ocazia cererilor de angajare şi un program experimental adresat celor care dau examen pentru a-şi lua permis de conducere. (Sec. 9005) Cuvintele cheie sunt „percheziţie în masă”, „teste de drog”, „angajări” şi „permis de conducere”. Probabil că guvernanţii au considerat că dacă cetăţenii şi-au dat consimţământul mutual, înseamnă că au şi renunţat la anumite drepturi. Pericolul constă în faptul că termenul „percheziţie în masă” poate fi interpretat drept de percheziţionare a unui oraş întreg, indiferent dacă este Chicago, Los Angeles, sau New York. Înţelegeţi?

Legislaţia propusă conţinea o secţiune care, dacă era aprobată, ar fi înseamnat abrogarea dreptului de înfăţişare în faţa instanţei – exista probabilitatea ca o persoană să fie culpabilă, fără să mai fie necesar ca acuzatul respectiv, oricare ar fi el, să fie mai întâi judecat. Cum este posibil să fii senator sau deputat şi să redactezi un asemenea proiect de lege? Din fericire nu a fost aprobat, însă, ÎN ANUMITE CAZURI, DREPTUL LA JUDECATĂ ESTE ANULAT; NU UITAŢI, TREBUIE SĂ CEREŢI SĂ FIŢI AUDIAT DE O INSTANŢĂ! AVEŢI, ORICÂND, DREPTUL LA UN AVOCAT! (Sec. 6480)

Suma de 10.000 $ este amenda primită de posesorii de droguri, oricare ar fi aceştia şi indiferent de drog (chiar şi în cazul în care vi se plantează o cantitate oarecare, acasă sau în maşină) (Sec. 6480).

Congresul a cerut să se efectueze un studiu al relaţiei între bolile mentale şi abuzul de drog (Sec. 2071).

Congresul a recomandat redefinirea termenului de boală mentală – ecou al modelului elaborat de KGB-ul rusesc (Sec. 2072 a). Structura puterii secrete consideră PATRIOTISMUL şi NAŢIONALISMUL ca fiind boli mentale.

Congresul a cerut o evaluare a eficacităţii programelor de sănătate, în paralel cu accelerarea cercetărilor biomedicalc şi comportamentale. CU ALTE CUVINTE, CONTROL MENTAL LA SCARĂ LARGĂ (Sec. 2073 a).

Congresul a cerut în acest proiect de lege ca „procurorul general să se ocupe de studiul posibilităţii de trecere a delictelor legate de abuzul de droguri în sistemul criminal de justiţie. ACESTA ESTE ÎNCEPUTUL CREĂRII UNUI STAT POLIŢIST. (Sec. 6293).

Legea menţionează că oricine intenţionează să obstrucţioneze acţiunile poliţiei, va primi o amendă de 10.000 $ şi pedeapsa cu închisoare de la 1 la 10 ani. (Sec. 6254 – 1864).

Erbicidele urmează a fi folosite pentru distrugerea plantaţiilor de coca, fără să se ia în considerare care ar putea fi efectul substanţelor asupra oamenilor sau animalelor din zonele respective. Şi cursul îl ştim cu toţii… după un an, preşedintele va spune că substanţele respective sunt nocive pentru mediul înconjurător şi sănătate… se va completa un raport, etc. (Sec. 4202).

Legea mandatează înfiinţarea unui sistem mondial de „Control al etalonului monetar”. Această bază internaţională de date va analiza tranzacţiile monetare în scopul monitorizării transferului de sume mai mari de 10.000 $. Pentru a încuraja „munca în echipă”, interzice ţărilor străine non-cooperante să participe pe piaţa de transfer valutar şi să-şi menţină conturile financiare pe piaţa Statelor Unite (Sec. 4701).

Legea îl împuterniceşte pe ministrul de finanţe să ceară ORICE bilanţuri tranzacţionale din cadrul ORICĂREI instituţii financiare din ţară (chiar şi de la instituţiile non-bancare, de credit, sau de economii), precum şi informaţii asupra TUTUROR persoanelor implicate. ÎNCERCAŢI SĂ ÎNŢELEGEŢI CE IMPLICAŢII AU TOATE ACESTEA ASUPRA DUMNEAVOASTRĂ. ESTE un stat poliţienesc (Sec. 6184 – 5326).

CAPITOLUL 8

ANATOMIA UNEI ALIANŢE

LOGICA NOII ORDINI MONDIALE

ALIANŢA PUTERII ŞI CONSECINŢE

„Pentru ca răul să triumfe nu trebuie decât ca oamenii buni să nu facă nimic”.

Edmund Burke, 1729 – 1797

Motivele de cooperare a forţelor opuse

Am străbătut Statele Unite pentru a ţine conferinţe. La un moment dat, înainte, în timpul, sau după aproape fiecare conferinţă, sunt întrebat de către suflete simple, dar bine-intenţionate, dacă nu cumva mă înşel, dacă nu cumva evreii, catolicii, comuniştii, sau, bancherii sunt cauza tuturor relelor noastre. Aceste grupuri ţintă sunt blamate pentru toate t relele care se întâmplă în lume şi pentru faptul că conspiră în vederea instaurării unei lumi totalitariste. E o nebunie să crezi că numai un singur grup, indiferent dacă este etnic, religios, sau financiar, are într-atât de multă putere încât să-şi poată duce planul până la capăt. Vedeţi dumneavoastră, un grup va avea întotdeauna un alt grup cu interese opuse – este o regulă care a fost valabilă de-a lungul întregii istorii, cu excepţia celor care constituie un grup mai mare (cum ar fi Illuminati), sau, din anumite motive, s-au unit mai târziu (cum ar fi Grupul Bilderberg).

Scenariul de unic-grup, cu excepţia Illuminati, a fost folosit pentru a distrage atenţia de la adevăr şi pentru a

manipula masele, îndreptând atenţia oriunde numai către ŢELUL REAL, Noua Ordine Mondială, nu. Cei care cred că Hitler a fost finanţat de evrei pentru a putea omorî evreii, suferă de ceea ce se numeşte deficit de logică. Fanaticii de stânga care afirmă că naziştii sunt cei care se află în spatele conspiraţiei au ignorat faptul că sunt implicaţi şi evrei foarte bogaţi, împreună cu catolici, protestanţi, comunişti, atei, capitalişti, francmasoni etc; fiecare dintre aceştia sunt diametral opuşi, cel puţin la suprafaţă.

Cei de dreapta, care cred că e vorba de comunişti, uită că bancherii Statelor Unite au finanţat crearea Uniunii Sovietice. Asistenţa financiară acordată multor ţări, instituţii şi oameni de religii diferite a fost unicul mod de menţinere, pentru o perioadă atât de lungă, a economiei comuniste. Familia Rockefeller are o ramură bancară la Kremlin. Cei de dreapta trebuie, de asemenea, să se întrebe de ce, odată ce ne-am luptat pentru eradicarea comunismului în alte ţări, Statele Unite au fost atât de indulgente cu această politică. Niciun război modern, indiferent cum a fost numit, nu a avut de câştigat numai teritorii (decât de faţadă, pentru a fi, în cele din urmă, justificat). Şi asta nu din cauză că liderii noştri sunt comunişti, cum pretind cei de dreapta. Comunismul a fost o creaţie menită să funcţioneze ca antiteză a Statelor Unite. Totuşi, mulţi dintre liderii noştri sunt Illuminati.

Răspunsul stă în multiplele faţete ale organizaţiei Illuminati şi în faptul că, imediat după cel de Al Doilea Război Mondial, au ieşit la suprafaţă tentativele şi încercările de creare a Noii Ordini Mondiale. Totuşi, este posibil ca unu, două, sau mai multe dintre aceste motive să nu fie reale, să reprezinte tot manipulări. Cert este un lucru – dovezile demonstrează că sunt reali şi sunt periculoşi, fiecare în felul lui şi trebuie trataţi cu mare atenţie şi profunzime.

Dacă s-ar fi descoperit în secret că fiinţe

extraterestre vizitează pământul, fără îndoială că umanitatea s-ar fi unit pentru a se putea pune pavăză în faţa unei posibile ameninţări. Dacă extratereştrii nu vizitează pământul, trebuie inventaţi, pentru ca astfel forţele opuse să se unească împotriva ameninţării. Oricum s-ar fi procedat aşa, indiferent dacă extratereştrii există sau nu; totuşi sunt pericole mult mai credibile şi mai apropiate, care ar putea constitui motivul pentru crearea unei alianţe a grupurilor tradiţional opuse. Despre extratereştri vom discuta peste câteva capitole.

Motivul ar putea fi ameninţarea pe care o constituie extinderea rasei umane, care nu are alt duşman decât însăşi rasa umană. S-ar putea ca această ameninţare să nu fie manipulare; s-ar putea să fie reală şi, dacă nu se iau măsuri drastice, se poate materializa în câteva sute de ani.

După cel de Al Doilea Război Mondial a avut loc un fenomen de o importanţă covârşitoare pentru viitorul întregii omeniri. Intelectualii au observat imediat ce se întâmplă şi au atras atenţia puterii mondiale, elitei. Li s-a spus că în jurul, sau puţin după anul 2000, ar putea avea loc un colaps total al civilizaţiei, datorat unei extinderi a rasei umane, care nu poate fi oprită decât prin reduceri severe de populaţie, prin stoparea şi creşterii nivelului tehnic şi economic, prin eliminarea cărnii din dieta umană, prin controlul strict al reproducţiei umane, prin păstrarea şi conservarea mediului înconjurător sau, în cel mai bun caz, prin colonizarea spaţiului.

Cei aflaţi la putere au format imediat o alianţă şi au demarat operaţiuni de propagandă, încercând să schimbe, să controleze şi să manipuleze ideile maselor.

Care a fost evenimentul ce a provocat atâta consternare şi care a schimbat pentru totdeauna viitorul lumii? Milioane de soldaţi s-au întors din război. Soldaţii au găsit femei singure, dornice, care îi aşteptau. A urmat perioada cea mai fertilă din istoria rasei umane.

Rezultatele au fost clare – cei născuţi între 1941 şi 1955 şi copiii lor. Eu, tu şi toată lumea. A avut loc o explozie mondială în materie de naşteri. A fost un punct culminant al tuturor eforturilor umane de a supravieţui de-a lungul istoriei. A fost vinovată medicina modernă, dieta alimentară superioară, căldura pe timp de iarnă, igienizarea şi purificarea apei. A fost o cotitură în istorie, un moment în care rata natalităţii a depăşit cu mult rata mortalităţii, iar populaţia globului s-a dublat între anii 1957 şi 1990. A fost cea mai minunată perioadă din istoria mondială, dar, de asemenea, şi cea mai rea, deoarece a dat semnalul de final al celei mai importante realizări de până acum. O alianţă a tuturor puterilor de pe pământ a hotărât că libertatea individuală nu mai poate fi tolerată, în interesul conservării rasei umane. Au ajuns la concluzia că în omul obişnuit nu se poate avea încredere.

Ceea ce a reprezentat visul neîmplinit ăl mai multor grupuri individuale a devenit realitate prin concentrarea puterii într-o alianţă cunoscută ca Grupul Bilderberg. Ceea ce înainte era imposibil, se transformase acum în promisiune. Noua Ordine Mondială – până atunci o viziune – era acum o certitudine.

Primul studiu a fost făcut în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, pentru a fi analizat impactul pe care-l va avea întoarcerea acasă a soldaţilor asupra economiei. Rezultatele au mobilizat elita. Un al doilea studiu secret a fost iniţiat în 1957, la o întrunire a oamenilor de ştiinţă ce a avut loc în Alabama. Acest studiu a confirmat rezultatele celui dintâi. Concluzia a fost că civilizaţia, aşa cum o ştim cu toţii, va suferi un colaps la puţin timp după anul 2000 – cu excepţia cazului în care se va stopa expansiunea populaţiei, în studiu era exprimată îngrijorarea faţă de armele atomice. Prin urmare s-a cerut să se ia măsuri urgente de dezarmare. Congresul a adoptat planul de dezarmare şi a creat „Agenţia de Dezarmare a Statelor

Unite”. Preşedintele Dwight David Eisenhower a declarat în 1957: „Ca urmare a ratei scăzute a mortalităţii infantile, a prelungirii perioadei de viaţă şi evoluţiei ştiinţei, are loc o explozie demografică enormă, atât de incredibilă încât puţini vor fi cei care vor crede că, peste puţin timp, populaţia de pe pământ se va dubla”.

Un al treilea studiu a fost efectuat de Clubul Romei şi s-a încheiat la sfârşitul anului 1968. Rezultatele au fost aceleaşi.

Apoi au fost declanşate alte studii care să determine o metodă de oprire a exploziei de populaţie, înainte să se ajungă la un punct de la care nu se mai putea da înapoi. S-a hotărât ca problema să fie atacată imediat, prin două puncte de intervenţie. Primul era coborârea ratei natalităţii şi al doilea mărirea ratei mortalităţii.

Pentru a coborî rata natalităţii au fost puse în mişcare câteva programe. Primul a fost dezvoltarea unor metode pozitive de control a sarcinii, folosindu-se proceduri mecanice (diafragme şi prezervative), chimice (ovule şi pastile anti-concepţionale) şi medicale (sterilizare, avort şi histerectomie). Toate acestea au fost implementate şi dezvoltate. Imediat după aceea a fost declanşată „Mişcarea de Eliberare a Femeii”, ale cărei cerinţe erau aprobarea avorturilor şi sloganul copiilor programaţi. Homosexualitatea a fost încurajată – astfel s-a născut „Mişcarea de Eliberare a Homosexualilor”. Homosexualii nu au copii. Natalitatea zero a devenit un subiect fierbinte de conversaţie, numai bun de discutat la coctailuri. Libertatea individuală, „subiectul momentului”, religia şi legile prăfuite au însoţit aceste eforturi şi, în timp ce natalitatea zero devenea realitate în unele zone, în altele populaţia creştea cu rapiditate.

Singura alternativă care i-a mai rămas elitei a fost creşterea ratei mortalităţii. Acest lucru era foarte greu de realizat, deoarece nimeni nu ieşea în stradă să strângă

oamenii şi să-i alinieze pentru execuţie. De asemenea, nimeni nu voia să se mânjească pe mâini şi să-şi asume responsabilitatea în cazul în care populaţia ar fi descoperit ce se întâmplă. Război? Nu putea fi decât nuclear şi nimeni nu era atât de inconştient încât să se auto-distrugă. Trebuia ceva, ceva care să vină de la Mama Natură. Ceva, o ciumă bubonică, sau altă boală oribilă, dar naturală. Răspunsul a venit de la Roma.

Dr. Aurelio Peccei a făcut câteva recomandări „strict secrete" Clubului Romei, insistând că trebuie introdus un microb, care să aibă acelaşi efect ca şi cel din perioada faimoasă din istorie, cunoscută ca „Moartea Neagră". Prima recomandare era introducerea unui microb care să atace sistemul imunitar – astfel era imposibilă crearea unui vaccin. Recomandarea a fost tratată cu cea mai mare seriozitate, iar microbul creat, laolaltă cu tratamentul de vindecare. Microbul urma să fie folosit împotriva populaţiei, fiind introdus prin intermediul vaccinurilor; tratamentul urma să fie administrat supravieţuitorilor în momentul în care se va decide că au murit îndeajuns de mulţi oameni, urmând a fi anunţat ca „descoperire-bombă", când, de fapt, a existat încă de la început. Acest plan face parte din celebrul Global 2000.

„Omul a trecut de pe o poziţie defensivă faţă de Natură, pe o poziţie nouă, dominantă. Nu numai că poate influenţa tot ce se întâmplă în lume, dar, mai mult, îşi poate hotărî singur viitorul. Cu alte cuvinte, omul nu trebuie să respecte cu sfinţenie sistemele naturale ale lumii. Penetrând nu număr mare de mistere şi reuşind să treacă cu succes peste o serie de evenimente, acum omul este investit cu responsabilităţi enorme, fără precedent, cu un rol de moderator al vieţii de pe planetă – inclusiv a lui". Citatul de mai sus îi aparţine lui dr. Aurelio Peccei şi este extras de la pagina 607 a „Raportului Global 2000", înaintat preşedintelui.

Primele fonduri au fost obţinute imediat de la Congresul Statelor Unite sub H.B. 15090 (1969), în valoare de 10 milioane $ Declaraţiile de la Comitetul Senatului au dezvăluit că se intenţionează producerea unui „agent biologic sintetic, pentru care nu există niciun mod de întărire a sistemului imunitar pe cale naturală. În viitorii 5 sau 10 ani probabil va fi posibilă crearea unui nou microorganism care să difere de toate celelalte care au cauzat bolile infecţioase până în acel moment. Cel mai important dintre toate acestea este că va fi refractar la procesele imunologice şi terapeutice pe care se bazează lumea medicală, pentru a evita răspândirea bolilor infecţioase.

Sir Julian Huxley spunea: „Suprapopularea este, după părerea mea, cea mai mare ameninţare pentru întregul viitor al speciei noastre”. Proiectul, denumit MK-NAOMI a fost pus în aplicare la Fort Detrick, Maryland.

Odată ce urma să fie decimată o mare parte din populaţie, elita a decis să ţintească spre „elementele negative” ale acesteia, considerate a fi: negrii, hispanicii şi homosexualii. Bieţii homosexuali au fost pe de o parte încurajaţi, pe de alta decimaţi.

Continentul african a fost infectat în anul 1977, odată cu vaccinarea preventivă împotriva variolei. Vaccinul a fost administrat de Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Potrivit doctorului Robert Strecker, „fără leacul necesar, întreaga populaţie a continentului african va muri în următorii 15 ani”.

Populaţia americană a fost infectată în 1978, odată cu vaccinul împotriva hepatitei B. Doctorul Wolf Szmuness, ex-colegul de cameră al Papei Ioan Paul al II-lea, a fost „mintea luminată” din spatele campaniilor experimentale de vaccinare din noiembrie ’78 – octombrie ’79 şi martie ’80 – octombrie ’81, conduse de „Centrul de Control al Bolilor Infecţioase”, cu sedii în New York, San Francisco şi

alte patru oraşe americane. El a fost cel care a adus boala secolului în America. A fost infectată populaţia homosexuală din zonă. În anunţurile din timpul campaniei se cereau, în mod specific, voluntari bărbaţi homosexuali. Ceea ce a dat naştere acestui sindrom a fost introdus în vaccin. Vaccinul a fost fabricat şi îmbuteliat în Phoenix, Arizona.

Ordinul a fost dat de COMITETUL POLITIC al GRUPULUI BILDERBERG, de la baza din Elveţia. De asemenea, au fost ordonate şi alte măsuri.

Cea pe care o puteţi verifica cel mai uşor este „Politica de Depopulare Haig-Kissinger", care este administrată de Departamentul de Stat. Această politică decretează ca naţiunile Lumii a Treia să facă paşi pozitivi spre micşorarea ratei natalităţii; în timp ce se prefac că le acordă ajutorul, Statele Unite nu iau absolut niciun fel de măsuri, ba mai mult, împiedică, ca să nu spun interzic, amestecul celor care doresc să dea o mână de ajutor. Dacă Lumea a Treia refuză acest „ajutor", de obicei izbucneşte un război civil, în care partea rebelă este întotdeauna înarmată, antrenată şi finanţată de C.I.A. Aceasta este cauza pentru care în El Salvador, Nicaragua şi alte locuri sunt omorâţi mult mai mulţi civili (mai ales femei tinere, fertile) decât soldaţi. Aceste războaie au fost instigate în ţările catolice de către iezuiţi (a se vedea Capitolul 2).

Politica Haig-Kissinger de depopulare a cuprins numeroase nivele de guvernământ şi, de fapt, este cea care hotărăşte direcţia politicii externe a Statelor Unite. Au fost înfiinţate organizaţii care operează în afara Casei Albe şi care îşi direcţionează toate eforturile spre scopul de a reduce populaţia globală la un număr de 2 miliarde, cu ajutorul războiului, foametei, al bolilor infecţioase şi alte mijloace necesare. Acest grup este Grupul Ad Hoc al Consiliului Naţional de Securitate pentru politica de depopulare. Staff-ul alcătuit din membri ai Biroului

Departamentului de Stat care ţine de Afacerile Externe, a fost stabilit în 1975 de Henry Kissinger. Acelaşi grup a elaborat forma finală a Raportului Global 2000 pentru a fi prezentat preşedintelui, pe atunci Carter.

Thomas Ferguson, ofiţerul B.D.S. pentru ţările latino-americane, a făcut următoarele declaraţii: „În spatele acestei munci există un singur scop – trebuie să reducem nivelul populaţiei. Ori o fac în stilul nostru, prin metode curate, ori va avea loc o debandadă similară cu cea din El Salvador, Iran, sau Beirut. Nivelul populaţiei este o problemă politică. Odată ce această problemă scapă de sub control, este necesar un guvern autoritar, chiar fascist, pentru a o reduce... Din motive umanitare, profesioniştii nu sunt interesaţi de scăderea nivelului populaţiei. Sună frumos. Dar să nu uităm că nu mai sunt resurse, că mediul înconjurător constrânge. Studiind necesităţile strategice, observăm că populaţia din această ţară trebuie să scadă, altfel vor fi probleme. Deci se fac paşi în această direcţie. El Salvador constituie un exemplu: în locul acela am ratat încercarea de a reduce numărul populaţiei prin mijloace simple. Acum, din această cauză, s-a declanşat un război civil. Deja oamenii din zonă suferă de foamete – sunt prea mulţi. Şi cea mai simplă cale de reducere a populaţiei este o boală infecţioasă, precum în Africa, cum ar fi de exemplu „Moartea Neagră", care AR PUTEA APARE ORICÂND în El Salvador".

Henry Kissinger a creat acest grup după discuţiile purtate în 1974 cu liderii Clubul de la Roma, la Bucureşti şi la Roma. Clubul de la Roma este controlat de Nobilimea Neagră a Europei. Alexander Haig este un adept al controlului populaţiei. El a fost cel care l-a susţinut pe Kissinger şi care a sprijinit acţiunile B.D.S.

Ferguson spunea: „Vom intra într-o ţară şi vom spune: iată care este planul vostru de dezvoltare. Aruncaţi-l pe fereastră. Priviţi în jur ca să vedeţi câtă populaţie aveţi

– dacă nu veţi începe să faceţi reduceri după un plan bine stabilit, atunci veţi avea un El Salvador, sau un Iran, sau, mai rău, o Cambodgia”.

Adevăratul motiv pentru care a fost detronat şahul Iranului a fost faptul că eforturile lui de a institui „programe curate” de control al naşterilor au fost zadarnice. Programele ambiţioase de industrializare însemnau de fapt noi locuri de muncă, ceea ce a condus spre o migraţie a populaţiei către oraşe cum ar fi Teheranul, de exemplu. Războiul Iranului cu Irakul a fost aprobat de B.D.S. Acum ştiţi despre şah şi ştiţi şi de ce avem trupe în Orientul Mijlociu. Marcos a căzut victimă unei politici similare.

Daniel B. Luten spunea: „… o organizaţie nu poate avea o politică conservatoare fără să aibă o politică a populaţiei… testul de sănătate este primordial, deoarece aşa se poate anticipa rata mortalităţii”.

În războiul civil din El Salvador sunt omorâţi în fiecare an mii de civili. „Pentru a realiza ţelul propus de Departamentul de Stat, războiul civil trebuie extins pe o arie mult mai mare”, spune Thomas Ferguson, ofiţerul B.D.S. pentru ţările latino-americane.

El Salvador a fost ţinta metodei de control al populaţiei prin intermediul războiului încă din aprilie 1980, după cum se menţionează într-un raport al Consiliului Naţional de Securitate. „El Salvador constituie exemplul unei ţări cu probleme politice şi sociale”, se menţionează în raport. „Creşterea rapidă a nivelului populaţiei – rata natalităţii a rămas aceeaşi în ultimii ani – agravează problema densităţii acesteia, care deja este cea mai mare de pe întreg teritoriul Americii Latine. Programele de control al nivelului populaţiei există numai pe hârtie, deoarece nu s-a reuşit nimic; nimeni nu foloseşte contraceptive. Pur şi simplu sunt prea mulţi oameni. Dacă vreţi să controlaţi o ţară, va trebui să micşoraţi numărul

populaţiei. Prea mulţi oameni înseamnă rebeliune socială sau comunism”.

„Trebuie făcut ceva”, spunea oficialul B.D.S. „Rata natalităţii este de 3, 3 % – una din cele mai mari din întreaga lume. Populaţia”, se plângea el, „se va dubla în următorii 21 de ani. S-ar putea ca războiul civil să fie de folos, dar numai în cazul în care va fi extins”.

Pentru a se asigura că nivelul populaţiei din El Salvador va scădea, spunea Ferguson, B.D.S. a aplicat ceea ce a învăţat în Vietnam. „Am studiat problema. Zona era suprapopulată. Credeam că prin intermediul războiului nivelul populaţiei va scădea şi ne-am înşelat”. Acum ştiţi care a fost scopul războiului din Vietnam şi care a fost motivul pentru care nu am fost lăsaţi să-l câştigăm”. Conform spuselor lui Ferguson, populaţia Vietnamului a crescut în timpul războiului, în ciuda strategiei americane de a încuraja până şi conflictele civile.

"Pentru a reduce populaţia într-un ritm „rapid”, spunea Ferguson, trebuie să trimiteţi masculii la luptă şi să omorâţi un număr semnificativ de femele tinere, fertile, eventual însărcinate”. Apoi a criticat felul în care se desfăşura războiul din El Salvador: „Omorâţi un număr prea mic de masculi şi prea puţine femele fertile. Dacă sunteţi siguri că războiul va dura 30, 40 de ani în felul ăsta, atunci da, s-ar putea să realizaţi ceva. Din nefericire nu ne-am confruntat cu îndeajuns de multe cazuri similare pentru a fi siguri cum să procedăm”.

Pentru a vă ajuta în cazul în care doriţi să studiaţi această problemă, iată care sunt cele mai importante rapoarte: BOMBA DEMOGRAFICĂ, al lui dr. PAUL R. EHRLICH (soţia lui, Anne, este membră a Clubului de la Roma), RAPORTUL GLOBAL 2000 CĂTRE PREŞEDINTE şi LIMITELE CREŞTERII NIVELULUI POPULAŢIEI – RAPORT SUPLIMENTAR PENTRU COMPLETAREA PROIECTULUI CLUBULUI DE LA ROMA, ASUPRA PREDICŢIEI

DEZVOLTĂRII UMANE.

Studiul cel mai aprofundat a fost demarat de Academia dei Lincei, Roma, Italia, aprilie 1968, fiind iniţiat începând cu 1957, odată cu descoperirile relatate în cadrul conferinţei de la Huntsville.

Şedinţele au fost prezidate de dr. Aurelio Peccei. Primele rezultate au fost publicate în cartea „Bomba demografică”, în mai 1968. De la pagina 17, vă citez numai un singur paragraf, în care este sintetizat tot ceea ce trebuie să ştiţi.

„Pe scurt, populaţia va continua să crească atâta timp cât rata natalităţii depăşeşte rata mortalităţii; foarte simplu. Problema demografică are, practic, două soluţii. Una este „soluţia ratei natalităţii”, ceea ce înseamnă aplicarea unor mijloace de scădere a ratei natalităţii. Cealaltă este „soluţia ratei mortalităţii”, ceea ce înseamnă aplicarea unor mijloace de creştere a ratei mortalităţii – război, boli infecţioase, foamete. ACEASTĂ PROBLEMĂ AR PUTEA FI EVITATĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE AR EXISTA O RATĂ A NATALITĂŢII CONTROLATĂ, CARE SĂ NU FACĂ NECESARĂ APLICAREA „SOLUŢIEI RATEI MORTALITĂŢII”.

Rezultatele studiului au fost comunicate de dr. Aurelio Peccei, care a fost considerat a fi un mare erou. Iată care sunt membrii echipei ce au efectuat studiul:

Dr. Dennis L. Meadows, director, Statele Unite
Dr. Alison A. Anderson, Statele Unite (poluare)
Dr. Jay M. Anderson, Statele Unite (poluare)
Ilyas Bayar, Turcia (agricultură)
William W. Behrens III, Statele Unite (resurse)
Farhad Hakimzadeh, Iran (populaţie)
Dr. Steffen Harbordt, Germania (ştiinţe socio-politice)
Judith A. Machen, Statele Unite (administraţie)
Dr. Donatella H. Meadows, Statele Unite (populaţie)
Peter Milling, Germania (capital)

Nirmala S. Murthy, India (populaţie)
Roger F. Naill, Statele Unite (resurse)
Jorgen Randers, Norvegia (populaţie)
Stephen Shantzis, Statele Unite (agricultură)
John A. Seeger, Statele Unite (Administraţie)
Marilyn Williams, Statele Unite (documentare)
Dr. Erich K.O. Zahn, Germania (agricultură)

Când studiul a fost încheiat, în 1969, secretarul general al Naţiunilor Unite a făcut această declaraţie:

„N-aş vrea să par melodramatic, dar din informaţiile care mi-au fost furnizate nu pot decât să trag concluzia că membrii Naţiunilor Unite mai au la dispoziţie în jur de zece ani pentru a-şi încheia celebrele neînţelegeri şi pentru a se lansa într-un parteneriat global care să ajute rasa umană şi, printr-un efort susţinut, să se încerce toate posibilităţile. Dacă acest parteneriat global nu va fi format, atunci mă tem că problemele pe care le-am menţionat vor atinge proporţii înspăimântătoare, ce vor depăşi cu mult capacitatea noastră de control”.

MK-NAOMI a fost pus la cale de oamenii de ştiinţă din cadrul Diviziei de Operaţii Speciale (D.O.S.), la Fortul Detrick, Maryland, sub supravegherea C.I.A. Referiri la acest proiect pot fi găsite în „Comunitatea informaţională”, de Fain & Bowker, 1977.

Apoi au fost promulgate multe alte moduri de controlare a nivelului populaţiei. Reducerea acestui nivel a fost, de fapt, asigurată – nu mai este decât o problemă de timp. Problema va fi soluţionată în momentul în care reproducerea umană va atinge un nivel acceptabil. Pentru a rezolva problema, Noua Ordine Mondială va adopta sistemul comunist chinez de control al populaţiei. Este singurul program care a funcţionat vreodată. Cei bătrâni şi infirmi au fost asasinaţi periodic, iar cuplurilor li s-a interzis să aibă mai mult de un copil. Pedepsele sunt atât de severe, încât în China sunt extrem de rare familiile cu

doi copii. Însă, surprinzător, copiii chinezi, ca grupare naţională, sunt trataţi mai bine decât oricare altă grupare naţională de copii din lume, inclusiv Statele Unite.

Plantaţiile de tutun din Statele Unite au fost fertilizate cu substanţe radioactive; a rezultat o creştere înfiorătoare a cazurilor de cancer la buze, gură, gât şi plămâni. Dacă nu credeţi, studiaţi evoluţia cancerului la plămâni, de exemplu, comparând numărul de cazuri din 1950 cu cel din prezent. Oare cei care fumează se sinucid, sau sunt omorâţi?

Malathio este un gaz ce acţionează asupra sistemului nervos, „creat" de naziști în timpul celui de Al Doilea Război Mondial şi este aplicat asupra centrelor intens populate din California. Scuza este că, astfel, autorităţile iau măsuri împotriva viermilor ce atacă fructele. Elicopterele vin din Evergreen, Arizona, o bază guvernamentală C.I.A., destul de suspectă. Piloţii sunt angajaţi prin contract, fiind furnizaţi tot de Evergreen. Oraşul Pasadena a elaborat o lege prin care a trecut în ilegalitate aplicarea acestui insecticid. Legea a fost ignorată, iar oficialităţile oraşului nu au luat nicio măsură. Când cetăţenii Californiei literalmente s-au revoltat, guvernatorul a afirmat că nu are nicio putere să oprească operaţiunea. Oare la ce nivel se află puterea implicată, dacă un guvernator de stat nu poate lua măsurile necesare de stopare a activităţii?

Bolile de inimă erau extrem de rare. Acum sunt o adevărată epidemie. Studiaţi statisticile. Nu ştiu care ar putea fi cauza, dar în urmă cu 80 de ani oamenii consumau mult mai multă sare, grăsimi, colesterol, tot ceea ce acum poartă vina bolii de inimă şi, totuşi infarctele erau cazuri izolate, extrem de rare. De ce este acum una dintre cele mai frecvente boli?

În statul Colorado şi în multe alte locuri, în apa potabilă au fost descoperite cantităţi mari de dioxină. De

unde vine? Dioxina este una dintre cele mai periculoase substanţe chimice. Cetăţenii din Colorado au încercat să lupte împotriva contaminării cu dioxină, dar au fost întâmpinaţi cu uşi închise, refuzuri şi atacuri la persoană.

Privim cu ochii mari ştirile ce dezvăluie activităţile Armatei şi ale C.I.A., care au eliberat asupra populaţiei germeni şi viruşi, pentru a testa capacitatea biologică de rezistenţă. Acum ştiţi că scopul real este reducerea populaţiei.

Au avut loc investigaţii în urma cărora s-a ajuns la concluzia că scurgerile radioactive din anumite zone nu au fost accidentale, în unele zone din ţară există o rată enormă a îmbolnăvirilor de cancer – cu certitudine că niciun locuitor din zonă nu va muri de moarte naturală. S-au produs scurgeri de gaze radioactive şi materiale toxice, ca de exemplu cesiu-137, stronţiu-90, minereu de uraniu, toriu-230, radiu-226 şi rodon-222, care au fost plantate efectiv în atmosferă, sol şi în pătura subterană de apă – manevrele depăşesc orice imaginaţie. Anchetele au dezvăluit că cifrele adevărate ale gradului de radioactivitate sunt mult mai mari decât cele oficiale şi că valoarea reală s-ar putea să nu fie aflată niciodată. Oare visăm ceea ce ni se întâmplă, sau realitatea este un vis?

Conform dr. Eva Snead, în zona golfului San Francisco este cea mai mare rată a mortalităţii cauzată de cancer din lume. Zona a fost unul dintre primele locuri unde au fost efectuate teste biologice şi chimice, ce făceau parte din programele C.I.A. Golful a fost cartierul general al dr. Timothy Leary, care a introdus cultura drogului în rândurile tineretului american, printr-un amplu proiect C.I.A., denumit MK-ULTRA.

De asemenea, se presupune că zona golfului a fost supusă unor radiaţii, pentru a se testa efectele asupra populaţiei pe o perioadă mai lungă de timp. De ce urăsc San Francisco? Răspunsul este simplu: în San Francisco

există cea mai mare populaţie de homosexuali din America, iar aceştia au fost primele ţinte ale operaţiunilor de exterminare.

Cu alte cuvinte, viitorul este unul singur, decis de ierarhia Noii Ordini Mondiale, care va fi fascistă. Va fi, de fapt, stat socialist totalitarist.

Se speră ca în cele din urmă să se producă o metamorfoză naturală. Illuminati speră că în conştiinţa omului se va produce o schimbare radicală, o evoluţie bruscă, nesperată. Acest lucru ar putea duce la formarea unui stat care nu va avea nevoie de guvern, unde nimeni nu se va teme de anarhie. Visează că rezultatul final va fi lumea lui Cristos, că se vor aplica învăţăturile creştinismului. Ironia este că Illuminati speră să realizeze aşa ceva prin metode criminale, bazate pe suferinţă. Dacă Noul Testament este adevărat, atunci Cristos a suferit pentru a prelua păcatele acestei lumi; dacă el a suferit, poate trebuie să suferim şi noi. Nu sunt într-atât de înţelept pentru a cunoaşte răspunsul.

În urmă cu un mult timp am reuşit să localizez câteva referinţe la „Protocolul din Sion”. Acest plan de subjugare a lumii subliniază cu exactitate ceea ce s-a întâmplat de când a fost iniţiat protocolul, iar asta este suficient pentru a confirma autenticitatea informaţiei conţinute de acest document. Este limpede că Illuminati plănuiesc de secole să conducă lumea.

Planul l-au urmat întocmai. Totuşi, Illuminati nu ar fi putut reuşi dacă nu ar fi format o alianţă cu celelalte structuri de putere ale lumii. Oare criza socială este o „scuză” care să justifice alianţa? Posibil. După propriile mele calcule şi folosind toate cunoştinţele pe care le-am acumulat în timp, nu pot decât să confirm faptul că criza este serioasă, de fapt, foarte serioasă. Dacă este manipulare, atunci întreaga lume a fost păcălită.

TOŢI INTELECTUALII, CONDUCĂTORII ŞI

GRUPURILE GUVERNAMENTALE, SUNT DE ACORD CĂ POPULAŢIA CONSTITUIE CEA MAI MARE AMENINŢARE LA ADRESA CIVILIZAŢIEI DE ASTĂZI. Nu contează ce credeţi. Dacă El cred, veţi fi afectaţi, deoarece EI AU PUTEREA.

Noua Ordine Mondială va elimina în mai multe moduri ameninţarea pe care o constituie supra-populare. Pentru controlul comportamentului individual se vor folosi implanturi electronice şi chimice. Nimeni nu va putea avea un copil fără aprobare; celor care ignoră legea li se vor aplica pedepse drastice. Infirmii, violenţii, bătrânii, handicapaţii şi neproductivii vor fi omorâţi. Sistemul proprietăţii particulare va fi abolit. Odată ce religia a ajutat la crearea acestei probleme, nu va mai fi tolerată decât după ce se va crea un sistem perfect controlat de stat, care va corespunde nevoilor umane. Joseph Campbell explică excelent acest concept în episoade intitulate de Bill Moyers „Puterea mitului”. Banii vor dispărea şi, odată cu aceştia, crimele; preţul pe care-l vom plăti va fi controlul total al individului.

Omului nu i se poate încredinţa să conserve ceea ce a mai rămas din resursele naturale. Dezvoltarea tehnologică şi creşterea economică vor fi stopate cu severitate. Omul va trebui să trăiască precum strămoşii lui. Cei care s-au învăţat cu puţin şi se pot adapta la absenţa multor lucruri de care beneficiem în ziua de azi, cum ar fi automobilele, se vor descurca bine. Ceilalţi vor avea de suferit. Omul va fi din nou pus în faţa legii „supravieţuieşte cel mai puternic”.

Nimeni nu va fi bucuros de pierderea libertăţii individuale garantate nouă de Constituţie şi de Declaraţia drepturilor omului. NU-MI FACE PLĂCERE ŞI NU SUNT DE ACORD CU CEEA

CE S-A PLĂNUIT. ŞTIU CĂ OAMENII NU VOR REZOLVA PROBLEMELE CU CARE SE CONFRUNTĂ,

DECÂT DACĂ VOR FI NEVOIŢI. Iată un comentariu trist, care defineşte omul obişnuit, dar, fără îndoială, adevărat. Noua Ordine Mondială este macabră, dar foarte necesară, în cazul în care omul va supravieţui îndeajuns de mult pe planetă pentru a-şi planta sămânţa şi printre stele. Acesta este unicul răspuns la tot ceea ce se întâmplă şi se va întâmpla.

DE ACEEA NE-AM ÎNŞELAT ATÂT DE TARE, ATÂT DE MULT TIMP. Niciodată nu a fost ceea ce am crezut noi. Nimic nu este şi nu va fi cum vrem noi, atâta timp cât nu vom învăţa să trăim în realitate, să părăsim tărâmul fanteziei. TREBUIE să aibă loc o trezire a conştiinţei umane.

Este adevărat că fără ameninţarea pe care o constituie supra-popularea, elita va găsi o altă scuză pentru a instaura Noua Ordine Mondială. Au planuri mari, cum ar fi cutremure, război, Mesia, debarcări extraterestre şi colaps economic. S-ar putea să le aplice pe toate odată, numai ca să fie siguri de reuşită. Vor face totul pentru a reuşi.

CONFORM ACESTOR PLANURI, ÎNTRE PERIOADA DE ACUM ŞI PUŢIN DUPĂ ANUL 2000 VOR MURI MULŢI OAMENI; DAR DACĂ ACESTE PLANURI NU REUŞESC, RASA UMANĂ SE VA EXTINDE. Nimic nu poate schimba asta, cu excepţia unor reduceri şi stabilizări extreme de populaţie. Va fi nevoie de o sursă de energie fără sfârşit, ceea ce este posibil, dar care, singură, nu va rezolva problema.

Fără un scop comun care să-i unească pe oameni, o sursă de energie fără sfârşit va genera anarhie. Deci, vedeţi, ceea ce a trebuit încă de la început, este necesar până la sfârşit.

Trebuie să învăţăm să acceptăm responsabilităţi individuale în privinţa problemelor lumii, să ne iubim unii pe alţii, să reprimăm violenţa, să lucrăm cu natura, nu

împotriva ei. Trebuie să facem toate acestea şi, între timp, să colonizăm Universul. Trebuie să fim pregătiţi să întâmpinăm inteligenţa extraterestră cu calm şi bunăvoinţă.

Vă puteţi imagina ce se va întâmpla dacă în Los Angeles va avea loc un cutremur de 9 grade, dacă New York-ul este distrus de o bombă atomică teroristă, dacă în Orientul Mijlociu izbucneşte cel de Al Treilea Război Mondial, dacă se produce un colaps economic, dacă debarcă extratereştrii pe gazonul din faţa Casei Albe, dacă dispare mâncarea de pe piaţă, dacă dispar personalităţi marcante, sau oameni simpli, dacă vine Mesia şi se prezintă în faţa lumii şi toate acestea într-un timp foarte scurt? Vă puteţi imagina? Structura puterii mondiale poate, dacă va fi necesar, să facă acestea, pentru a instaura Noua Ordine Mondială. Când a fost întrebat ce se va întâmpla cu lumea în decada următoare, Henry Kissinger a spus: „Totul va fi diferit. Mulţi vor suferi. Va fi instaurată Noua Ordine Mondială. Pentru cei care vor supravieţui va fi o lume mult mai bună. Lumea pe care ne-am dorit-o va deveni realitate”.

CAPITOLUL 9

LECŢII

DIN

LITUANIA

„Pentru securitatea unui stat liber şi independent, oamenii nu vor fi niciodată privaţi de dreptul de a purta armă”.

AMENDAMENTUL II Constituţia Statelor Unite.

„Ştiu ce ar putea face alţii. Dar în ceea ce mă priveşte, daţi-i libertate, sau, dacă nu, omorâţi-mă”.

Patrick Henry

EXPLICAŢIE

Intenţionam să scriu un capitol lung, în care să fac referiri detaliate la cel de-al doilea amendament al

Constituţiei Statelor Unite, cel care conferă oamenilor dreptul de a purta armă.

Însă, după ce am citit următorul text intitulat „Lecţii din Lituania”, de Neal Knox, m-am răzgândit. Am fost impresionat de simplitatea şi abilitatea cu care a fost elaborat textul, care transmite în câteva cuvinte un mesaj pentru care eu intenţionam să rezerv cel puţin douăzeci de pagini. Odată ce cred că uneori puţin înseamnă foarte mult şi odată ce ego-ul meu nu are nimic de-a face cu această carte şi cu mesajul ei, am citat articolul în întregime, fără nicio schimbare, pentru că eu nu puteam face treabă mai bună decât Neal.

LECŢII DIN LITUANIA de Neal Knox

Cei care nu iau în serios cel de-al doilea amendament al Constituţiei Statelor Unite vor trebui să admită că dacă în Constituţia Lituaniei exista un asemenea al doilea amendament, acesta ar fi fost violat de Mihail Gorbaciov pe data de 22 martie 1990, când trupele ruseşti au confiscat armele miliţiei lituaniene. De fapt, „dreptul oamenilor de a purta arme” a fost violat cu două zile mai devreme, când premierul Gorbaciov a ordonat cetăţenilor să predea toate armele, indiferent dacă sunt de vânătoare sau de competiţie, armatei ruseşti, într-o perioadă de o săptămână, „spre păstrare temporară, dacă nu, acestea vor fi confiscate, iar proprietarii vor fi pedepsiţi cu închisoarea. Sau, mai bine zis, „dreptul oamenilor de a purta arme” a fost violat cu mulţi ani înainte, când oamenilor li s-a interzis pentru prima dată să posede arme fără permisiunea guvernului şi au fost adoptate legi care impuneau ca fiecare armă să fie înregistrată. De fapt, Constituţia sovietică garantează oamenilor dreptul de a purta armă, iar Lituania face parte din Uniunea Sovietică. Dar, evident că guvernul sovietic nu acordă mai multă atenţie libertăţii constituţionale decât majoritatea guvernului Statelor Unite Asociaţiei Internaţionale a

Şefilor de Poliţie, sau CBS-ului, sau „Washington Postului”. Mai precis, care este diferenţa dintre confiscarea armelor din posesia persoanelor particulare, operaţiune ce a avut loc în Lituania şi confiscarea ordonată de S-166, Proiectul de Lege Graves, care a fost înaintat la Senatul din New Jersey? Care este diferenţa dintre legea din Lituania – care face posibilă confiscarea – şi sistemul militar de înregistrare a armelor propus de Proiectul de Lege Roberti-Ross, care a intrat în vigoare începând cu 1 ianuarie 1990? Care este diferenţa dintre legea lituaniană care interzice oamenilor să posede armament şi legile care aşteaptă să fie votate de reprezentanţii Congresului Statelor Unite? Diferenţa este că cetăţenii Statelor Unite sunt liberi şi au încredere în guvernul lor. PENTRU TOTDEAUNA?

Notă: Până acum nu a existat niciun motiv clar care să demonstreze necesitatea anulării sau schimbării celui de-al doilea amendament – acesta trebuie apărat. Pe 14 decembrie 1981, când generalul Jaruzelski a declarat legea marţială în Polonia, a plasat întreaga presă sub controlul total al guvernului şi a cerut ca cei care au arme în posesie (toate fiind înregistrate din timp) să le predea în decurs de 48 de ore. Bineînţeles că, odată ce guvernul ştia unde se află fiecare armă – cu excepţia celor din posesia criminalilor – toată lumea a trebuit să se conformeze.

Neal Knox
Coaliţia posesorilor de arme de foc
Box 6537
Silver Spring, MD 20906

Nota autorului: Aceasta reprezintă o lecţie pe care sperăm să o învăţaţi printr-o lecturare simplă şi nu în modul în care au învăţat-o polonezii şi lituanienii. După cele citite mai sus, sper că veţi fi de acord cu mine că cel care încearcă să facă schimbări în ceea ce priveşte cel de-al doilea amendament al Constituţiei, sau a însăşi

Constituţiei, este un trădător şi ar trebui arestat pentru complotare împotriva intereselor statului. Sper să copiaţi acest capitol şi să-l distribuiţi la cât mai mulţi oameni. A fi educat este ca şi cum ai câştiga deja jumătate din bătălie.

În cazul în care până acum nu v-aţi dat seama, faptul că majoritatea americanilor au arme de foc este unul dintre motivele pentru care încă nu s-a făcut încercarea de aplicare a Noii Ordini Mondiale.

O rază de speranţă: Pe 8 ianuarie 1991, mai puţin de 10 % dintre proprietarii de arme din California şi-au înregistrat armele. Mulţi dintre californieni au ieşit în stradă cu armele în mâini şi au dat foc în public formularelor de înregistrare. Reţelele de televiziune nu au transmis aceste demonstraţii şi nici nu s-a comentat faptul că cetăţenii californieni au refuzat să se conformeze legii neconstituţionale.

CAPITOLUL 10
LOVITURA DE GRAŢIE

Crime şi infracţiuni Trădare comisă de Comitetul Reprezentanţilor de Organizaţii

Convorbire telefonică cu Randall Terpstra

FUNDAL

Când am încheiat lucrarea „Guvernul secret” în luna mai a anului 1989, a existat o tentativă de sustragere a materialului pe care l-am scris despre demisia lui Nixon. Aveam impresia că nu mă va crede nimeni când voi afirma că în Statele Unite a avut loc o lovitură de stat. Mai mult, nu speram ca cineva să facă un pas înainte pentru a mă susţine. M-am înşelat. Oamenii m-au crezut şi, după ce a fost publicată lucrarea, pe data de 2 iulie 1989, au venit la mine trei persoane care mi-au conformat faptul că, într-adevăr, a avut loc o lovitură de stat. Capitolul reprezintă o transcriere a unei discuţii telefonice între mine şi unul

dintre cele trei persoane, Randall Terpstra.

Membrii Comitetului Reprezentanţilor de Organizaţii au fost întrebaţi dacă au fost instruiţi să ignore ordinele de la Casa Albă. Au răspuns că se discutase pe marginea acestui subiect, dar că nu au procedat astfel. Au minţit.

CONFIRMAREA LOVITURII

— Randy la telefon.

— Salut, Randy.

— Salut…

— Bill Cooper la telefon.

— Salut, Bill.

— Mi-ai lăsat un mesaj pe robot. Nu am apucat să-l ascult pentru că le-a şters nevastă-mea pe toate. Dar văd că mi-a notat aici că m-ai căutat. Care e treaba?

— Am aici o copie a documentelor tale. Le-am primit de la un tip, dar acesta mi le-a adus fără pagina a doua. Ar fi bine dacă ai putea să mi-o trimiţi.

— Ok.

— A doua problemă este – stai să-mi închid uşa la birou. Un moment.

— Bineînţeles…

(Se aude o uşă închizându-se.)

— Voi fi sincer cu tine. Când am citit prima dată, m-am gândit:

„Mamă, ăsta e material pentru „National Enquirer”, până în momentul în care am găsit ceva care nu era o noutate pentru mine. Ai folosit doi termeni pe care i-am mai văzut într-un loc, unul singur: MAJESTY şi MAJORITY. Când lucram în Marina Militară, cam pe la mijlocul anilor şaptezeci – momentan îmi scapă anul, pentru că s-a întâmplat demult, iar hârtiile tale nu le am decât de scara trecută – şi eram operator SPECAT (n.tr. – Special Category – categoric specială).

— Aşa.

(Randy nu ştia că şi eu am ocupat un timp această

funcţie în cadrul Centrului de Comandă CINCPACFLT.)

— Tot traficul de mesaje ajungea la mine, iar cu primisem instrucţiuni să codific mesajele cu ajutorul unei maşinării KL-47, care prelucra datele şi le scotca în grupuri de câte cinci litere. Iniţial eram cinci… la bordul lui Mount Whitney; toţi cinci eram operatori SPECAT şi lucram în ture, pentru că era perioada misiunii Apollo-Soyuz. Din oră în oră venea la noi Mr. Logan de la NASA, se uita la mesajele care soseau, apoi le dădea foc. Apoi transmitea mesajele personal, după care ieşea.

— Îhmmm.

— Nu-mi aduc aminte tot ce am primit pentru că era o perioadă foarte aglomerată. La bordul navei erau foarte mulţi civili… se muncea pe brânci.

— Îmi imaginez.

— Ştiu că din oră în oră primeam un mesaj de la MAJORITY CONTROL, intitulat – asta după ce l-am decodat – MAJESTY ADVISORY, care se repeta iar şi iar.

— Ok.

(Notă: Mesajele MAJESTY ADVISORY erau trimise de CINCPACFLT pentru a atrage atenţia asupra informaţiei conţinute, ce trebuia să ajungă urgent la preşedintele Statelor Unite, fiind operaţiuni care puteau avea repercusiuni serioase asupra ţării.)

— Am lucrat în ture de câte patru ore, ştii tu, patru serviciu, patru liber. Aşa a fost tot timpul cât a durat misiunea Apollo-Soyuz. Însă, mi-aduc aminte ca acum, exista un termen ciudat, care m-a frapat din prima clipă: „NEI”.

— Navă Extraterestră Identificată!

— Ei… niciodată nu au… niciodată nu au explicat termenul. Nu se vorbea decât de NEI.

— Fantastic!

— Termenul apărea în toate mesajele pe care le recepţionam.

— Randy, mi te-a trimis Dumnezeu… Unde te-ai ascuns în toţi anii aceştia?

— Păi… ar fi o întreagă poveste numai cum am intrat în posesia documentelor tale. Când le-am citit parcă mi s-a luminat mintea şi amintirile pur şi simplu m-au invadat.

— Foarte bine.

— La sfârşit, după ce misiunea Apollo-Soyuz s-a încheiat, cei cinci operatori, inclusiv eu, au primit un concediu de 50 de zile, ceea ce în Marina Militară înseamnă că s-ar putea să te pună pe liber.

— Bineînţeles. Du-te-acasă, bea ceva şi uită.

— Exact.

— Mda.

— Şi când m-am întors, am fost avansat o clasă, de la a treia la a doua şi am fost mutat la un atelier de reparaţii, care pe atunci era extrem de prestigios.

— Mda. E şi normal, mai ales după ce ţi s-a expus un asemenea material. Ori te termină, ori te promovează, în funcţie de felul în care reacţionezi după ce ţi-au dat „concediul”.

— Apoi am pierdut legătura cu ceilalţi – de fapt ne-am mai întâlnit odată, la o reuniune.

— Îhm.

— Nu uita că mă interesează pagina lipsă.

— Ok. Dacă îţi mai aminteşti ceva…

— Ştiu eu, ţi-am spus, pe atunci toate acestea nu însemnau nimic pentru mine. Dacă nu ţi-aş fi citit documentele, n-aş fi făcut legătura. Plus că în mintea mea totul era amestecat, traficul era intens, aveam mult de lucru. Mount Whitney este o navă amfibie de comandă şi comunicaţii.

— Da, ştiu. Când a demisionat Nixon erai cumva în Marină?

— Nu.

— Îhm.

— Dar eram consultant la o companie care lucra pentru Corpul
American de Marină.
— Îhm. Tot în comunicaţii?
— Da.
— Nu cumva îţi aminteşti de vreun mesaj primit de cei din comanda militară?
— „După receptarea acestui mesaj nu veţi mai executa niciun ordin primit de la Casa Albă”.
— Corect!
— De fapt nu foloseau termenul Casa Albă. Spuneau „TOP
HAT”.
— TOP HAT. Da, acesta era codul pentru Casa Albă. Pe atunci eram pe Oriskany.
— În perioada aceea lucram cu un anume lt. col. A.P. Finlon, ca consultant civil la un dispozitiv complex denumit McC-20.
— Numele lui era Finland sau Fin…?
— Finlon… F-I-N-L-O-N, şi era destinatarul mesajelor. Era director de operaţii S-3 pentru Brigada a 6-a Amfibii.
— Ok, îţi dai seama care sunt implicaţiile, nu, Randy? Ştii ce se întâmplă.
— Mda, şi deja mi-am permis să-ţi multiplic documentaţia şi să o trimit şi altora.
— Foarte bine… încerc să fac toate operaţiunile necesare, cât mai repede, pentru cetăţenii acestei ţări, ca să se trezească până nu va fi prea târziu. E o luptă pe care o duc singur. Mai sunt câţiva oameni de bună-credinţă care mă ajută, dar am nevoie de oameni curajoşi care să fie alături de mine şi să spună ce ştiu şi ce au văzut. Eşti dispus să afirmi în public ce ai vorbit cu mine?
— Deja am făcut-o.
— Da?
— Am scris ceea ce ţi-am relatat la telefon şi am

ataşat hârtiile la documentaţia ta – toate acestea le-am trimis lui lt. col. Robert Brown, directorul publicaţiei „Soldier of Fortune”.

— Fantastic!

— Am vorbit cu secretara lui, i-am spus despre ce e vorba şi mi l-a dat imediat la telefon. Mi-a spus doar: „Trimite-mi-le rapid”.

— Fantastic!

— Dacă mai există militari care au trăit evenimente similare, să fii sigur că aceştia citesc gazeta şi i-am sugerat directorului să facă apel la cei care posedă informaţii valoroase.

— Fantastic! Minunat. Te deranjează dacă folosesc informaţiile pe care mi le-ai dat?

— Deloc.

— Pot să-ţi folosesc numele?

— Da!

— Cum te mai cheamă?

— Terpstra.

— Dă-mi şi adresa.

— Foothill Court, nr. 130, Morgan Hill, California, 95037.

— Primul nume e Randy?

— Nu, e Randall şi cel de-al doilea Wayne.

— Ok, Randy, îţi mulţumesc mult. Dumnezeu mi te-a trimis.

— Pentru puţin. De asemenea, am uitat să-ţi spun, exact înainte să suni lucram la un fax pe care vreau să-l trimit la Radio KGO, un post local, care emite pe toată Coasta de Vest.

— Excelent!

— Acolo e un moderator pe care-l cheamă Ron Owens. Lui i-am trimis toate acestea, împreună cu comentariul „Nu e o glumă. V-am trimis un material interesant, cred eu, şi ar fi bine să vă faceţi timp un minut

şi să-l citiţi”. Apoi i-am spus să te contacteze. Apoi am încheiat cu: „Dacă numai zece la sută este adevărat, atunci am încurcat-o cu toţii”.

— Bine. Perfect. Şi…

— Tocmai mi-am mai amintit că…

Şi asta e altă poveste. Notă: Două zile mai târziu Randy Terpstra l-a sunat pe Billy Goodman şi a apărut la o emisiune radio, unde a discutat despre tot ce a vorbit cu mine. A doua zi, pe 5 noiembrie 1989, într-o duminică, am pus caseta în faţa unei audienţe de aproximativ 800 de oameni.

Când preşedintele Nixon a rostit discursul de adio a afirmat că le va spune americanilor adevărul despre OZN-uri. Precuiri James Forrestal, Richard Nixon a fost ţinut prizonier la spitalul Bethesda de boli mentale al Marinei Militare. Spre deosebire de Forrestal, Nixon a supravieţuit. Şi a tăcut.

CAPITOLUL 11
GUVERNUL SECRET
Originea, identitatea şi scopul lui MJ-12
23 mai 1989

„Sunt din ce în ce mai multe semne.

Pe cer vor apărea din ce în ce mai multe lumini, roşii, albastre, verzi. Cineva va veni de foarte departe şi va dori să-i cunoască pe oamenii de pe Pământ.

Deja au avut loc întâlniri. Dar cei care i-au văzut cu adevărat, păstrează tăcerea”.

Papa Ioan al XXII-lea, 1935

PERSPECTIVA

Pentru elaborarea acestui capitol au fost necesare numeroase surse de informaţie. Iniţial am scris o lucrare de cercetare pe care am făcut-o publică pentru prima dată la simpozionul MUFON din Las Vegas, Nevada, pe 2 iulie

1989. Majoritatea informaţiilor le-am preluat direct, apoi am făcut cercetări pe marginea celor aflate de mine în perioada dintre anii 1970 – 1973 când eram membru al echipei de informaţii din cadrul comandamentului flotei din Pacific. Odată ce o parte din aceste informaţii provin de la surse pe care nu le pot divulga din motive evidente şi o altă parte sunt articole publicate pentru autenticitatea cărora nu pot garanta, declar acest capitol ca fiind ipotetic. Cert este că acesta este unicul scenariu care răspunde la toate întrebările, care rezolvă mistere fundamentale. Este singura explicaţie care cronologizează evenimente şi demonstrează că în momentul în care cronologiile sunt asamblate, se potrivesc perfect. Dacă materialele pe care le-am văzut când lucram în Serviciul de Informaţii erau adevărate, atunci lucrarea este autentică. Cât despre restul, nu ştiu, nu garantez – tocmai de aceea am folosit cuvântul „ipotetic”. Majoritatea evenimentelor trecute şi actuale sprijină această ipoteză.

GUVERNUL SECRET

În anii ce au urmat după cel de Al Doilea Război Mondial, Statele Unite s-au confruntat cu o serie de evenimente care urmau să schimbe viitorul omenirii. Aceste evenimente sunt atât de incredibile încât întrec orice imaginaţie. Aproape imediat după câştigarea celui mai costisitor şi devastator război, preşedintele Truman şi comandanţii lui militari s-au trezit puşi în faţa unor situaţii fără precedent în istorie.

Statele Unite au creat şi folosit bomba atomică, fiind singurul stat din lume care o avea în posesie. Această armă avea un potenţial enorm, fiind capabilă să distrugă orice duşman şi chiar întreaga planetă. Pe vremea aceea, Statele Unite aveau cea mai înfloritoare economie, cea mai avansată tehnologie, cele mai înalte standarde de viaţa, exercitau cea mai mare influenţă şi aveau cele mai puternice forţe militare din întreaga istorie. Nu va fi prea

greu să vă imaginaţi starea de confuzie şi îngrijorare care a cuprins elita guvernului Statelor Unite când s-a descoperit că o navă extraterestră pilotată de fiinţe cu aspect de insecte s-a prăbuşit în deşertul din New Mexico.

Între ianuarie 1947 şi decembrie 1952 s-au prăbuşit cel puţin 16 nave extraterestre, s-au găsit 65 de trupuri de extratereştri, dintre care unul viu. Afară de acestea a mai fost o navă care a explodat şi din care nu s-a mai putut recupera nimic. Dintre aceste evenimente, 13 au avut loc la graniţele Statelor Unite, fără a include nava care s-a dezintegrat în aer. Dintre acestea 13, 1 a fost în Arizona, 11 în New Mexico şi 1 în Nevada. Trei evenimente similare au avut loc în străinătate. Dintre acestea, 1 în Norvegia şi 2 în Mexic. Evenimentele de vizualizare a OZN-urilor au fost atât de numeroase încât a fost imposibilă o evidenţă clară şi declanşarea unor anchete cu dotarea tehnică existentă la ora aceea.

Pe 13 februarie 1948, lângă Aztec, New Mexico, a fost găsită o navă extraterestră. O alta, pe 25 martie 1948 în zona nisipurilor albe. Avea diametrul de 300 de metri. Din aceste două nave au fost recuperate un număr de 17 trupuri de extratereştri. De o importanţă semnificativă a fost faptul că printre rămăşiţele extratereştrilor s-au găsit un număr mare de componente de trup uman. Din momentul acela, oamenii care erau la curent cu aceste evenimente au intrat în panică. Sistemul de securitate a informaţiilor a fost întărit cu mult mai mult decât în cazul celui impus de Proiectul Manhattan, în anii următori, aceste evenimente urmau să fie clasificate ca fiind cele mai bine păzite secrete din istoria omenirii.

În decembrie 1947, în America a fost selectat un grup special format din cei mai buni oameni de ştiinţă, denumit Proiectul SIGN, care urma să studieze fenomenul. Proiectul SIGN a căpătat amploare şi a fost dezvoltat, schimbându-şi denumirea în decembrie 1948 în Proiectul

GRUDGE. Imediat după aceea a fost creat un proiect de dezinformare şi manipulare denumit BLUE BOOK (n.tr. – Cartea Albastră). Munca celor care lucrau la acest proiect a fost înmagazinată în 16 volume. S-au înfiinţat „Echipele albastre" care au fost desemnate să se ocupe de recuperarea navelor extraterestre şi a trupurilor extratereştrilor. Mai târziu, Echipele albastre s-au unit cu nou-createle Echipe Alfa, sub Proiectul POUNCE.

În acea perioadă, Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi ale

C. I.A. au exercitat un control perfect asupra „secretului extratereştrilor". De fapt, C.I.A. a fost formată prin ordin executiv prezidenţial în scopul încercării de dezlegare a acestui mister, pentru ca apoi să evolueze în grup de informaţii.

Consiliul Naţional de Securitate a fost înfiinţat pentru a supraveghea ce se întâmplă în sistemul de informaţii, mai ales cu privire la informaţiile despre extratereştri. Apoi Consiliul Naţional de Securitate a depus memorii peste memorii, iar C.I.A. a fost extinsă de la stadiul de colector de informaţii externe la cel de grup ce se ocupa de activităţi sub acoperire, executate atât pe plan naţional, cât şi internaţional.

Pe 9 decembrie 1947, preşedintele Truman a aprobat proiectul de lege denumit „Măsuri de coordonare a informaţiilor externe", la insistenţele secretarilor de stat Marshall, Forrestal, Patterson şi a directorului secţiei politice a Departamentului de Stat, George Kennan.

În „Raportul final al comitetului selectat pentru studiul operaţiunilor guvernamentale", Senatul Statelor Unite, al 94-lea Congres, sesiunea a 2-a, cu nr. 94 – 755, din 26 aprilie 1976, se afirmă că: „Prin această directivă, Secretarul de Stat este împuternicit să coordoneze informaţiile de peste hotare în scopul prevenirii instaurării comunismului".

Printr-o anexă secretă la CNS-4, CNS-4A, directorul C.I.A. primea aprobarea de a iniţia activităţi psihologice de acoperire, în scopul realizării obiectivelor trasate în CNS-4. Autoritatea iniţială primită de C.I.A., în materie de activităţi sub acoperire, prin intermediul CNS-4A, nu stabilea cu exactitate procedurile formale de coordonare sau aprobare a operaţiunilor. Nu se spunea decât: „să se presteze activităţi sub acoperire şi să se asigure, prin permanenta legătură cu Departamentul de Stat şi cu Departamentul Apărării, faptul că operaţiunile sunt executate conform considerentelor politicii americane”.

Mai târziu, CNS-10 – 1 şi CNS-10 – 2 urmau să înlocuiască CNS-4 şi CNS-4A şi, prin intermediul acestora, să fie extins domeniul operaţiunilor sub acoperire. Biroul de Coordonare a Politicii (BCP) a fost însărcinat să elaboreze un program de derulare a activităţilor sub acoperire. CNS-10 – 1 şi CNS-10 – 2 validau practicile şi procedurile ilegale şi dădeau clar de înţeles că nimeni din conducere nu voia să ştie nimic până când obiectivele nu erau încheiate cu succes.

Prin modul de derulare a acestor activităţi s-a creat o distanţă între preşedinte şi sistemul de informaţii. Astfel, s-a intenţionat ca preşedintele să poată nega cum că i s-ar fi adus la cunoştinţă anumite evenimente. Mai târziu, intenţia a devenit realitate şi s-a reuşit dezinformarea preşedinţilor ce au urmat, cărora nu li se aducea la cunoştinţă decât ceea ce era considerat necesar de către Guvernul Secret şi capii sistemului informaţional. CNS-10 – 2 a stabilit un număr de oameni de ştiinţă, aleşi dintre cei mai străluciţi, care se întâlneau în secret şi care au pus bazele creării a ceea ce se numeşte MJ-12, patru ani mai târziu.

Secretarul Apărării James Forrestal a obiectat împotriva păstrării secretului. Era un idealist, un om cu adevărat credincios. Credea că publicul trebuie să fie

informat. James Forrestal a fost, de asemenea, una dintre primele victime ale sistemului de operare sub acoperire. Când a început să vorbească liderilor partidului de opoziţie şi liderilor Congresului despre problema extraterestră, Truman i-a cerut să demisioneze. Şi-a exprimat temerile faţă de multe persoane. Avea impresia că este supravegheat îndeaproape şi nu se înşela. Ignoranţii au interpretat toate acestea ca fiind paranoia. Mai târziu s-a spus că Forrestal a suferit o cădere a sistemului nervos, pentru ca imediat după aceea să fie internat la spitalul Bethesda al Marinei Militare. În ciuda faptului că Administraţia a luat măsurile de internare fără a avea nicio autoritate, ordinul a fost dus la îndeplinire. De fapt, se temeau ca nu cumva Forrestal să vorbească mai multe. A fost izolat şi discreditat. S-a interzis accesul familiei şi prietenilor. În cele din urmă, pe 21 mai 1949, fratele lui Forrestal a luat o decizie fatală, cerând autorităţilor să-i semneze externarea pe 22 mai. În dimineaţa zilei de 22 mai 1949 agenţii C.I.A. i-au legat lui James Forrestal un cearşaf în jurul gâtului, capătul celălalt l-au legat de patul de fier, apoi l-au aruncat pe fereastră. Cearşaful s-a rupt, iar el a murit. Jurnalele secrete ale lui James Forrestal au fost confiscate de C.I.A. şi păstrate mulţi ani la Casa Albă. Fiind cerute de public, acestea au fost rescrise şi publicate. Informaţiile conţinute în adevăratul jurnal au fost publicate ca ficţiune de un agent C.I.A. Numele agentului este Whitley Strieber, iar cartea se numeşte „Majestic”. James Forrestal a fost una dintre victimele operaţiunilor sub acoperire.

Extraterestrul viu care a fost găsit în deşert în 1949 a fost numit EBE. Numele a fost sugerat de doctorul Vannevar Bush, fiind prescurtarea de la Entitate Biologică Extraterestră. EBE avea înclinaţii spre minciună şi timp de un an nu a răspuns decât la o parte din întrebările care i s-au pus. Întrebările care ar fi avut răspunsuri de nedorit au

fost ocolite. De la un anumit moment, în timpul celui de-al doilea an de captivitate, a devenit ceva mai deschis. Informaţiile pe care le-a oferit erau cel puţin uluitoare. Toate dezvăluirile făcute de EBE au fost adunate în ceea ce mai târziu s-a numit „Cartea galbenă”. I s-au făcut fotografii care după un timp au apărut în Proiectul Grudge.

La sfârşitul anului 1951 EBE s-a îmbolnăvit. Personalul medical nu a reuşit să determine cauza îmbolnăvirii lui EBE. Sistemul lui funcţional se baza pe clorofilă şi transforma hrana în energie, precum plantele. Au fost chemaţi câţiva experţi pentru a-i studia boala. Printre aceşti specialişti erau medici, botanişti şi entomologi. Dr. Guillermo Mendoza, botanist, a fost chemat pentru a încerca să-l ajute să se însănătoşească. Dr. Mendoza a depus eforturi enorme, dar pe 2 iunie 1952 EBE a murit. Scenariul filmului E.T. descrie povestea lui EBE.

Încercând să-l salveze pe EBE şi să profite de pe urma avantajelor tehnicii superioare a acestei rase, Statele Unite au început să emită semnale în spaţiu, la începutul anului 1952. Apelurile nu au primit răspuns, dar proiectul, denumit SIGMA, a continuat.

Preşedintele Truman a creat Agenţia Naţională de Securitate (A.N.S.) prin ordin executiv, datat 4 noiembrie 1952. Scopul primar al acesteia era de a descifra sistemul extraterestru de comunicare, de limbaj şi de stabilire a unui dialog cu extratereştrii. Sarcina urgentă era continuarea eforturilor precedente. Cel de-al doilea scop al A.N.S. era monitorizarea comunicaţiilor şi emisiilor dispozitivelor din lumea întreagă, în scopul dezlegării enigmelor extraterestre şi păstrării secretului prezenţei extraterestre. Proiectul SIGMA a avut succes.

A.N.S. a comunicat, de asemenea, cu baza Luna şi alte programe spaţiale secrete. Prin ordin executiv dat de preşedinte, A.N.S. este exclusă din baza legilor care nu

conţin, literalmente, acest cuvânt. Acum A.N.S. a primit şi alte sarcini şi este, de fapt, agenţia numărul unu din cadrul reţelei de informaţii. Astăzi A.N.S. primeşte 75 % din banii alocaţi sistemului informaţional. Sarcina lor principală este, în continuare, încercarea de stabilire a unei relaţii cu extratereştrii, dar acum include şi alte proiecte, care au aceeaşi temă principală.

Preşedintele Truman a informat aliaţii, cu privire la problema extraterestră. Măsura a fost una de prevedere, pentru cazul în care extratereştrii se dovedeau a constitui o ameninţare pentru rasa umană. S-au formulat planuri de apărare a Pământului, în caz de invazie. S-au depus eforturi majore de păstrare a secretului pe plan internaţional. S-a decis formarea unui grup extern care să se ocupe de coordonarea şi controlul efortului internaţional de păstrare a secretului faţă de presă. Rezultatul a fost un grup secret, care a devenit cunoscut sub numele de Grupul Bilderberg, înfiinţat în 1952, an în care a avut loc prima întâlnire a membrilor. Întâlnirea publică s-a produs în 1954. Cartierul general al acestui grup este la Geneva, Elveţia. Grupul a evoluat până la a avea un guvern propriu secret care acum controlează tot ce se întâmplă în lume. Apoi Statele Unite au fost doar un joc, cum sunt şi la ora actuală – o glumă internaţională.

Începând cu anul 1953, la Casa Albă a fost numit un alt preşedinte, un bărbat obişnuit cu ceea ce înseamnă structura organizatorică şi lanţul de comandă. Metoda lui principală era de a delega autoritatea şi de a conduce prin intermediul comitetelor. Lua decizii numai în cazurile în care sfătuitorii lui nu reuşeau să ajungă la un consens. Metoda lui era de a asculta mai multe păreri, de a le analiza, pentru ca apoi să aprobe una dintre ele. Cei care au lucrat în jurul lui spuneau că fraza lui preferată era „fă orice, numai rezolvă”. Petrecea mult timp pe terenul de golf, ceea ce nu era o ciudăţenie pentru cineva care a fost

comandant pe timp de război – un post care i-a adus cinci stele. Preşedintele era generalul de armată Dwight David Eisenhower.

În timpul primului an de mandat, în 1953, au fost recuperate cel puţin încă 10 nave extraterestre, împreună cu 26 de extratereştri morţi şi 4 în viaţă. Dintre cele 10, 4 au fost găsite în Arizona, 2 în Texas, 1 în New Mexico, 1 în Louisiana, 1 în Montana şi 1 în Africa de Sud. De asemenea, s-a raportat vizualizarea altor câteva sute.

Eisenhower ştia că trebuie să lupte cu problema extraterestră şi să învingă. Ştia că nu o poate face dacă ar fi dezvăluit secretul Congresului. La începutul anului 1953 a cerut ajutorul prietenului său, membru al Consiliului pentru Relaţii Externe, Nelson Rockefeller. Eisenhower şi Rockefeller au pus împreună la cale planul structurii secrete de supraveghere a activităţilor extraterestre, care avea să devină realitate peste un an. Astfel s-a născut ideea lui MJ-12.

Unchiul lui Nelson, Winthorp Aldrich a jucat un rol crucial în a-l convinge pe Eisenhower să candideze la preşedinţie. Întreaga familie Rockefeller l-a susţinut, iar Eisenhower îi aparţinea trup şi suflet. În momentul în care Eisenhower a cerut ajutorul familiei Rockefeller a comis cea mai mare greşeală faţă de viitorul Statelor Unite şi chiar faţă de întreaga umanitate.

La o săptămână după ce a fost ales preşedinte, l-a numit pe Nelson Rockefeller preşedinte al Comitetului Prezidenţial al Organizaţiei de Guvernământ. Rockefeller era responsabil cu planificarea reorganizării guvernului – astfel, visul lui de o viaţă se împlinise. Au fost create programe noi, iar Congresul a aprobat noua poziţie a Cabinetului în aprilie 1953.

În 1953, astronomii au identificat în spaţiu obiecte mari care se îndreptau către pământ. Prima dată au crezut că sunt asteroizi.

Dovezile de mai târziu au condus spre ipoteza că ar putea fi nave spaţiale. Proiectul SIGMA a interceptat semnale radio extraterestre. Într-adevăr, erau câteva nave enorme, care o perioadă de timp au ocolit Pământul de câteva ori. Intenţiile erau necunoscute. Datorită Proiectului SIGMA şi mai noului Proiect PLATO, care foloseau limbajul binar computerizat, s-a putut aranja o aterizare a navelor, care a avut ca rezultat un contact faţă în faţă cu fiinţele extraterestre de pe altă planetă. Aterizarea a avut loc în deşert. Proiectul PLATO avea sarcina de a stabili relaţii diplomatice cu rasa extraterestră spaţială. Înainte să plece au lăsat un ostatic, ca garanţie a faptului că se vor întoarce pentru realizarea unui acord.

Între timp, o rasă de extratereştri umanoizi a aterizat la Baza Aeriană din Florida şi a comunicat cu succes cu guvernul american. Grupul se oferea să ne ajute privitor la dezvoltarea spirituală. Prima condiţie era distrugerea armelor nucleare. Schimbul de tehnologie a fost refuzat deoarece, spuneau ei, nu suntem pregătiţi din punct de vedere spiritual să uzităm o tehnologie net superioară. Niciuna dintre aceste convorbiri nu a fost înregistrată. A fost una dintre cele mai nefericite decizii.

A treia debarcare a avut loc la Muroc, acum Baza Aeriană Edwards, în anul 1954. Baza a fost închisă pentru trei zile şi în tot acest timp nimeni nu a avut voie să intre sau să iasă. Evenimentul istoric a fost plănuit în avans. S-au stabilit de comun acord detaliile tratatului. Eisenhower a aranjat ca presei să i se comunice că este plecat în vacanţă, în Palm Springs. În ziua stabilită, preşedintele a venit la bază. Presei i s-a comunicat că este plecat la dentist. Cei care au fost martorii evenimentului au declarat că trei OZN-uri au zburat un timp deasupra bazei, după care au aterizat. Bateriile anti-aeriene au început să tragă – personalul era mut de uimire şi aceasta a fost prima reacţie. Din fericire, ţintele au fost ratate şi nimeni nu a

fost rănit.

Preşedintele Eisenhower s-a întâlnit cu extratereştrii pe 20 februarie 1954, când a fost semnat un tratat formal între naţiunea extraterestră şi Statele Unite ale Americii. Apoi am primit primul ambasador extraterestru venit din spaţiu. Numele şi titlul lui erau Înălţimea Sa Omnipotentă Crlll sau Krlll (se pronunţă Crill sau Krill). La puţin timp după această întâlnire preşedintele Eisenhower a suferit un atac de cord.

Celelalte patru persoane prezente la întâlnire erau Franklin Allen, şeful trustului de presă Hearst, Edwin Nourse, de la Institutul Brookings, Gerald Light, cercetător şi episcopul catolic MacIntyre, din Los Angeles. Persoanele au fost alese din medii diferite pentru ca astfel să se testeze posibilitatea de reacţie a publicului. În funcţie de reacţiile acestor persoane urma să se decidă dacă publicul va fi sau nu informat.

Într-o scrisoare emoţionantă, Gerald Light descrie totul în amănunt: „Dragă prietene: tocmai m-am întors din Muroc. Raportul este adevărat – devastator de adevărat! Am călătorit în compania lui Franklin Allen de la trustul de presă Hearst, a lui Edwin Nourse de la Institutul Brookings (ex-consilier financiar al lui Truman) şi cu episcopul MacIntyre din L.A. (în prezent toţi au nume confidenţiale). La şase ore după ce am fost supuşi unor controale şi teste (am fost chestionaţi în privinţa vieţii noastre, atât publică, cât şi particulară), am trăit cele mai ciudate sentimente. Niciodată nu am văzut asemenea stări zugrăvite pe chipul unui om, stări de confuzie şi colaps complet – cu toţii ne-am gândit că lumea noastră s-a sfârşit. Devenisem conştienţi că ceea ce ni se întâmplă face parte din realitate. Vizita mea a durat două zile, timp în care am văzut cinci tipuri distincte de nave extraterestre, care au fost studiate în amănunţime de oficialii Forţelor Aeriene – cu permisiunea şi asistaţi de Etherieni!

Nu am cuvinte să-ţi exprim ce am simţit atunci, ce reacţii am avut. În sfârşit, s-a întâmplat. Preşedintele Eisenhower, după cum probabil ştii deja, a fost adus la Muroc într-o noapte, în timpul zilelor de vacanţă pe care a anunţat că le va petrece la Palm Springs. Din câte ştiu se pregăteşte o declaraţie care va fi prezentată presei la mijlocul lunii mai”.

Ştim cu toţii că nimeni nu a dat nicio declaraţie. De asemenea, mai ştim că încă două nave, pentru care nu există martori, au aterizat simultan la baza unde se aflau deja celelalte trei. Gerald Light a afirmat că erau prezente cinci nave care au fost studiate de Forţele Aeriene.

Emblema extraterestră era „Insigna trilaterală”, care apărea atât pe suprafaţa navei, cât şi pe uniformele extratereştrilor. Ambele debarcări şi cea de a doua întâlnire au fost filmate. Aceste filme există şi în ziua de azi.

Prima condiţie a tratatului era ca extratereştrii să nu se amestece în treburile noastre, iar noi să nu ne amestecăm într-ale lor. Prezenţa lor pe pământ va fi ţinută în secret. Apoi urmă: ne vor ajuta cu tehnologie avansată şi, de asemenea, să ne dezvoltăm din punct de vedere tehnologic. Nu vor ameninţa nicio naţiune de pe Pământ. Au primit permisiunea de a lua umanoizi, în scopul examinărilor medicale, fără ca acestora să li se facă vreun rău, pentru ca apoi să fie aduşi în acelaşi punct de unde au fost luaţi, fără să-şi amintească nimic din ce li s-a întâmplat; naţiunea extraterestră va furniza către Majesty Doisprezece o listă cu contactele umane şi cu umanoizii examinaţi.

S-a căzut de acord ca fiecare dintre naţiuni să-l primească pe ambasadorul celeilalte, atâta timp cât tratatul rămânea în vigoare şi ca naţiunea extraterestră şi Statele Unite să facă un schimb de şaisprezece persoane, în scopul de a învăţa una de la cealaltă. „Musafirii”

extratereştri urmau să rămână pe Pământ. „Musafirii” umani vor călători până în punctul de origine al extratereştrilor, pentru o perioadă de timp specificată, apoi vor fi returnaţi, moment în care se va face schimbul.

S-a căzut de acord să se construiască baze subterane pentru extratereştri, unde vor avea loc schimburile de tehnologie. Aceste baze vor fi construite sub terenurile rezervaţiilor indiene care au ca vecine statele Utah, Colorado, New Mexico şi Arizona, iar una dintre ele va fi construită într-o zonă cunoscută sub denumirea Tărâmul de Vis. Tărâmul de Vis este situat în deşertul Mojave, lângă, sau într-un loc numit Yucca Valley. În deşertul Mojave din California a fost observat cel mai mare număr de OZN-uri şi au avut loc cele mai multe incidente din întreaga lume. De fapt au fost atât de multe încât nimeni nu s-a mai deranjat nici măcar să le mai raporteze. Oricine se duce în deşert, măcar pentru a sta de vorbă cu localnicii, va rămâne uimit de activitatea frecventă şi de felul în care populaţia a acceptat prezenţa OZN-urilor, care acum sunt considerate ca făcând parte din viaţa de zi cu zi.

Din documentele văzute de mine reiese că toate zonele sunt controlate complet de Departamentul Marinei Militare. Personalul care lucrează în aceste complexe este plătit de Marină prin intermediul unui subcontractor care livrează cecurile. Construcţia bazelor a început imediat, dar progresul a fost încet. În 1957 s-au alocat în acest scop sume mari de bani. De asemenea s-a continuat lucrul la Cartea Galbenă.

A fost demarat Proiectul REDLIGHT (n.tr. – Lumina Roşie) şi imediat s-au început experimentele de testare a navelor extraterestre. La Groom Lake, Nevada, s-au construit dispozitive de testare a armelor; zona a fost denumită cu numele de cod Zona 51. Baza extraterestră propriu-zisă, unde au avut loc schimburile de tehnologie a fost localizată într-o zonă al cărei nume de cod era

Dreamland (n.tr. – Tărâmul de Vis); baza de sub pământ a fost denumită „Partea Neagră a Lunii”. Din documentele pe care le-am citit rezultă că acolo au fost găzduiţi cel puţin 600 de extratereştri, împreună cu un număr mare de oameni de ştiinţă şi personal C.I.A. Numai anumite persoane aveau voie să intre în contact direct cu extratereştrii, iar acelea erau, la rândul lor, supravegheate şi monitorizate pas cu pas.

Armata a primit sarcina de a forma o organizaţie super-secretă care să se ocupe de securitatea proiectelor. Această organizaţie a fost denumită Organizaţia Naţională de Recunoaştere, cu baza la Fort Carson, Colorado. Echipele antrenate special pentru a asigura paza proiectelor s-au numit Delta. Lt. col. James „Bo” Gritz a fost comandantul forţelor Delta.

Un al doilea proiect, cu nume de cod SNOWBIRD (n.tr. – Pasărea zăpezii) a fost promulgat pentru ca luminile ce apăreau pe cer să aibă o explicaţie plauzibilă, fiind justificate ca provenind de la aparatele de zbor din dotarea Armatei. Aparatele de zbor SNOWBIRD au fost fabricate folosindu-se tehnologie convenţională şi, în câteva ocazii, s-au executat zboruri demonstrative în faţa presei. Proiectul a avut un succes neaşteptat.

De asemenea, a fost creată o fundaţie secretă, căreia i s-au alocat fonduri de milioane de dolari şi de care răspundea direct

Biroul Militar de la Casa Albă. Fundaţia se ocupa de construirea a peste 75 de dispozitive subterane. Preşedinţii care au întrebat despre ce este vorba au primit răspunsul că dispozitivele erau, de fapt, adăposturi pentru preşedintele ţării, în caz de război. Prin acest birou au trecut milioane de dolari care au fost transferaţi la Majesty Doisprezece, apoi direct la contractori. Banii au fost folosiţi pentru construirea strict-secretă a bazelor extraterestre (Proiectul B.M.S. – Baze Militare Subterane).

Construcţia subterană secretă de la Casa Albă a fost începută în 1957, la ordinul lui Eisenhower. Fondurile au fost obţinute de la Congres, fiind justificate ca „lucrări ce au ca scop construcţia de adăposturi pentru preşedinte, în caz de atac militar”. Aceste adăposturi sunt adevărate găuri în pământ, atât de adânci încât pot face faţă oricărui atac nuclear, fiind dotate cu echipamente de comunicare ultramoderne. La ora actuală, de-a lungul ţării sunt construite mai mult de 75 de dispozitive subterane, toate din aceste fonduri. Comisia de Energie Atomică a mai construit, la rândul ei, încă 22. A se vedea capitolul „Mount Weather”.

Localizarea acestora este considerată a fi strict secretă. Banii sunt şi au fost controlaţi de Biroul Militar de la Casa Albă şi au fost trecuţi printr-un păienjeniş de circuite contabile pe care nu le-ar putea descifra nici cel mai mare expert contabil. Nu sunt decât câteva persoane care cunosc destinaţia acestor bani. La începutul anilor ’80, responsabili pentru aceste fonduri au fost George Mahon, senator de Texas, preşedinte al Comitetului Bunurilor Imobiliare şi al Subcomitetului de Apărare şi reprezentantul de Florida, Robert Sikes, preşedintele Subcomitetului pentru Construcţii Militare. Astăzi se spune că purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Jim Wright, ar fi cel care a controlat banii Congresului şi a fost înlăturat prin manevre de luptă pentru putere. La capătul liniei se află preşedintele, Majesty Doisprezece, directorul Biroului Militar şi comandantul Departamentului Marinei Militare cu sediul la Washington.

Sume mari de bani au fost transferate din fondul strict secret către Palm Beach, Florida, într-un loc căruia cei de la paza de coastă îi spun Insula Alunelor. Insula este situată lângă o fostă proprietate care i-a aparţinut lui Joseph Kennedy. Despre bani s-a spus că au fost folosiţi în scopuri de înfrumuseţare a peisajului. Dar oare cu cumva

au fost plăţi secrete destinate familiei Kennedy, drept compensare pentru pierderea fiului lor, John F. Kennedy? Plăţile au continuat până la sfârşitul anului 1967, apoi au fost oprite. Suma totală transferată este necunoscută.

Între timp, Nelson Rockefeller a fost din nou schimbat din funcţie. De data aceasta a preluat poziţia bătrânului C.D. Jackson, care era Asistent Special pentru Departamentul de Strategie Psihologică. Odată cu numirea lui Nelson, funcţia a fost schimbată în Asistent Special pentru Departamentul de Strategie a Războiului Rece. Această poziţie va evolua de-a lungul anilor până la a fi similară cu cea pe care a ocupat-o Henry Kissinger în timpul mandatului preşedintelui Nixon. Oficial, el „oferea sfaturi şi asistenţă în scopul cooperării şi înţelegerii între oameni". Descrierea oficială a funcţiei nu concorda deloc cu realitatea, deoarece rolul lui era de coordonator prezidenţial al Serviciului de Informaţii. Din acest post nou, Rockefeller raporta direct şi numai preşedintelui. Participa la întâlnirile de cabinet, la cele ale Consiliului pentru Politică Economică Externă şi la cele ale Consiliului Naţional de Securitate, care era cel mai puternic departament al guvernului.

Nelson Rockefeller a mai primit o sarcină importantă, ca şef al unei unităţi secrete, denumită Grupul de Coordonare şi Planificare, care a fost format în martie 1955 conform CNS 5412 – 1. Grupul era alcătuit din diferiţi membri ad hoc, în funcţie de subiectul de pe agenda de zi. Membrii de bază erau Rockefeller, un reprezentant al Departamentului Apărării, un reprezentant al Departamentului de stat şi directorul C.I.A. Apoi a fost redenumit ca fiind Comitetul 5412, sau Grupul Special. CNS 5412 – 1 stabilea o regulă conform căreia operaţiunile sub acoperire erau supuse aprobării acestui comitet.

Printr-un memorandum executiv secret, CNS 5510, Eisenhower a înfiinţat un comitet permanent (nu ad hoc),

Majesty Doisprezece (MJ-12), care să supravegheze şi să conducă toate activităţile privitoare la problema extraterestră. CNS 5412 a mai primit sarcina de a explica scopul şedinţelor, în cazul în care membrii Congresului şi presa deveneau curioase.

Majesty Doisprezece îi avea ca membri pe Nelson Rockefeller, directorul C.I.A. Allen Welsh Dulles, secretarul de stat John Foster Dulles, secretarul apărării Charles E. Wilson, preşedintele Consiliului Şefilor de Organizaţii, amiralul Arthur W. Radford, directorul F.B.I. (Biroul Federal de Investigaţii) Edgar J. Hoover, şase persoane din comitetul executiv al Consiliului pentru Relaţii Externe, cunoscuţi sub denumirea de „înţelepţii", şase persoane din comitetul executiv al Grupului JASON şi dr. Edward Teller.

Majesty Doisprezece avea nouăsprezece membri. Regula numărul unu a acestei organizaţii era: nu se va da niciun ordin şi nu se va întreprinde nimic fără un vot majoritar favorabil, astfel – Majority Doisprezece. Ordinele emise de Majesty Doisprezece au devenit cunoscute ca directive Majority Doisprezece.

De-a lungul anilor, din grup au făcut parte cele mai ilustre personalităţi al Consiliului pentru Relaţii Externe şi, mai târziu, ale Comisiei Trilaterale. Gordon Dean, George Bush şi Zbigniew Brzezinski s-au numărat printre ei. Printre cele mai importante şi influente persoane ce făceau parte din grupul supranumit „înţelepţii" se numărau John McCloy, Robert Lovett, Averell Harriman, Charles Bohlen, George Kennan şi Dean Acheson, care au făcut politică până la sfârşitul anilor '70. Semnificativ este faptul că preşedintele Eisenhower, precum şi primii şase membri din Majesty Doisprezece erau, de asemenea, membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe. Astfel, organizaţia de guvernământ cea mai secretă era controlată de un grup subordonat lui Illuminati.

Mai târziu, s-au ales câteva persoane care au fost

iniţiate în ramura secretă a Ordinului Cuceritorilor cunoscut ca Societatea JASON. Cu toţii sunt membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe şi pe atunci erau cunoscuţi ca Stabilimentul de Est. Acest lucru ar trebui să vă dea de gândit în privinţa societăţilor secrete care, la început, par a fi o joacă de colegiu. Societatea a supravieţuit până în zilele noastre, numai că acum include şi membri ce fac parte din Comisia Trilaterală. Numele acestei societăţi a fost preluat după emblema extraterestră cunoscută ca „Insigna Trilaterală”. În timpul administraţiei lui Eisenhower şi a lui Kennedy, Majesty Twelve a fost cunoscută, eronat, sub denumirea Comitetul 5412, sau mai bine zis, Grupul Special. Pe timpul administraţiei lui Johnson, drept Comitetul 303, pentru că denumirea „5412” a fost compromisă în cartea „Guvernul secret”. Apoi, pe timpul lui Nixon, Ford şi Carter i s-a spus Comitetul 40, iar pe timpul lui Reagan, Comitetul pi40. În toată această perioadă de timp nu s-a schimbat decât denumirea.

În 1955 a devenit evident că extratereştrii l-au înşelat pe Eisenhower şi au încălcat tratatul. Pe întreg teritoriul Statelor Unite erau descoperite trupuri mutilate de oameni şi de animale. De asemenea, extratereştrii erau bănuiţi că nu furnizează liste complete cu persoanele de contact, iar în privinţa celor luate, se presupunea că nu au fost returnate. Cazurile deja erau catalogate ca răpiri. Se bănuia că luaseră contact cu Uniunea Sovietică, bănuieli care mai târziu au fost confirmate. Extratereştrii au afirmat că au manipulat mase de oameni prin intermediul societăţilor secrete, al vrăjitoriilor, al magiei, prin intermediul domeniului ocult şi al religiei. Trebuie să înţelegeţi că toate aceste afirmaţii ar putea constitui tot o intenţie de manipulare. După câteva lupte aeriene între aviaţie şi navele extraterestre s-a dovedit că armele noastre nu au niciun efect asupra lor.

În noiembrie 1955, a fost elaborată CNS 5412 – 2,

prin care a fost numit un comitet de studiu pentru explorarea „tuturor factorilor care sunt implicaţi în crearea şi implementarea politicii externe în era nucleară”. Însă aceasta nu era decât o simplă frază, o acoperire a adevăratului subiect de studiu, problema extraterestră.

În 1954, printr-un memorandum executiv CNS 5511, preşedintele Eisenhower a cerut să fie alcătuit un grup care „să examineze toate faptele, dovezile, minciunile şi care să descopere adevărul în privinţa problemei extraterestre”. CNS 5412 – 2 a fost doar o acoperire ce devenise necesară, deoarece presa începuse să pună întrebări în legătură cu scopul pentru care se întâlneau aceşti oameni. Primele şedinţe au avut loc în 1954 şi au fost denumite „întâlniri Quantico”, deoarece aveau loc la Baza Marină Quantico. Grupul de studiu era alcătuit din 35 de membri care făceau parte din grupul secret de studiu al Consiliului pentru Relaţii Externe. A fost invitat să participe şi dr. Edward Teller. Timp de 18 luni, funcţia de director a fost ocupată de Zbigniew Brzezinski. Apoi, începând cu noiembrie 1955, dr. Henry Kissinger a fost ales ca director al grupului de studiu, pentru cea de a doua perioadă de 18 luni.

MEMBRII GRUPULUI DE STUDIU

Gordon Dean, preşedinte

Dr. Zbigniew Brzezinski, director

General-maior Richard C. Lindsay

Lloyd V. Berkner

Paul H. Nitze

Frank Pace Jr.

Don K. Price Oscar M. Ruebhausen Caryl P. Haskins Joseph E. Johnson Frank Altschul general-maior James

McCormack Jr. McGeorge Bundy John C. Campbell George S. Franklin Jr.

Roswell L. Gilpatric general Walter Bedell Smith Shields Warren Arnold Wolfers dr. Henry Kissinger,

director dr. Edward Teller Hanson W. Baldwin Frank C. Nash Charles P. Noyes James A. Perkins David Rockefeller gl. lt. James M. Gavin James T. Hill Jr.

Mervin J. Kelly Hamilton Fish Armstrong

Robert R. Bowie William A.M. Burden Thomas K. Finletter I.I. Rabi N.E. Halaby Henry DeWolf Smyth Carroll L. Wilson

Şedinţe s-au mai ţinut şi la baza Marinei Militare din Quantico, Virginia, iar grupul a devenit cunoscut ca Quantico II. Nelson Rockefeller a construit un locaş, undeva în Maryland, unde s-au retras Majesty Doisprezece şi comitetul de studiu. Singura cale de acces era cea aeriană. Astfel, scăpau de curiozitatea publicului. Locul de întâlnire este cunoscut sub denumirea „Country Club" şi are toate facilităţile pentru locuit, recreere, hrană, inclusiv bibliotecă şi săli de şedinţă.

Grupul de studiu a dispărut din vizorul publicului în perioada ultimelor luni ale anului 1956.

O descoperire majoră a studiului efectuat a fost că publicului nu i se putea spune absolut nimic. Se credea că acest lucru ar putea duce către un colaps al economiei, al structurii religioase, la panică naţională şi, în cele din urmă, la anarhie. Astfel, secretul a fost păstrat în continuare. De asemenea, dacă publicului nu i se spunea nimic, nici Congresul nu trebuia să afle. Fondurile pentru proiecte şi pentru cercetare trebuiau să nu provină de la guvern. Banii trebuiau obţinuţi de la bugetul militar şi cel confidenţial al C.I.A.

O altă descoperire importantă a fost că extratereştrii foloseau umanoizii şi animalele ca sursă de secreţii glandulare, enzime, secreţii hormonale, plasmă şi, probabil, experienţe genetice. Extratereştrii au explicat că aceste activităţi le sunt necesare pentru a supravieţui. Au afirmat că structura lor genetică s-a deteriorat şi că nu mai erau capabili să se reproducă. Au afirmat că dacă nu vor

reuşi să-şi îmbunătăţească structura genetică, în curând rasa lor va înceta să mai existe. Aceste explicaţii au fost întâmpinate cu suspiciune. Odată ce armele noastre nu aveau niciun efect împotriva lor, Majesty Doisprezece au decis să continue relaţiile diplomatice bazate pe prietenie până în momentul în care vom reuşi să punem la punct o tehnologie cu ajutorul căreia să ne putem apăra în faţa lor. A trebuit să i se cânte în strună Uniunii Sovietice şi celorlalte state, pe tema unirii forţelor în scopul supravieţuirii umanităţii, între timp au fost elaborate câteva planuri de cercetare şi construire a două arme ale căror sisteme să folosească atât tehnologia clasică, cât şi cea atomică, cu ajutorul cărora se spera să se ajungă la paritate.

Rezultatele cercetărilor au fost proiectele JOSHUA şi EXCALIBUR. JOSHUA era o armă capturată de la nemţi, care avea capacitatea de a străpunge o armură groasă de 10 cm, aflată la o distanţă de 3 kilometri, ce avea la bază unde de sunet de joasă frecvenţă. EXCALIBUR era o armă-rachetă care penetra la o adâncime de 1.000 de metri solul cel mai dur (s-au executat teste în New Mexico, cunoscut pentru compoziţia dură a solului). JOSHUA a fost produsă cu succes, dar niciodată folosită, din câte ştiu eu. EXCALIBUR încă nu a fost produsă, dar se depun eforturi mari pentru a fi pusă la punct. Publicului i se va spune că EXCALIBUR va fi folosită pentru distrugerea posturilor subterane de comandă ale Uniunii Sovietice. Ştim că nu poate fi adevărat, deoarece prima regulă a războiului este ca liderii să nu fie atacaţi, deoarece ei sunt cei care vor negocia tratatele de pace de după şi vor dicta termenii.

Au fost studiate cu atenţie evenimentele de la Fatima, din prima parte a secolului. Bănuind că la mijloc este tot o manipulare extraterestră, a fost creată o echipă de informaţii a cărei sarcină era să penetreze secretul care înconjura evenimentul. Statele Unite, folosindu-şi spionii

infiltraţi la Vatican, au obţinut toate studiile efectuate de Vatican, inclusiv cele profetice. Profeţia spune că dacă omul nu va întoarce spatele răului şi nu se va arunca la picioarele lui Cristos, planeta se va auto-distruge, iar evenimentele descrise în cartea Revelaţiilor se vor derula fără cale de întoarcere. În profeţie se spune că Rusia se va consacra Inimii Sfinte. De asemenea, se spune că se va naşte un copil care va uni lumea cu ajutorul unui plan de pace mondială şi falsă religie. Oamenii îşi vor da seama că este Anti-Cristul. În Orientul Mijlociu va începe cel de Al Treilea Război Mondial cu o invadare a Israelului de către naţiunea arabă unită, folosindu-se arme convenţionale şi totul va culmina cu un holocaust nuclear. Vieţuitoarele acestei planete vor avea mult de suferit, pentru ca, în cele din urmă, să piară. Revenirea pe pământ a lui Cristos se va petrece la puţin timp după aceea.

Când extratereştrii au fost confruntaţi cu această descoperire au confirmat că era adevărată. Au explicat că au manipulat rasa umană prin intermediul religiei, al satanismului, vrăjitoriei, magiei şi ocultismului. Apoi au explicat că erau capabili să călătorească în timp şi că, într-adevăr, evenimentele se vor petrece întocmai dacă condiţiile vor fi întrunite. Exploatările de mai târziu ale tehnologiei extraterestre efectuate de Statele Unite şi Uniunea Sovietică care, printr-un proiect denumit RAINBOW (n.tr. – Curcubeu) ce folosea călătoria în timp, au confirmat profeţia. Extratereştrii au arătat o hologramă despre care au pretins că reprezintă crucificarea lui Cristos. Guvernul a filmat-o. Nu ştim dacă să-i credem. Oare religia noastră reprezintă, de fapt, un mijloc al lor de manipulare? Oare sursele religiei noastre au fost create de ei, pentru a ne putea manipula? Sau este începutul scenariului care prezice SFÂRŞITUL LUMII şi REVENIREA LUI CRISTOS PE PĂMÂNT, cum a fost prezis în Biblie? NU ŞTIU CARE ESTE RĂSPUNSUL.

În 1957 a avut loc un simpozion la care au participat cele mai strălucite minţi ale lumii. Cu toţii au ajuns la concluzia că în jurul, sau puţin după anul 2000, planeta se va auto-distruge datorită excesului de populaţie şi a exploatării mediului, FĂRĂ VOINŢA LUI DUMNEZEU SAU A EXTRATEREŞTRILOR.

Printr-un ordin executiv, preşedintele Eisenhower a cerut societăţii JASON să studieze acest scenariu şi să comunice ce au descoperit. Societatea JASON A CONFIRMAT descoperirile oamenilor de ştiinţă şi a făcut trei recomandări, denumite ALTERNATIVELE 1, 2 şi 3.

Alternativa 1 era folosirea dispozitivelor nucleare pentru a face găuri în stratosferă, prin care să fie eliminate în spaţiu căldura şi poluarea. Cultura umană trebuia schimbată – omul trebuia să se transforme din exploatator în conservator şi protector al mediului înconjurător.

Alternativa 2 era construirea unei reţele vaste de oraşe şi tunele subterane, care să fie populate cu reprezentanţi selectaţi ai tuturor culturilor, care să supravieţuiască indiferent ce s-ar întâmpla şi să asigure continuitatea rasei umane. Restul umanităţii urma să rămână pe pământ şi să continue să se lupte cu viaţa de la suprafaţă. Ştim că aceste dispozitive au fost construite, că sunt puse la punct şi că îşi aşteaptă aleşii.

Alternativa 3 era exploatarea tehnologiei extraterestre şi convenţionale, urmată de selectarea unor oameni care să colonizeze spaţiul. Interesele au fost manifestate către Lună, nume de cod ADAM, urmată de Marte, nume de cod EVA. La ora actuală sunt în posesia a câteva fotografii NASA, unde apare una dintre bazele de pe Lună. De asemenea, cred că şi colonia de pe Marte este o realitate.

TOATE CELE TREI ALTERNATIVE includeau controlul naşterilor, sterilizarea şi introducerea de microbi mortali prin intermediul cărora să se încetinească ritmul

de creştere a populaţiei. SIDA reprezintă UNUL dintre rezultatele acestor planuri. ELITA a fost cea care a decis ca, odată ce populaţia trebuie redusă şi controlată, ar fi în interesul umanităţii să fie eliminate elementele cele mai nedorite ale societăţii noastre, cum ar fi NEGRII, HISPANICII ŞI HOMOSEXUALII. Liderii Statelor Unite şi cei sovietici au eliminat Alternativa 1, dar au dat ordin să se demareze aplicarea Alternativelor 2 şi 3, în acelaşi timp.

În 1959 Corporaţia Rand a găzduit un simpozion pe tema Construcţiilor Subterane. În raportul de la simpozion sunt prezentate şi descrise maşini care pot săpa un tunel cu diametrul de 150 de metri, care înaintau cu 15 metri pe oră (în 1959!). Tot cu această ocazie au fost prezentate imagini care demonstrau posibilitatea construirii unor oraşe subterane, care să nu se deosebească aproape cu nimic de cele de la suprafaţă.

Puterile mondiale au decis că un mod de a aduna fonduri pentru cercetare era valorificarea drogurilor pe piaţa neagră. Englezii şi francezii au creat un precedent istoric când au exploatat comerţul cu opiu din Orientul îndepărtat, ceea ce i-a ajutat să se fixeze solid în China şi în Vietnam.

În acel moment începuse să se afirme un tânăr foarte ambiţios, care era membru al Consiliului pentru Relaţii Externe. Se numea George Bush şi era preşedinte al unei companii de forări marine, Zapata Oii, cu sediul în Texas. Zapata Oii experimenta tehnologie nouă pentru forajele marine. Tot atunci a apărut o nouă idee: drogurile să fie încărcate pe vasele de pescuit oceanic trimise din America de Sud către platformele marine, iar de acolo să fie aduse la ţărm prin intermediul transporturilor obişnuite, de aprovizionare şi personal. Prin această metodă au fost ocolite toate vămile şi toate legile.

George Bush a fost de acord să ajute şi a organizat operaţiunea, în colaborare cu C.I.A. Planul a întrecut orice

aşteptări. De atunci metoda a fost extinsă în lumea întreagă. Acum sunt multe alte posibilităţi de a aduce ilegal droguri în ţara noastră. Dar nu aveţi voie să uitaţi că George Bush a fost cel care a început să vândă droguri copiilor voştri. La momentul actual C.I.A. controlează majoritatea pieţelor mondiale ale drogurilor.

Programul spaţial oficial a fost susţinut de preşedintele Kennedy în discursul inaugural adresat în momentul în care Statele Unite au trimis un om pe Lună, înainte de sfârşitul decadei. Deşi corect conceput, prin intermediul acestui proiect cei care răspundeau de fonduri au reuşit să deturneze sume enorme, pentru a finanţa proiectele negre şi pentru a ascunde de cetăţenii americani ADEVĂRATUL program spaţial. În Uniunea Sovietică a fost demarat un program similar, care servea aceluiaşi scop. De fapt, pe Lună exista o bază a ruşilor şi a americanilor încă din momentul în care Kennedy îşi rostea discursul.

Pe 22 mai 1962, pe Marte a fost lansată o sondă spaţială prin intermediul căreia s-a confirmat faptul că se poate trăi în mediul respectiv. La puţin timp după aceea a început construcţia unei baze similare pe Marte. Cred că astăzi există o colonie care a populat planeta Marte, alcătuită din oameni selectaţi special, care fac parte din culturi diferite şi au ocupaţii diferite. De-a lungul acestor ani, publicul a asistat la o şaradă bine jucată, a cărei temă era şi este duşmănia dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică. Scopul? Necesarul de fonduri alocate bugetului de apărare a naţiunii care, de fapt, erau deturnate spre alte conturi.

La un moment dat, preşedintele Kennedy a descoperit adevăruri parţiale cu privire la droguri şi extratereştri. În 1963 a dat un ultimatum membrilor Majesty Doisprezece, pe care i-a informat că în anul următor intenţionează să dezvăluie poporului american

prezenţa extratereştrilor şi a dat ordin să fie creat un plan în baza căruia să facă cunoscute faptele şi întâmplările de până atunci. Preşedintele Kennedy nu era membru al Consiliului pentru Relaţii Externe şi nici nu cunoştea ceva despre Alternativa 2, sau Alternativa 3. (Deşi unii cercetători pretind că JFK a fost membru al C.R.E., nu am găsit nicio listă pe care să apară numele lui.) Pe plan internaţional, operaţiunile erau supravegheate de Elita Bilderberg, cunoscută ca fiind Comitetul Politic.

Decizia preşedintelui Kennedy a strecurat frica în inimile celor care erau răspunzători. Asasinarea lui a fost ordonată de Comitetul Politic, iar ordinul executat de agenţii din Dallas. Preşedintele John F. Kennedy a fost asasinat de un agent al Serviciului Secret, iar actul este vizibil în filmul lui Zapruder. ÎN MOMENTUL ÎN CARE VIZIONAŢI FILMUL, PRIVIŢI-L CU ATENŢIE PE ŞOFER, NU PE KENNEDY. Toţi martorii care au fost îndeajuns de aproape de maşina prezidenţială şi au putut vedea ce s-a întâmplat au fost asasinaţi în decursul a doi ani de la eveniment. Comisia Warren a fost o farsă, iar Consiliul pentru Relaţii Externe a reuşit ceea ce şi-a propus: să arunce praf în ochii publicului american.

Mulţi alţi patrioţi care au încercat să dezvăluie secretul extraterestru au fost de asemenea asasinaţi de-a lungul anilor ce au urmat. Până în prezent au murit peste 200 de martori sau persoane implicate în acel asasinat. Misterele care au existat în jurul acestor întâmplări au fost atât de multe şi s-au succedat cu o asemenea repeziciune încât nimeni nu a mai stat să le studieze în amănunţime.

În decembrie 1988 am discutat la telefon cu John Lear despre ceea ce am văzut în documentele Marinei privitor la asasinarea lui Kennedy. I-am spus că sunt documente strict secrete în care se afirmă că există un film în care actul este vizibil şi care a fost ascuns de ochii publicului. I-am spus lui John că sunt în căutarea unui film

în care se vede clar că Geer l-a împuşcat pe JFK în urmă cu 16 ani, dar pe care nu l-am găsit. Am rămas şocat şi, în acelaşi timp plăcut surprins când John m-a întrebat: „Ai vrea să-l vezi?” Eu bineînţeles că am răspuns afirmativ, iar John ne-a invitat, pe mine şi pe Annie, acasă la el, în Las Vegas. Am rămas patru zile la el. Nu numai că mi-a arătat filmul, dar mi-a dat şi o copie video. Din acel moment am prezentat filmul de fiecare dată când mă adresam unui grup de oameni. Filmul poartă titlul „Vizitând din nou Dallasul”. John mi-a spus că l-a obţinut de la o cunoştinţă care face parte din C.I.A. şi care doreşte să-şi păstreze anonimatul. Mai târziu am aflat că persoana care s-a ocupat de versiunea filmului lui Zapruder a fost Lars Hansson.

Din acel moment, ani de zile am vorbit oamenilor despre discrepanţele dintre rapoartele medicilor din Dallas şi raportul autopsiei efectuate la spitalul Bethesda al Marinei Militare. Am dezvăluit faptul că rănile au fost ascunse, pentru ca apoi să fie făcute altele. Am spus întregii lumi că trupul a fost scos din sicriu imediat după ce a fost urcat în avion, scos pe uşa bucătăriei avionului şi transferat într-un elicopter al Marinei şi că trupul a ajuns la spitalul Bethesda cu 30 de minute înaintea sicriului oficial, care era gol. Am afirmat că creierul preşedintelui a dispărut şi am spus şi de ce.

* * *

În timpul operaţiunilor iniţiale de explorare, desfăşurate de Statele Unite, fiecare lansare a fost însoţită de o navă extraterestră. Pe 20 noiembrie 1990, Canalul 2 al Televiziunii din Los Angeles a anunţat că un obiect rotund, de un roşu strălucitor, a acompaniat nava spaţială Atlantis de-a lungul ultimei misiuni militare secrete. Aceasta a fost prima recunoaştere publică.

Baza de pe Lună a fost fotografiată şi filmată de astronauţii de pe Apollo. Cupole, spirale, structuri înalte, rotunde, cu aspect de siloz, vehicule uriaşe în formă de T, care lăsau pe suprafaţa lunară urme punctate, ca de cusătură şi nave extrem de mari, dar şi mici – toate acestea apar în fotografiile oficiale ale NASA. Este o bază creată de Statele Unite în colaborare cu Uniunea Sovietică. Programul spaţial este o farsă şi o pierdere enormă de bani. Alternativa 3 este o realitate. Nu este ficţiune.

Astronauţii de pe Apollo au fost profund marcaţi de această experienţă, iar declaraţiile de după aceea reflectă profunzimea revelaţiilor avute şi efectul ordinelor pe care le-au primit şi care le-au creat o stare de confuzie totală. Li s-a cerut să păstreze tăcerea, altfel vor fi pedepsiţi în cele mai severe moduri. Însă unul dintre astronauţi a stat de vorbă cu producătorii britanici ai programului de televiziune „Raport ştiinţific”, confirmând multe dintre alegaţii.

Pseudonimul Bob Grodin al autorului cărţii „Alternativa 003” a fost folosit în locul numelui adevărat al astronautului. (Adevăratul Bob Grodin este prieten cu Leslie Watkins şi a participat la complotul organizat împotriva preşedintelui Kennedy.) De asemenea, s-a afirmat că astronautul s-a sinucis în 1978. Acest lucru nu poate fi confirmat de nicio sursă şi cred că în carte există câteva elemente de dezinformare. Sunt convins că această dezinformare este rezultatul presiunilor exercitate asupra autorului şi are ca scop anularea efectului avut asupra populaţiei de documentarul postului britanic de televiziune.

De când am început să avem relaţii interactive cu extratereştrii am intrat în posesia unei tehnologii care este atât de evoluată încât întrece orice imaginaţie. La ora actuală avem în Nevada nave cu putere atomică de tip

anti-gravitaţional. Piloţii noştri au făcut cu aceste nave călătorii interplanetare, au fost pe Lună, pe Marte şi pe alte planete. Am fost minţiţi în legătură cu adevărata natură a Lunii, a planetelor Marte şi Venus şi în legătură cu tehnologia REALĂ pe care o avem acum.

Pe Lună sunt zone unde există vegetaţie a cărei culoare se schimbă odată cu fiecare sezon. Efectul anotimpurilor există, deoarece Luna nu îşi arată întotdeauna aceeaşi parte faţă de Pământ şi de Soare, aşa cum se pretinde. Pe Lună există câteva lacuri artificiale, iar în atmosferă au fost observaţi şi filmaţi nori. Posedă câmp gravitaţional – omul poate păşi pe suprafaţa ei FĂRĂ COSTUM SPAŢIAL, respirând prin intermediul unui tub de oxigen – este sistemul similar cu cel al scufundărilor!

Am fotografii oficiale NASA. Unele dintre ele au fost publicate în cărţile „Am descoperit bazele extraterestre de pe Lună", a lui Fred Steckling şi „Nu suntem singurii care am păşit pe Lună", în 1969, pe baza lunară a avut loc o confruntare între ruşi şi americani. Sovieticii au încercat să preia controlul bazei şi să-i ia ostateci pe oamenii de ştiinţă şi pe ceilalţi americani care făceau parte din personal. Americanii au reuşit să reinstaureze ordinea, dar nu înainte de a fi omorâţi 66 de oameni. Sovieticii au fost suspendaţi pentru doi ani de la participarea la acest program. În cele din urmă a avut loc o reconciliere, care a dat naştere la o nouă colaborare. Alianţa este în vigoare până în ziua de azi.

Când a izbucnit scandalul Watergate, preşedintele Nixon a fost sigur că nu va fi implicat. Însă Majesty Doisprezece au fost de altă părere. Lui Nixon i s-a ordonat să demisioneze, deoarece serviciile de informaţii şi-au dat seama că va fi declanşat un proces, care va duce la deschiderea anumitor dosare şi la aflarea de către public a unor secrete compromiţătoare. Acesta a refuzat. Drept pentru care, în Statele Unite a avut loc prima lovitură

militară de stat. Şefii de organizaţii au trimis un mesaj strict secret comandanţilor tuturor forţelor armate americane din întreaga lume: „după recepţionarea acestui mesaj, nu veţi mai executa niciun ordin primit de la Casa Albă. Confirmaţi recepţia”. Acest mesaj a fost trimis cu cinci zile înainte ca Nixon să se lase convins şi să-şi anunţe demisia în public.

Am văzut mesajul. Când l-am întrebat pe comandantul meu cum va proceda, deoarece era evident că se încălca Constituţia, mi s-a răspuns: „cred că voi aştepta să văd ce fel de ordine vin de la Casa Albă, apoi voi decide”. Apoi nu am mai văzut nimic care să provină de la Casa Albă, ceea ce nu înseamnă că nu au mai fost trimise mesaje. Acest fapt mi-a fost confirmat de încă trei surse: Randall Terpstra, ex-Marină; Davis Race, ex-Aviaţie; Donald Campbell, ex-Marină. Discuţia care a avut loc între autor şi domnul Terpstra este transcrisă în această carte, într-un capitol anterior, iar declaraţiile semnate ale celorlalte persoane le veţi găsi în Appendix.

În tot acest timp, poporul american a simţit că ceva nu este în regulă. Când scandalul Watergate a ieşit la suprafaţă, toată lumea a fost convinsă că se va afla adevărul despre activităţile agenţiilor secrete. Preşedintele Ford a organizat Comisia Rockefeller pentru a se ocupa de problemă. Scopul lui real era să găsească justificări în faţa Congresului şi să asigure derularea fără evenimente a activităţilor sub acoperire. Nelson Rockefeller, şeful comisiei care investiga serviciile secrete, era membru al Consiliului pentru Relaţii Externe şi cel care l-a ajutat pe Eisenhower să organizeze structura puterii – Majesty Doisprezece. Rockefeller nu a făcut decât foarte puţine dezvăluiri, cât să arunce praf în ochii lumii.

Mai târziu, senatorul Church a fost numit pentru a conduce acele celebre audieri Church. Senatorul era membru proeminent al Consiliului pentru Relaţii Externe şi

acţiona conform ordinelor lui Rockefeller. Din nou acoperire. Când s-a aflat despre afacerea Iran-Contra, cu toţii am crezut că gata, de data aceasta adevărul va ieşi la iveală. Ne-am înşelat din nou. În ciuda munţilor de documente care arătau clar care este situaţia traficului de droguri şi a altor afaceri murdare, s-a continuat acoperirea adevărului şi dezinformarea. Membrii Congresului au încercat să facă tot posibilul pentru a ieşi cumva la liman. După cum am menţionat mai devreme, una dintre cele mai serioase activităţi executate sub acoperire a fost implicarea lui North în pregătirea planului de suspendare a Constituţiei Statelor Unite ale Americii. Când congresman-ul Jack Brooks, Texas, a încercat să discute pe marginea acestui subiect, a fost redus la tăcere de preşedintele comitetului. Oare este posibil ca Congresul să fi ştiut adevărul şi să nu fi luat nicio măsură? Oare membrii Congresului fac parte dintre cei aleşi să colonizeze planeta Marte în momentul în care probabil se va declanşa distrugerea Pământului?

N-aş putea să ofer toate amănuntele despre imperiul financiar controlat de C.I.A., N.S.A. şi Consiliul pentru Relaţii Externe, care controlează şi spală banii proveniţi din afacerile cu droguri şi alte manevre murdare. Cantitatea de bani depăşeşte orice imaginaţie şi este ascunsă într-o reţea vastă de bănci şi companii. Tot ce pot să fac este să ofer câteva idei de început. În primul rând, ar trebui cercetate cu mare atenţie Corporaţia Bancară J. Henry Schroder, Trustul Schroder, Schroders Ltd (Londra), Helbert Wagg Holdings Ltd., J. Henry Schroder-Wagg şi Compania Ltd. Schroder Gerbruder şi Compania (Germania), Schroder Munchmeyer Gengst şi Compania, Banca Castle şi companiile acesteia, Banca Asiatică de Dezvoltare şi lanţul de bănci şi companii Nugan Hand.

Majesty Doisprezece a formulat un plan de contingenţă, care îi are în atenţie pe toţi cei care se

apropie de adevăr. Planul a fost cunoscut sub denumirea MAJESTIC DOISPREZECE, iar printre cei care au fost însărcinaţi cu aplicarea lui se află Moore, Shandera şi Friedman, care au început cu Rezumatul Documentului Eisenhower. Documentul este o fraudă, deoarece poartă numărul 092447, un număr de înregistrare care nu există şi nu va exista mult timp de-acum încolo. Truman a notat ordinele executive începând cu 9.000; ale lui Eisenhower ajunseseră la 10.000; Ford, 11.000, iar Reagan abia a ajuns la 12.000. Ordinele executive primesc numere de înregistrare consecutive, indiferent de persoana care se află în fotoliul prezidenţial al Casei Albe, din motive de continuitate şi pentru a nu se crea confuzii. Iată un dosar care a dat de lucru câţiva ani celor de la informaţii şi pentru care s-au alocat inutil sume enorme de bani.

De asemenea, se lucrează în forţă la un plan care are ca scop pregătirea publicului pentru o eventuală confruntare cu rasa extraterestră. Este posibil ca scopul acestui plan să fie cel de a vă face să credeţi într-o rasă extraterestră care nici să nu existe. Publicul este bombardat cu filme, emisiuni radio, reclame şi programe TV, care detaliază practic fiecare aspect al prezenţei extratereştrilor pe pământ. Se include şi binele şi răul. Priviţi cu atenţie de jur-împrejur. Cineva plănuieşte să le facă cunoscută prezenţa, iar guvernul vă pregăteşte pentru asta. Cei din conducere nu vor panică. Numărul fără precedent de rapoarte de vizualizări, care vin din toate colţurile lumii, indică faptul că nu mai este mult până va avea loc o expunere publică. Niciodată, în întreaga istorie, nu au existat atât de multe relatări despre OZN-uri.

De mulţi ani Guvernul Secret importă droguri şi le vinde oamenilor, mai ales celor săraci şi minorităţilor. Programele sociale nu au ca scop decât crearea unui element dependent, non-productiv, al societăţii. Prin intermediul acestor programe, guvernul a creat o clasă

aparte de criminali, clasă care în anii ’50, ’60 nici măcar nu a existat.

Guvernul a încurajat fabricarea şi importul de arme de foc pentru uzul criminalilor, activitate care a avut ca scop inducerea unei stări de lipsă de siguranţă în urma căreia cetăţenii americani se vor dezarma singuri şi vor cere legi împotriva folosirii armelor. Folosind droguri şi hipnoză asupra bolnavilor psihici (proiectul se numeşte ORION), C.I.A. a inoculat în aceştia dorinţa de a deschide focul în locuri publice. Scopul este acelaşi – ura cetăţenilor faţă de arme. Planul este pus la punct până în cele mai mici detalii şi până acum a funcţionat perfect. Clasa de mijloc imploră guvernul să ia măsuri în privinţa celui de-al doilea amendament.

Nota autorului: Am descoperit că, într-adevăr, asemenea incidente au avut loc de-a lungul întregii ţări. În fiecare caz pe care l-am investigat – incidentul de la şcoala de fete din Canada, cel de la centrul de achiziţionări din Canada, masacrul din Stockton, California şi asasinarea lui Rabbi Meir Kahane – trăgătorii erau cu toţii ex-pacienţi psihici, SUB TRATAMENT CU PROZAC! Acest drog, luat în anumite doze, măreşte nivelul de serotonină al pacientului, ceea ce cauzează reacţii de violenţă extremă. Cuplaţi cu sugestie post-hipnotică, sau control prin intermediul unui implant electronic în creier, sau cu microunde, sau prin introducere de E.L.F. veţi avea ca rezultat masacre, crime, care se vor încheia, fără excepţie, cu sinuciderea asasinului. Exhumaţi cadavrele criminalilor şi căutaţi un implant în creier. Cred că veţi rămâne surprinşi. Şi dacă veţi încerca să aflaţi numele medicilor care i-au tratat pe criminali, o veţi face degeaba.

Prin intermediul valului de crime care a cuprins naţiunea, mass-media va reuşi să convingă poporul american că în oraşele mari există o stare de anarhie. Cazul este construit cărămidă cu cărămidă, zi şi noapte, de

televiziune şi presă. Când opinia publică va fi convinsă de această idee, media intenţionează să declare că în Statele Unite a intrat un grup de terorişti înarmaţi cu o armă nucleară, pe care intenţionează să o detoneze într-unul dintre oraşele noastre. (Planul începe cu declanşarea unei crize în Orientul Mijlociu). Guvernul va suspenda Constituţia şi va declara legea marţială. Va fi începutul sfârşitului. Vom pierde ceea ce avem mai de preţ – libertatea. Cei care vor încerca să reziste vor fi luaţi, sau împuşcaţi. GUVERNUL SECRET şi/sau EXTRATEREŞTRII vor prelua comanda lumii. Veţi fi sclavi până la sfârşitul vieţii. Ar fi bine să vă treziţi şi să priviţi cu atenţie în jurul vostru.

Trebuie să înţelegeţi că guvernul nu va permite nici unei persoane sau grup de persoane să descopere secretele lumii, întotdeauna vor exista agenţi care vor controla toate informaţiile care sunt făcute publice pe marginea subiectelor despre OZN-uri. Dacă extratereştrii nu există şi totul se dovedeşte a fi o farsă, atunci CARE CREDEŢI CĂ ESTE SCOPUL ACESTOR DEZINFORMĂRI?

Dacă este adevărat, extratereştrii au manipulat şi/sau au condus rasa umană prin intermediul a numeroase şi diferite societăţi secrete, religioase, magice, prin intermediul vrăjitoriei şi al ocultismului. Consiliul pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală controlează complet tehnologia extraterestră şi economia naţiunii. Eisenhower a fost ultimul preşedinte căruia i s-a prezentat situaţia reală. Preşedinţii care au urmat nu au ştiut decât ceea ce li s-a spus, ceea ce nu trebuia să fie neapărat adevărul.

Majesty Doisprezece a prezentat preşedinţilor imaginea unei culturi extraterestre care încearcă să se refacă, să trăiască pe această planetă şi să ne facă diferite cadouri tehnologice. În alte cazuri, preşedintelui nu i s-a spus nimic. Între timp, oameni nevinovaţi au continuat să sufere fiind la discreţia extratereştrilor şi a oamenilor de

ştiinţă. Nu am reuşit să descopăr tot ceea ce se întâmplă. Mulţi au fost răpiţi şi sunt condamnaţi să trăiască cu traume fizice şi psihice pentru restul vieţii. Oare toate acestea reprezintă doar un proiect C.I.A. în scopul controlului minţii umane?

În documentele pe care le-am citit am văzut că 1 din 40 de oameni au implantate dispozitive al căror scop nu l-am descoperit. Guvernul este de părere că extratereştrii construiesc o armată de umanoizi implantaţi, care pot fi activaţi şi care, în caz de forţă majoră, se pot întoarce împotriva noastră. Ar trebui să nu uitaţi că până la ora actuală nu am reuşit să ne apropiem nici măcar de o oarecare idee de paritate cu extratereştrii.

CONCLUZIILE SUNT CLARE:

(1) Puterea secretă este de părere că, ori datorită ignoranţei noastre, ori prin decret divin, în viitorul apropiat planeta Pământ va fi distrusă. Aceşti oameni cred sincer că fac ceea ce este bine, în încercarea lor de a salva rasa umană. Ironia este că au fost nevoiţi să-şi ia ca partener o rasă extraterestră care, la rândul ei, este angajată într-o luptă de supravieţuire. Pentru realizarea acestui efort comun s-au făcut multe compromisuri morale şi legale. Aceste compromisuri au fost eronate şi trebuie corectate. Cei responsabili ar trebui să răspundă pentru faptele lor.

De-a lungul istoriei lumii, întotdeauna au existat grupuri de persoane care au crezut că ei sunt singurii capabili să decidă soarta a milioane de oameni. Tot istoria a fost cea care le-a dovedit că s-au înşelat. Această naţiune măreaţă îşi datorează existenţa principiilor de Libertate şi Democraţie. Cred din toată inima că, dacă vor ignora aceste principii, Statele Unite ale Americii nu vor reuşi niciodată să realizeze ceva. Ar trebui să se facă dezvăluiri complete şi să se demareze eforturile de salvare a rasei umane.

(2) Suntem manipulaţi de o structură de putere umano-extraterestră ce va crea un guvern mondial, prin intermediul căruia va fi instaurat sistemul sclavagist. S-a ajuns la concluzia că omul nu este îndeajuns de matur şi nu se ştie cum ar putea reacţiona odată pus faţă în faţă cu o rasă extraterestră. Avem şi-aşa destule probleme cu diferitele rase umane – ce s-ar întâmpla dacă ar fi introdusă o rasă extraterestră, complet necunoscută până acum? Oare ar fi linşaţi, scuipaţi, împuşcaţi? Ce va face umanitatea în faţa superiorităţii tehnologice extraterestre? Oare liderii noştri s-au hotărât să ne închidă? Să ne extermine? Singurul mod de a preveni acest scenariu este un salt enorm în evoluţia conştiinţei umane, o schimbare completă a modului de gândire a rasei umane. Nu am idee cum s-ar putea face asta, dar ştiu că este o nevoie disperată de o asemenea schimbare, care trebuie să aibă loc foarte repede, în cea mai mare linişte.

(3) Guvernul a fost înşelat în totalitate, iar noi suntem manipulaţi de o putere extraterestră, ceea ce va avea ca rezultat sclavia totală şi/sau distrugerea rasei umane. Trebuie să ne folosim de toate mijloacele disponibile pentru a preveni ceea ce s-ar putea întâmpla.

(4) Dacă nimic din toate acestea nu este adevărat, s-ar putea să se întâmple altceva, ceva care întrece momentan puterea noastră de înţelegere. Trebuie să cercetăm amănunţit toate faptele, să descoperim adevărul şi să acţionăm. Situaţia în care ne găsim se datorează propriilor noastre acţiuni din ultimii 44 de ani. Pentru că este vina noastră, suntem singurii care putem schimba viitorul evenimentelor.

(5) întotdeauna a existat posibilitatea (pe care am subliniat-o în multiple rânduri) ca întregul scenariu extraterestru să fie cea mai mare păcăleală din istorie, desemnată să creeze un duşman extraterestru pentru a justifica necesitatea formării unui guvern mondial unic. Am

găsit dovezi care ar putea pleda în favoarea acestei idei. Una dintre ele este inclusă în Appendix. Vă sfătuiesc să luaţi în considerare acest scenariu.

Datorită ignoranţei şi încrederii, noi, ca popor, am abdicat de la rolul de supraveghetor al guvernului nostru. Guvernul nostru a luat fiinţă „din popor, pentru popor”. Structura guvernului nostru este alcătuită în aşa fel încât noi să nu putem niciodată să abdicăm de la locul nostru, sau să oferim încredere totală unor oameni care se întâlnesc în secret pentru a ne decide soarta.

Dacă ne-am fi făcut datoria de cetăţeni, nu s-ar fi ajuns aici. Majoritatea dintre noi suntem complet ignoranţi, nu cunoaştem nici măcar sistemul de bază conform căruia acţionează guvernul. Am devenit o naţiune care nu are altă comparaţie decât o turmă de vite – iar vitele ajung, în cele din urmă, la tăiere. Este timpul să procedăm ca strămunii noştri, să luăm atitudine, să ne implicăm. Vă amintesc că evreii din Europa au mers ascultători către camerele de gazare, deşi au fost avertizaţi că vor fi omorâţi – erau convinşi că nu poate fi adevărat. Când lumea a aflat pentru prima dată de holocaustul din Europa lui Hitler, nu a crezut.

Trebuie să înţelegeţi că, adevărat sau nu, prezenţa extratereştrilor ar putea fi o invenţie în scopul neutralizării diferitelor segmente ale populaţiei: „Nu vă fie teamă, fraţii din spaţiu vă vor salva”. De asemenea ar putea constitui o scuză pentru formarea unei Noi Ordini Mondiale: „Ne vor mânca extratereştrii”. Informaţia cea mai importantă după care trebuie să vă ghidaţi modul viitor de a acţiona este că Noua Ordine Mondială doreşte distrugerea suveranităţii naţiunilor, inclusiv a Statelor Unite. Noua Ordine Mondială nu poate permite continuarea existenţei Constituţiei noastre. Noua Ordine Mondială va fi un sistem socialist totalitarist. Vom fi sclavii unui sistem.

Dacă documentaţia pe care am văzut-o când eram în

Serviciul de Informaţii al Marinei este adevărată, atunci ceea ce aţi citit până acum este mai aproape de adevăr decât tot ce s-a scris. Dacă extratereştrii sunt o păcăleală, atunci ceea ce aţi citit este ceea ce doresc Illuminati să credeţi. Vă pot asigura, fără nicio umbră de îndoială că, chiar dacă extratereştrii nu sunt reali, tehnologia ESTE. Există nave anti-gravitaţionale, pilotate de piloţi umani. Atât eu, cât şi alte milioane de oameni, le-am văzut. Sunt de metal; sunt aparate de zbor; au forme şi mărimi diferite; sunt ghidate inteligent.

„Dacă vreodată această lume va fi ameninţată de alte specii, de pe alte planete, vom uita toate divergenţele ce există între ţările noastre şi, o dată pentru totdeauna, vom fi adevărate fiinţe ale acestui pământ”. – Ronald Reagan către Mihail Gorbaciov.

CAPITOLUL 12
TRĂDARE LA NIVEL ÎNALT

Tratatul Naţiunilor Unite şi
Actul de participare a Naţiunilor Unite împotriva
Suveranităţii Statelor Unite ale Americii

În încheierea Convenţiei Constituţionale, din septembrie 1787, Benjamin Franklin a fost întrebat: „Ce aţi realizat?” Acesta a răspuns:

„… o republică, pe care sper să o puteţi păstra”.

CONSTITUŢIA STATELOR UNITE
Articolul VI

Vor fi valide toate îndatoririle şi angajamentele contractate înainte de adoptarea acestei Constituţii.

Această Constituţie şi Legile Statelor Unite vor fi îndeplinite şi executate întocmai; şi toate Tratatele ce au fost făcute, sau vor fi făcute, sub Autoritatea Statelor Unite, vor constitui suprema Lege a Pământului; va fi literă de lege pentru Judecătorii din fiecare Stat, care vor acţiona în consecinţă, conform Constituţiei sau Legilor.

Senatorii şi Reprezentanţii menţionaţi mai sus, precum şi Membrii Legislaturilor Statului şi toţi executorii şi ofiţerii judiciari ai Statelor Unite se vor lega prin Jurământ pentru sprijinirea şi aplicarea acestei Constituţii; se interzice selecţionarea în baza vreunui Test religios în scopul Calificării în funcţie publică, indiferent dacă este de Birou, sau de Trust, cetăţenilor ce aparţin de Statele Unite.

NU CUMVA AM ADERAT DEJA LA UN GUVERN MONDIAL?

Suveranitatea Statelor Unite – Fapt sau Ficţiune?

Departamentele Executiv, Judiciar şi Legislativ ale Guvernului Statelor Unite au aplicat politica aprobată de Tratatul Naţiunilor Unite, prin Actul de Participare semnat în 1945 de Statele Unite ale Americii, respectiv Harry S. Truman şi Senatul Statelor Unite, care tratat înlocuieşte Constituţia Statelor Unite şi termenii Articolului VI al Constituţiei Statelor Unite.

Consiliul pentru Relaţii Externe a creat Naţinile Unite. Cei care s-au ocupat de actele legislative ale acestei organizaţii au fost membrii-agenţi Alger Hiss şi Leo Pasvolsky, dar onorurile au revenit unui comitet numit special de preşedintele Roosevelt, care a elaborat prima formă a Cartei.

Membrii Comitetului erau: Sumner Wells, Isaiah Bowman.

Hamilton Fish Armstrong, Benjamin Cohen şi Clark Eichelberger

— Cu toţii membri ai consiliului pentru Relaţii Externe şi membri ai organizaţiei secrete Ordinul Cuceritorilor, ramură a Societăţii JASON.

Carta a trecut prin Senatul Statelor Unite într-un singur exemplar, fără să existe copii care să poată fi studiate de fiecare senator în parte: conţinutul le-a fost EXPLICAT de revoluţionarul de origine rusă Leo Pasvolsky.

Carta nu conferea Adunării Generale nicio putere reală; toată puterea se afla în mâinile Consiliului de Securitate, care avea drept de VETO.

Inclus în această Cartă era Articolul 25: „Membrii naţiunilor au căzut de acord să ACCEPTE şi să ÎNDEPLINEASCĂ hotărârile Consiliului de Securitate, conform CARTEI PREZENTE.

Fără restricţii, fără rezerve. Acesta este Articolul 25. Observaţi cuvântul „prezente”, care indică faptul că ar putea fi şi ALTE carte. VETO reprezenta o piedică în calea instaurării Guvernului Mondial – trebuia dejucat cumva.

În 1950, Adunarea Generală, fără a fi autorizată legal, s-a întâlnit şi a adoptat ceea ce membrii au numit REZOLUŢIA „UNIRE ÎN SCOPUL PĂCII”. Prin intermediul acesteia, care de atunci a fost larg extinsă, ADUNAREA GENERALĂ avea permisiunea să-şi EXERCITE PUTEREA DE CONSILIU DE SECURITATE. Pariez că nu ştiaţi. Guvernul Statelor Unite recunoaşte Carta amendată ilegal ca fiind „legea lumii”, fără a ţine cont de Constituţie. Adunarea Generală a făcut legea în lume prin intermediul REZOLUŢIILOR RATIFICATE PRIN 2/3 VOT MAJORITAR. După ce o Rezoluţie este ratificată, este trimisă la ŞEFUL EXECUTIV AL STATULUI MEMBRU, iar EXECUTIVUL ESTE OBLIGAT SĂ ACCEPTE ŞI SĂ ÎNDEPLINEASCĂ PREVEDERILE rezoluţiei.

Guvernele implicate trebuie să iGNORE, SĂ DESFIINŢEZE, SĂ REVIZUIASCĂ ŞI SĂ ANULEZE LEGILE de pe teritoriile lor, care sunt în conflict cu rezoluţiile Adunării Generale şi să aDOPTE ALTE LEGI PRIN CARE REZOLUŢIILE SĂ FIE IMPUSE CU FORŢA. „Un om, un vot”.

este o lozincă ce aparţine Rezoluţiei nr. 1760.

Până acum s-au aplicat mai mult de 2000 de astfel de rezoluţii. ACESTEA SUNT ADEVĂRATELE LEGI ALE PĂMÂNTULUI. Legile noastre, din domeniul drepturilor

civile, al agriculturii, sănătăţii, muncii, al ajutorului străin – toate sunt de fapt rezoluţii elaborate de Adunarea Generală, sau tratate ale Naţiunilor Unite, ratificate de Senatul nostru.

Dacă sunt în conflict cu rezoluţiile Adunării Generale, toate legile statelor vor fi anulate.

Afirm, fără a avea cea mai mică umbră de îndoială, că toate organizaţiile de securitate şi informaţii din Statele Unite lucrează pentru Naţiunile Unite, împreună cu Guvernul Secret, în scopul distrugerii suveranităţii Statelor Unite ale Americii şi al instaurării guvernului mondial unic.

Toate acestea ar trebui să vă ajute să înţelegeţi cum sunt elaborate legile noastre şi cine le elaborează! ÎNTREBAŢI-I PE SENATORII VOTAŢI DE DUMNEAVOASTRĂ, PE CONGRESMANI ŞI PE LEGISLATORI DACĂ LI S-AU ADUS LA CUNOŞTINŢĂ ACESTE FAPTE.

Declaraţia următoare aparţine domnului Carl B. Rix din Milwaukee, ex-preşedinte al Asociaţiei Baroului American şi este adresată unui subcomitet al Senatului care audia declaraţii pe marginea Amendamentului Bricker propus. Declaraţia a fost înregistrată de Onorabilul Lawrence H. Smith, Wisconsin, pe data de 11 mai 1955.

Declaraţia lui Carl B. Rix, Milwaukee, Wisconsin (Registrul Congresului, pagina A3220):

De la început ţin să precizeze că sunt în favoarea amendamentelor.

Congresul nu mai este încătuşat de sistemul constituţional aplicat până în acest moment. Unica sa obligaţie este să promoveze drepturile omului, mai ales în domenii importante, cum ar fi: domeniul civil, politic, economic, social şi cultural. Acestea se regăsesc în Articolele 55 şi 56 ale Cartei Naţiunilor Unite, un tratat ratificat şi aprobat şi sunt promovate în întreaga lume de

Naţiunile Unite.

Acum Congresul poate elabora legi ca organ de sine-stătător, fără a fi încătuşat de puterile delegate de Constituţie. S-a schimbat întregul nostru sistem de guvernământ.

În volumul intitulat „Constituţia Statelor Unite ale Americii, Adnotări", apărut în 1953, elaborat sub îndrumarea directă a Comitetului Juridic al Senatului Statelor Unite, prezidat de prof. Edward S. Corwin, de la Universitatea Princeton, în colaborare cu staff-ul director al Bibliotecii Congresului, la pagina 427 din „Adnotări", se găseşte următoarea concluzie: „Într-un cuvânt, convenţia puterii nu poate propune o schimbare a Constituţiei prin simpla adăugare a unor anumite împuterniciri la lista de atribuţii a Congresului, însă, în cazul în care se procedează astfel, consecinţa va fi faptul că Congresul va putea legifera măsuri pe care, fiind independente de convenţie, nu le va putea aplica; în acel moment, se va pune problema „necesităţii" măsurilor respective şi se va analiza modalitatea legală de aplicarea lor".

De notat – unul dintre cazurile principale citate este cel al Păsării Migratoare.

Iată o dovadă a jongleriilor care se pot face printre legile statului şi, de asemenea, ar trebui să vă explic şi ce ar putea face Congresul, conform împuternicirilor primite:

1. Ar putea legifera un proiect de lege a educaţiei, de fapt ar putea prelua şi schimba sistemul educaţional prezent, oferit de State şi de municipalităţi.

2. Ar putea legifera un act de interzicere şi anulare a unui amendament din Constituţie.

3. Ar putea legifera un act uniform de divorţ, fără să se ţină seama de condiţii şi situaţii.

4. Ar putea prelua toate serviciile sociale şi de asigurări care până acum au ţinut de Stat, sau de agenţiile acestuia.

5. Ar putea prelua întreg comerţul, toate utilităţile, serviciile şi forţa de muncă. Lista ar putea fi extinsă cum nici nu vă imaginaţi.

Noul test al constituţionalităţii se va aplica întregii legislaţii, începând cu cea din 1945, care are legătură cu cele cinci domenii principale. Orice judecător careva trebui să decidă asupra validităţii unei legislaţii, va trebui să aibă în faţă două cărţi – una, Constituţia Statelor Unite şi cea de a doua, Carta Naţiunilor Unite. Dacă nu va găsi în Constituţie un act prin care să se autorizeze o hotărâre, îl va găsi în Cartă. Aceasta este exact situaţia în care s-au aflat Justice Holmes şi ceilalţi membri ai Curţii Supreme, când au luat hotărârea în cazul Păsării Migratoare. Autoritatea necesară luării unei decizii a fost găsită în tratatul cu Marea Britanie, nu în Constituţie.

Întrebarea la care trebuie să se răspundă este următoarea: Sub ce formă de guvernământ preferă să trăiască cetăţenii Statelor Unite? Din punct de vedere legal nu se poate opera conform ambelor.

AMENDAMENTUL BRICKER, PRIN INTERMEDIUL CĂRUIA ACEASTĂ SITUAŢIE S-AR FI SCHIMBAT, NU A FOST VOTAT.

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ EDITORULUI
Borger, Texas New Herald duminică, 11 noiembrie 1962

Domnule Newby.

Iată răspunsul meu la scrisoarea dumneavoastră din data de 12 octombrie, unde comentaţi afirmaţiile lui Patrick Henry. În primul rând, din păcate Patrick Henry nu este şi nici nu reprezintă o autoritate care să poată să ia măsuri privitoare la aplicarea corectă a Constituţiei. Cert este că cetăţenilor americani ar trebui să li se atragă atenţia asupra actului de trădare naţională reprezentat de Carta Naţiunilor Unite! De ce revoluţionarii americani cred că este prea târziu şi prea greu să-şi apere dreptul la Libertate? ŞI DACĂ oamenii care au elaborat Constituţia

erau perfect conştienţi de „capcana reprezentată de ARTICOLUL VI”, atunci de ce nu i-au dat o altă formă? Oare nu şi-au dat seama că oficialităţile nu vor fi alcătuite întotdeauna din PATRIOŢI, că vor exista şi TRĂDĂTORI PRINTRE ACEŞTIA, ale căror ţeluri sunt departe de a ONORA ŞI APLICA spiritul, litera şi scopul Constituţiei?

Am reţinut afirmaţia dumneavoastră cum că, într-un dicţionar legislativ, termenii „legal” şi „legiferat” reprezintă aproape unul şi-acelaşi lucru. De acord! Dar „aproape” nu înseamnă „în totalitate”. Cred că există o diferenţă. Aderarea noastră la Naţiunile Unite PARE A FI făcută pe cale legală (cu accepţia preşedintelui şi a Senatului), dar actul nu poate fi legiferat, deoarece nu este constituţional, iar CONSTITUŢIA REPREZINTĂ SUPREMA LEGE A PĂMÂNTULUI. Toţi experţii care au studiat Constituţia (cum ar fi Thomas M. Cooley, Thomas Jas. Norton şi Harry Atwood, pentru a numi numai câteva dintre numeroasele personalităţi) au susţinut că orice act care contravine Constituţiei este nul şi nu poate avea niciun efect.

Nici preşedintele, nici Senatul nu au autoritatea sau puterea de a schimba sau distruge Constituţia „prin uzurpare”. Constituţia poate fi schimbată, pe cale legală, numai prin intermediul unui Amendament Constituţional.

Constituţia este un contract pe care NOI, CETĂŢENII STATELOR UNITE, l-am făcut unii cu ceilalţi pentru a porni maşinăria guvernului, prin intermediul căruia să se aplice acest contract – scopul principal este asigurarea PROTECŢIEI DREPTURILOR INDIVIDULUI, precum şi PROTECŢIA INDIVIDULUI faţă de PUTEREA GUVERNULUI: nicio oficialitate publică nu are dreptul să încalce prevederile contractului.

Orice persoană despre care se spune că ar fi inteligentă odată ce a fost aleasă în funcţia de preşedinte al SUA, trebuie să ştie că nu poate legaliza niciun tratat

avansat cu Naţiunile Unite, sau cu oricare altă putere străină, fără să se expună acuzaţiei de TRĂDARE, conform Articolului III, Paragraful 3 al Constituţiei. Ajunge să se facă apel la bunul simţ pentru a şti că Tratatul nostru cu Naţiunile Unite şi faptul că preşedinţii noştri au acceptat în întregime termenii Cartei, constituie adevărate acte de violare a jurământului sacru pe care l-au depus şi se află într-o poziţie de discordanţă totală cu ARTICOLUL III, Paragraful 2, din Constituţie.

Un asemenea tratat ridiculizează jurămintele de respectare a Constituţiei şi semnificaţia supremă a drapelului Statelor Unite. Abraham Lincoln ne avertiza că: „Cei mai periculoşi trădători sunt cei care, deşi se pretind a fi loiali Drapelului, se îmbogăţesc pe seama nenorocirilor care se abat asupra naţiunii”. Gândiţi-vă, ce poate fi mai adevărat în ziua de astăzi?

Un număr de persoane oficiale, inclusiv fostul Secretar de stat Dean Acheson şi actualul secretar de stat John Foster Dulles şi membrii anturajului lui Kennedy afirmă că acum Statele Unite NU derulează afaceri „cu caracter intern”. E posibil? Da, deoarece afacerile cu caracter intern şi extern constituie acum un conglomerat amestecat, ce are ca scop expunerea naţiunii noastre!

Provincia Katanga, din Congo, credea că are drepturi şi că face afaceri cu caracter intern, până în momentul în care au intervenit Naţiunile Unite. Citez din „S.L. Tribune”, apărut pe 14 septembrie 1961: „Soldaţii trupelor Naţiunilor Unite au preluat Katanga. Miercuri, după ce a avut loc o luptă dură în capitala provinciei, Elizabethville, guvernul central al statului Congo a retrocedat provincia secesionistă”. Fără îndoială că preşedintele Statelor Unite şi Senatul au renunţat la anumite drepturi şi la suveranitate în faţa Naţiunilor Unite şi acesta este numai începutul.

Orice american informat ştie că ARTICOLUL IV,

Paragraful 4, al Constituţiei anulează automat orice „jurământ” de loialitate faţă de Naţiunile Unite şi faţă de internaţionalismul proclamat de aceasta sub lozinca „o lume unică”, deoarece reprezintă antiteza americanismului constituţional fondat pe baza principiului lui Washington „SE INTERZICE amestecul dinafară”. Această formă republicană de guvernământ se află la polul opus Cartei Naţiunilor Unite şi modificărilor, restricţiilor şi rezervelor impuse de aceasta prin numeroase şi variate „Convenţii” care, dacă ar fi valide, ar anula Carta Drepturilor Omului. Stalin, protejatul lui Alger Hiss şi comunistul rus Pasvolsky au fost cei care au contribuit în cea mai mare măsură la elaborarea Cartei Naţiunilor Unite.

Ar fi monstruos să presupunem că un asemenea organ eterogen, compus din reprezentanţi ai guvernelor străine, şi-ar putea exercita vreodată puterea asupra Statelor Unite – un punct de vedere deja extremist. Şi-apoi Naţiunile Unite nu reprezintă un guvern legiferat în adevăratul sens al cuvântului şi niciun organ complet cu care să se poată elabora o convenţie. Citez din „Constituţia Statelor Unite”, a lui Norton, pagina 14: „Convenţia reprezintă un contract scris între două guverne, prin care cele două se asigură reciproc de respectarea anumitor clauze ce ţin de chestiunile interne, cum ar fi achiziţionarea de teritorii, definirea graniţelor, comerţul, drepturile cetăţenilor…” etc.

Iar aceste convenţii, deşi „constituite legal”, AR PUTEA FI abrogate oricând. O convenţie elaborată „în acord cu Constituţia” devine O PARTE A LEGII PĂMÂNTULUI şi ar trebui onorată, însă în niciun caz NU devine „Supremă”, nu precede şi nici nu suspendă Constituţia. Singură, NU reprezintă „Legea pământului”. Şi nicio convenţie, niciun acord executiv nu obligă Statele Unite să acţioneze într-un anumit mod, în cazul în care a fost semnat de preşedinte (cu avizul Senatului) şi nu se

află în concordanţă cu Constituţia.

De fapt, ARTICOLUL VI, interpretat de mulţi ca fiind o „capcană mortală”, constituie în sine o declaraţie de SUPREMAŢIE A CONSTITUŢIEI şi a GUVERNULUI NAŢIONAL. Tot ceea ce reprezintă acorduri, tratate şi convenţii trebuie elaborate „ca urmare a acesteia”.

E posibil ca „creatura” să devină mai mare decât *creatorul*? Nu trebuie decât să analizăm cu bunul-simţ specific american toate aceste vorbării pe tema supremaţiei convenţiilor, atât de trâmbiţate de cei care visează la o lume unică şi care nu vor decât să discrediteze şi să diminueze însemnătatea Constituţiei, urmărind interese meschine.

Limbajul şi intenţia Constituţiei şi a ARTICOLULUI VI sunt clare şi limpezi şi nu admit nicio interpretare. În momentul în care preşedintele sau Senatul semnează cu o putere străină (cum ar fi Naţiunile Unite) o convenţie care încalcă sau abrogă drepturile cetăţenilor SUA, garantate de constituţie, Curtea Supremă poate declara acea convenţie ca fiind neconstituţională, prin urmare, fără efect. Bineînţeles, este puţin probabil ca Curtea Supremă, alcătuită mai degrabă din oameni politici radicali decât din experţi constituţionali, să acţioneze în acest mod – dar o poate face, dacă este forţată de opinia publică.

Într-adevăr, AR TREBUI SĂ CEREM anularea acţiunii Senatului şi a preşedintelui Truman, care au semnat în numele SUA Actul de Participare la Naţiunile Unite din 1945. Astfel, am atrage atenţia lumii că NOI NE ONORĂM CONSTITUŢIA (CARTA LIBERTĂŢII), PE CARE O CONSIDERĂM CA FIIND LEGE SUPREMĂ A PĂMÂNTULUI ŞI PE CARE O REINSTAURĂM ÎN POZIŢIA SUPREMĂ ÎN CARE S-A AFLAT DINTOTDEAUNA: de asemenea, ne proclamăm Suveranitatea ca Republică Independentă, conform Declaraţiei de Independenţă.

Poporul american nu va avea niciodată „Pace,

Libertate şi Siguranţă” dacă va acţiona conform Cartei Naţiunilor Unite.

Nu există SUROGAT pentru Independenţa americană. Mulţi oameni au murit pentru această cauză.

Astfel, domnule Newby, dumneavoastră şi cu mine avem un obiectiv primordial: SĂ SCOATEM STATELE UNITE DIN ORGANIZAŢIA NAŢIUNILOR UNITE ŞI NAŢIUNILE UNITE DISTRUCTIVE AFARĂ DIN STATELE UNITE!

A dumneavoastră.

Marilyn R. Allen

N. aut.: Sper că publicând această scrisoare aţi înţeles care este însemnătatea Cartei Naţiunilor Unite şi ce se urmăreşte prin aplicarea acesteia, faţă de suveranitatea Statelor Unite. Acesta este adevărul pe care trebuie să-l cunoaşteţi, indiferent ce v-ar spune alţii. De acum înainte trebuie să vă asiguraţi că aleşii dumneavoastră cunosc această problemă.

LUAŢI ATITUDINE – ACUM!

CAPITOLUL 13
PROTOCOLUL ÎNŢELEPŢILOR DIN ZION

Perioada în care a fost elaborat Protocolul din Zion este sfârşitul anilor 1700. Prima copie a fost scoasă la iveală la începutul anilor 1800. Din acel moment, fiecare aspect al acestui plan de subjugare a lumii a fost pus în aplicare, ceea ce validează autenticitatea conspiraţiei.

N. aut.: Ceea ce urmează este o copie exactă a textului original, care a fost scris cu intenţia de a-i înşela intenţionat pe oameni. Pentru o înţelegere mai clară a textului, precizez că cuvântul „Zion” ar trebui înlocuit cu „Sion”, „evrei” cu „Illuminati” şi „goy”, cu „vite”.

Documentul este elaborat în limba engleză veche, în

„britonă”.

PROTOCOLUL ÎNTÂLNIRILOR BĂTRÂNILOR ÎNŢELEPŢI DIN ZION

PROTOCOLUL NR. 1

…Lăsând la o parte frazele frumoase, vom vorbi despre semnificaţia fiecărui gând în parte: prin comparaţie şi deducţie, vom încerca să luminăm faptele ce s-au petrecut şi se vor petrece.

Deci, mai departe, vom discuta despre sistemul nostru, privit din două puncte de vedere: al nostru şi al *Goy*-ilor (non-evrei).

În primul rând, trebuie lămurit şi evidenţiat faptul că oamenii răi sunt mult mai numeroşi decât cei buni, deci cele mai bune rezultate în a-i guverna sunt obţinute prin violenţă şi teroare şi nu prin discuţii academice. Fiecare om are ca scop puterea, oricui i-ar face plăcere să devină dictator, dacă ar avea posibilitatea şi puţini sunt cei care ar fi dispuşi să se sacrifice pentru binele comunităţii „uitând complet de sine.

Oare ce este ceea ce stăpâneşte fiara din om? Care este secretul modului cel mai sigur prin care să fie stăpâniţi şi conduşi?

La începuturile structurării societăţii au fost supuşi cu ajutorul forţei şi brutalităţii; apoi – Legea, care este de fapt tot forţă, dar deghizată. Am tras concluzia că legea naturii este de fapt forţă.

Libertatea politică este o idee, nu un fapt. Această idee trebuie aplicată atunci când este necesar, fiind cea mai bună momeală pentru a atrage poporul de partea unei anumite grupări, care urmăreşte să-i strivească pe cei care sunt la putere. Sarcina se poate îndeplini cu uşurinţă, mai ales dacă cel care se află în opoziţie chiar crede în ideea de libertate, *aşa-zisul liberalism* şi, de dragul unei idei, este dispus să cedeze şi altora o parte din puterea sa. Acesta este momentul în care teoria noastră triumfă:

frâiele slăbite ale guvernului de la conducere sunt preluate imediat, prin legea naturii, de o mână odihnită, puternică, deoarece naţiunea nu poate exista nici măcar o zi fără a fi ghidată – aceasta este clipa în care noua putere ia locul celei vechi, fără a întâmpina niciun fel de opoziţie demnă de luat în seamă, sau de netrecut.

În zilele noastre, puterea care a înlocuit-o pe cea a conducătorilor care proclamau liberalismul este puterea Aurului. Depăşite sunt timpurile în care domnea încrederea. Ideea de libertate este imposibil de aplicat, deoarece nimeni nu ştie cum să o folosească cu moderaţie. Ajunge ca o mână de oameni din popor să se auto-guverneze pentru a se transforma într-o turmă dezorganizată. Din clipa aceea nu mai este mult până la lupta între clase, moment în care ideea de Stat nu mai are nicio importanţă.

În momentul în care puterile Statului sunt slăbite din cauza convulsiilor interne, *intervenim noi*. Se află la dispoziţia noastră. Este complet expus în faţa duşmanilor externi. Este iremediabil pierdut. Tirania, modalitatea noastră de lucru, trebuie aplicată, vrând-nevrând – altfel, statul este pierdut.

Celor care gândesc liberal şi afirmă că asemenea reflecţii reprezintă o culme a imoralităţii, le pun următoarea întrebare: Dacă un Stat are un duşman extern, faptul că se foloseşte de toate tertipurile posibile pentru a-l înşela, pentru a nu lăsa inamicul să afle care-i sunt planurile de atac şi apărare, faptul că îl atacă noaptea, sau că foloseşte un număr superior de oameni… cine este duşmanul cel mai periculos? Cel care distruge structura linei societăţi? Cel care intenţionează să o facă, dar nu reuşeşte deoarece este doborât prin vicleşug? Cine este imoral?

Fiecare minte care gândeşte logic speră să ghideze mulţimile cu ajutorul sfaturilor şi argumentelor rezonabile.

Dar asta reprezintă o contradicţie, speranţei i se opun faptele şi chiar natura umană. Nu te poţi baza pe modul de a gândi al gloatei! Nu toţi oamenii sunt profunzi – ba dimpotrivă, majoritatea sunt superficiali! Turma este alcătuită din oameni, oamenii sunt conduşi de pasiuni, de crezuri mărunte, de obiceiuri, tradiţii, sentimentalisme… este imposibil ca într-un grup de minim trei oameni să nu existe în cele din urmă disensiuni care, în cele mai multe cazuri, nu pot fi rezolvate nici cu ajutorul celor mai înţelepte argumente. Fiecare decizie luată de mulţime depinde de şansă, sau de o majoritate compactă care, ignorând secretele politice, impune luarea unor hotărâri ridicole care nu duc decât într-o unică direcţie – anarhie.

Politica nu are nimic în comun cu morala. Conducătorul care guvernează conform moralei nu este un politician abil, deci poziţia sa pe tron este instabilă. Cel care doreşte să conducă cu adevărat trebuie să facă uz de viclenie şi să aibă o mare capacitate de convingere. Marile calităţi naţionale, cum ar fi francheţea şi sinceritatea în politică sunt vicii deoarece, odată aplicate, sunt mai periculoase decât cel mai puternic duşman. Aceste calităţi trebuie să constituie atributele regatelor *Goy*-ilor şi acesta este motivul pentru care nu trebuie să ne lăsăm ghidaţi de ei.

Binele înseamnă pentru noi forţă. Cuvântul „bine” este abstract şi, de fapt, nu înseamnă nimic. Ar putea fi interpretat ca: Dă-mi ceea ce vreau, pentru că altfel s-ar putea să-ţi arăt că sunt mai puternic decât tine.

Unde începe binele? Unde se sfârşeşte?

Orice Stat unde sistemul aplicării autorităţii este prost organizat, unde legile sunt lipsite de conţinut şi unde conducătorii şi-au pierdut personalitatea printre cuvinte cum ar fi „drepturi” şi „libertate”, se expune benevol celor puternici şi uniţi precum o masă compactă.

Puterea noastră va fi invincibilă, deoarece va rămâne

invizibilă până în momentul în care va căpăta o asemenea forţă încât nu va mai putea fi doborâtă de niciun vicleşug.

După răul temporar pe care acum suntem constrânşi să-l aplicăm, va urma o stare de bine, care va regla din nou cursul vieţii naţionale, dezbinată de liberalism. Scopul scuză mijloacele. Atenţia noastră a fost întotdeauna îndreptată către necesar şi folositor, ignorând binele şi morala.

În faţa noastră se află un plan care conţine linii strategice care nu pot fi schimbate, deoarece altfel ne expunem riscului de a vedea distrusă o muncă de secole.

Pentru a elabora moduri satisfăcătoare prin care să acţionăm, este necesar să luăm în considerare instabilitatea turmei, ticăloşiile, trândăveala, lipsa de capacitate de a înţelege şi respecta condiţiile conform cărora se desfăşoară viaţa. Trebuie înţeles că raţiunea turmei este oarbă, este expusă la cheremul celui care sesizează această slăbiciune şi acţionează primul, făcând sugestii care vor fi imediat aplicate. Urmează-l pe orb şi vei cădea în abis. În mod constant, din rândurile turmei se evidenţiază personalităţi înţelepte, chiar genii, dar atâta timp cât nu înţeleg ce este politica şi, totuşi, ajung lideri, nu pot conduce naţia decât către ruină.

Numai cineva care este educat începând din copilărie, care învaţă de mic alfabetul politicii poate, mai târziu, să se exprime ca un adevărat lider.

Un popor lăsat în voia lui se va ruina singur prin disensiuni – cine va prelua puterea? Cui i se vor aduce onorurile? Este posibil ca masele de oameni să formuleze judecăţi cu calm, fără invidii şi gelozii mărunte, să mânuiască afacerile ţării fără să le amestece cu interesele personale? Se pot apăra ele, singure, de un inamic extern? Să luăm de exemplu un plan – este logic că acest plan, indiferent cât ar fi de bun, va fi dispersat în funcţie de numărul de capete luminate care se evidenţiază din turmă,

îşi va pierde omogenitatea şi deci va deveni neinteligibil şi imposibil de executat.

Condiţia ca un plan să fie aplicat conform principiului în baza căruia a fost elaborat, este limpede: un conducător tiranic. Concluzia este inevitabilă: o formă acceptabilă de guvernământ nu poate fi decât puterea concentrată în mâinile unei unice persoane responsabile. Fără un despotism absolut, civilizaţia nu poate evolua. Turma este superficială şi-şi demonstrează superficialitatea cu fiecare ocazie. Momentul în care turma capătă o anumită libertate, va fi urmat, imediat, de anarhie.

Feriţi-vă de animalele ameţite de băutură, care au fost crescute sub imperiul clasicismului şi al desfrânării. De ce vă spun? Deoarece aceste obiceiuri au fost adânc înrădăcinate de agenţii noştri speciali – tutori, lachei, guvernante în casele celor bogaţi, funcţionari şi femei cu care am umplut locurile de pierzanie frecventate de *Goy*. Printre acestea se află şi aşa-zisele „doamne de societate”, care au armele lor: risipa, luxul exacerbat şi corupţia.

Contrasemnul nostru este – Forţa şi Influenţa. Violenţa trebuie să fie principiul, iar viclenia şi manipularea regula de guvernare a celor care nu vor să-şi depună coroanele la picioarele agenţilor unei noi puteri. Iată ce înseamnă răul, care constituie unicul mijloc de a atinge scopul final, binele. Deci trebuie să mituim, să înşelăm şi să trădăm, deoarece acestea sunt unicele modalităţi prin care ne putem atinge ţelul.

Statul nostru, adept al păcii, se va feri de război, dar va înlocui ororile războiului cu condamnări la moarte, la fel de satisfăcătoare, mai puţin observabile şi care sunt necesare menţinerii stării de teroare ce cu siguranţă va produce supunerea oarbă. Factorul cel mai puternic din Stat este severitatea nemiloasă; trebuie să acţionăm conform programului de violenţă şi manipulare, nu numai de dragul de a câştiga, dar şi în numele datoriei şi de

dragul victoriei. Doctrina reglării conturilor este la fel de puternică precum mijloacele pe care le întrebuinţează. Prin urmare, triumful nostru nu depinde atât de mult de mijloace, cât de doctrina severă, cu ajutorul căreia vom subjuga toate guvernele lumii sub unul singur – super-guvernul mondial condus de noi. Nu trebuie decât ca toată lumea să ştie că nesupunerea va fi pedepsită şi că nu avem milă.

În vremuri trecute, am fost primii care am strigat, laolaltă cu ceilalţi, cuvintele „Libertate, Egalitate, Fraternitate", cuvinte care au fost preluate imediat de papagalii din jurul nostru, care au fost transmise în lumea întreagă, care au reprezentat o momeală sigură, căreia niciun om nu-i poate întoarce spatele. Aşa-zişii înţelepţi *Goy*, intelectualii, nu s-au gândit nicio clipă la faptul că aceste cuvinte sunt abstracte, nu au observat contradicţia – în natură nu există egalitate, nu poate exista libertate! însăşi Natura a stabilit inegalitatea între minţi, caractere şi capacităţi! Nu există doi oameni egali, doi oameni dintre care unul să nu fie măcar cu puţin superior celuilalt!

În toate colţurile lumii, cuvintele „Libertate, Egalitate, Fraternitate" ne-au ajutat să întărim rândurile adepţilor noştri, să terminăm o dată pentru totdeauna cu starea de pace, de linişte, de solidaritate, să distrugem fundamentele Statelor *Goy*. După cum veţi vedea mai târziu, aceste cuvinte au reprezentat esenţa triumfului nostru; printre altele, ni s-a dat posibilitatea, de a trage cartea cea mare – distrugerea claselor privilegiate, a aristocraţiei *Goy*-ilor, clasa care constituia singura apărare pe care o aveau oamenii şi ţările în faţa noastră. Odată cu ruinarea aristocraţiei naturale şi genealogice a *Goy-ilor*, am instaurat aristocraţia alcătuită din clasa noastră educată – aristocraţia banilor, a oamenilor bogaţi, dependenţi de noi.

Triumful l-am obţinut lesne, deoarece relaţiile

noastre cu oamenii pe care i-am ales s-au bazat întotdeauna pe specularea celor mai sensibile corzi ale minţii umane, pe instabilitatea nevoilor materiale ale omului; fiecare dintre aceste slăbiciuni umane, luate în parte, sunt suficiente pentru a paraliza orice iniţiativă, pentru a pune voinţa oamenilor la dispoziţia celui care le-a cumpărat activităţile.

Abstracţia ideii de libertate ne-a ajutat să convingem turmele din toate ţările că guvernul lor nu este decât un administrator al oamenilor, care sunt proprietarii ţării respective şi că acel administrator poate fi înlocuit precum o mănuşă uzată.

Această posibilitate de a înlocui reprezentanţii unui popor ne-a pus oamenii la dispoziţie şi ne-a conferit puterea de a-i numi în funcţie pe cei aleşi de noi.

PROTOCOLUL NR. 2

Pentru a ne atinge scopul este indispensabil ca, atât cât se poate, să fie schimbate scopurile războaielor: din războaie teritoriale, în războaie economice.

Administratorii, pe care-i vom alege din public, în funcţie de capacitatea lor de a fi servili şi ascultători, nu vor fi persoane antrenate în arta guvernării, pentru a deveni pioni uşor de manevrat de învăţaţii sau geniile ce le vor fi sfetnici, specialişti cărora li s-a înrădăcinat încă din copilărie ştiinţa de a conduce afacerile întregii lumi. *Goy*-ii nu se ghidează după concluziile practice rezultate în urma observaţiilor istorice, ci după rutina teoretică, fără să analizeze rezultatele din punct de vedere critic. Deci, nici măcar nu trebuie să-i luăm în seamă – să-i lăsăm să se amuze până în clipa când le va suna ceasul, sau să trăiască cu speranţe şi amintiri frumoase. Intelectualii *Goy* se vor bate cu pumnii în piept, trâmbiţându-şi cuceririle ştiinţifice pe care le vor pune în aplicare fără să le verifice logic – nu vă speriaţi, nu o vor face de capul lor, ci conform unui plan bine gândit, aplicat de specialiştii noştri al căror unic scop

este să le educe modul de a gândi, îndreptându-l în direcţia pe care o vrem noi.

Nicio clipă să nu vă gândiţi că acestea sunt doar vorbe goale: nu uitaţi ce succes am avut cu Darwinismul, Marxismul şi Nietzscheismul. Pentru noi, evreii, este foarte clară importanţa reprezentată de aceste minţi ale *Goy*-ilor.

Pentru noi este indispensabil să luăm în considerare gândurile, caracteristicile şi tendinţele unei naţiuni pentru a evita erorile politice şi pentru a putea direcţiona fără greşeală afacerile administrative. Sistemul nostru, o maşinărie ale cărui componente pot varia în funcţie de temperamentul oamenilor, nu va triumfa dacă aplicaţiile practice ale acestuia nu-şi vor afla baza în lecţiile trecutului, analizate în lumina prezentului.

Statele de azi posedă o forţă enormă care creează modul de gândi al poporului, reprezentat de Presă. Rolul jucat de Presă este indispensabil, deoarece prin intermediul acesteia se pot cunoaşte doleanţele oamenilor, se pot exprima şi crea nemulţumirile. Triumful libertăţii cuvântului este încarnat în Presă. Dar Statele *Goy nu* au ştiut cum să folosească această forţă, deci a căzut în mâinile noastre. Nici dacă avem AUR nu suntem atât de bogaţi cum suntem dacă stăpânim Presa.

PROTOCOLUL NR. 3

Astăzi pot să afirm că mai avem puţin până când ne vom atinge scopul. Ne mai rămâne o porţiune mică de străbătut pentru a încheia ciclul Simbolului Şarpelui, care simbolizează înţelepciunea oamenilor noştri. Odată ce acest cerc se va închide, Statele Europei vor fi încătuşate de lanţurile care reprezintă propriile lor vicii.

Pivoţii – regii care stau liniştiţi pe tronurile lor – sunt încătuşaţi de reprezentanţii lor, care fac pe proştii şi îi distrag de la ceea ce reprezintă puterea iresponsabilă, de necontrolat. Această putere o datorează stării de teroare care domneşte în palatele lor. Deoarece nu mai au nicio

posibilitate de a se adresa popoarelor din proprie iniţiativă, regii nu se mai pot apăra de cei care râvnesc la puterea lor. Am săpat o groapă adâncă între Puterea Suverană şi forţa oarbă a poporului. împreună, însemnau ceva; separate, sunt inutile.

I-am descoperit pe cei care aspiră la putere şi, imediat după ce i-am identificat, am incitat forţele de opoziţie una împotriva celeilalte, anihilându-le tendinţele liberale şi aspiraţiile către independenţă. Statele au devenit arene unde se desfăşoară adevărate lupte… încă puţin şi dezordinea şi corupţia vor deveni universale…

Vorbitorii neobosiţi au transformat şedinţele de la Parlamente şi din Consiliile Administrative în demonstraţii oratorice fără sfârşit. Jurnaliştii şi pamfletarii fără scrupule au atacat oficialităţile zilnic. Abuzurile de putere vor constitui ultima picătură, care va arunca în aer toate instituţiile ce vor fi lăsate la însemâna turmei înnebunite.

Toţi oamenii sunt înlănţuiţi prin intermediul sărăciei, care are efect mai puternic chiar decât sclavia şi iobăgia; din acestea, într-un fel sau altul, omul se mai poate elibera, sau se poate adapta, dar de dorinţa de a avea nu vor scăpa niciodată. Am inclus în constituţii aşa-numitele „Drepturile Omului”, care nu pot exista decât ca idee, o idee ce nu poate fi realizată în viaţa de zi cu zi. Ce înseamnă pentru muncitorul îndoit de cele douăsprezece ore de muncă grea să aibă dreptul la cuvânt? La vot? Dacă îi pui ceva mai multă mâncare pe masă, gata, cel care l-a hrănit este cel pe care-l va vota. Ce va fi după aceea… Drepturi republicane pentru cel sărac… ce ironie!

Oamenii noştri au anihilat aristocraţia, singura apărare a omului sărac, singurul lui scut. Astăzi, odată cu moartea aristocraţiei, a luat naştere o altă clasă, care este mult mai dură cu muncitorimea.

Apărem pe scenă ca salvatori ai muncitorului de rând, ca luptători – chiar dacă ne numim socialişti,

anarhişti sau comunişti – şi avem ca scop instaurarea ideii de fraternitate, de solidaritate umană. Aristocraţia, care beneficia prin intermediul legii de muncitori, avea grijă ca aceştia să fie bine hrăniţi, sănătoşi şi puternici. Pe noi ne interesează exact opusul. Puterea noastră constă în scăderea cronică a porţiei de mâncare, a calităţii acesteia şi în slăbiciunea psihică a muncitorului, deoarece toate acestea îl vor face să devină sclavul voinţei noastre şi nu va mai avea puterea şi voinţa de a ne înfrunta. Foamea netezeşte, în modul cel mai sigur, calea conducătorului

Prin intermediul dorinţei de a avea, al urii şi al invidiei, vom mişca turma care, cu propriile mâini, îi va anihila pe cei care stau în calea noastră.

Când va sosi vremea să-l urcăm pe tron pe lordul suveran al întregii lumi, pe aceste mâini ne vom sprijini.

Goy-ii nu mai au obiceiul să gândească decât la sugestia specialiştilor noştri. Prin urmare, ei nu întrevăd soluţia urgentă pe care noi, când vom deveni stăpânii regatului mondial, o vom adopta ca primă măsură de urgenţă: *este obligatoriu ca în şcoli să se introducă un obiect de studiu – cunoaşterea structurii vieţii umane, ceea ce necesită divizarea oamenilor pe clase şi condiţii*. Este esenţial ca toată lumea să ştie că *între oameni nu poate exista egalitate*. Adevărata cunoaştere a structurii societăţii va demonstra tuturor că fiecare are locul lui, poziţia lui, că oamenii trebuie să muncească într-un ritm ciclic, că fiecare trebuie să-şi dea seama ce capacităţi are şi unde anume trebuie să insiste, pentru a evolua în domeniul pentru care este făcut. După ce oamenii se vor împărţi pe categorii bine-definite, îşi vor accepta, fără să crâcnească, poziţia în Stat.

Ura – sentimentul ce predomină acum – va căpăta dimensiuni macro-cosmice, odată cu instaurarea a ceea ce se cheamă *criză economică*. Prin intermediul metodelor subterane, cunoscute numai de noi şi cu ajutorul aurului,

care se află în totalitate în mâinile noastre, vom *crea o criză economică universală care, imediat şi simultan, va scoate în stradă turmele de muncitori din toate ţările europene*. Aceste turme vor avea marea plăcere de a vărsa sângele celor cărora, în ignoranţa lor, le-au invidiat nivelul de viaţă.

De oamenii noştri nu se vor atinge, deoarece momentul atacului va fi stabilit de noi, deci vom avea timp să ne luăm măsuri de protecţie. Amintiţi-vă de Revoluţia Franceză, pe care tot noi am botezat-o „Marea": secretele pregătirii acesteia ne sunt bine-cunoscute, deoarece a fost în întregime opera noastră.

Încă de atunci am făcut tot posibilul ca oamenii să devină din ce în ce mai nefericiţi şi mai scârbiţi, pentru a-l întâmpina cum se cuvine pe *regele-despot din Zion, pe care îl vom anunţa la momentul potrivit*.

În prezent suntem, ca forţă internaţională, invincibili, deoarece dacă cineva ne-ar ataca, am fi sprijiniţi de majoritatea celorlalte State.

Este uimitor cum cuvântul „libertate" adună la un loc mase de oameni care luptă împotriva oricărei forţe, oricărei autorităţi, chiar şi împotriva lui Dumnezeu şi a legilor naturii. Din acest motiv, noi, când ne vom instaura în regatul nostru, va trebui să ştergem acest cuvânt din dicţionarul vieţii, deoarece este cauza principală care transformă turmele ascultătoare şi blânde în fiare sălbatice.

Este adevărat, aceste fiare adorm de fiecare dată după ce s-au săturat de sânge, moment în care pot fi înlănţuite din nou, cu cea mai mare uşurinţă. Dar dacă nu li se dă sânge, nu vor adormi şi vor continua să se lupte.

PROTOCOLUL NR. 4

Fiecare republică trece prin stadii diferite. Primul este furia orbitoare a turmei, care devine din ce în ce mai puternică; al doilea este demagogia, de unde ia naştere

anarhia, şi care, inevitabil conduce spre despotism, un despotism nevăzut, bine ascuns, manevrat de organizaţii secrete, prin intermediul agenţilor lipsiţi de scrupule.

Cine şi ce se află în poziţia de a răsturna o forţă invizibilă? (Pentru că aşa este cel mai bine caracterizată forţa noastră.) Masoneria *blândă* ne este paravan, atât pentru noi, cât şi pentru obiectivele noastre, dar planul de acţiune al forţei noastre rămâne, pentru întreaga lume, un mister.

Dar chiar şi libertatea poate fi inofensivă şi îşi poate găsi locul în economia unui stat fără să facă rău, dar numai dacă se bazează pe credinţa în Dumnezeu, pe frăţia umană, nealterată de conceptul de egalitate, care este negată de însăşi legile creaţiei, care au stabilit încă de la începuturi condiţia de subordonare. Un popor de credincioşi poate fi mulţumit şi umil sub mâna sfântă a pastorului spiritual a cărui menire este propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu pe pământ. Acesta este motivul pentru care noi *trebuie să subminăm credinţa*, *să scoatem din minţile oamenilor însuşi principiul existenţei lui* Dumnezeu *şi a Sfântului Duh*, *pe care să le înlocuim cu calcule aritmetice şi nevoi materiale*.

Pentru a nu-i lăsa pe *Goy* să-şi dea seama şi să ia atitudine, minţile lor trebuie permanent ocupate de industrie şi comerţ. Astfel, toate naţiunile vor alerga înnebunite către o unică destinaţie, câştigul – în timpul acestei curse rapide, nu vor avea timp să se gândească la efortul comun pe care ar trebui să-l depună.

Intensificarea luptei pentru superioritate şi şocurile ce le va primi viaţa economică, vor crea, ba nu, au creat deja, comunităţi distante între ele, ai căror membri se tratează cu răceală, deoarece nu există niciun sentiment afară, poate, de cel de invidie. Aceste comunităţi vor manifesta o aversiune puternică faţă de politica de la nivel înalt şi faţă de religie. Unicul lor ghid este câştigul, adică

aurul, pentru care vor avea un veritabil cult, deoarece este unicul mod de a avea acele bunuri materiale care ofertă încântare şi plăcere, chiar dacă de scurtă durată.

PROTOCOLUL NR. 5

Cum poate fi guvernată o comunitate în care corupţia a penetrat toate colţurile, comunităţi unde reuşeşti să te îmbogăţeşti prin simple vicleşuguri, unde domneşte pierzania, unde moralitatea este menţinută prin măsuri penale şi legi dure şi nu prin principii acceptate voluntar, unde sentimentele de credinţă şi patriotism sunt încătuşate de convingeri cosmopolite? Cum altfel decât prin intermediul despotismului, despre care v-am vorbit mai devreme? Vom crea o centralizare intensificată a guvernului, pentru a stăpâni forţa tuturor comunităţilor. Vom regla mecanic toate activităţile vieţii politice prin legi noi. Aceste legi vor retrage, una câte una, toate indulgenţele şi libertăţile permise de *Goy*, iar regatul nostru se va distinge printr-un despotism de proporţii atât de magnifice, încât nimeni şi nimic nu-i va mai sta în cale.

Ni se va spune că un asemenea despotism nu poate fi aplicat în condiţiile stadiului progresist în care a ajuns lumea zilei de azi, dar vă voi dovedi că se poate.

Când oamenii se uitau la regii lor ca la fiinţe ce execută voinţa lui Dumnezeu, se supuneau fără niciun cuvânt puterii despotice a regilor: dar din ziua în care le-am strecurat în minţi idei despre faptul că şi ei au drepturi, au început să-i privească pe ocupanţii tronurilor ca pe nişte simpli muritori.

În privinţa modului de analiză, a direcţionării şi manipulării maselor şi a altor trucuri de genul ăsta, fin calculate, pot afirma cu mâna pe inimă că nu avem rivali. Singurii care s-ar putea compara cu noi ar fi iezuiţii, dar în cele din urmă am reuşit să-i discreditäm în ochii turmei fără creier. *Acestei naţiuni îi este imposibil să ia vreo hotărâre fără ştirea noastră*.

Per me reges regnant. *„Prin Mine domnesc regii”*. Profeţii afirmă că aceste cuvinte au fost spuse de însuşi Dumnezeu, care ne-a ales pe noi să domnim pe întregul pământ. Geniul în arta de a conduce ni l-a dat însuşi Dumnezeu. Însă chiar dacă geniul s-ar fi aflat într-o tabără opusă nouă, ar fi avut mult de luptă împotriva noastră – lupta ar fi fost extraordinar de puternică, ceva ce nu s-a mai văzut. Din fericire totul se află de partea noastră, roţile maşinăriei tuturor Statelor au fost puse în mişcare de forţa motorului, care se află în mâinile noastre, iar acel motor al maşinăriei Statelor este *aurul*. Ştiinţa economiei politice, inventată de bătrânii noştri învăţaţi, a înlocuit de mult prestigiul regal cu capitalul.

Prin intermediul capitalului se stabileşte monopolul industriei şi comerţului – o mână nevăzută deja a trecut la punerea în aplicare a acestui principiu, în toate colţurile lumii. Această libertate va conferi forţă politică celor din industrie, ceea ce va conduce spre asuprirea omului de rând. În ziua de azi este mai important să dezarmezi oamenii, decât să-i duci la război, să foloseşti în avantajul tău pasiuni deja izbucnite, decât să înteţeşti focul, să interpretezi sau să dai o formă nouă ideilor celorlalţi, decât să le distrugi. *Principalul nostru obiectiv este următorul*: *distragerea de la reflecţiile serioase*, *care nu duc decât către rezistenţă dură din* partea publicului.

Dintotdeauna oamenii au acceptat cuvintele în locul faptelor, deoarece slăbiciunea lor constă în faptul că se lasă încântaţi de show-urile care de obicei au loc în arene publice, uitând că promisiunile trebuie, întotdeauna, urmate de fapte. Prin urmare, vom înfiinţa adevărate instituţii al căror scop să fie spectacolul, indiferent dacă aici este vorba de politică.

Vom înfiinţa partide, în fruntea cărora vom pune lideri care vor vorbi atât de mult încât îşi vor epuiza auditoriul.

Pentru a stăpâni opinia publică, trebuie să creăm stări de confuzie, prin emiterea a mai multe păreri contradictorii, venite din mai multe părţi, astfel încât goy-ii îşi vor pierde capul în acest labirint şi vor ajunge şi vor ajunge la concluzia că cel mai bine este ca, în materie de politică, să nu ai nicio părere. Acest lucru nu trebuie înţeles de public, ci de cel care ghidează publicul. Acesta este primul secret.

Cel de-al doilea secret este: tot ceea ce înseamnă eşec, obicei, pasiune, condiţii de viaţă civilizată, să fie multiplicat, să capete proporţii naţionale extinse, astfel încât, în haosul ce va rezulta, oamenii nu vor mai reuşi să se înţeleagă unii pe ceilalţi. Această măsură ne va ajuta să dislocăm comunităţile, să separăm indivizii, să descurajăm orice fel de iniţiativă personală. *Nimic nu este mai periculos decât iniţiativa personală*; dacă în spatele acesteia se ascunde un geniu, această iniţiative poate da rezultate mai bune decât milioane de oameni la un loc, în mijlocul cărora am reuşit să plantăm seminţele discordiei. Deci trebuie să direcţionăm educaţia comunităţilor *Goy*-ilor către lipsa de posibilităţi a punerii în practică a oricărei iniţiative. Rezultatele libertăţii de acţiune sunt extrem de periculoase deci, trebuie ca acestea să se termine cu eşecuri, dezamăgiri şi ratări.

PROTOCOLUL NR. 6

În curând vom începe să preluăm monopoluri uriaşe, rezervoare de averi colosale, până când *Goy*-ii bogaţi vor depinde de noi în aşa măsură încât în ziua în care Statul se va prăbuşi, se vor ruina şi ei…

Domnilor care sunteţi aici, economişti de profesie, încercaţi măcar să vă imaginaţi adevărata semnificaţie a acestei combinaţii!…

Trebuie să facem toate eforturile pentru a amplifica semnificaţia Super-Guvernului nostru, reprezentându-l ca pe un Protector şi Binefăcător – astfel, toată lumea ni se va

supune de bunăvoie.

Aristocraţia *Goy*-ilor este moartă, ca forţă politică – nu mai avem de ce să o luăm în calcul; dar ca proprietari de pământuri încă ne pot face rău, deoarece resursele pe care le au le pot asigura un trai mai mult decât decent. Prin urmare, pentru noi este esenţial să facem tot posibilul pentru a le lua aceste pământuri. Acest obiectiv va fi atins prin mărirea taxelor asupra pământurilor – acestea trebuie schimbate pe împrumuturi cu dobânzi mari, care să nu mai poată fi achitate.

Aristocraţii *Goy*; fiind din punct de vedere ereditar incapabili să se mulţumească cu un nivel de trai scăzut, vor ceda repede.

În acelaşi timp, trebuie să controlăm comerţul şi industria, mai ales speculaţiile – partea cea mai importantă, care are rolul de a echilibra balanţa în favoarea industriei: absenţa unei industrii speculative va duce la multiplicarea capitalului ce va ajunge în mâinile persoanelor particulare, care-l vor folosi pentru reface agricultura şi pentru a-şi elibera terenurile de datoriile bancare. Ceea ce vrem este ca industria să atragă atât forţa de muncă, cât şi capitalul şi, prin mijloace speculative, toţi banii acestei lumi să ajungă în mâinile noastre – astfel *Goy*-ii vor intra cu toţii în rândurile proletariatului, pentru ca apoi să se încline în faţa noastră, doar pentru a le oferi dreptul de a exista.

Pentru a ruina complet industria Goy-ilor, vom arăta asistenţei ce înseamnă cu adevărat luxul – o tentaţie în faţa căreia nu pot rezista decât foarte puţini. Vom mări rata salariilor, ceea ce, totuşi, nu va mai fi un avantaj pentru muncitori, deoarece, în acelaşi timp, vom mări preţurile necesităţilor, pretextând cu declinul agriculturii şi al zootehniei. Apoi vom submina sursele de producţie, răspândind printre muncitori anarhia şi băutura, insistând în acelaşi timp pe extirparea de pe faţa pământului a

sistemului educaţional şi a forţei educaţionale.

Pentru ca goy-ii să nu-şi dea seama mai devreme decât trebuie de ceea ce se întâmplă, vom justifica totul printr-o dorinţă ardentă de a ajuta clasa muncitoare şi de a susţine principiile economiei politice, ale cărei teorii economice sunt elaborate tot de oamenii noştri.

PROTOCOLUL NR. 7

Intensificarea comerţului cu armament, mărirea forţelor de poliţie – toate acestea sunt esenţiale pentru realizarea planurilor de mai sus. Scopul nostru este ca în toate Statele lumii să existe numai mase de proletariat, câţiva milionari devotaţi intereselor noastre, poliţie, soldaţi şi, bineînţeles, noi.

Trebuie ca în întreaga Europă să creăm stări de agitaţie, dezordine şi ostilitate. Astfel, câştigăm un avantaj dublu. În primul rând, ţinem toate ţările în şah, deoarece vor şti foarte bine că noi suntem cei care avem puterea de a crea haos sau de a restabili ordinea. Toate aceste ţări sunt obişnuite să vadă în noi o forţă indispensabilă de constrângere. În al doilea rând, cu ajutorul intrigilor, vom încurca toate iţele ţesute în cabinetele tuturor Statelor, prin mijloacele pe care ni le oferă politica, tratatele economice şi împrumuturile cu dobândă. Pentru a reuşi să atingem acest obiectiv, trebuie să folosim viclenia şi să intrăm peste tot unde au loc negocieri şi unde se semnează acorduri, cu chipuri ce exprimă onestitate şi înţelegere. Astfel, poporul *Goy va* continua să ne accepte ca pe binefăcătorii şi salvatorii rasei umane.

Trebuie să se fim pregătiţi să răspundem cu război faţă de ţara care îndrăzneşte să ni se opună; în cazul în care se vor uni mai multe ţări şi vor acţiona împotriva noastră, trebuie să răspundem prin război universal.

În politică, factorul principal de succes este secretul promisiunilor: cuvântul trebuie să fie în dezacord cu actele diplomatice.

Trebuie să facem în aşa fel încât guvernele *Goy*-ilor să acţioneze în direcţiile care favorizează îndeplinirea planului nostru, ceea ce putem realiza cu uşurinţă prin intermediul Presei.

Într-un cuvânt, pentru a reuşi să ţinem în şah guvernele *Goy*-ilor din Europa, trebuie să ne demonstrăm puterea prin acte teroriste şi, în cazul în care se ridică împotriva noastră, să răspundem cu armele pe care le avem în America, China şi Japonia.

PROTOCOLUL NR. 8

Trebuie să achiziţionăm toate armele cu care ne-ar putea ameninţa oponenţii noştri. Trebuie să ne folosim de toate capcanele limbii, să descifrăm toate capcanele sistemului legislativ, să avem justificări legale pentru toate cazurile în care am putea fi acuzaţi de anormalitate şi nedreptate. Directoratul nostru trebuie să se înconjoare de publicişti, de jurişti, administratori, diplomaţi şi de personal pregătit conform unui antrenament super-educaţional *în şcolile noastre speciale*. Aceste persoane vor cunoaşte toate secretele structurii noastre sociale, toate cuvintele alfabetului nostru politic; li se vor face dezvăluiri în privinţa laturilor ascunse ale naturii umane şi a coardelor sensibile pe care trebuie să le atingă, cum ar fi tendinţele, viciile şi calităţile, particularităţile şi condiţiile de clasă. Cred că nu mai este cazul să mai spun că aceşti asistenţi talentaţi nu vor fi aleşi din rândurile *Goy*-ilor, care sunt obişnuiţi să-şi desfăşoare munca administrativă fără să se întrebe care este scopul acesteia, semnând hârtii fără să le citească, îndemnaţi de ambiţii mărunte.

Guvernul nostru va fi înconjurat de o lume întreagă de economişti. Acesta este motivul pentru care economia reprezintă materia principală predată evreilor. În jurul nostru va exista o constelaţie de bancheri, de industriaşi, de capitalişti şi – în primul rând – de milionari, deoarece, în cele din urmă, totul se va reduce la o chestiune de *cifre*.

Un timp, până când nu va mai constitui un risc să încredinţăm posturile responsabile din Statele noastre fraţilor evrei, le vom repartiza persoanelor al căror trecut şi reputaţie se află undeva în abis, persoane care, în caz de neascultare, să fie aspru pedepsite – asta pentru a-i face să ne apere interesele până la ultima suflare.

PROTOCOLUL NR. 9

În timp ce aplicăm principiile noastre, să acordăm atenţia cuvenită caracterului oamenilor din ţările unde trăiţi şi acţionaţi; caracterizându-i general, în mod identic, faceţi o mare greşeală. Dar dacă acţionaţi cu prudenţă, veţi vedea că în mai puţin de o decadă, cel mai încăpăţânat caracter se va schimba şi astfel, se vor îngroşa rândurile celor care deja ni s-au supus.

Când regatul nostru va fi instaurat, vom schimba lozinca masonică „Libertate, Egalitate, Fraternitate” cu o expresie a idealismului: „Dreptul la libertate, datoria de egalitate, idealul de frăţie”. Aşa va trebui să sune – apoi nu va trebui decât să apucăm taurul de coarne… De facto.

Pentru noi nu există un sistem de verificare a activităţilor. Super-Guvernul nostru funcţionează în condiţii extra-legale care sunt cel mai bine exprimate de un cuvânt energic şi plin de forţă – Dictatură. Mă aflu în poziţia din care pot afirma, cu conştiinţa curată că, la momentul potrivit, când vom putea judeca, vom ucide şi vom cruţa, în fruntea trupelor noastre, prin intermediul cărora vom declanşa ofensiva şi ne vom proclama lideri. Noi conducem prin forţa voinţei, deoarece în mâinile noastre se află fragmentele unui partid odată puternic, acum înfrânt de noi. *Iar armele noastre sunt ambiţia nemăsurată*, *lăcomia*, *dorinţa de răzbunare*, *ura şi răutatea*.

Vom instaura teroarea. *Avem în serviciul nostru monarhişti*, *demagogi*, *socialişti*, *comunişti şi visători utopici de toate categoriile*. I-am instruit şi le-am trasat

sarcini clare: fiecare dintre ei, acţionând pe cont propriu, luptă pentru eliminarea ultimelor rămăşiţe de autoritate şi distrug toate formele de ordine existente. Datorită acestor acte, Statele sunt torturate; ei sunt cei care predică pentru calm şi linişte, sunt gata să sacrifice totul pentru pace: *dar nu le vom oferi pacea până când nu vor recunoaşte super-guvernul nostru internaţional* şi până nu ni se vor supune de bunăvoie.

Pentru ca turma oarbă să nu se elibereze din mâna noastră, trebuie să comunicăm din când în când cu oamenii, dacă nu personal, prin intermediul fraţilor noştri. Când vom fi recunoscuţi ca autoritate unică, vom discuta personal cu poporul şi îl vom instrui „dezvăluindu-i" chestiunile politice într-un asemenea mod încât să-l facem să se îndrepte către direcţia dorită de noi.

Pentru a nu anihila instituţiile *Goy*-ilor înainte de vreme, îi vom manevra cu măiestrie şi delicateţe, acţionând discret asupra administrării legale, a conducerii alegerilor, presei, libertăţii persoanei şi *mai ales asupra educaţiei, care este piatra de rezistenţă ce asigură o existenţă liberă*.

Am păcălit, am înşelat şi corupt tineretul goy, amenințându-l cu principii şi teorii despre care ştim cu certitudine că sunt false.

Aţi putea spune că dacă *Goy*-ii îşi dau seama ce se întâmplă, se vor ridica împotriva noastră, cu armele în mâini – degeaba. În Vest deja am luat măsuri şi am pus la punct o manevră cumplită – am construit metropole subterane şi coridoare care vor fi terminate în curând; când va sosi clipa, le vom arunca în aer capitalele şi oraşele principale, cu organizaţiile şi arhivele lor cu tot.

PROTOCOLUL NR. 10

Astăzi încep prin a vă întreba – cum îşi vor da seama *Goy*-ii ce se întâmplă, când reprezentanţii lor îşi risipesc energia în distracţii? Este extrem de important pentru

politica noastră să cunoaştem acest detaliu, care ne va fi de ajutor când va trebui să discutăm amănunţit despre divizarea autorităţii, despre libertatea cuvântului, despre presă, religie (credinţă), despre legea asocierii, despre egalitatea în faţa legii, despre inviolabilitatea proprietăţii, despre taxe şi despre forţa legilor.

Turma simte o afecţiune specială şi un respect deosebit pentru geniile puterii politice şi le acceptă toate faptele violente, răspunzând admirativ: „ticălos, ei bine, da, este un ticălos, dar cât e de deştept!... da, un vicleşug dacă vreţi, dar cât de îndrăzneţ a jucat, ce curaj a avut, magnific! Câtă îndrăzneală!”

Contăm pe atragerea tuturor naţiunilor de partea noastră, ceea ce vom reuşi printr-o schimbare radicală a structurii fundamentale. De aceea, înainte de toate, pentru noi este indispensabil să ne înarmăm şi să acţionăm cu duritate, proclamând scopuri nobile – apoi ne putem opri, deoarece spiritul activ al oamenilor va dărâma toate obstacolele din calea noastră.

După ce am reuşit să dăm lovitura de stat, le vom spune oamenilor: „totul a mers foarte prost, aţi fost copleşiţi de suferinţă. Noi distrugem cauzele tuturor acestor rele – naţionalităţi, frontiere, diferenţe de monedă. Sunteţi liberi, bineînţeles, să vă pronunţaţi în ceea ce ne priveşte, dar înainte de asta să discutăm despre ceea ce noi vă putem oferi”... Apoi turma va exulta şi ne va purta pe braţe într-un triumf unanim. Apoi vom supune la vot – instrument inventat tot de noi, cu ajutorul căruia să putem obţine mai lesne ceea ce vrem – iar rezultatele vor grăi de la sine.

Pentru a realiza acest obiectiv, trebuie să facem în aşa fel încât toată lumea să voteze, fără diferenţe de clase şi competenţă, pentru a stabili o majoritate pe care nu o vom putea obţine dacă vom apela numai la clasele educate. Astfel, vom introduce sentimentul de auto-importanţă, care

ne va ajuta să distrugem valoarea familială şi educaţională şi vom crea o turmă oarbă, o forţă care nu va putea să o apuce pe o direcţie fără a fi ghidată de agenţii noştri, pe care-i vom pune lideri, fiecare la câte o turmă. Oamenii se vor supune acestui regim, deoarece se va şti că de liderii lor depind câştigurile lor, gratificaţiile şi tot felul de beneficii.

Schemele noastre nu vor schimba imediat instituţiile deja existente, dar vor produce schimbări în economia lor, vor pune piedici în calea a ceea ce ei numesc „progres”.

În toate ţările există, sub denumiri variate, unul şi-acelaşi lucru. Minister, Senat, Departament, Consiliu de stat, Corp Legislativ şi Executiv. Nu trebuie să vă explic mecanismul relaţiei dintre aceste instituţii, pentru că deja îl cunoaşteţi; nu trebuie decât să observaţi faptul că fiecare dintre instituţiile sus-numite corespunde unei funcţii importante din cadrul Statului şi vă rog să observaţi că atribui cuvântul „important” nu instituţiei, ci funcţiei. Aceste instituţii şi-ai împărţit între ele toate funcţiile guvernului – administrativ, legislativ, executiv; au ajuns să funcţioneze precum organele din corpul omenesc. Dacă acţionăm asupra unei părţi din maşinăria Statului, Statul se îmbolnăveşte precum trupul uman şi moare.

Când am introdus în organismul Statului otrava

Liberalismului, i s-a schimbat întreaga structură politică complexă. Statele s-au îmbolnăvit de o boală mortală – otrăvirea sângelui. Nu ne-a rămas decât să aşteptăm să moară în agonie.

Liberalismul a produs State Constituţionale, care au luat locul Despotismului, singurul scut de pază al *Goy*-ilor, o constituţie nu reprezintă altceva decât o şcoală a discordiilor, a neînţelegerilor, certurilor, agitaţiilor de partid – într-un cuvânt o şcoală unde se învaţă ceea ce serveşte la distrugerea personalităţii Statului.

Apoi a urmat era republicilor şi schimbarea

conducătorului ţării cu o caricatură de preşedinte, ales din mijlocul turmei, din mijlocul creaturilor noastre de cârpă, din mijlocul sclavilor noştri.

În viitorul apropiat, vom stabili responsabilitatea preşedinţilor.

Până atunci, trebuie să ne gândim ce vom face pentru ca rândurile celor avizi de putere să se împuţineze, să se ajungă într-un punct în care a găsi preşedinţi să devină o imposibilitate? Da, este important, pentru că aceasta este cheia dezorganizării unei ţări!

Pentru ca schema noastră să producă acest rezultat, vom aranja ca la alegeri să iasă preşedinţi cu trecut pătat, care să poată fi apoi transformaţi cu uşurinţă în agenţi de încredere. Camera de deputaţi va oferi acoperire, va proteja, va alege preşedintele, dar îi vom lua dreptul de a propune schimbări în legile deja existente – acest drept îl vom da preşedintelui responsabil, păpuşă de cârpă în mâinile noastre. Normal, autoritatea preşedintelui va deveni atunci o ţintă pentru orice formă posibilă de atac, dar îi vom da posibilităţi de apărare, conferindu-i dreptul apelului către popor. Poporul va decide soarta preşedintelui lor, da, acelaşi popor care este sclavul nostru orb – turma majoritară. Independent de asta, vom investi preşedintele cu dreptul de a declara stare de război. Vom justifica acest ultim drept de pe pământ prin faptul că preşedintele, ca şef al armatei ţării, trebuie să o aibă la dispoziţie, în caz de necesitate a apărării constituţiei republicane.

Este de la sine înţeles că în aceste condiţii cheia sanctuarului va fi la noi şi nimeni afară de noi nu va mai direcţiona forţa legislativă.

Afară de toate acestea, odată cu introducerea unei noi

Constituţii, vom lua Camerei deputaţilor dreptul de a interpela măsurile de guvernământ, sub pretextul păstrării

secretului politic şi, mai departe, vom reduce la minimum numărul reprezentanţilor, în scopul minimalizării pasiunilor politice şi a pasiunii pentru politică. Totuşi, dacă reprezentanţii se vor revolta împotriva acestor măsuri, ceea ce este foarte puţin probabil, vom face apel la majoritatea reprezentată de popor… De preşedinte va depinde numirea preşedinţilor şi vicepreşedinţilor Camerei deputaţilor şi Senatului. Şedinţele constante ale Parlamentelor vor fi reduse la adunări lunare. Mai mult, preşedintele, ca şef al puterii executive, va avea dreptul de a dizolva Parlamentul şi, în ultim caz, de a prelungi perioada de până la numirea unei noi adunări. Pentru ca consecinţele acestor acte, în mare măsură ilegale, să nu afecteze, prematur, imaginea preşedintelui, *vom instiga miniştrii şi alte oficialităţi din înalta administraţie*, *să ia măsuri pe cont propriu*. Aceste roluri recomandăm să fie jucate de Senat sau de Consiliul de Stat, nu de reprezentanţi individuali.

Preşedintele, aflat la discreţia noastră, va interpreta sensurile legilor deja existente în cele mai variate moduri; dacă este cazul, le va anula şi va avea dreptul de a propune altele, pretextul fiind în ambele cazuri necesitatea luării unor măsuri care să asigure bunul mers al statului.

Prin intermediul acestor măsuri, vom obţine puterea de a distruge puţin câte puţin, pas cu pas, toate obstacolele care stau în calea tranziţiei către abolirea imperceptibilă a oricărei forme constituţionale şi către forma finală de guvernământ, despotismul.

Momentul în care oamenii vor recunoaşte noua formă de guvernământ va sosi atunci când oamenii, sătui de incompetenţa şi neregulile săvârşite de conducătorii lor, vor cere: „Afară cu ei, vrem un rege care să domnească peste întreg pământul, care ne va uni şi va anihila cauzele discordiilor – frontiere, naţionalităţi, religii, datorii externe – care ne va oferi pace şi linişte”.

Dar dumneavoastră ştiţi foarte bine că pentru a produce posibilitatea ca toate naţiunile să exprime o astfel de dorinţă, trebuie să epuizăm umanitatea prin disensiuni, ură, luptă, invidie, folosind chiar mijloace de tortură cum ar fi înfometarea şi inocularea anumitor boli, pentru ca poporul goy să nu întrevadă o altă soluţie decât refugiul către suveranitatea mondială.

Dacă lăsăm naţiunile lumii să respire în linişte, chiar câteva clipe, este puţin probabil ca momentul pe care-l aşteptăm să apară prea curând.

PROTOCOLUL NR. 11

Cuvântul „libertate”, care poate fi interpretat în numeroase moduri, este definit de noi după cum urmează:

Libertatea este dreptul de a face ceea ce legea îţi permite. Această interpretare ne va aduce, la momentul potrivit, multe beneficii, pentru că astfel, însăşi noţiunea de libertate va fi în mâinile noastre, odată ce legea va crea sau va aboli numai ceea ce este în conformitate cu programul nostru.

Cu presa vom proceda în felul următor: Care este rolul jucat astăzi de presă? Simplu – agitarea spiritelor, exagerarea pasiunilor omeneşti şi, mai ales, servirea intereselor de partid. Adeseori presa este nedreaptă, răutăcioasă, perversă, iar majoritatea publicului nu are nici cea mai vagă idee despre rolul acesteia în cadrul statului.

Deci, pretextul pentru oprirea tuturor publicaţiilor este simplu – agită mintea publicului, fără a avea nicio justificare. Astfel vom înlătura şi ultima dintre armele cu care ne-ar putea ataca *Goy*-ii. Apoi, după o perioadă de timp cât mai scurtă posibil, ne vom ocupa de *viitorul presei*. Persoanele care vor dori să fie editori, biblioteci, sau vor dori să facă comerţ cu cărţi, vor fi obligate să aibă o diplomă care certifică faptul că au efectuat studii în domeniu. Odată luată această măsură, *instrumentul*

gândirii va deveni un mijloc educativ aflat la dispoziţia guvernului nostru, care nu va mai permite naţiunii să viseze la binefacerile progresului şi la tot felul de fantezii amăgitoare. Oare se află printre noi vreo persoană care să nu ştie că acestea sunt cauzele dezvoltării unei imaginaţii nebuneşti, care dă naştere la relaţii anarhice între oameni, deoarece. odată cu ideea de progres a fost introdus şi conceptul de emancipare, însă fără să se stabilească anumite limite… Toţi aşa-zişii liberali sunt anarhişti, dacă nu în fapt, în orice caz, în gând. Fiecare dintre ei aleargă după fantomele libertăţii şi majoritatea protestează de dragul de a protesta…

Să revenim la presa periodică. Vom impune taxe pe pagină şi vom cere ca banii să fie depozitaţi în conturi speciale, iar cărţile care vor avea mai puţin de 30 de pagini vor fi plătite dublu. Vom reduce numărul revistelor, care reprezintă forma cea mai otrăvitoare de material tipărit şi îi vom forţa pe scriitori să elaboreze producţii cât mai lungi, care vor fi extrem de scumpe şi deci, mai puţin citite. În acelaşi timp, ceea ce vom publica noi pentru a influenţa modul de gândire, va fi mult mai ieftin şi va fi citit cu aviditate. Taxele vor reduce rapid ambiţiile literare ale multora, iar amenzile şi penalizările îi vor face pe scriitori să depindă de noi. Dacă cineva va dori să scrie împotriva noastră, nu va găsi pe nimeni care să-i publice materialul. Înainte de a-şi da acordul de publicare, editorul va cere permisiunea autorităţilor. Astfel, vom şti dinainte ce ni se pregăteşte şi vom avea timp să luăm măsuri.

Literatura şi jurnalismul sunt două dintre forţele educative cele mai importante, deci guvernul nostru va deveni proprietarul majorităţii ziarelor. Astfel va fi neutralizată influenţa negativă a presei particulare şi vom intra în posesia unui instrument care exercită cea mai mare influenţă asupra modului de a gândi al publicului… Dacă vom permite existenţa a zece ziare, noi vom scoate

treizeci şi totul va continua în această proporţie. Acest lucru nu trebuie suspectat, sub nicio formă, de public. Aparent, majoritatea ziarelor se vor opune tendinţelor şi părerilor noastre şi astfel oamenii le vor citi cu încredere, căzând în capcană.

Cât timp va exista Constituţie, ziarele noastre vor împăca toate gusturile – aristocrate, republicane, revoluţionare, chiar şi anarhice. Proştii care cred că, atunci când discută cu alţii, îşi împărtăşesc propriile opinii, de fapt repetă ceea ce i-am învăţat noi, ceea ce vrem noi să ştie. Vom reuşi să ne aflăm în poziţia de a agita sau de a linişti publicul în privinţa chestiunilor politice, să-l convingem, sau să-l ameţim, tipărind când adevăruri, când minciuni, totul cu cea mai mare prudenţă… *Cu siguranţă că vom triumfa, deoarece oponenţii noştri nu au la dispoziţie organe de presă unde să-şi expună părerile şi punctele de vedere*. Nu va fi nevoie nici măcar să-i combatem, decât în mod superficial.

Calculele noastre se extind mai ales asupra provinciilor. Pentru noi este indispensabil să acţionăm în aceste zone, deoarece aici putem amplifica speranţele şi impulsurile. *Avem nevoie ca, până în momentul în care ne vom afla în plenitudinea puterii, părerile locuitorilor capitalelor să fie strivite de cele ale provincialilor*. Avem nevoie ca, la momentul psihologic, capitalele să nu se afle în poziţia de a comenta un fapt, pentru simplul motiv că opinia publică majoritară, aflată în provincie, deja a acceptat.

Prin instaurarea noului regim, toată lumea trebuie să fie mulţumită, totul trebuie să fie perfect, neajunsurile trebuie să dispară, inclusiv criminalitatea… Cazurile de criminalitate nu vor mai fi cunoscute decât de victime şi de martorii întâmplători – atât şi nimic mai mult.

PROTOCOLUL NR. 12

Nevoia zilnică de pâine îi va forţa pe *Goy să* păstreze

tăcerea şi să fie umilii noştri servitori. Agenţii noştri se vor infiltra printre ei şi vor discuta toate inconvenientele. Nimeni nu va îndrăzni să ceară abrogarea unei chestiuni deja stabilite. Şi-apoi, cu ajutorul presei, vom lua toate măsurile pentru a atrage atenţia oamenilor către chestiuni mărunte, dar pe tema cărora se poate discuta un timp îndelungat: distracţii, jocuri, pasiuni etc… Apoi vom sugera presei să propună competiţii în domeniile artei, sporturilor de toate felurile: aceste interese le vor distrage în cele din urmă atenţia de la chestiuni cu care altfel nu ar fi de acord… Dezobişnuindu-se de obiceiul de a reflecta şi de a-şi forma opinii, oamenii vor începe să vorbească pe acelaşi ton ca noi, deoarece noi suntem cei care le oferim noi direcţii de gândire…

Rolurile jucate de liberali, de visătorii utopici, vor fi jucate la momentul oportun, hotărât de guvernul nostru. Până atunci vom continua să le direcţionăm minţile către tot felul de concepţii teoretice, fantastice, noi şi, aparent progresiste: progresul a fost o idee genială, prin intermediul căreia am reuşit să le luăm minţile *Goy*-ilor, care nu sunt în stare să-şi dea seama că în spatele acestui cuvânt se ascunde o deviere de la adevăr. Adevărul este unul singur şi progresul este o noţiune abstractă, perfect paralelă cu cea de adevăr. Progresul serveşte la obturarea adevărului, pe care nu trebuie să-l afle nimeni afară de noi, Aleşii lui Dumnezeu, paznicii lui.

Imediat după instaurarea regatului nostru, oratorii vor expune cu lux de amănunte marile probleme ale umanităţii, care s-a întors cu susul în jos, pentru ca, în cele din urmă, soluţia să fie descoperită – noi, binefăcătorii, unicii, suntem cei care trebuie să conducem.

Cine va bănui vreodată că toţi aceşti oameni au fost manipulaţi de noi, conform unui plan politic care a fost creat în urmă cu câteva secole şi nu a fost descoperit nici azi?…

PROTOCOLUL NR. 13

Când regatul nostru va fi instaurat nu va exista altă religie afară de a noastră, a unui Dumnezeu unic, de care este legat destinul nostru de Popor Ales. Deci trebuie să eliminăm toate celelalte forme de credinţă şi să accentuăm misticismul acestei religii, pe care se bazează întreaga putere educativă... Apoi, cu fiecare ocazie posibilă, vom publica articole în care vom compara binefacerile acestei religii cu cele din trecut. Rezultatul cel mai important va fi liniştea, o linişte binefăcătoare ce va veni după secole de agitaţie. Vom zugrăvi erorile guvernelor *Goy*-ilor în culorile cele mai sumbre. Vom implanta un asemenea dezgust încât oamenii vor prefera liniştea în locul drepturilor atât de trâmbiţate care au torturat umanitatea şi au epuizat însăşi resursele existenţei umane, resurse exploatate de o turmă de aventurieri care nu ştiau ce fac... *Schimbările inutile ale formelor de guvernământ făcute de goy la sugestia noastră, în perioada în care îi subminăm, vor avea ca rezultat epuizarea oamenilor, care vor prefera să ne accepte propunerile decât să rişte să suporte din nou toate agitaţiile şi mizeriile prin care au trecut*.

În acelaşi timp, nu vom omite să accentuăm greşelile istorice ale guvernelor *Goy*-ilor, greşeli care au torturat umanitatea de-a lungul secolelor prin lipsa de înţelegere a ceea ce înseamnă cu adevărat bunătatea umană, neglijată în goana după scheme sociale fantastice, a căror aplicare nu a făcut decât mai mult rău, fără să îmbunătăţească starea relaţională universală, care este baza vieţii umane...

Întreaga forţă a principiilor şi metodelor noastre va consta în faptul că le vom prezenta şi expune în contrast cu vechea ordine a vieţii sociale.

Filosofii noştri vor vorbi despre toate neajunsurile credinţei **Goy**-ilor, însă fără a aduce în discuţie adevăratul punct de vedere al credinţei noastre, ale cărei secrete nu vor fi cunoscute de nimeni afară de noi.

În ţările cunoscute ca progresiste şi evoluate am creat o literatură lipsită de sens, abominabilă. După ce vom prelua puterea, vom continua un timp să îi încurajăm existenţa, pentru a asigura un mod de relaxare, în contrast cu discursurile şi programele de partid ce vor fi distribuite de membrii cartierelor noastre generale… înţelepţii noştri, antrenaţi special pentru a deveni liderii *Goy*-ilor, vor elabora discursuri, proiecte, memorii, articole, pe care le vom folosi pentru a le influenţa modul de gândire.

PROTOCOLUL NR. 14

Când ne vom instaura definitiv în regatul nostru prin intermediul loviturii de stat pregătită să aibă loc în întreaga lume în aceeaşi zi, după ce vom demonstra lipsa de sens a tuturor formelor de guvernământ existente (ceea ce va dura destul de mult, poate chiar un întreg secol), sarcina noastră va fi să avem grijă să nu fie iniţiat niciun complot. Astfel, îi vom ucide fără milă pe cei care se înarmează pentru a ne împiedica să ne atingem scopurile. Orice nouă instituţie, orice societate secretă, vor fi lichidate; cele care există acum ne sunt cunoscute, ne servesc şi ne-au servit şi când va sosi clipa vor fi desfiinţate, iar pe membrii lor îi vom trimite în exil pe continente îndepărtate de Europa. *La fel vom proceda şi cu acei masoni goy, care ştiu prea multe*; cele pe care le vom păstra din diferite motive, vor fi permanent ameninţate cu exilul. Vom promulga o lege prin care îi vom declara ca fiind pasibili de exil pe toţi membrii societăţilor secrete.

Rezoluţiile guvernului nostru vor fi definitive, fără drept de apel.

În societăţile Goy în care am înrădăcinat discordia şi protestul, nu vom putea instaura ordinea decât luând cele mai drastice măsuri, prin care vom dovedi forţa autorităţii noastre; nu vor exista păreri de rău pentru victimele care vor cădea, deoarece acestea au suferit pentru binele

umanităţii. A realiza binele, chiar cu preţul sacrificiilor, este datoria oricărei forme de guvernământ, care îşi justifică existenţa privilegiată şi prin îndeplinirea unor obligaţii. Garanţia principală a stabilităţii ordinii este confirmarea aureolei de putere, iar această aureolă este obţinută numai printr-o inflexibilitate maiestuoasă, justificată mistic – voinţa lui Dumnezeu.

Între timp vom acţiona în mod contrar: vom crea şi vom multiplica în întreaga lume loje masonice libere, în care vom absorbi toate persoanele care au devenit sau sunt pe cale să devină proeminente în activitatea publică, deoarece aceste loje vor reprezenta baza informatică şi cel mai bun mijloc de influenţă. Apoi le vom subordona unei administraţii centrale, cunoscută numai de noi, care va fi alcătuită din bătrânii înţelepţi. Lojele vor avea reprezentanţii lor, care vor masca administraţia mai sus menţionată şi care vor proclama lozincile, parolele şi programele. În cadrul acestor loje se va crea nodul de legătură care uneşte toate elementele revoluţionare şi liberale. Vom cunoaşte toate comploturile politice secrete încă din prima zi de iniţiere, pe care le vom dirija conform intereselor noastre. Clasa socială care intră de bunăvoie în rândurile societăţilor secrete este reprezentată de carierişti, de oameni luminaţi, cu care vom putea trata fără probleme şi care ne vor ajuta să punem la punct mecanismul proiectat de noi.

Goy-ii se înscriu într-o lojă ori din curiozitate, ori în speranţa că vor avea de câştigat, ori pentru plăcerea de a fi admiraţi de publicul care le ascultă cu gura căscată aberaţiile şi fanteziile… Nu vă puteţi imagina cum până şi cel mai înţelept *Goy* poate fi manevrat prin simplul fapt că este ajutat să-şi creeze o părere extraordinară despre sine şi, în acelaşi timp, cât de uşor este să-l distrugi, prin simplul fapt că nu-l mai aplauzi, reducându-l astfel la o stare de sclavie şi supunere pe care o acceptă în speranţa

că poate va fi din nou aplaudat şi admirat… *Spre deosebire de noi, care dăm întâietate planurilor şi suntem indiferenţi la succes, goy-ii sunt dispuşi să sacrifice orice plan de dragul succesului*. Această psihologie a lor nu ne poate aduce decât avantaje. Sunt nişte lupi cu suflete de oi, cât despre inteligenţă… Nu vom avea probleme să le insuflăm principiul absorbţiei individualităţii, în scopul unirii simbolice reprezentată de *colectivism*… Niciodată nu-şi vor da seama că acest principiu violează însăşi cea mai importantă dintre legile naturii, care a stabilit încă de la facerea lumii personalităţi diferite, tocmai pentru a institui individualitatea…

Dacă am reuşit să-i aducem pe o culme atât de înaltă a prostiei, nu înseamnă că am dovedit faptul că *Goy*-ii nu vor avea niciodată un mod de judecată care măcar să poată fi comparat cu al nostru? Iată care este garanţia succesului nostru.

Şi de câtă clarviziune au dat dovadă strămoşii noştri înţelepţi când au spus că pentru a atinge un obiectiv nu trebuie să dai înapoi de la nimic şi nici să numeri victimele sacrificate…

Dar în cele din urmă moartea reprezintă sfârşitul tuturor. Este mai bine aşa: celor care ne împiedică să ne îndeplinim ţelurile să le grăbim sfârşitul, mai ales pentru că *îi executăm într-un mod atât de inteligent încât niciuna dintre victimele noastre nu realizează că a fost condamnată la moarte*… Cei care ştiu asta, chiar dacă sunt fraţii noştri, nu îndrăznesc să protesteze.

Influenţaţi de noi, *Goy-ii* respectă legea din ce în ce mai puţin. Prestigiul legii a fost exploatat de interpretările liberale. Indiferent de importanţa şi fundamentul unui caz, judecătorii decid aşa cum le dictăm noi. Chiar şi senatorii şi membrii din înalta administraţie ne acceptă sfaturile. Mintea brută a unui *Goy* este incapabilă să analizeze şi să observe ascunzişurile unei chestiuni delicate.

Dată fiind această diferenţă de capacitate de a gândi dintre *Goy* şi noi, se poate discerne poziţia noastră de Popor Ales şi calităţile noastre umane superioare, care se află în contradicţie cu stilul brut de a gândi al *Goy*-ilor. Chiar dacă ţin ochii deschişi, nu văd nimic în faţa lor şi nu ştiu să inventeze (decât, poate, lucruri materiale). Deci este limpede că însăşi natura ne-a predestinat să se conducem lumea.

Când va sosi momentul nostru, vom reface întreaga legislatură; legile noastre vor fi scurte, clare, stabile, fără să lase loc de interpretări, astfel încât toată lumea să le poată cunoaşte la perfecţiune. Prima caracteristică a legilor va fi supunerea faţă de ordine, iar acest principiu va fi ridicat pe cele mai înalte culmi. În consecinţă, va dispare orice abuz de putere, iar în cazurile de excepţie, acestea vor fi pedepsite atât de cumplit încât nimeni nu va mai vrea să-şi încerce puterile. Vom urmări îndeaproape fiecare activitate a administraţiei de care depinde mersul maşinăriei Statului – nu se admit neglijenţe. Niciun caz de ilegalitate sau de abuz de putere nu va scăpa nepedepsit.

Vârsta membrilor staff-ului nostru nu va depăşi 55 de ani, în primul rând pentru că vârstnicii se agaţă de prejudecăţi şi sunt mai puţin capabili să se adapteze cu rapiditate la instrucţiunile noi şi în al doilea rând deoarece vom avea posibilitatea de a schimba în permanenţă personalul, care astfel va face faţă presiunilor: cel care doreşte să-şi păstreze locul, va trebui să facă eforturi enorme pentru a-l merita. În general, judecătorii noştri vor fi aleşi după felul în care vor înţelege că sarcina lor este să pedepsească şi să aplice legea, fără să viseze la liberalism, cum procedează *Goy*-ii în ziua de azi… Această metodă de schimbare permanentă a staff-ului va servi de asemenea la desolidarizarea colectivă, tendinţă ce se creează, după un anumit timp, în orice serviciu. Generaţiile tinere de judecători vor fi educate în spiritul inadmisibilităţii

oricărui abuz care ar putea disturba ordinea.

În ziua de azi, judecătorii *Goy-ilor* sunt indulgenţi la orice fel de crimă şi nu îşi înţeleg rolul, deoarece conducătorii lor nu le imprimă un sentiment al datoriei, o anumită conştiinciozitate a rolului crucial pe care-l joacă în cadrul statului. Acesta este motivul pentru care guvernele lor sunt ruinate de propria forţă, pe care nu ştiu cum să o stăpânească.

Fie ca acest mod de a acţiona să constituie un exemplu negativ pentru noi şi pentru modul în care va fi administrat guvernul nostru.

Vom elimina liberalismul din toate posturile de importanţă strategică ale guvernului nostru, de care depinde antrenarea subordonaţilor ce vor face parte din structura de Stat. Aceste posturi vor fi repartizate exclusiv celor care au fost instruiţi de noi, special pentru acest scop. Este posibil să fie ridicate obiecţii, deoarece pentru toate acestea Trezoreria va plăti scump, dar nu uitaţi că toţi banii din această lume vor fi concentraţi în mâinile noastre, deci nu guvernul nostru va fi cel care va trebui să-şi facă griji în privinţa cheltuielilor.

Absolutismul nostru va fi manifestat la superlativ, voinţa noastră va fi impusă şi respectată: vom ignora toate murmurele de protest, toate nemulţumirile şi vom distruge orice modalitate de manifestare a acestora prin pedepse exemplare.

Vom aboli dreptul de casare, care va fi transferat exclusiv la dispoziţia noastră – trebuie să se ştie că judecătorii noştri nu iau nicio decizie fără ca aceasta să ne fie adusă la cunoştinţă. Dacă, totuşi, se întâmplă, chiar noi vom fi aceia care vom casa decizia, pentru ca apoi să aplicăm pedepse exemplare asupra judecătorilor respectivi, pentru lipsa de înţelegere a datoriei lui şi a scopului pentru care a fost numit, ceea ce va împiedica repetarea unei asemenea întâmplări… Repet – trebuie să

se ştie că vom cunoaşte fiecare pas făcut de administraţie.

Guvernul nostru va avea o imagine de părinte patriarhal. Naţiunea va vedea în el un tată care are grijă să nu îi lipsească nimic, să acţioneze pozitiv, care va avea grijă de relaţiile interpersonale, dar şi de relaţiile cu conducătorul. Li se va repeta la infinit că este imposibil să iasă de sub tutela lui, să se dispenseze de mâna lui călăuzitoare, dacă doreşte să trăiască în pace şi linişte. Poporul va fi mulţumit dacă îi vom regla viaţa, precum nişte părinţi înţelepţi care doresc să-şi educe copiii în spiritul datoriei, ascultării şi responsabilităţii.

Întreaga lume funcţionează conform principiului subordonării celui slab faţă de cel puternic.

Suntem obligaţi să sacrificăm fără ezitare indivizii rebeli, pentru a stabili ordinea şi pentru a rezolva una dintre cele mai importante probleme, cea educaţională.

În momentul în care Regele Israelului îşi va aşeza pe capu-i sacru coroana ce-i va fi oferită de întreaga Europă, atunci va deveni patriarhul lumii. Pentru ca acest moment să devină realitate, se vor face multe victime, dar numărul acestora va fi incomparabil cu *cel al* victimelor sacrificate de-a lungul secolelor de dragul grandorii şi al concurenţei stupide dintre guvernele *Goy*-ilor.

PROTOCOLUL NR. 15

Pentru a se reuşi distrugerea tuturor forţelor colective cu excepţia noastră, vom acţiona asupra primului stadiu colectivist – universităţile, îndreptând sistemul educaţional într-o altă direcţie. Oficialităţile şi profesorii vor fi pregătiţi conform unui program detaliat, secret. Se recomandă o imensă precauţie faţă de persoanele ce vor fi numite, care trebuie să fie complet dependente de guvern.

Vom exclude din programele de învăţământ atât chestiunile de drept legislativ, cât şi pe cele politice. Aceste materii vor fi predate unui număr redus de persoane, selectate special, conform unor teste de

capacitate.

Studiul politicii este o materie care nu trebuie învăţată de toată lumea, deoarece aceasta este cauza pentru care apar tot felul de visători utopici şi aşa-zişi revoluţionari. Când vom prelua puterea, vom elimina din sistemul educaţional toate subiectele de acest fel şi vom avea copii care vor asculta de autoritatea superioară, care-şi vor iubi conducătorul, omul care le asigură liniştea şi pacea.

Vom elimina din programele de învăţământ atât clasicismul, cât şi istoria, care conţine mai multe exemple proaste decât bune – le vom înlocui cu programe de viitor. Vom şterge din memoria oamenilor toate faptele secolelor anterioare, cu excepţia celor care accentuează erorile guvernelor *Goy*-ilor. Pe primul plan al programelor de învăţământ se va afla studiul vieţii practice, obligaţia de a menţine ordinea, obligaţia de a păstra ordinea, de a avea relaţii bune cu semenii, de a evita exemplarele rele şi egoiste şi alte studii de natură educativă ce vor fi elaborate pe diferite planuri, evitându-se generalizarea.

Conducătorul va avea un loc special în inimile supuşilor săi

— Se vor ţine discursuri în şcoli, în pieţe, care vor avea ca subiect însemnătatea, bunăvoinţa şi interesul liderului, care nu va precupeţi niciun efort pentru binele poporului său.

Vom aboli toate formele de instruire liberă. Elevii de toate vârstele vor avea dreptul să se reunească împreună cu părinţii lor în locuri speciale, similare cluburilor din ziua de azi: în cadrul acestor adunări, în vacanţe, profesorii vor ţine cursuri despre relaţiile umane, despre legi, despre limitele admise şi despre noile teorii filosofice încă nedeclarate lumii. Vom ridica aceste teorii la rangul de dogme de credinţă – faza intermediară ce va îndrepta omenirea către noua credinţă. În completarea acestei

expuneri a programului nostru de acţiune prezentă şi viitoare, vă voi citi care sunt principiile acestor teorii.

Într-un cuvânt, cunoscând din experienţă că, de-a lungul secolelor, oamenii s-au ghidat după idei, vom proceda astfel încât vom confisca şi ultimele scânteieri de independenţă în gândire, pe care le vom transforma în subiecte şi idei folositoare nouă. Sistemul gândului ţinut în frâu a fost deja lansat – *Goy*-ii au devenit nişte brute care nu mai cred nimic până nu văd cu ochii lor… Cel mai mare succes l-am avut în Franţa, unde acest program a fost aplicat de unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri, Bougeois.

PROTOCOLUL NR. 16

Practicând avocatura, oamenii devin reci, duri, insistenţi, neprincipiali şi privesc cazurile din punct de vedere impersonal, pur-legal. Au căpătat obiceiul de a face referiri la natura pură a cazului şi nu la efectele acestuia, raportate la public şi la siguranţa acestuia. Nu se dau înapoi de la nimic pentru a obţine achitarea clientului lor, găsesc nod în papură la orice, apelează la cele mai neînsemnate amănunte ale jurisprudenţei şi, deci, demoralizează idealul de justiţie. Din acest motiv, vom restrânge cadrul acestei profesii, pe care o vom menţine totuşi în sfera serviciului public executiv. Avocaţii, precum judecătorii, vor fi privaţi de dreptul de a comunica cu împricinaţii, vor comunica direct cu curtea, care le va repartiza cazurile şi le vor studia prin note de raport şi documente, apărându-şi clienţii conform declaraţiilor pe care aceştia le vor face în faţa curţii de apel. Vor primi un onorariu care nu va avea nicio legătură cu calitatea apărării. Rolul lor va fi cel de contragreutate a procurorului, care va apăra interesele acuzării; astfel, procedurile vor fi scurtate şi simplificate. Prin intermediul acestor măsuri va fi creată o apărare onestă, care nu va prejudicia interesele nimănui şi se va elimina practica

răspândită între avocaţii care negociază dreptatea în funcţie de cine plăteşte mai mult…

De asemenea, a trecut ceva timp de când am început să-i discreditãm pe preoţi, să le ruinăm misiunea pe pământ; pentru noi, reprezintă o mare piedică. Influenţa lor are din ce în ce mai puţin efect asupra oamenilor. *Libertatea conştiinţei a* fost declarată în întreaga lume, devenind principiu, *astfel încât nu ne mai despart decât câţiva ani până când vom reuşi să distrugem complet creştinismul*: cât despre celelalte religii, dificultăţile vor fi minore, dar acum este prematur să discutăm.

Regele evreilor va fi adevăratul papă al Universului, patriarhul bisericii internaţionale.

Dar, între timp, cât ne vom ocupa de reeducarea tineretului conform noilor tradiţii religioase pe care le vom propovădui în întreaga lume, nu vom ataca deschis actualele biserici, dar vom lupta împotriva lor, prin intermediul criticismului calculat să producă sciziunea…

Apoi presa noastră va continua să *condamne* afacerile Statului, religiile, lipsa de capacitate a *Goy*-ilor, ceea ce va conduce la coborârea prestigiului acestora…

Regatul nostru va deveni o apologie a divinităţii Vishnu. Vom şti tot ce se întâmplă, fără ajutorul poliţiei oficiale care întotdeauna a împiedicat guvernul să cunoască adevărul. Conform programului nostru, *o treime din subiecţi îi vor ţine pe restul sub observaţie*, *fiindu-le inoculat sentimentul datoriei, al voluntariatului în serviciul statului*. Nu va mai fi o ruşine să fii spion sau informator – va fi un merit: totuşi, denunţurile nefondate vor fi aspru pedepsite, pentru ca nimeni să nu îndrăznească să abuzeze de acest drept.

Agenţii noştri vor fi selectaţi atât din înalta societate, cât şi dintre oamenii obişnuiţi, din rândurile clasei administrative care-şi petrece timpul distrându-se, editori, publicişti, vânzători de cărţi, funcţionari, agenţi de vânzări,

muncitori, antrenori, servitori, etc. Această formaţiune, care nu va avea drepturi şi nici nu va fi împuternicită să acţioneze pe cont propriu, un fel de poliţie fără putere, nu va avea alt rol decât de a observa şi de a raporta: verificarea rapoartelor şi arestările vor depinde de un grup responsabil de controlori ai afacerilor poliţieneşti, în timp ce arestările propriu-zise vor fi executate de jandarmerie şi de poliţia municipală. Persoanele care vor fi martore la chestiuni ce ţin de siguranţa statului şi nu vor denunţa ceea ce se întâmplă, vor fi de asemenea acuzate şi declarate răspunzătoare pentru tăinuire.

Exact cum în ziua de azi fraţii noştri sunt obligaţi, pe riscul lor, să denunţe apostaţii Kabal din propria familie, sau pe membrii care au fost văzuţi făcând ceva ce se află în opoziţie cu Kabal, la fel în regatul nostru va fi obligatoriu ca subiecţii să-şi facă datoria faţă de Stat.

O organizaţie de acest fel va extirpa abuzurile de autoritate, de forţă, mita, de fapt tot ceea ce, datorită nouă, a devenit un obicei pentru *Goy*… Dar cum altfel am fi putut proceda pentru a mări numărul cauzelor care predispun la dezordine?… Dintre numeroasele metode, cea mai importantă este cea de exercitare iresponsabilă a autorităţii, care, imediat, conduce spre corupţie.

PROTOCOLUL NR. 17

Când va fi necesar să întărim măsurile stricte de apărare secretă (otrava fatală prestigiului autorităţii) vom aranja dezordine şi manifestări de nemulţumire care vor fi exprimate prin intermediul celor mai buni şi influenţi oratori. Astfel, vom avea dreptul să facem percheziţii la domiciliu şi să supraveghem persoanele suspecte.

Presupun că ştiţi faptul că am făcut tot posibilul să distrugem prestigiul regilor *Goy* prin atentate frecvente la viaţa lor, executate de câţiva lideri de turmă, care au fost manipulaţi cu uşurinţă prin intermediul câtorva fraze liberale pronunţate cu emfază, pictate în culori politice.

Am reuşit să le arătăm liderilor goy-ilor cât sunt de slabi şi că, deşi şi-au luat măsuri de apărare secrete, le-am distrus autoritatea aproape în totalitate.

Conducătorul nostru va fi protejat de un singur om, deoarece nu vom admite ideea că ar exista ceva pe pământ de care acesta să se teamă, sau de care să se ascundă.

Odată cu apariţia unui asemenea idei, s-ar semna condamnarea la moarte, nu atât a conducătorului, cât a dinastiei acestuia.

Conducătorul va trebui ca, aparent, să-şi consacre puterile naţiunii, fără ca el sau familia lui să aibă avantaje ostentative. Deci, acest fundal îi va asigura autoritatea, va fi respectat şi păzit de către toţi, deoarece toată lumea va şti că nu doreşte decât binele fiecărui cetăţean în parte…

A apăra deschis un rege, reprezintă o slăbiciune a imaginii de putere absolută pe care acesta o are în faţa poporului său.

Conducătorul se va afla întotdeauna înconjurat de un grup de bărbaţi şi femei, aparent curioşi, care vor ocupa rândurile din faţă, totul dintr-o aşa-zisă întâmplare, al căror rol va fi de a-i ţine la respect pe ceilalţi. Această atitudine va constitui un exemplu pentru cei din jur. Dacă din grupul de oameni iese un petiţionar, care-şi face loc către rândurile din faţă, pentru a înmâna petiţia, cei care fac parte din grupul care-l înconjoară pe rege o vor prelua pentru a o înmâna conducătorului. Pentru a crea o aureolă de putere, trebuie ca poporul să poată spune: „dacă ar şti regele asta”, sau: „staţi numai să afle regele”.

În momentul în care se organizează un sistem secret de apărare, dispare prestigiul mistic al autorităţii: oricând este posibil ca din rândurile turmei să iasă la iveală o persoană care să instige la revoltă, care să încerce să atenteze la autoritatea regelui. *Cei care ni se împotrivesc, vor fi consideraţi criminali şi vor fi arestaţi, chiar dacă sunt doar suspectaţi*; nu ne putem permite să facem nicio

greşeală, deci vom acţiona fără milă. Cei care se ocupă de chestiuni care nu privesc decât guvernul nu au nicio scuză.

PROTOCOLUL NR. 18

Deşi nu vom permite niciun amestec în politica statului, pe de altă parte vom încuraja rapoartele şi petiţiile care să conţină propuneri de proiecte de ameliorare a condiţiilor de trai ale oamenilor; astfel, vom afla cum gândesc subiecţii şi vom acţiona ori prin aplicarea proiectelor respective, ori răspunzând înţelept şi justificând răspunsurile, ba chiar înlocuindu-le cu alte sugestii, dacă este cazul.

Instigarea la revoltă nu este un fapt grav în sine; cel mai bine poate fi asemănată cu un căţel care latră la un elefant. Cert este că, totuşi, nu trebuie trecută cu vederea şi este necesar să se ia toate măsurile de transformare a căţelului furios într-unul care dă din coadă fericit, în momentul în care-l vede pe elefant.

Pentru a distruge aureola de eroism ţesută în jurul atentatelor politice, o vom considera crimă şi o vom judeca în consecinţă. La început opinia publică va fi bulversată, dar cu timpul se va obişnui şi va privi această atitudine cu respectul cuvenit.

Am făcut tot posibilul şi sper că am reuşit să luăm toate măsurile pentru ca *Goy*-ii nici să nu se gândească la revoltă, ceea ce i-a transformat pe *Goy* în ceea ce noi denumim turmă.

PROTOCOLUL NR. 19

Astăzi vom discuta despre programul financiar, subiect pe care m-am hotărât să-l abordez la sfârşitul acestei dizertaţii, deoarece reprezintă punctul decisiv al planurilor noastre. Înainte de a intra în amănunte, vă reamintesc că ideea am lansat-o deja în momentul în care am spus că totul este o chestiune de cifre.

După ce regatul va fi instaurat, guvernul nostru autocrat va evita să împovăreze masele de oameni cu taxe,

deoarece, să nu uităm că joacă rol de tată şi protector. Dar cum organizarea Statului costă enorm, avem nevoie de fonduri. Deci, vom elabora un plan care va avea ca idee principală echilibrul.

Regula noastră numărul unu va fi că tot ce există în Stat aparţine regelui (ceea ce poate fi cu uşurinţă transformat în fapt), deci vor fi confiscate prin lege toate sumele de bani, indiferent de provenienţa lor, pentru a le asigura circuitul în Stat. Mişcarea următoare va fi acoperită, deoarece vom impune taxe progresive pe proprietăţi. Astfel dările vor fi plătite fără ca să sufere sau să se ruineze cineva. Cei bogaţi trebuie să fie conştienţi că este de datoria lor să pună la dispoziţia Statului o parte din fondurile personale, odată ce acesta le garantează securitatea posesiunii restului de proprietate şi dreptul câştigului cinstit; spun cinstit deoarece controlul perfect asupra proprietăţii va impune un sistem echivalent cu corectitudinea încorsetată de bazele legale.

Reforma socială trebuie să vină de sus, deoarece acesta va fi momentul.

A impune taxe săracilor este ca şi cum i-ai instiga să se revolte, ceea ce nu este decât în detrimentul Statului, care în goana după câştigul imediat, trece cu uşurinţă pe lângă ce este cu adevărat important. Şi-apoi, taxele impuse capitaliştilor diminuează şansele creării unor averi imense, care în ziua de azi sunt concentrate în mâinile unui grup restrâns de oameni ce reprezintă contragreutatea care echilibrează balanţa puterii guvernamentale a *Goy*-ilor – finanţele Statului lor.

Forţa pe care se va baza regele nostru constă în echilibrul şi garanţia păcii, pentru realizarea cărora este necesară donarea unei părţi din averea capitalistului, în scopul asigurării funcţionării maşinăriei Statului. Statul trebuie plătit de către cei care nu vor simţi povara şi care au de unde să plătească.

Această măsură va distruge ura săracilor faţă de bogaţi, în care vor vedea un sprijin financiar necesar, un adevărat organizator al păcii şi bunăstării, odată ce aceştia vor plăti cele necesare atingerii acestui obiectiv.

Pentru ca plătitorii ce fac parte din clasele educaţionale să nu să fie preocupaţi de aceste sisteme noi de plată, vor fi create conturi care vor reprezenta destinaţii precise, cu excepţia sumelor ce finanţează necesităţile tronului şi instituţiile administrative.

Cel care conduce nu va avea proprietăţi personale, odată ce patrimoniul lui este Statul, altfel se va crea o situaţie contradictorie.

Rudele celui care conduce trebuie să intre în rândurile celor care servesc Statul, sau trebuie să muncească pentru a obţine dreptul de proprietate, cu excepţia moştenitorilor.

Achiziţionările, donaţiile şi moştenirile vor fi supuse unor taxe progresive. Orice transfer de proprietate, de bani, sau de alte bunuri careva fi executat fără să existe dovada plătirii acestei taxe, îl va obliga pe primul proprietar să plătească dobândă, din momentul în care ar fi trebuit să fie executat transferul, până când s-a descoperit evaziunea la declaraţia de transfer. Documentele de transfer trebuie prezentate săptămânal la biroul trezoreriei locale, unde vor exista evidenţe clare de nume, prenume şi localizare permanentă a noului loc de rezidenţă al primului proprietar şi al noului proprietar. Acest transfer trebuie să pornească de la o sumă definită care să depăşească cu mult cheltuielile obişnuite de vânzare sau achiziţionare de bunuri.

Încercaţi măcar să vă imaginaţi de câte ori vor depăşi aceste taxe veniturile Statelor Goyilor.

Vistieria Statului va trebui să menţină o marjă definită a sumelor rezervă şi tot ce se adună, care depăşeşte acea marjă, va fi returnat în circulaţie. Din

aceste sume vor fi finanţate lucrările publice. Iniţierea unor astfel de lucrări, finanţate de Stat, va uni clasa muncitoare, care va susţine interesele Statului şi ale conducătorului. De asemenea, o parte din aceste sume vor fi alocate sub formă de recompense pentru inventivitate şi productivitate.

Sumele de mai sus nu vor fi, sub nicio formă, reţinute în trezoreriile Statului, pentru că banii există pentru a fi circulaţi şi orice fel de stagnare a lor acţionează pentru distrugerea maşinăriei Statului, pentru care reprezintă un lubrifiant; o stagnare a lubrifiantului ar putea opri funcţionarea regulată a mecanismului.

Singura persoană care nu va avea niciun interes să jefuiască Statul va fi proprietarul lui, conducătorul. De aceea va trebui să se ştie că el este cel care controlează felul în care sunt administraţi banii, îndepărtând posibilitatea unor extravaganţe care nu concordă cu principiile sale de viaţă. tăc Oi C

Eticheta de Curte şi recepţiile costisitoare vor fi abolite, deoarece conducătorul trebuie să aibă timp să se ocupe de afacerile Statului. Puterea sa nu va fi împărţită cu favoriţii care nu vor decât să guste din plăcerile oferite de pompa şi splendoarea tronului şi care nu sunt interesaţi decât de propriile lor persoane.

Crizele economice pe care le-am produs nu au avut alt scop decât retragerea din circulaţie a banilor *Goy*-ilor. Au stagnat sume enorme, care au fost retrase din trezoreriile Statelor şi care s-au văzut obligate să apeleze constant la împrumuturi care reprezentau aceleaşi capitaluri stagnate. Aceste împrumuturi au împovărat sistemele financiare ale Statelor, obligate să plătească dobânzile şi devenind, astfel, sclavele acestor capitaluri… Concentrarea industriei în mâinile capitaliştilor, care nu au mai fost ghidaţi de specialiştii în domeniu, a dus atât la epuizarea clasei muncitoreşti, cât şi la cea a Statului…

Emisia de bani din prezent nu corespunde cu necesităţile şi deci nu poate satisface toate nevoile muncitorilor. Emisia de bani trebuie să corespundă cu creşterea populaţiei – copiii trebuie recunoscuţi ca fiind consumatori de etalon monetar încă din ziua în care s-au născut.

Cunoaşteţi faptul că datorită fixării de către anumite state a aurului ca standard, acestea s-au ruinat, pentru că nu au putut să satisfacă cererile de bani, deoarece noi am făcut tot posibilul să-i retragem de pe piaţă.

Noi vom introduce ca standard costul forţei de muncă şi vom emite banii conform necesităţilor fiecărui subiect în parte, la care vom adăuga sau vom scoate sumele conform naşterilor sau deceselor din fiecare familie.

Pentru ca să nu existe amânări în plăţile către Stat, trebuie fixate termene precise prin decret dat de conducător. Bugetul de cheltuieli va merge în paralel cu cel de venituri; se va elimina orice distanţă între ele.

Reformele pe care le vom proiecta pentru instituţiile financiare ale *Goy*-ilor vor fi aplicate treptat în practică, într-un mod discret, astfel încât să nu se alarmeze nimeni. Vom pune accentul pe necesitatea aplicării unor reforme fundamentale, deoarece *Goy*-ii, prin dezordinea şi lăcomia lor, au dat peste cap întreg sistemul financiar. Prima neregularitate constă în faptul că ei proiectează un buget unic, pe care-l cheltuie în trei luni, maxim jumătate de an, pentru ca apoi să ceară unul suplimentar, care să-i ajute să mai treacă peste alte câteva luni, pentru ca apoi totul să se încheie cu un buget de lichidare. Mulţumită acestei metode, permisă de Statele *Goy*-ilor, în nici zece ani vistieriile lor sunt goale, deoarece urmează împrumuturi, apoi dobânzi la sumele împrumutate. Consecinţa este una singură: va urma o perioadă de blocare financiară mondială a tuturor Statelor – cele care au împrumutat nu-

şi vor putea recupera niciodată nici măcar sumele care li se datorează, darmite dobânzile, iar cele care s-au împrumutat, nu vor mai avea de unde să se împrumute pentru a supravieţui.

Este de la sine înţeles că noi nu vom aplica aceste aranjamente economice, deşi noi am fost cei care le-am sugerat Goyilor.

Orice împrumut reprezintă o infirmitate pentru Statul respectiv. împrumuturile atârnă ca o sabie a lui Damocles deasupra capului conducătorilor care, în loc să finanţeze Statul din taxe temporare, preferă să ajungă la cheremul bancherilor. Dar *Goy*-ii sunt atât de superficiali încât nu-şi dau seama că aceasta este sinucidere curată.

De fapt, ce este un împrumut, în esenţa lui, mai ales un împrumut străin? Un împrumut este o emitere de poliţe de schimb, care conţin un procentaj obligatoriu proporţional cu suma capitalului împrumutat. Dacă dobânda la suma împrumutată este de 5 la sută, în douăzeci de ani Statul plăteşte o sumă suplimentară egală cu cea împrumutată, în patruzeci de ani suma suplimentară se dublează, în şaizeci se triplează – şi toate acestea în timp ce datoria rămâne neplătită.

Din acest calcul simplu este evident că Statul îi exploatează la maximum pe plătitorii de taxe, în mod inutil, deoarece banii nu sunt folosiţi pentru achitarea împrumuturilor, ci pentru reglarea conturilor cu străinii bogaţi de la care au împrumutat bani.

Cât timp împrumuturile se fac pe plan intern, *Goy*-ii nu fac decât să ia banii din buzunarele celor săraci, în beneficiul celor bogaţi, dar în momentul în care banii trec din sfera internă către cea externă, toate bogăţiile Statului respectiv intră în buzunarele noastre.

Noi nu vom permite stagnarea de bani, deci niciodată nu vor exista dobânzi mai mari de unu la sută – drept ce va reveni numai companiilor industriale care nu vor avea

nicio dificultate în a le plăti din profituri. Cert este că Statul nostru va funcţiona conform unei optici complet schimbate, deoarece banii vor fi împrumutaţi pentru a fi cheltuiţi, nu pentru a fi folosiţi în operaţiuni speculative.

Totul este foarte simplu, iar stilul brut de a gândi al *Goy*-ilor nu poate fi decât evidenţiat de faptul că au acceptat să ia de la noi bani cu dobândă, fără să se gândească nicio clipă că, pentru a-şi regla conturile cu noi, trebuie să plătească din buzunarele Statelor lor. Ce-ar fi putut fi mai simplu decât să fi luat de la început banii pe care-i voiau de la oamenii lor?

Dar, astfel, este dovedit încă odată geniul judecăţii noastre alese, pentru că noi am fost cei care i-am făcut să vadă problema dintr-un punct de vedere avantajos pentru ei.

Conturile noastre, pe care le vom scoate la iveală atunci când va fi momentul, vor arăta limpede că ne distingem cu mult de oamenii obişnuiţi şi că suntem nişte inovatori ce nu doresc altceva decât binele întregii omeniri. Vom pune capăt abuzurilor *Goy*-ilor, abuzuri pe care nu le vom permite în regatul nostru.

Sistemul nostru financiar va fi elaborat într-un asemenea mod încât niciun funcţionar de stat nu se va afla în poziţia de a direcţiona nici cea mai mică sumă către o destinaţie anumită; totul va fi executat conform unui plan de acţiune bine-definit.

De altfel, fără un plan definit este imposibil să conduci. A înainta pe un drum nedeterminat, cu resurse nedeterminate, aduce după sine ruina.

Conducătorii *Goy*, pe care în urmă cu mult timp i-am sfătuit să se preocupe de recepţii, etichetă şi distracţii, pentru a-i distrage de la ceea ce este cu adevărat important, nu au reprezentat decât paravane în spatele cărora ne-am aflat noi. Totul a fost pus la punct cu minuţiozitate de agenţii noştri, care întotdeauna au promis

celor cu mintea îngustă că, dacă vor face economii, vor avea satisfacţii materiale viitoare, că situaţia lor se va îmbunătăţi… La ce să facă economii? La taxe? Nimeni nu şi-a pus aceste întrebări.

Iată la ce i-a dus această neglijenţă… un dezastru financiar, a cărui cauză nu o înţelege nimeni iar victima este reprezentată de popoare întregi, care nu au nicio vină…

PROTOCOLUL NR. 20

La ceea ce v-am raportat la ultima întrunire, voi adăuga acum explicaţii privitoare la împrumuturile interne. Despre împrumuturile externe nu voi mai spune nimic, deoarece ele ne-au furnizat banii naţionali ai *Goy*-ilor, dar în Statul nostru nu vor exista străini, deci nu poate fi vorba de nimic extern.

Noi am profitat de coruperea administratorilor şi de lenea conducătorilor pentru a ne dubla, tripla şi chiar mai mult, banii, împrumutând guvernelor *Goy*-ilor bani de care nu aveau nevoie… Totuşi, nu voi intra în amănunte. Să ne ocupăm numai de detaliile ce privesc împrumuturile interne.

Statul anunţă că urmează să acorde un asemenea împrumut şi deschide subscripţii pentru propriile lui poliţe de schimb, care sunt de fapt hârtii ce garantează acordarea de dobândă la suma depusă de cetăţean. Preţurile lor variază, pentru a putea fi achiziţionate de oricine – pentru primele subscrieri se face de obicei o reducere. A doua zi, complet artificial, preţul lor creşte, motivul principal fiind faptul că toată lumea se înghesuie să le cumpere. În

— Câteva zile vistieria se umple, de obicei cu mai mulţi bani decât este nevoie (oare de ce îi iau)? Efectul de scenă al acestei manevre constă în faptul că guvernul demonstrează încrederea pe care o are populaţia în poliţele de schimb pe care le emite.

Dar după ce se sfârşeşte comedia, rezultă faptul că a fost creat un debit excedentar. Pentru a putea plăti dobânzile, sunt necesare noi împrumuturi, care se adaugă la capitalul datorat. Când este epuizat şi acest credit se impune necesitatea unor noi taxe care să acopere nu împrumutul, ci numai dobânzile…

Mai târziu vine vremea să se facă plăţile, care de obicei constau în dobânzi, nu în întreaga sumă. Dacă s-ar întâmpla ca toată lumea să-şi ceară banii înapoi, guvernul s-ar bloca şi ar fi pus în faţa situaţiei de a nu putea să achite sumele necesare. Din fericire, guvernele *Goy*-ilor, care nu ştiu nimic despre afacerile financiare, au preferat întotdeauna să piardă la schimb sau să diminueze valoarea dobânzilor, decât să-şi rişte banii în investiţii noi şi să se implice în aşa fel încât să scape de povara unor datorii enorme.

În ziua de azi, *Goy*-ii ştiu că nu se pot juca în privinţa împrumuturilor externe, deoarece noi ne cerem întotdeauna banii înapoi.

Astfel, un faliment bancar general, care nu mai poate fi acoperit, nu va fi decât în avantajul nostru, deoarece vom putea demonstra majorităţii oamenilor că pe conducătorii pe care şi i-au ales nu-i interesează soarta lor.

Când vom urca pe tronul lumii, toate aceste schimburi financiare vor fi eliminate complet, în aşa fel încât să nu lase nicio urmă, deoarece nu sunt în interesul nostru. Nu vom permite ca prestigiul puterii noastre să fie clătinat de fluctuaţii de preţuri – preţurile care vor fi anunţate prin lege, vor rămâne neschimbate, fără nicio posibilitate de a creşte sau de a scade.

Vom înlocui pieţele financiare cu grandioase instituţii guvernamentale de credit, al căror obiectiv va fi de a fixa preţul valorilor industriale, în concordanţă cu punctele de vedere ale guvernului, valori care vor deveni dependente de noi. Deci, vă daţi seama cât vom fi de puternici…

PROTOCOLUL NR. 21

În tot ceea ce v-am raportat până acum, m-am străduit să vă vorbesc despre viitorul secret, despre trecut şi despre prezent, despre relaţiile noastre cu *Goy*-ii şi despre operaţiuni financiare. Totuşi mai am câte ceva de spus despre acest subiect.

Avem în mâinile noastre ceea ce reprezintă şi va reprezenta întotdeauna cea mai mare putere – aurul: în două zile, putem procura de la depozitele noastre orice cantitate pe care o dorim.

Cu siguranţă că nu mai este cazul să ne mai întrebăm dacă noi suntem aleşii lui Dumnezeu. Cu siguranţă că, având în mâinile noastre asemenea bogăţii, nu vom rata încercarea de a dovedi că răul pe care a trebuit să-l comitem atâtea secole a servit, în cele din urmă, pentru o cauză bună – ordinea! Deşi este probabil să o stabilim, cel puţin la început, tot prin violenţă, vom reuşi. Vom demonstra că noi suntem binefăcătorii omenirii, că noi vom instaura binele pe pământ, libertatea persoanei, pacea şi liniştea, într-adevăr, strict supravegheate prin intermediul legilor. Vom demonstra că libertatea nu înseamnă disipare, că demnitatea şi forţa umană nu constă în dreptul fiecăruia de a promulga principii distructive, justificate ca „libertate a conştiinţei”, că libertatea individului nu reprezintă dreptul de a te agita, sau de a-i agita pe alţii prin intermediul unor discursuri abominabile ţinute în faţa unor turme dezlănţuite, că adevărata libertate constă în inviolabilitatea persoanei care se achită onorabil de îndatoririle vieţii în comun, că demnitatea umană conştientizează şi drepturile şi absenţa lor.

Autoritatea noastră va fi glorioasă, deoarece va fi atotputernică, va conduce şi va ghida fără să apeleze la lideri şi oratori a căror plăcere majoră este să se asculte pe sine, indiferent dacă vorbesc sincer sau utopic… Autoritatea noastră va fi coroana ordinii, în care este

inclusă întreaga fericire a omului. Aureola acestei autorităţi va fi mistică, toţi se vor închina în faţa ei. Forţa adevărată nu are termeni comuni cu niciun drept, nici măcar cu cel al lui Dumnezeu: nimeni nu îndrăzneşte să se apropie prea mult.

PROTOCOLUL NR. 22

Pentru ca oamenii să se obişnuiască să fie ascultători, trebuie să le dăm lecţii de umilinţă, deci vom reduce producţia articolelor de lux. Astfel, vom îmbunătăţi moravurile, debarasând omul de tentaţiile care întotdeauna se încadrează în sfera luxului. Vom restabili mica producţie, dând o lovitură marilor întreprinderi. Această operaţiune este indispensabilă, deoarece producţia la scară mare aduce după sine, deşi nu întotdeauna conştient, direcţionarea maselor împotriva guvernului. De asemenea, vom interzice băutura prin lege, deoarece reprezintă o crimă împotriva omului, care sub influenţa alcoolului se transformă în brută.

Repet, oamenii ascultă orbeşte numai de mâna puternică, care este absolut independentă de ei, deoarece o simt precum o sabie care îi apără şi îi sprijină împotriva calamităţilor sociale… Ce să facă oamenii cu un rege cu spirit angelic? Ei trebuie să vadă în el personificarea forţei şi puterii.

Conducătorul suprem, care îi va înlocui pe toţi liderii, este ales de Cel de Sus pentru a elimina toate forţele malefice, exprimate prin instincte negative şi brutalitate, care domină judecata limpede şi umanismul. Acum, aceste forţe triumfă sub imperiul hoţiei şi violenţei, care sunt mascate ca fiind principii de libertate şi drepturi, însă, în momentul în care Regele Evreilor va fi instaurat pe tronul lumii, vor fi eliminate – atunci va fi posibil ca oamenii să spună: „Mulţumiţi-i lui Dumnezeu şi îngenuncheaţi în faţa acestui om predestinat, trimis de însuşi Dumnezeu pentru a ne elibera de forţele malefice şi de tot răul din lume”.

PROTOCOLUL NR. 23

Acum vă voi vorbi despre dinastia Regelui David, care a supravieţuit până în ziua de azi.

Urmaşii lui David îi vor pregăti pe regi şi pe moştenitorii lor, selectându-i conform capacităţilor eminente, nu după dreptul de moştenire, pentru ca apoi să le dezvăluie cele mai secrete mistere ale politicii şi ale schemelor guvernamentale. Obiectivul acestei acţiuni este ca toată lumea să ştie că guvernarea nu poate fi încredinţată celor care nu cunosc secretele acestei arte…

Aceste persoane vor învăţa aplicaţiile practice ale planurilor menţionate mai sus, prin comparaţie cu experienţa acumulată de-a lungul secolelor, cu observarea mişcărilor politico-economice şi a ştiinţelor sociale – într-un cuvânt, vor cunoaşte spiritul legilor relaţiilor umane, stabilite de natură.

Moştenitorii direcţi vor fi îndepărtaţi de tron dacă în perioada de pregătire manifestă înclinaţii către frivolitate, slăbiciuni sau alte caracteristici care conduc către ruinarea autorităţii, ceea ce îi face incapabili să guverneze.

Numai cei care sunt fermi şi chiar duri, vor descifra tainele guvernării, dezvăluite de învăţaţii noştri.

Planurile de acţiune ale regelui nu vor fi dezvăluite nici măcar consilierilor lui cei mai apropiaţi.

Numai regele şi cei trei care vor sta permanent alături de el vor cunoaşte prezentul şi viitorul.

Se înţelege de la sine că nivelul de inteligenţă al regelui trebuie să fie superior, pentru a putea asimila planul de guvernământ. Din această cauză, nu va urca pe tron decât după ce va fi examinat de bătrânii învăţaţi despre care am vorbit mai devreme.

Este indispensabil ca oamenii să cunoască şi să-şi iubească regele. Regele Evreilor nu trebuie să fie supusul pasiunilor şi, mai ales, al senzualităţii – nu există nimic mai periculos, nimic care să dezorganizeze capacităţile minţii

şi clarviziunea, care să distragă gândurile către cea mai brutală şi rea latură a activităţii umane.

Cel care va fi regele suprem al lumii, sânge din sângele lui David, trebuie să-şi sacrifice înclinaţiile personale în favoarea poporului său.

Regele nostru suprem trebuie să fie o persoană ireproşabilă, care să constituie un exemplu pentru toţi.

APPENDIX A

DOCUMENT 1 (vezi pagina 308)

LEGĂTURA: SERVICIULUI DE INFORMAŢII AL ARMATEI STATELOR UNITE CU BISERICA SATANICĂ

1. Referire la teleconferinţa lt. col. Jones cu mr. Burkley.

2. Au fost furnizate următoarele informaţii.

(a) Pe 21 iulie 1981, subsemnatul a fost contactat de ofiţerul Sandi Daly de la Serviciul de Informaţii, San Francisco, CA, Departamentul Poliţie (telefon: (415) 553 – 1133). Aceasta a relatat că în decursul anchetării aşa-numitului cult satanic „Templul Apusului”, a obţinut informaţii referitoare la liderul grupului, Michael A. Aquino, născut 16 octombrie 1946, cu domiciliul în strada Leavenworth, nr. 2430, San Francisco, trecut în rezervă cu gradul de maior, care o bună perioadă de timp a colaborat cu o unitate de informaţii din zona San Francisco. Ceilalţi doi membri marcanţi ai grupului, Dennis Mann şi Willie Browning au fost de asemenea ofiţeri ai armatei americane, ambii cu gradul de căpitan şi au colaborat cu o unitate de informaţii din Los Angeles.

(b) Aceste informaţii se pot verifica oricând, conform registrelor RCPAC, unde sunt menţionaţi sus-numiţii.

3. Se recomandă să se ia legătura cu ofiţerul Daly, care s-a declarat dispusă să colaboreze şi să ofere amănunte cu privire la informaţiile pe care le-a obţinut.

Lt. col. T.C. Jones Şeful Departamentului Investigaţii al Poliţiei

DOCUMENT 2 (vezi pagina 309)

Destinatar: Comandamentul Forţelor Armate al Statelor Unite

1. În legătură cu datele privind subiectul din 16 noiembrie 1981.

2. Am căutat printre dosarele de la Biroul Federal de Investigaţii (FBI), cu privire la Templul Apusului şi vă aducem la cunoştinţă că nu am găsit nimic referitor la această organizaţie.

3. În cazul în care cercetările dumneavoastră avansează, vă rugăm să ne informaţi.

PENTRU REPREZENTANTUL ŞEFULUI STATULUI MAJOR AL SERVICIULUI DE INFORMAŢII:

col. DONALD P. PRESS Director al Serviciului de Contraspionaj

DOCUMENT 6 (vezi pagina 313)

MEMORIU – DATA: 1 IULIE 1981

TEMPLUL APUSULUI Descriere:

Templul Apusului este un grup satanic al cărui lider este Michael A. Aquino. Acest grup este o ramură a Bisericii lui Satan condusă de Anton Levez, cu sediul în San Francisco. În 1975, când organizaţia lui Levez a suferit o transformare, grupul s-a separat complet. Numărul de membri nu este mare, câteva sute de persoane, dar operează la nivel naţional.

Aquino este şeful oficial al organizaţiei şi o conduce cu ajutorul unui consiliu format din nouă membri, care, de fapt, sunt locotenenţii lui.

Un aspect interesant al Templului Apusului este obsesia faţă de sistemul militar. Un aspect al acestei obsesii este reprezentat de fascinaţia grupului faţă de mişcarea nazistă – la ocazii speciale mulţi dintre ei poartă uniforme germane din perioada celui de Al Doilea Război Mondial şi decoraţii specifice. Un aspect şi mai sinistru al fascinaţiei faţă de sistemul militar constă în faptul că

Michael Aquino este ofiţer în rezervă al Armatei de Rezervă S.U.A., secţia Serviciul de Informaţii. În faţa membrilor a afirmat că datorită relaţiilor pe care şi le-a făcut şi respectului ce i se poartă, el raportează direct Organizaţiei Militare a Reprezentanţilor de State Majore. Probabil că exagerează, dar cert este că deţine gradul de maior şi are legături strânse cu cei din Serviciul Militar de Informaţii. Unul dintre locotenenţii lui, o femeie, Willie Browning este, de asemenea, căpitan în Armata de Rezervă S.U.A. şi a lucrat la o unitate de informaţii situată lângă Los Angeles. Alt locotenent al grupului este un ofiţer american în rezervă, Dennis Mann. El, de asemenea, este implicat în activităţi informaţionale.

Michael A. Aquino

Michael Aquino, după cum s-a afirmat mai sus, este şeful organizaţiei Templul Apusului. Licenţiat în Ştiinţe Politice, este profesor la Colegiul Golden Gate din San Francisco. Specialitatea sa sunt Relaţiile Politice cu Europa de Vest. Locuieşte în str. Leavenworth, la nr. 2430, San Francisco, împreună cu prietena lui, copiii acesteia şi mama lui. Tatăl lui s-a separat de familie şi locuieşte în sudul Californiei.

Aquino suferă de probleme de identitate sexuală şi este cunoscut ca o persoană ce frecventează prostituatele din San Francisco, împreună cu care practică activităţi sado-masochiste. Se spune că este bisexual.

Proiecte:

Deşi întotdeauna a fost o organizaţie bizară, se pare că de la un timp Templul Apusului suferă anumite forme de metamorfoză. Au revenit la practicile de manipulare a Maselor Negre (şedinţa viitoare va avea loc în iulie 1981, în San Francisco, la un hotel discret, numit „Plasa pescarului”). De asemenea, se spune că acest grup devine din ce în ce mai violent, deoarece membrii recrutaţi sunt din ce în ce mai puţini intelectuali – unii dintre aceştia sunt

foşti membrii ai organizaţiei Îngerii Iadului, sau membri ai unor diferite bande de motociclişti. De asemenea, se spune că au început să execute ritualuri de sacrificare animală. Mai mult, de la un timp Aquino afirmă în faţa întregii organizaţii că a sosit timpul să treacă la mişcări politice. Probabil că face referiri la poziţia sa în cadrul Armatei de Rezervă.

Sfârşitul memoriului.

DOCUMENT 7 (vezi pagina 314)

CEL CARE SE ÎNCHINĂ DIAVOLULUI DEŢINE O FUNCŢIE IMPORTANTĂ ÎN CADRUL ARMATEI DE REZERVĂ, IAR ŞEFII LUI, DEŞI ŞTIU DESPRE CE E VORBA, SPUN: „NICIO PROBLEMĂ”.

Un ofiţer superior din cadrul serviciului de informaţii al armatei S.U.A. recunoaşte că este fondator şi preot al unei biserici satanice. Uimitor, Armata spune: „Nicio problemă”!

Lt. col. Michael Aquino, în vârstă de 41 de ani, ex-membru al organizaţiei Beretele Verzi, a confirmat cotidianului ENQUIRER că de 22 de ani este implicat într-un cult închinat diavolului.

Afirmă că în 1975 şi-a format propria biserică satanică, Templul Apusului, după ce a timp de 10 ani a fost membru al unei alte secte, Biserica Satanică.

„Nu mi-am ţinut secretă faţă de Armată apartenenţa religioasă”, spune lt. col. Aquino, care în Vietnam a fost specialist în probleme psihologice de război, iar acum este ofiţer în rezervă şi lucrează cu normă întreagă la Centrul Personalului de Rezervă al Armatei din St. Louis. A recunoscut că în cadrul ritualurilor bisericii sale se foloseşte terminologie satanică, adăugând: „Suntem foarte mândri de asta”.

Dar William Gill, director executiv al organizaţiei Veteranilor de Război Catolici, afirmă, revoltat:

„Aşa ceva este de neconceput, este o ruşine

naţională! Nu pot să cred că unei persoane care îl venerează pe Diavol i se permite să deţină o funcţie importantă în cadrul Armatei de Rezervă. Această situaţie abominabilă insultă memoria celor care au luptat şi s-au sacrificat pentru a menţine valorile tradiţionale ale acestei ţări măreţe.

Cetăţenii au dreptul de a pretinde Armatei să respecte valorile tradiţionale reprezentate de Dumnezeu – nu de bălmăjelile satanice ale unei secte oarecare".

Din 1981, până în 1986, în anuarul „Pagini Galbene" al oraşului San Francisco apare reclama bisericii satanice a colonelului Aquino. Acesta spune că majoritatea membrilor sunt din America şi Canada, deşi „avem membri şi în Europa de Vest şi zona Pacificului".

Constituţia garantează dreptul de a practica liber orice religie, deci lt. col. Aquino este protejat de orice fel de măsuri pe care ar trebui să le ia Armata, spune lt. col. Greg Rixon, care se ocupă de relaţiile cu publicul la Washington, D.C.

„Cât timp practicarea unei religii respectă litera legii, nu e nicio problemă", afirmă lt. col. Rixon

Dar directorul executiv Gill ia poziţie: „Nu-mi vine să cred că Armata a spus „Nicio problemă"! Această situaţie devine din ce în ce mai complicată, pentru toată lumea care respectă principiile naţionale de securitate şi moralitate.

Armata nu este locul potrivit pentru cei care îl venerează pe Prinţul întunericului!"

DOCUMENT 9 (vezi pagina 316)

De la PSYOP la Războiul Minţii: Psihologia Victoriei de col. Paul E. Valley şi mr. Michael A. Aquino

Articolul lui John Alexander din „Revista militară", prin care autorul îşi manifestă apartenenţa şi sprijinul faţă de mijloacele psihotronice a fost, cu siguranţă, provocator. Cercetările din acest domeniu au întâmpinat critici al

căror fundament este constituit de frontierele existente ale legilor ştiinţifice, care amintesc de râsetele cu care a fost întâmpinat în 1874 omul de ştiinţă italian Spallanzani, care a afirmat că liliecii se ghidează prin întuneric cu ajutorul a ceea ce acum se denumeşte „sonar”. „Dacă văd cu urechile, atunci aud cu ochii?” se glumea pe vremea aceea, dar cred că acum Marina Militară Americană este bucuroasă că cineva a luat ideea în serios şi a aplicat-o.

Cercetarea psihotronică încă se află la început, dar Armata Americană deja posedă un sistem de arme operaţionale proiectat să funcţioneze în baza sistemului de comunicaţii media existent. Scopul este de a tulbura minţile persoanelor neutre sau duşmanilor, pentru ca apoi să schimbe modul de gândire în concordanţă cu interesele naţionale ale Statelor Unite. Acest lucru se realizează la scară largă şi cuprinde unităţi militare, regiuni şi naţiuni. În prezent este denumit Operaţiuni Psihologice (n.tr. – PSYOP – Psychological Operations – Operaţiuni Psihologice).

Oare acest PSYOP funcţionează, sau încă este un domeniu neexploatat?

Dacă întrebarea ar fi fost pusă în 1970, cu siguranţă că răspunsul ar fi fost că PSYOP funcţionează, chiar foarte bine. Numai în 1967 şi 1968, un număr de 29.276 de soldaţi vietnamezi au capitulat conform programului de amnistie Chiou Hoi – cel mai mare efort PSYOP din cadrul războiului din Vietnam. În mod normal, eliminarea unui asemenea număr de trupe duşmane ne-ar fi costat minimum 6.000 de morţi.

Pe de altă parte, am pierdut războiul, iar motivul principal a fost faptul că programul PSYOP nu a mai fost aplicat. Dorinţa noastră de a fi victorioşi a fost atacată cu un efect mult mai mare decât cel al atacului nostru. Vietnamezii şi-au dat seama că am neglijat acest domeniu atât de important şi au insistat în a-l aplica până în

momentul în care Statele Unite au clacat, pentru ca apoi să fugă repede înapoi acasă.

Deci PSYOP a eşuat şi asta nu pentru că principiile de aplicare nu erau bune, nu. Duşmanul a creat un program superior, care l-a depăşit pe al nostru. Eforturile Armatei au fost încununate cu un oarecare succes militar, dar programul nu a schimbat cu adevărat mentalitatea populaţiei duşmane şi nici nu a apărat populaţia americană de acasă de propaganda duşmanului. Mai mult, PSYOP-ul duşmanului a fost atât de puternic încât a depăşit tot armamentul sofisticat cu care era dotată la ora aceea armata americană, fie că erau Cobre, sau ACAV-uri, sau Spooky-uri, sau B-52-uri. Concluziile sunt clare: capacitatea PSYOP nu trebuie ignorată, mai mult, trebuie întărită şi schimbată, pentru ca în viitorul război să-i plătim duşmanului cu aceeaşi monedă. Nimeni nu spune să nu ne înarmăm cu cele mai noi tehnologii, dar în acelaşi timp, trebuie să fim conştienţi că nu se va schimba nimic dacă nu câştigăm războiul psihologic.

Primul lucru care trebuie preîntâmpinat este o vedere generală a PSYOP-ului, care îl limitează la rutină şi predictibilitate. Este necesar un efort mental, care nu poate începe de la nivel de companie sau divizie; iniţierea acestuia trebuie să pornească de pe plan naţional. Trebuie ca voinţa noastră de a fi învingători să fie întărită, iar cea a duşmanului, atacată şi distrusă. Ambele crează influenţă şi sunt afectate de lupte fizice, dar acest tip de război are loc conform unor baze mult mai subtile.

Deci, să începem cu o simplă schimbare de denumire. Ne vom debarasa de conceptul aproape „jenant” pentru noi de „operaţiuni psihologice”. În schimb, vom crea termenul Războiul Minţii. Termenul este dur şi inspiră teamă şi aşa şi trebuie: este un termen de atac şi victorie – nu unul de conciliere. Iată o încercare de definire:

Războiul Minţii reprezintă convingerea deliberată şi

agresivă a tuturor participanţilor într-un război, că noi vom fi cei care-l vom câştiga.

Deliberat – deoarece reprezintă un efort plănuit, sistematic, ce implică toate nivelele de activitate, de la cele strategice, la cele tactice.

Agresiv – deoarece trebuie schimbate activ opiniile şi atitudinile, de la cele antagoniste nouă, la cele de susţinere în scopul obţinerii victoriei. Nu vom câştiga dacă ne mulţumim să observăm, fără să luăm nicio măsură, opiniile şi atitudinile instituite de guvernele duşmane.

Comparaţi această definiţie cu cea a războiului psihologic, dată de generalul William Donovan:

„Războiul psihologic reprezintă coordonarea şi folosirea tuturor mijloacelor, inclusiv morale şi fizice, prin care se atinge un scop – altul decât scopurile operaţiunilor militare recunoscute, însă incluzând exploatarea psihologică a rezultatelor acelor activităţi militare recunoscute – ceea ce tinde să distrugă voinţa duşmanului de a obţine victoria şi îi afectează capacitatea politică sau economică de a o face; sau tinde să-l lipsească pe duşman de sprijinul şi simpatia aliaţilor, sau asociaţilor, sau neutrilor, sau previne realizarea de relaţii care să-l ajute să obţină sprijinul sau simpatia acestora; sau care tinde să creeze, să menţină, sau să mărească dorinţa de victorie a propriului nostru popor şi a aliaţilor noştri şi să realizeze, să menţină, sau să mărească sprijinul, asistenţa şi simpatia neutrilor”. Dacă eufemismul „operaţiuni psihologice” a rezultat din – după cum a menţionat un general într-o scrisoare din 1947 – „o mare nevoie de un sinonim care să poată fi folosit pe timp de pace şi care să nu şocheze sensibilităţile cetăţenilor ce trăiesc într-o naţiune democratică”, poate că totul ar fi fost bine. Pe de altă parte, sovieticii sunt de altă părere, deoarece în 1980 afirmau despre programul PSYOP al Armatei americane:

„… conţine metode de sabotaj ideologic, a căror

aplicare nu are nicio scuză, inclusiv minciuni flagrante, dezinformare, şantaj politic, provocare şi teroare”.

Reţinerea cu care Armata a acceptat chiar şi un component PSYOP „antiseptic” este reflectată în strălucitorul tratatul istoric, excelent documentat, al colonelului Alfred Paddock. Eforturile de a detalia până la perfecţionare această armă, pentru a ajunge la configuraţia cea mai de efect, au întâmpinat greutăţi din partea liderilor care nu au înţeles că războaiele sunt câştigate sau pierdute nu pe câmpurile de luptă, ci în mintea oamenilor. Colonelul Paddock concluzionează:

„Felul în care au evoluat războaiele psihologice şi neconvenţionale, din 1941 până în 1952, sugerează o temă care întotdeauna a ocupat un loc special în istorie: cea a unei armate ezitante, care încearcă să îmbine conceptele moderne de luptă, cu cele clasice”.

Conform doctrinei actuale, PSYOP este considerat a fi un accesoriu al efortului unanim de câştigare a unor bătălii sau războaie; termenul folosit în general este cel de „multiplicator de forţă”. Nu este considerat o precondiţie a deciziilor de comandă. Astfel, PSYOP nu poate predetermina eficacitatea politică sau psihologică a unei activităţi militare date. Nu poate fi folosit decât la prezentarea respectivei activităţi în cele mai frumoase culori posibile.

Războiul Minţii reprezintă o strategie căreia tactica militară trebuie să i se conformeze, pentru a realiza un maximum de eficacitate. Scenariul Războiului Minţii trebuie să fie predominant în mintea comandantului şi trebuie să constituie factorul principal în fiecare domeniu de activitate al acestuia. Altfel, sunt sacrificate măsuri care pot contribui la câştigarea războiului, de dragul celor care oferă satisfacţie imediată, palpabilă.

Echipele specializate în tacticile Războiului Minţii oferă comandantului expertize tehnice, conform unei

planificări iniţiale, care are în vedere fiecare nivel de luptă, inclusiv batalioanele. Aceste echipe nu pot fi alcătuite – cum sunt acum – din ofiţeri care cunosc operaţiunile de bază ale tacticilor propagandistice. Membrii vor fi experţi care pot transforma strategia Războiului naţional al Minţii în scopuri tactice, care măresc la maximum şansele de câştig ale unui război, minimalizând pierderile de vieţi omeneşti. Aceste echipe vor câştiga respectul comandanţilor numai dacă vor demonstra că se ţin de promisiunile făcute.

Ceea ce Armata consideră că ar fi cel mai de efect program PSYOP de la ora actuală – PSYOP tactic – reprezintă de fapt efortul cel mai primitiv şi mai limitat, date fiind dificultăţile întâmpinate. Aceste eforturi trebuie continuate – dacă nu atacăm voinţa duşmanului înainte ca acesta să ajungă pe câmpul de luptă, apoi o vom face degeaba. Trebuie să atacăm înainte. Trebuie să instaurăm predispoziţia pentru înfrângerea inevitabilă. Strategia Războiului Minţii trebuie declanşată din momentul în care se ştie că războiul este inevitabil. Atenţia duşmanului trebuie captată cu ajutorul tuturor celor care sunt buni medium; soldaţii vor fi loviţi de această armă încă înainte de a-şi îmbrăca uniformele. Cel mai vulnerabili sunt la ei acasă. Statele Unite au fost înfrânte în junglele din Vietnam, sau pe străzile oraşelor americane?

Războiul Minţii este în întregime strategic, cu aplicaţii tactice care joacă un rol de întărire suplimentar. În contextul său strategic, Războiul Minţii trebui să atace aliaţi, duşmani şi neutri – întreg globul – prin intermediul sistemului media pe care-l posedă Statele Unite, care au capacitatea de a influenţa toţi oamenii de pe faţa Pământului. Când spun media, mă refer la sistemul media electronic

— Televiziune şi radio. Descoperirile din domeniul comunicaţiilor prin satelit, tehnicile de înregistrare video,

transmisiunile laser şi optice executate prin reţele, fac posibilă o penetrare a minţilor din întreaga lume, ceea ce în urmă cu câţiva ani ar fi fost de neconceput. Precum în cazul sabiei Excalibur, încă nu suntem perfect conştienţi de puterea acestei arme, care, dacă avem curajul şi integritatea să o folosim pentru a ghida civilizaţia, poate transforma întreaga lume.

Pentru a avea efect, Războiul Minţii trebuie să ţintească toţi participanţii. Nu trebuie doar să slăbească duşmanul, trebuie să întărească puterile Statelor Unite. Şi o va face prin luarea de măsuri prin care se va evita confruntarea poporului nostru cu propaganda duşmanului şi prin explicarea şi accentuarea intereselor noastre naţionale, în urma cărora ne-am îndreptat către respectivul război. Conform legilor în vigoare ale Statelor Unite, unităţile PSYOP nu vor avea ca ţintă cetăţenii americani. Interzicerea este bazată pe prezumpţia conform căreia „propaganda” este o minciună necesară sau cel puţin o prezentare a adevărului pe jumătate şi că guvernul nu are dreptul de a minţi poporul. Ministerul de Propagandă al lui Goebbels nu trebuia să adopte un stil care să facă parte din modul de viaţă american. Războiul Minţii spune întotdeauna adevărul. Puterea sa stă în abilitatea de a atrage atenţia asupra adevăratului viitor şi prezent. Astfel, Războiul Minţii înseamnă promisiunea adevărului pe care Statele Unite îl vor face să devină real, în cazul în care nu este deja.

Războiul Minţii nu este un concept nou. În urma acestuia au rezultat cele mai mari victorii naţionale – şi cele mai puţin costisitoare. Gândiţi-vă la atacurile atomice de la Hiroshima şi Nagasaki. Distrugerea fizică a celor două oraşe nu a însemnat distrugerea capacităţii Japoniei de a continua lupta. Voinţa naţională de a lupta a Japoniei a fost distrusă de şocul psihologic produs de efectul armelor. A urmat capitularea, şi astfel, a fost evitată o

invazie terestră lungă şi costisitoare.

Eficacitatea Războiului Minţii este reprezentată de felul abil în care este manipulată media. Să nu se facă confuzia eronată conform căreia Războiul Minţii este acelaşi lucru cu Propaganda. „Propaganda", definită de Harold Lasswell „reprezintă exprimarea unor opinii sau acţiuni ale unor indivizi sau grupuri care au în vedere influenţarea părerilor sau activităţilor unor alţi indivizi sau grupuri, în scopuri predeterminate şi prin intermediul manipulărilor psihologice".

Propaganda este minciună, sau cel puţin prezentarea distorsionată a adevărului. Deci, există riscul ca un duşman militar să nu procedeze conform voinţei noastre.

În schimb, PSYOP nu are nimic de-a face cu înşelăciunea, sau chiar cu distorsionarea adevărului. Mai degrabă spune adevărul care, dacă nu există acum, va fi forţat să existe prin voinţa Statelor Unite. Pot fi citate ultimatumul pe care i l-a dat Kennedy lui Hruşciov în timpul crizei din Cuba şi discursul lui Hitler de la München. Un astfel de mesaj nu trebuie să îndeplinească condiţiile de credibilitate abstractă, precum temele PSYOP; credibilitatea este inspirată de însăşi sursa. Livy spunea odată:

„Teroarea pe care o va inspira numele „roman" va fi cumplită – lumea va şti că, odată ce o armată romană va declanşa asedierea unui oraş, nimic nu-i va sta în cale, nici rigorile iernii, nici trecerea timpului şi că această armată nu cunoaşte alt deznodământ decât victoria".

Cel care operează conform proiectului Războiul Minţii trebuie să ştie că spune adevărul şi trebuie să i se dedice trup şi, suflet. Ceea ce spune reprezintă o parte din Războiul Minţii; restul, inclusiv testul eficienţei, constă în convingerea cu care audienţei îi este prezentat adevărul, raporturile pe care le stabileşte cu auditoriul. De ce suntem tentaţi ca pe unii comentatori de televiziune să-i

credem şi pe alţii nu, când cu toţii prezintă aceleaşi ştiri? Simplu. Secretul este îmbinarea perfectă a puterii de convingere cu credinţa în adevărul prezentat.

La baza oricărei decizii de a institui Războiul Minţii stă o întrebare foarte simplă: Vrem să câştigăm viitorul război în care vom alege să ne implicăm, vrem să o facem cu cheltuieli minime, cu pierderi minime de vieţi omeneşti şi în cel mai scurt timp? Dacă răspunsul este „da”, atunci Războiul Minţii este o necesitate. Dacă preferăm să schimbăm acest stil de victorie cu vieţi de americani, dezastre economice şi negocieri dezavantajoase, atunci Războiul Raţiunii nu este potrivit, iar dacă va fi folosit superficial, va contribui la înfrângerea noastră. În Războiul Raţiunii nu există substitut pentru victorie.

APPENDIX B OZN-uri

DOCUMENT 1 (vezi pagina 326)

13 iunie 1987

Domnilor.

Deşi nu am urmărit emisiunile radiofonice şi televizate pe care le-aţi realizat în ultimul timp, un prieten mi-a sugerat să vă scriu această scrisoare şi să vă împărtăşesc informaţiile pe care le deţin. Sunt inginer şi am cincizeci de ani, am lucrat atât în sectorul privat, cât şi pentru guvern.

Din 1975 până în 1980, am fost implicat în câteva investigaţii care au fost făcute pe marginea materialului E.T. Deşi proiectul a fost derulat sub acoperire, sunt încă foarte surprins că nici până la ora aceasta nu s-au aflat detalii despre Proiectul Pluto şi rezultatele acestuia.

Deşi proiectul a fost pus în aplicare de alţii, nu există nicio îndoială că guvernul a ţinut totul sub control. Din motive de siguranţă, Proiectul Pluto a avut cinci nivele de securitate. Cei care investigau un nivel nu aveau nimic de-a face cu următorul; rezultatele descoperirilor erau predate nivelului următor, apoi se trecea la cercetarea

altor zone.

Dintre toţi cei pe care-i cunoşteam, nimeni nu a deţinut rezultatele a doua nivele în acelaşi timp. Nu a existat decât o singură excepţie de la regulă, care a avut loc în 1975, când, de fapt, am fost numit să lucrez la acest proiect. Am fost angajat de o firmă non-guvernamentală, dar care, bineînţeles, lucra direct cu guvernul.

Nu ştiam dacă rezultatele vor fi publicate, nu ştiu nici acum, dar cred că nu. În orice caz, eu şi încă vreo câteva persoane am fost trimişi în cea mai mare grabă în Pennsylvania.

Am fost informaţi că totul era strict secret şi că aşa trebuia să rămână. Ne-au cazat la un hotel din apropiere, unde eram păziţi zi şi noapte. În zona aceea se prăbuşise o navă, iar guvernul a luat hotărârea că ar fi mai bine dacă cercetările ar fi efectuate la faţa locului, în loc ca rămăşiţele navei să fie transportate în altă parte, pentru a fi analizate.

Nu se ajungea prea uşor la zona respectivă, accesul fiind complicat, totuşi am transformat-o în zonă de construcţii, am curăţat-o şi am ridicat repede două clădiri micuţe şi una foarte mare, din metal şi materiale prefabricate, toate amplasate în jurul locului unde a avut loc accidentul. Timp de câteva zile a fost un du-te-vino de echipament greu, materiale şi muncitori.

Din hotel am fost mutaţi într-un fel de locuinţe mobile care au fost aduse special pentru noi. Trebuie să adaug că celor care locuiau ceva mai aproape de locul respectiv li s-a spus că o mare companie se pregăteşte să construiască o centrală care să furnizeze energie electrică pentru zona respectivă.

Noi am fost printre primii care am fost aduşi la faţa locului – nava fusese deja acoperită, iar în jurul ei fuseseră ridicate corturi înalte care să o protejeze de privirile curioşilor. Am avut câteva ocazii în care am putut să o văd.

Primul meu gând a fost că poate era o navă experimentală de zbor.

Mai târziu am fost anunţaţi că este un nou tip de aparat de zbor, creat de un guvern străin şi că acesta reprezenta un proiect strict secret. Aparatul de zbor era ceva cum n-am mai văzut şi probabil nu voi mai vedea niciodată.

La fel era şi locul accidentului. Nava era intrată un sfert în pământ, înclinată într-un unghi de vreo 30 de grade, iar groapa arăta extrem de ciudat. Indiferent din ce unghi o priveai, părea că mai întâi s-a săpat groapa, apoi a fost introdusă nava, a cărei parte superioară se ridica la aproximativ opt metri de la nivelul solului.

Singura explicaţie pe care am putut să o găsesc atunci, cu privire la groapa ciudată, a fost faptul că s-a creat un câmp magnetic care, la impactul navei cu solul, a împins tot pământul în spate. Presupun că vă daţi seama că am studiat-o cu mare atenţie, dar niciodată nu am văzut nimic care să semene cu un motor clasic – nu avea nimic comun.

Nu îmi place să folosesc termenul trabuc, dar odată ce nu am putut vedea partea din faţă, nu pot decât să spun că forma aceasta era forma navei.

Dacă era o navă a unui guvern străin, atunci e grav. În zonă se prindea foarte greu semnal radio, în schimb nivelul energiei magnetice era extrem de ridicat. Ne-a fost foarte greu să folosim instrumentele din dotare. Rareori ştiam cu exactitate cât este ceasul, pentru că fiecare arăta altă oră.

Mi-amintesc că, la un moment dat, am ţinut în mână o bucată de material din care fusese construită nava, un material pe care nu l-aş putea identifica. M-am consultat cu colegii, dar fiecare avea păreri diferite. Nimeni nu mai văzuse aşa ceva. Grosimea era de aproximativ doi centimetri şi jumătate, nu cântărea aproape nimic, fiind

mai uşor chiar decât plasticul, dar, nu ştiu de ce, îţi dădea senzaţia că dacă îl scapi din mână se va sparge în bucăţele.

Avea aceeaşi culoare şi textură cu restul navei, deci pot afirma cu certitudine că era o bucată din aceasta. Am încercat suprafaţa cu un briceag, dar vârful cuţitului nu a lăsat nicio urmă. Lucea ca sticla. Apoi a trebuit să predăm materialul celor de la securitate.

După ce zona a fost asigurată, a fost trimis acasă primul grup, în care mă aflam şi eu.

Trei luni mai târziu am fost aduşi înapoi, pentru a demonta clădirile, pentru a umple groapa, în general, pentru a face totul ca zona să arate ca înainte. Sistemul de securitate era la fel ca la început. Nu mai era nici urmă de navă – totul fusese transportat către o destinaţie necunoscută.

La aproximativ un an după acest eveniment am fost trimis într-un alt loc unde s-a întâmplat ceva similar, dar de data asta nu am putut vedea aproape nimic, deoarece nava intrase adânc în pământ, iar locul fusese mult mai uşor de camuflat.

Sistemul de securitate era aproximativ la fel, iar noi am ridicat acelaşi gen de clădiri. Doar că de data asta ni s-a spus că se prăbuşise un aparat de zbor experimental, strict secret, care, din câte am observat, părea identic cu primul, doar că intrase mult mai adânc în pământ. Numele de cod al proiectului era tot Pluto, iar incidentul a avut loc într-o zonă din apropierea New York-ului, în 1976. Nu ştiu dacă la bord au fost găsiţi oameni sau alte forme de viaţă.

Se pare că securitatea a fost perfectă, odată ce nimeni nu ştia că acolo se prăbuşise o navă. După părerea mea, nava avea un diametru de 20 de metri şi o lungime de 80 de metri. S-ar putea să mă înşel în privinţa lungimii.

În 1978 am fost trimis din nou într-o zonă unde avusese loc un eveniment similar. Am sosit a doua zi după

cei de la securitate. De data aceasta nava se prăbuşise într-un lac, undeva în nordul Pennsylvaniei. Misiunea noastră a fost aceeaşi. La nici două zile după noi au sosit cei de la Marina Militară şi o mulţime de scufundători. Câmpul magnetic avea aceeaşi intensitate ca în primele două cazuri.

Acolo am petrecut trei săptămâni. Pe mal existau multe dovezi că în locul acela se prăbuşise o navă enormă – în momentul în care a aterizat în lac, apa a trecut peste malurile acestuia şi ceea ce înainte fusese un lac curat, acum era o groapă de noroi.

Nu am mai fost chemat la dezmembrarea clădirilor. Cred că au făcut-o alţii, la puţin timp după plecarea mea. Unii au presupus că nava a fost îngropată în mâl, sub fundul lacului; cert este că nu s-a mai găsit nimic – dispăruse. Probabil că nu a suferit nicio avarie şi a reuşit să-şi reia zborul. Poate că pare o prostie, dar pentru mine este ipoteza cea mai plauzibilă. Într-o zonă din apropiere au fost produse alte pagube – au ars şase stâlpi de tensiune, cu generator cu tot, plus echipamentul. Guvernul a curăţat zona şi a înlocuit întregul sistem electric.

În 1979 am fost trimis în zona de sud a Texas-ului, tot pe malul unui lac. Aceeaşi situaţie. Toate dovezile arătau că în locul acela se prăbuşise o navă, care apoi a reuşit să plece.

Nivelul câmpul magnetic era la fel de ridicat şi tot ce fusese electric în zonă, luase foc. La sfârşitul anului 1979, am fost trimis înapoi la acelaşi lac din nordul Pennsylvaniei. Incidentul era identic cu primul la care asistasem. Sistemul electric distrus complet, câmpul magnetic prezent, cu aceeaşi intensitate. Din păcate nu pot sprijini cu nicio dovadă aceste afirmaţii – nu pot decât să vă împărtăşesc din experienţa mea. Ce părere am despre toate acestea, este altceva!

În primul rând, nu cred că navele aparţineau

guvernului nostru, sau unui alt guvern străin de pe acest pământ. Dacă ar fi fost adevărat, din 1975 până-n prezent ar fi fost imposibil ca aparatele noastre de zbor să nu fi suferit nicio modificare, nicio îmbunătăţire majoră. Nu am mai văzut până în ziua de azi un material care măcar să semene cu cel pe care l-am studiat atunci. Numai existenţa acelui material ar fi reprezentat o schimbare fantastică pentru noi. Niciun guvern, nicio corporaţie nu ar fi putut să menţină secretul în privinţa existenţei unui asemenea material.

Nu pot să ştiu dacă am participat la toate evenimentele de acest gen, cert este că s-au întâmplat şi se întâmplă prea multe evenimente pe care deja nu le mai putem ignora. Odată cu trecerea anilor mi-am dat seama că tot ceea ce mi s-a spus a fost minciună, că erau operaţiuni executate sub acoperire. A trecut prea mult timp, iar aparatele noastre de zbor au rămas la fel. Nu mă îndoiesc că atât noi, cât şi alţii, experimentăm constant noi aparate de zbor, dar nici acum nu pot lansa o ipoteză clară. După cum vedeţi, încă sunt confuz.

Nu ştiu dacă a existat vreo fiinţă care să scape cu viaţă din aceste accidente despre care v-am scris. Poate că erau obiecte zburătoare mecanice. Sau poate că echipele de medici au sosit cu mult timp înaintea noastră.

Nu pot să-mi dau seama de ce atâta secret! Probabil că interesele sunt enorme. De asemenea, cred că dacă navele au venit din alte părţi, nu au vrut să ne facă niciun rău. După ce au trecut atâţia ani, dacă ar fi avut intenţia să ne facă rău, ne-am fi dat seama până acum.

Părerea mea este că sunt extrem de inteligenţi şi că noi, faţă de ei, trăim în epoca de piatră. Personal, nu mă tem să intru în contact cu o asemenea fiinţă. De fapt, la asta m-am gândit prima dată când am văzut nava. Nu m-am gândit ca dinăuntru să iasă ceva care să semene cu Frankenstein şi, chiar de-ar fi fost aşa, cred că m-aş fi

îndreptat către el să-l salut, aşa cum aş face cu oricine altcineva care vine în vizită la mine acasă.

Cred că mai mult m-aş teme să nu mă molipsesc de ceva, dar, la naiba şi cu asta, doar azi nici nu mai ştii de unde te poţi îmbolnăvi de SIDA... deci am lăsat la o parte şi aceste temeri. Da. Sunt sigur că aş încerca să fiu prietenos, imediat după ce-mi va trece primul val de frică. Iar guvernul ar face foarte bine dacă ar lua măsuri ca, în cazul în care se vor derula asemenea întâmplări, să nu existe niciun om care să facă rău unei fiinţe extraterestre. Cu puţină atenţie din partea guvernului şi ceva mai multă educaţie, această planetă ar putea fi salvată de la distrugere. Dacă există dovezi clare, care demonstrează că suntem vizitaţi de fiinţe inteligente de pe alte planete, atunci şefii guvernului nostru sunt cel puţin nebuni dacă vor să păstreze secretul. Răul făcut de o atitudine ostilă din partea noastră s-ar putea să nu mai poată fi reparabil.

Aş mai avea multe de spus, dar m-am mulţumit să rezum această scrisoare la câteva pagini, în loc de 40, 50, câte ar fi trebuit să fie. Dacă doriţi, în timp voi scrie toate detaliile pe care mi le amintesc.

Din păcate, experienţele mele de acest gen au încetat în 1980, când mi-am schimbat profesia. Aveţi materiale şi rapoarte pe această temă? Dar despre câmpurile magnetice? îmi pare rău că am folosit termenul „trabuc” pentru descriere, dar a fost nu numai părerea mea, ci şi a colegilor mei. Poate că nu este cel mai bun cuvânt. Vă rog nu uitaţi să menţionaţi că nu am văzut niciodată nava din faţă. Nu pot decât să presupun că avea acelaşi design. Acum închei şi sper să primesc veşti de la dumneavoastră.

Al dumneavoastră.

DOCUMENT 2 (vezi pagina 333) Gerald Light str. Scenario Lane, nr. 10545 Los Angeles 24, California

Domnului Meade Lane San Diego, California

Dragă prietene: Tocmai m-am întors din Muroc.

Raportul este adevărat… devastator de adevărat!

Am călătorit în compania lui Franklin Allen, de la ziarele Hearst, a lui Edwin Nourse de la Institutul Brookings (consilierul financiar al lui Truman) şi a Episcopului MacIntyre de Los Angeles (care, te rog, au în prezent nume confidenţiale.)

Când am primit permisiunea de a intra în zona de restricţie (cam la şase ore după ce am fost controlaţi şi verificaţi în legătură cu fiecare eveniment, incident şi aspect ale vieţilor noastre publice şi particulare) am avut senzaţia distinctă că fantasticul a devenit realism pur al lumii noastre. Pentru că nu am mai văzut niciodată atât de multe fiinţe umane aflate în stare de confuzie şi colaps complet, fiinţe care şi-au dat seama că lumea în care au trăit până atunci a ajuns la un sfârşit care depăşeşte orice imaginaţie. Din momentul acela, realitatea fiinţelor aeroforme „de pe alte planete” nu mai lăsa loc de speculaţii.

În timpul vizitei de două zile am văzut cum sunt studiate şi analizate de specialiştii din domeniul aviatic cinci tipuri diferite de aparate de zbor… cu permisiunea şi asistaţi de Eterieni! Nu am cuvinte să-mi exprim reacţiile! în sfârşit, s-a întâmplat.

Preşedintele Eisenhower, după cum probabil că ştii, a venit în Muroc într-o noapte, în perioada în care se afla în vacanţă la Palm Springs. Sunt convins că va ignora conflictul teribil dintre numeroasele „autorităţi” şi că se va adresa oamenilor, prin intermediul radioului şi televiziunii… dacă nu se va reuşi trecerea acestui impas. Din câte am înţeles, se pregăteşte o declaraţie oficială, care va fi prezentată publicului la mijlocul lunii mai.

Te voi lăsa ca, prin excelentele puteri de deducţie pe care le ai, să-ţi construieşti o imagine despre teribilele discuţii care au loc aici, între „autorităţile” ştiinţifice şi ceilalţi reprezentanţi din aproape toate domeniile. Nu mă

pot abţine să nu simt o oarecare milă faţă de reacţiile patetice de stupoare ale acestor creiere strălucite, ce se luptă să găsească explicaţii raţionale care să corespundă cu teoriile şi conceptele lor. Crede-mă, nu e nimic plăcut în asta. Toată lumea discută despre dematerializarea obiectelor „solide”, despre principii şi eterieni, despre relaţia trup – suflet... Toate aceste manifestări creează reacţii de şoc faţă de echilibrul mental al unei persoane neavizate. Nu voi uita niciodată aceste patruzeci şi opt de ore pe care le-am petrecut la Muroc!

DOCUMENT 3 (vezi pagina 339)

Mesaj în două părţi trimis de Statul Major General, Washington, D.C., către Agenţia de Contraspionaj, Washington, D.C.

Subiect: OZN-uri observate în Belgia.

Avertizare: acesta este un raport informaţional, nu este un raport evaluat de departamentul informaţii.

Cuprins: începând cu noiembrie 1989, în Belgia au fost raportate numeroase apariţii de OZN-uri. Persoanele care au raportat sunt, în parte, credibile. Unele dintre aceste observaţii au fost explicate ca fiind fenomene naturale sau create de om, altele nu. Investigaţiile continuă.

1. De câteva luni, în Belgia s-au raportat numeroase apariţii de OZN-uri. Credibilitatea observatorilor variază în funcţie de gradul lor de educaţie...

2. În sursa A este citat profesorul Leon Brenig, în vârstă de 43 de ani de la Universitatea-Free din Bruxelles (eminent), la catedra de fizică şi statistică. Acesta pretinde că a fotografiat fenomenul, că filmul îl are la developat şi că fotografiile, dacă sunt de calitate, vor fi publicate de Societatea belgiană pentru Studiul Fenomenelor Spaţiale.

3. Domnul Brenig mergea cu maşina pe autostrada Ardennes şi se afla în regiunea Beaufais, la est de Liège, duminică, 18 martie 1990, orele 20.30, când a observa un

obiect zburător care venea dinspre nord şi se îndrepta către el. Avea formă triunghiulară, de mărimea unei mingi de ping-pong, înconjurat de o lumină galbenă, roşu în centru, un roşu ce varia în intensitate. Altitudinea părea a fi 500 – 1.000 de metri, se mişca cu viteză mică şi nu făcea niciun zgomot.

Mişcările nu semănau cu cele ale unui aparat de zbor.

4. Domnul Brenig a contactat imediat un prieten din zonă. împreună cu care a făcut fotografii cu lentile zoom şi film 400 AŞA. Ambii au insistat asupra faptului că obiectul nu putea fi un aparat de zbor sau proiecţia unei holograme, deoarece cerul era senin.

5. Sursa B prezintă o discuţie televizată, unde a fost intervievat colonelul Wil Debrouwer, şef de operaţii în cadrul armatei, discuţie ce a rezultat în urma faptului că domnul Brenig l-a contactat pe generalul-locotenent Terrasson, şeful Comandamentului Tactic şi Operaţional belgian. Generalul Terrasson a eliminat categoric orice posibilitate de a fi implicată vreo navă test, ceea ce colonelul Debrouwer a confirmat.

6. Debrouwer a accentuat faptul că au fost raportate numeroase asemenea observaţii, în special în noiembrie 1989, în zona Liège, iar acum problema începe să fie tratată cu cea mai mare seriozitate. Experţii militari nu au reuşit să dea o explicaţie fenomenului.

7. Debrouwer a comentat faptul că obiectul zburător ar putea fi confundat cu aparate de zbor cum ar fi B-2 sau F-117, care nu apar pe radarele belgiene, dar care, dacă operează la altitudine joasă, pot fi văzute cu ochiul liber. A insistat asupra faptului că nu a fost semnalat niciun caz de invadare a spaţiului aerian de zbor al Belgiei, deci ipoteza este exclusă din start.

9. Din acel moment, domnul Brenig a asigurat comunitatea că el, personal, va organiza o campanie de

observaţii de OZN-uri şi, în acest scop, a cerut ajutor financiar.

10. O observaţie similară a venit din partea unui ofiţer belgian de aviaţie care, în noiembrie 1989, se afla în aceeaşi zonă, în apropiere de Liège. Ofiţerul şi soţia lui au fost efectiv orbiţi de un obiect zburător strălucitor, în timp ce se aflau în maşină, pe aceeaşi autostradă. Au oprit maşina, dar le-a fost atât de teamă încât au abandonat-o şi au fugit în pădure. Nu au putut furniza o descriere detaliată, dar, indiferent ce ar fi fost, pentru ei era foarte real.

Comentarii:

1. Încă nu se pot oferi informaţii complete, cu excepţia cazului în care se va verifica numărul mare de observaţii şi similarităţile dintre ele, insistându-se pe luna noiembrie, 1989.

2. Armata a rezolvat câteva mistere, spunând că unele dintre aceste observaţii ar fi putut fi confundate cu lumini laser şi alte forme electrice de înaltă intensitate care luminează cerul. Dar un mare număr de observaţii a avut loc când cerul era senin, iar în jur nu se petrecea nicio altă activitate explicabilă.

3. Armata a început să se îngrijoreze de problema ridicată de OZN-uri, iar acum informaţiile furnizate sunt anchetate în amănunţime. Totuşi se recunoaşte faptul că oamenii nu trebuie să fie prea optimişti în privinţa rezultatelor şi a rezolvării problemei.

4. Comentariu: Forţele Armate americane au confirmat că, în perioada respectivă, niciun aparat de zbor american nu a operat în zona Ardeni. Răspunsul a fost publicat în presă şi a fost întâmpinat cu rezervă.

DOCUMENT 4 (vezi pagina 343)

Domnule Ambasador Griffith:

Doresc să vă împărtăşesc punctele mele de vedere în privinţa vizitatorilor extratereştri, denumiţi în limbaj

popular OZN-uri şi îmi permit să vă ofer câteva sugestii în privinţa felului în care ar trebui trataţi.

Cred că aceste vehicule extraterestre şi echipajele lor vizitează planeta noastră şi provin de pe alte planete care, evident, sunt mult mai avansate din punct de vedere tehnic decât suntem noi pe pământ. Cred că trebuie să avem un program coordonat, care să analizeze ştiinţific datele despre întâlnirile din întreaga lume şi în urma căruia să fie oferite cele mai bune soluţii în privinţa întâmpinării acestor vizitatori într-o manieră cât mai prietenoasă, în primul rând ar trebui să le arătăm că ne putem rezolva problemele pe căi paşnice, pentru ca să ne putem declara membri marcanţi ai universului. Această acceptare ar putea crea posibilităţi uimitoare de avansare a lumii noastre, în toate domeniile. Se pare că Naţiunile

Unite manifestă un interes deosebit în a trata cum se cuvine acest subiect.

Ar trebui să accentuez faptul că nu sunt un cercetător profesionist în materie de OZN-uri. Încă nu am avut privilegiul de a pilota un OZN, sau de a întâlni un echipaj de pe o asemenea navă. Însă simt că sunt calificat în a discuta despre acestea, deoarece am avut ocazia să văd câteva. În 1951, într-un interval de două zile de observaţii, am văzut numeroase asemenea nave, de diferite mărimi, zburând deasupra Europei în formaţiune de luptă, de la est spre vest. Altitudinea era mult prea mare pentru a le putea justifica apariţia spunând că ar putea fi aparate de zbor clasice.

De asemenea, aş vrea să accentuez faptul că majoritatea astronauţilor se exprimă precaut în privinţa OZN-urilor, datorită faptului că există un mare număr de oameni care au vândut presei informaţii şi documente false, abuzând fără ezitare de numele şi reputaţia lor. Cei câţiva astronauţi care au continuat să participe la activităţi în acest domeniu au făcut-o cu cea mai mare precauţie.

Câţiva dintre noi cred cu adevărat în OZN-uri, majoritatea fiind cei care au avut ocazia de a le vedea din avion sau la sol.

Dacă Naţiunile Unite sunt de acord cu elaborarea unui asemenea proiect, poate că mulţi oameni calificaţi vor fi de acord să ofere o mână de ajutor şi informaţii.

DOCUMENT 5 (vezi pagina 344)

PROBLEMA CONTACTULUI EXTRATERESTRU

1211.100 Scop

1211.101 Aplicaţii

1211.102 Definiţii

1211.103 Autoritate

1211.104 Politică

1211.105 Relaţii cu Departamentele Sănătate, Educaţie şi Agricultură

1211.106 Cooperarea cu statele şi teritoriile

1211.107 Legi

1211.108 încălcarea legilor e 1211.100 Scop

Acest capitol stabileşte:

(a) Politica NASA, responsabilitatea şi autoritatea acesteia prin care este obligată să ia toate măsurile necesare pentru a proteja Pământul împotriva oricărei contaminări sau schimbare adversă a mediului acestei planete, ce ar putea rezulta în urma revenirii pe Pământ a personalului şi navelor spaţiale care au călătorit în spaţiu.

(b) Se vor lua măsuri de securitate şi se vor impune restricţii necesare în interesul Securităţii naţionale.

e 1211.101 Aplicaţii

Aceste măsuri vor fi aplicate în cazul tuturor misiunilor spaţiale NASA care, odată executate în spaţiu, reiau, indiferent de modalitate, contactul cu Pământul.

1211.102 Definiţii

(a) „NASA” şi „Executorul”, respectiv Administraţia Naţională Aeronautică şi Spaţială şi executorul Administraţiei Naţionale Aeronautică şi Spaţială, sau

reprezentantul autorizat al acestuia.

(b) „Expunere extraterestră” este un termen ce descrie starea sau condiţia oricărei persoane, accesoriu, animal sau altă vietate sau lucru care au:

(1) avut contact cu mediul atmosferic al unei alte planete; sau

(2) avut contact sau au fost în apropierea (ori s-au expus indirect) unei persoane, accesoriu, animal sau altă vietate care au fost expuse extraterestru, conform paragrafului (b) (1).

Exemplu: dacă persoana sau lucrul „A” atinge suprafaţa Lunii, iar la întoarcerea pe Pământ a lui „A”, acesta este atins de „B”, iar „B” este atins de „C”, atunci „A”, „B”, „C” au fost expuşi extraterestru („A” şi „B” direct, „C” indirect).

(c) „Carantina” este un termen ce defineşte detenţia, examinarea şi decontaminarea unei persoane, accesoriu, animal sau altă vietate care au fost expuse extraterestru.

(d) „Perioada de carantină” reprezintă o perioadă de zile calendaristice consecutive, stabilite în concordanţă cu 1211.104(a)

(e) „Statele Unite” reprezintă cele 50 de state, Districtul Columbia, Republica Puerto Rico, Insulele Virgine, Guam, Samoa Americană şi alte teritorii sau posesiuni ale Statelor Unite; tot în sens teritorial sunt plasate şi apele ce intră în jurisdicţia Statelor Unite e 1211.103 Autoritate.

(a) Paragrafele 203 şi 304 din cuprinsul Documentului Naţional Aeronautic şi Spaţial, elaborat în 1958

(b) 18 U.S.C. 799

(c) Articolul IX din Tratatul Spaţial, TRAS 6347 (18 UST

2416).

(d) Directivele NASA, 1052.90 şi 8020.13

e 1211.104 Politică

(a) Acţiuni administrative. Executantul sau reprezentantul acestuia, autorizat prin 1204.509 al acestui capitol, vor răspunde pentru:

(1) Determinarea perioadei de carantină ce va fi aplicată tuturor misiunilor spaţiale; această perioadă va fi anunţată din timp.

(2) Vor numi ofiţeri care vor fi autorizaţi să aplice măsurile necesare în această perioadă.

(3) Vor determina dacă persoana, accesoriul, animalul sau vietatea au fost expuse extraterestru, pentru ca apoi să hotărască perioada de carantină, care poate fi hotărâtă fără a fi necesară o audienţă în prealabil.

(4) Vor hotărî locul unde vor fi amplasate staţiile de carantină şi regulile de operare ale acestora.

(5) Vor angaja prin contract persoanele necesare pentru serviciul de pază, pentru a menţine securitatea şi inviolabilitatea staţiilor de carantină şi a persoanelor, accesoriilor, animalelor sau vietăţilor aflate în carantină.

(6) Vor răspunde pentru subzistenţa, sănătatea şi bunăstarea persoanelor aflate în carantină.

(7) Vor crea un orar special de audienţă, mai ales în scopul organizării unei baze de date.

(8) Vor coopera cu Departamentul de Sănătate, Educaţie şi cel al Agriculturii, conform 1211.105.

(9) Vor acţiona cu prudenţă.

(b) Carantina.

(1) Laboratorul principal, ce va fi declarat primul staţie de carantină, va fi Laboratorul Lunar de Receptare, ce aparţine de Centrul Spaţial din Houston, Texas.

(2) Dacă vor fi necesare, se vor stabili şi alte staţii de carantină, conform paragrafului (a) (4).

(3) Pe timpul perioadei de carantină anunţată, nicio persoană nu va intra sau nu va depăşi limitele staţiei de carantină fără permisiunea ofiţerului de carantină numit

de NASA. în această perioadă, perimetrul staţiei de carantină va fi păzit de gărzi înarmate.

(4) Orice persoană care pătrunde în perimetrul staţiei de carantină în timpul perioadei de carantină va fi examinată şi, dacă se va constata expunerea extraterestră, va fi reţinută până la finalul perioadei şi va fi supusă procedurilor în vigoare.

(5) Toate persoanele care vor fi declarate de NASA în carantină, vor avea dreptul de a comunica prin telefon cu un avocat sau cu alte persoane, la alegere.

e 1211.105 Relaţiile cu Departamentele de Sănătate, Educaţie şi Agricultură

(a) Dacă Departamentele de Sănătate, Educaţie sau de Agricultură îşi exercită autoritatea de a introduce în carantină o persoană, accesoriu, animal sau vietate expusă extraterestru, NASA nu-şi va exercita autoritatea de a introduce în stare de carantină aceeaşi persoană, accesoriu, animal sau vietate, cu excepţia cazurilor ce se încadrează în paragraful (c) al acestui capitol. Mai mult, NASA va oferi acestor departamente accesul la staţiile de carantină, împreună cu echipamentul, serviciile, personalul şi utilităţile necesare.

(b) Dacă aceste departamente nu-şi exercită această autoritate, o va face NASA, însă numai după ce va informa departamentele respective cărora, dacă este cazul, le va cere permisiunea de a se folosi de serviciile, echipamentele şi personalul din dotarea lor, sau a altor departamente şi agenţii federale.

(c) NASA va introduce în carantină astronauţii NASA, personalul NASA, navele şi accesoriile NASA implicate în misiuni spaţiale, în funcţie de necesităţi.

e 1211.106 Cooperarea cu statele şi teritoriile

Activităţile întreprinse conform paragrafelor de mai sus vor fi exercitate în cooperare cu autorităţile statelor şi teritoriilor în cauză.

e 1211.107 Legi

(a) Ofiţerii şi angajaţii NASA nu au voie să scoată din limitele staţiei de carantină persoane, accesorii, animale sau alte vietăţi, sau să declare perioadă de carantină fără aprobarea Consiliului General, ori a Executorului sau reprezentantului acestuia, indiferent de autoritatea persoanei care o cere, sau de citaţiile şi împuternicirile prezentate de aceasta.

(b) Dacă persoanei citate pentru a apărea în faţa curţii sau a altei autorităţi nu i se acordă permisiunea de a părăsi zona de carantină, vor fi prezentate justificările şi explicaţiile necesare.

e 1211.108 încălcări ale legilor

Cel care încalcă cu bună ştiinţă cele prezentate mai sus va primi o amendă de 5.000 de dolari, sau un an închisoare, sau ambele.

Comisia de Experţi CNO; şedinţă cu uşile închise

Conform prevederilor Actului emis de Comitetul Experţilor Federali (5 U.S.C. Appendix 2), se anunţă şedinţele din 15 – 16 februarie 1990, ce vor avea loc între orele 9 a.m. – 5 p.m., în Los Angeles, New Mexico, prezidate de Comisia de Experţi ai Marinei Militare. La aceste şedinţe este interzis accesul publicului.

Scopul este discutarea posibilităţilor de apariţie a unor descoperiri tehnologice al căror efect ar putea fi schimbarea capacităţilor de luptă. Agenda de lucru a şedinţei va conţine discuţii pe marginea descoperirilor tehnologice care ar putea exercita un impact acut asupra Marinei Militare sau a altor forţe armate. Aceste chestiuni intră în categoria informaţiilor secrete, caracter conferit prin Ordin Executiv, în interesul apărării naţionale. Pentru detalii suplimentare cu privire la aceste şedinţe, contactaţi: Faze Buckman, secretar la Comisia de Experţi ai Marinei militare, B-dul. Ford, nr. 4401, camera 1, Alexandria, Virginia, cod 22302 – 0268, tel. (703) 756 –

1205.

DOCUMENT 6 (vezi pagina 347)

FIBS (filială C.I.A.) – NOTE ALE PRESEI STRĂINE

URSS: Mass-media raportează vizualizarea a numeroase OZN-uri.

Ziarele şi revistele sovietice principale au început să publice de la un timp un număr din ce în ce mai mare de articole şi ştiri, în care se raportează apariţia şi vizualizarea a numeroase OZN-uri, în diferite zone ale Uniunii Sovietice. La Moscova a fost creat un „centru permanent" de studiu, care conduce anchetele ce se desfăşoară pe marginea vizualizărilor.

Articolul care a dat tonul acestei campanii media a fost cel apărut în „Socialisticeskaia Industria", pe data de 9 iulie 1990, care face referiri la cele mai recente rapoarte de vizualizări de OZN-uri din URSS. Intervievat de ziar, P. Prokopenko, director al unui laborator ce se ocupă cu studiul „fenomenelor anormale", a afirmat că în Uniunea Sovietică a fost înfiinţat un „centru permanent" pentru studiul OZN-urilor, care se va ocupa cu investigarea cazurilor de vizualizare raportate.

Acest articol făcea trimitere la un altul, apărut într-un ziar în iulie 1988, în care se făceau referiri la „un eveniment uimitor care a avut loc pe dealul 611, lângă satul Dalnegorsk din Primorski Krai", investigat până în prezent. Mulţi observatori au văzut o sferă zburătoare care s-a zdrobit de vârful dealului. Rămăşiţele acesteia au fost şi sunt studiate până în prezent de fizicieni şi oameni de ştiinţă din alte domenii din cadrul filialei siberiene a Academiei de Ştiinţă a URSS. în articol se afirmă că rămăşiţele sunt multe şi variate şi că analizarea acestora a stârnit curiozitatea oamenilor de ştiinţă, indiferent dacă aceştia erau „entuziaşti" sau „sceptici" faţă de subiectul OZN-urilor.

Omul de ştiinţă A. Makeiev a raportat că a descoperit

aur, argint, nichel, alpha-titaniu, molibden şi compuşi de beriliu. Unul dintre fizicienii „sceptici” din Tomsk a emis ipoteza că sfera ar putea fi un fel de „plasmoid”, format prin „interacţiunea forţelor geofizice” care, în traiectoria sa către dezintegrare, au captat din atmosferă elementele descoperite de Makeiev. Alţi cercetători au respins această explicaţie, deoarece cantităţile numeroaselor tipuri de metale descoperite ar duce, conform teoriei „plasmoide”, la concluzia că „în atmosferă, concentraţia de metale depăşeşte nivelul prezent cu un factor de 4.000”.

Unii cercetători au concluzionat că obiectul care s-a zdrobit de Dealul 611 a fost un vehicul spaţial „extraterestru”, construit de fiinţe inteligenţe superioare. Doctorul în ştiinţe chimice V. Vîsoţki a afirmat că „fără îndoială, aceste materiale reprezintă dovada existenţei unei tehnologii înalte şi nu sunt de origine naturală sau terestră”.

„Socialisticeskaia Industria” din 25 iulie 1989 a raportat că inginerul Iuri Ponomarenko, împreună cu un grup de muncitori ai unei ferme din regiunea Dnepropetrovsk, au afirmat că au văzut un OZN. Obiectul a fost descris ca fiind un disc din ale cărui laterale ieşeau două fascicole de lumină. Martorii au afirmat că obiectul a rămas pe pământ timp de douăzeci de minute, după care a zburat în spaţiu fără să facă niciun zgomot.

Revista sovietică „Ştiinţa şi viaţa” din august 1989, includea un articol de 9 pagini care, după prezentarea unui rezumat al istoriei vizualizărilor de OZN-uri, punea în balanţă punctele de vedere ale „scepticilor” şi părerile „entuziaştilor”, incluzând incidente petrecute în Serpukov, Petrozavodsk şi Rudnia. Conform „entuziaştilor”, în multe ocazii, OZN-urile au lăsat dovezi în urma vizitelor, inclusiv cele de la Serpukov unde, afirmă ei, un OZN a lăsat în iarbă o urmă adâncă, perfect rotundă, cu diametrul de 4 metri. Scepticii menţin că multe din acestea „aşa-zise”

dovezi pot fi explicate, fără nicio legătură cu inteligenţa extraterestră. Academicianul Vladimir Vasilievici Migulin, director la Institutul de magnetism, ionosferă şi propagarea undelor radio din Troitk, unde există o secţie de investigare a fenomenelor anormale din atmosferă, afirmă că mai mult de 90 la sută din vizionările de OZN-uri pot fi declarate nule prin intermediul explicaţiilor pământene.

„Stroitelnaia Gazeta", din 16 septembrie 1989, raportează că în august, un grup de cercetători conduşi de fizicianul Elvir Kurcenko au început să investigheze o altă zonă circulară dintr-o pădure situată lângă localitatea Surgut, creată de un OZN care, afirma un localnic, a vizitat zona.

„Socialisticeskaia Industria" din 30 septembrie 1989 a observat că media de pe întreg teritoriul Uniunii Sovietice primeşte sute de rapoarte despre vizualizări de OZN-uri, atât pe pământ, cât şi în aer. Ca răspuns la aceste rapoarte, a fost intervievat Anatoli

Listratov, preşedintele unei secţii care studiază fenomenele anormale în cadrul Societăţii Astronomice şi Geodezice, care a afirmat că, deşi grupul lui „încă mai bâjbâie prin întuneric", au fost făcute descoperiri importante.

Listratov a insistat asupra faptului că ofiţerii şi piloţii militari sovietici au furnizat informaţii-document privind întâlnirea dintre un aparat de zbor sovietic şi un OZN, ce a avut loc deasupra localităţii Borisov. Echipajele a doua aparate de zbor sovietice au raportat că au văzut un disc mare, care zbura lângă ei şi din care ieşeau cinci fascicole de lumină: trei direcţionate către pământ, două în sus. Navigatorul de la sol a dat ordin unuia dintre echipaje să se abată de la cursul stabilit şi să se apropie de obiect. Imediat după prima manevră de apropiere a avionului, toate fascicolele de lumină ale discului au fost îndreptate

către avionul sovietic, luminând carlinga. Listratov a citat din jurnalul de bord al pilotului, care a afirmat că: „din acel moment copilotul a fost cel care a controlat avionul, deoarece eu, observând manevra din timp, abia am reuşit să-mi acopăr ochii şi să mă feresc de lumina orbitor de strălucitoare. Apoi lumina s-a retras, pentru ca imediat după aceea să fie urmată de două raze de lumină, care proiectau asupra trupurilor noastre spoturi de lumină cu diametrul de 20 de centimetri şi emanau căldură”.

Conform afirmaţiilor lui Listratov, la scurt timp după eveniment, atât pilotul, cât şi copilotul s-au îmbolnăvit. Copilotul a demisionat pe motive de sănătate, care s-au agravat cu repeziciune şi au culminat cu perioade de „pierdere a cunoştinţei”. Pilotul a murit după câteva luni. Cauza morţii a fost „cancer cauzat de radiaţii emanate de un obiect zburător neidentificat”, diagnostic ce apare în registrele de evidenţă medicală a spitalului unde pilotul a murit.

Listratov a comentat că în jur de 95 la sută din vizionările de OZN-uri ar putea fi explicate. Însă cele 5 la sută care nu pot fi explicate dau dureri de cap oamenilor de ştiinţă şi personalului militar. Când a început să intervieveze personalul militar, se aştepta să fie întâmpinat cu scepticism, dar toată lumea s-a arătat a fi deschisă şi interesată de subiect – militarii i-au povestit întâmplări pe care le-au trăit şi i-au arătat rapoarte oficiale în care făceau declaraţii complete.

„Komsomolskaia Pravda” din 7 octombrie a raportat că, la Moscova, a fost deschis un centru oficial de studiu al OZN-urilor. Fizicieni, geologi, astronomi şi psihologi predau cursuri despre caracteristicile variate ale OZN-urilor care au fost raportate şi tipurile de echipament necesar pentru investigaţii.

Pe 9 octombrie, agenţia sovietică de ştiri TASS a raportat că un OZN a aterizat într-un parc din oraşul

Voronej. TASS a raportat că obiectul a fost văzut de mai mulţi martori, înainte de a pleca.

„Komsomolskaia Pravda” din 12 octombrie raportează că un grup de oameni de ştiinţă au vizitat o zonă din localitatea Perm Oblast, pentru a investiga cercul enorm, cu diametrul de 62 de metri, lăsat în urmă de un OZN.

„Krasnaia Zveda” din 13 octombrie sugera că factorul important care ar fi putut contribui la numeroasele afirmaţii despre OZN-uri văzute în diferite zone, este isteria în masă. În articol se preciza că fenomenul poate fi comparat cu isteria rezultată în urma transmisiei radiofonice din 1938, când Orson Welles nu a făcut nimic altceva decât să citească o poveste despre invadarea Statelor Unite de către extratereştri.

În numerele din 19 – 25 octombrie ale ziarului „Poisk” au fost publicate articole în care erau contestate punctele de vedere ale oamenilor de ştiinţă din cadrul celor două instituţii de cercetare angajate în investigarea rapoartelor despre OZN-uri – Palatul Inginerilor din Moscova şi Institutul pentru Cercetare a magnetismului terestru, ionosferei şi propagării undelor radio, cu filiale în Troitk, Leningrad şi Irkutk. Fizicianul Iuri Platov de la Institutul pentru Cercetare a magnetismului terestru nu crede în afirmaţiile oamenilor de ştiinţă, care susţin că au găsit la Dalnegorsk rămăşiţele unui OZN construit de extratereştri şi este convins că materialele descoperite sunt, de fapt, rămăşiţele lansării ratate a unei rachete sovietice, ce a avut loc în zona respectivă. Este de părere că multe alte rapoarte despre OZN-uri pot fi explicate prin lipsa de cunoştinţe a observatorilor în materie de fenomene naturale.

În articolul din „Poisk” este redat şi un alt punct de vedere, ce îl contrazice pe cel al lui Platov şi aparţine unui fizician, Vladimir Azhazha, care recent a fost ales

preşedinte al Comisiei pentru Studiul Obiectelor Zburătoare Neidentificate al Societăţii de Ştiinţă şi Inginerie. Azhazha a comparat rapoartele despre OZN-uri cu o afirmaţie a „entuziaştilor” din Statele Unite, care susţin că în 1947, în deşertul din apropierea localităţii Roswell, New Mexico s-a prăbuşit un OZN. Crede că aceasta este o dovadă suficientă care demonstrează posibilitatea ca un OZN să se prăbuşească, indiferent dacă se întâmplă în Dalnegorsk, sau în Roswell. În ultimul caz a citat din mărturiile martorilor, care au afirmat că au văzut cadavrele a patru extratereştri, morţi în urma accidentului. Totuşi, Platov spune că martorii din Roswell s-au înşelat. Părerea lui este că obiectul care s-a prăbuşit era o rachetă experimentală americană, care avea la bord patru maimuţe Rhesus şi că accidentul a fost rezultatul unei tentative de lansare în spaţiu, la începutul erei spaţiale.

„Socialisticeskaia Industria” din 21 octombrie relatează faptul că în Omsk, sute de locuitori au raportat vizualizarea unui OZN şi că mulţi dintre aceşti martori au anunţat imediat presa locală, unde au dat declaraţii detaliate. Articolul includea un raport al unui ofiţer, maior V. Loginov, care declara: „Vă spun clar că radarul nu a detectat acest obiect, deci observaţiile mele au fost vizuale. Obiectul a trecut pe deasupra, la o altitudine de câţiva kilometri. Sfera strălucitoare era cam cu încă odată şi jumătate mai mare decât luna plină, aşa cum este văzută pe cerul nopţii. Din ea ţâşneau patru fascicole strălucitoare de lumină, unele paralele, altele în unghi cu Pământul. Obiectul a rămas pe loc timp de aproximativ cinci minute, apoi s-a îndreptat încet de la nord către est – în acest timp avioanele de la aeroportul vecin îşi executau zborurile de antrenament. Piloţii au văzut-o, dar nu au putut să o detecteze pe ecranele radar… Incidentul a fost imediat raportat conform lanţului de comandă, iar colegii noştri din Altay Kray, din zona spre care se îndrepta

obiectul, ne-au raportat peste cinci minute că îl au sub observaţie. Asta înseamnă că în cinci minute a parcurs aproximativ 600 de kilometri, cu o viteză de 7.000 de kilometri pe oră.

Potrivit lui Loginov şi conform observaţiilor, obiectul era un OZN controlat de fiinţe inteligente – în niciun caz nu a fost vorba de un fenomen atmosferic anormal.

„Sovietskaia Kultura" din 28 octombrie a publicat rezultatele unei conferinţe ce a avut loc la Petrozavodsk, la care au participat în jur de 100 de oameni de ştiinţă sovietici, reprezentanţi din „multiple ramuri ştiinţifice şi tehnologice". Subiectul principal ce s-a discutat a fost multitudinea de vizualizări de OZN-uri din URSS. Conform articolului, la acea conferinţă au fost descoperite mai multe probleme decât soluţii şi răspunsuri.

„Literaturnaia Gazeta" din 1 noiembrie a raportat că Voronej, unde câţiva martori au spus că au văzut cum a aterizat şi apoi a decolat un OZN, a devenit un loc de „pelerinaj" pentru corespondenţii în căutare de ştiri senzaţionale pentru ziarele lor.

DOCUMENT 7 (vezi pagina 352)

19 februarie 1990

— Dragă Ronald, îţi mulţumesc că ai răspuns invitaţiei mele la emisiune, „Gândeşte liber", care pentru mine a fost o experienţă de neuitat. Cred că nu vei şti niciodată care a fost impactul real pe care l-a avut prezenţa ta la acel show. Deşi a trecut un an de atunci, încă mai primesc saci de scrisori, din toată lumea, ca să nu mai spun de casete şi înregistrări, care se comercializează cu succes.

Nu am idee ce s-a întâmplat cu Jim care, ca şi tine, a fost implicat în subiectul fotografiilor de pe Lună. Totuşi ar fi bine să-l contactezi pe Red Steckling, C.P. 1722, Vista, cod 92083, în legătură cu cartea sa „Bazele extraterestre de pe Lună" şi cu cercetările pe care le-a făcut pe

marginea subiectului respectiv. Cartea lui George Leonard, „Altcineva este pe Lună”, publicată de McKasy s-a epuizat, dar poate o vei găsi într-o bibliotecă. De asemenea Richard Hoaland a publicat o carte, „Monumentele de pe Marte”, care, în general este de găsit în librării, după care urmează „Proiectul Marte”.

Mai este o informaţie pe care aş vrea să ţi-o împărtăşesc, despre acest subiect uluitor… pe care sper că o vei face publică anul ăsta.

Pentru moment am revenit la KABC, unde vreau să realizez din nou emisiunea „Gândeşte liber” şi poate că voi reuşi. De data asta vom lua toate măsurile pentru a fi pregătiţi să putem publica din timp casetele cu emisiuni.

Îţi mulţumesc din nou că ai participat la emisiunea mea şi sper că aceste informaţii îţi sunt de folos.

Cu drag.

Bill Jenkins

Bill, sper să poţi afla informaţiile care-ţi trebuie de la Bill Jenkins. Eu nu am reuşit.

Ronald.

Te rog, dacă reuşeşti, anunţă-mă!

APPENDIX C IMPLANTURI EXTRATERESTRE

DOCUMENT 1 (vezi pagina 353)

Primul pas al acestei metode este ca persoana să-şi pună pe cap o cască acoperită de fire, într-o nişă din vârful căştii este amplasat un obiect cristalin de formă cubică, iar un fascicol de lumină este îndreptat asupra nervului optic al persoanei respective, pentru ca astfel să fie introduse structurile dorite pe calea curentului cerebral.

Reacţia iniţială a persoanei este de conştientizare a unor frânturi de imagini care – după ce trece primul efect al şocului – se aliniază de la sine şi se impregnează adânc în conştiinţă.

Pe scurt, persoanei i s-a introdus un sistem programat să-l răspundă la apelurile celor care efectuează

implantul. Astfel, I indivizii pot fi antrenaţi pentru ca, într-un timp scurt, să execute sarcini complexe, fără să fie nevoie să se recurgă la antrenamente costisitoare şi de lungă durată.

Uneori subiectul este hipnotizat sau adormit pentru ca datele codate să poată fi transmise în complexul nervos prin intermediul unei emisiuni de microunde de înaltă frecvenţă care sunt folosite ca unde purtătoare. Informaţia poate fi conştientizată de individ mult mai târziu, folosindu-se un semnal stimulativ de răspuns, ca de exemplu un semnal subaudio, sau vizual. Aici trebuie remarcat faptul că nu numai grupurile diferite de extratereştri folosesc această tehnică, ci şi... Multe... din Statele Unite se rezolvă astfel. Există nenumărate referinţe care sprijină această afirmaţie.

Undele purtătoare sunt reprezentate de obicei prin emanaţii paralele cu frecvenţa câmpului biologic al însăşi entităţii, asupra căreia acţionează rezonant. Acestea sunt adeseori reprezentate prin simboluri de sunet sau audio codate, de forme identice.

Speciile Gri 2 (Reticularii) posedă o tehnică variată şi interesantă, prin care subiectul este aşezat în faţa ecranului unui computer şi interacţionează cu imagini emise de un dispozitiv holografic.

Se crede că evenimentele derulate în cadrul incidentului Bentwaters din 1980, care a avut loc sub pământ şi a afectat pe unul dintre membrii militari a fost datorat şi atribuit acestei cauze. Subiectul a fost aşezat în faţa unui ecran similar şi deşi în cameră se aflau şi alte persoane aşezate pe scaune, ecranul se adresa numai lui, ca persoană individuală.

Unele dintre aceste implanturi sunt responsabile pentru faptul că oamenii nu realizează care este adevăratul lor ţel, simţindu-se constrânşi de limite ce par a fi auto-impuse. Există dovezi care arată că, de câţiva ani

încoace, oamenii care au fost răpiţi de extratereştri au fost implantaţi şi programaţi, primind instrucţiuni clare, dar a căror natură exactă nu o putem determina

— Nu ştim decât că urmează a fi aplicate în doi, până la cinci ani.

În timp ce aceste acţiuni servesc la începutinirea evoluţiei oamenilor, nimeni nu ia măsuri. Speciile Gri nu vor avea decât de câştigat, dar beneficiile sunt temporare, deoarece în scurt timp vor dezvolta acest tip de interacţiune şi vor progresa către alte activităţi.

DOCUMENT2 (vezi pagina 354)

„Pacific Sun", 4 mai 1990

Societatea Umanitară MARIN

„Un dispozitiv de identitate care nu se va pierde niciodată".

de Mary Wright

Când Tammz Adin din Novato a găsit două zgărzi îngropate pe jumătate în noroiul de lângă gardul din spate al curţii casei sale, a simţit că i se opreşte inima. Câinii ei, Sandy, un ciobănesc de cinci ani şi Buddy Holly, adoptat recent de la Societatea umanitară MARIN, au săpat o groapă sub gard şi au fugit către dealuri.

Adin a căutat peste tot, a împânzit localitatea cu afişe în care reclama pierderea celor doi câini, a ţinut legătura zilnic cu

Societăţile umanitare MARIN şi SONOMA, ba chiar a angajat şi un detectiv specialist în găsirea animalelor pierdute. După cinci zile, Sandy a venit singur, plin de răni şi de sânge. Dar Buddy nu a fost de găsit.

Câteva zile mai târziu, doi hingheri au prins un câine pe care l-au dus la adăpost, unde a fost scanat cu un scanner Infopet. Pe ecran a apărut un număr format din zece cifre, care l-a identificat pe câine (om?) ca fiind Buddy Holly.

De aproximativ un an, Societatea MARIN a implantat

fiecare câine şi pisică din adăpost cu un microcip de identificare Infopet, care reprezintă o rezolvare a eternei probleme ridicată de mult-iubitul animal de casă (vecin?) – fuga.

Microcipul, de mărimea unui bob de orez, conţine un cod alpha-numeric format din zece cifre şi implantat printr-o simplă injecţie în regiunea dintre claviculele animalului. Cu ajutorul unui scanner de mână, cipul este activat pentru a transmite codul unui computer, care furnizează numele şi adresa proprietarului, informaţiile medicale cele mai relevante şi, cel mai important, numărul de telefon al proprietarului.

Începând cu luna mai, Societatea umanitară MARIN a recuperat 16 animale implantate cu microcipul de identificare. Unele animale nu pot fi identificate altfel, deşi câteva dintre ele aveau la gât, înainte de dispariţie, zgărzi şi plăcuţe de identificare.

Thomas Fortmuller reclamă pierderea pisicii la Societatea umanitară MARIN, care în scurt timp reuşeşte să o găsească. Dacă nu ar fi fost microcipul implantat, scumpa lui Mitzi ar fi fost pierdută pentru totdeauna, sau poate chiar ar fi murit.

„Mereu mă gândeam că Mitzi se va întoarce singură”, spunea Fortmuller. „Ştiţi cum sunt pisicile”.

Din nefericire nu toţi oamenii recurg la această metodă de implant şi nici nu fac eforturi prea mari să le găsească după ce acestea dispar. Numai în 1989, la adăpostul Societăţii MARIN au fost aduse 2146 pisici pierdute, care au aşteptat în zadar ca stăpânii să vină să le ia acasă.

„O tragedie”, spune directorul executiv al societăţii, Diane Allevato. „În timp ce procentajul câinilor care revin la stăpâni este de 80 %, cel al pisicilor este doar de 7 până la 20 %”.

Într-un an şi jumătate de când Infopet şi-a oferit

serviciile, peste 10.000 de animale din California, Oregon, Missouri, Massachusetts, Arizona şi Canada şi-au regăsit stăpânii.

În California, la ora actuală, peste 160 de veterinari implantează microcipuri animalelor clienţilor. Veterinarii îşi oferă serviciile la Spitalul Veterinar Bel Marin, Spitalul Madera, Clinica Societăţii umanitare Marin, Spitalul Veterinar Northbaz şi Spitalul Veterinar Tamalpais.

Microcipul şi operaţia de inserţie a acestuia costă 40 de dolari. „Un preţ mic”, spune Liz Greenberg, care a achiziţionat de la un crescător un câine de rasă pentru care a plătit suma de 500 dolari. Aproape imediat după operaţia de implant, câinele a fugit, dar după câteva zile a revenit la adăpost, unde a fost identificat imediat.

„Mă bucur enorm că am făcut-o”, spune Greenberg. „E o prostie să nu o faci”.

Mary Wright este director pentru relaţii cu publicul la Societatea umanitară MARIN.

DOCUMENT 3 (vezi pagina 355)

Fotografie: Un microcip oferă permanent posibilitatea de identificare a câinelui dumneavoastră. (sau a copilului!!?)

VIN FRAŢII NOŞTRI!

Dezvăluire: Planul secret pentru implantare a fiecărui bărbat, femeie, copil.

Microcipurile codate implantate în fiecare persoană din ţară ne vor lega pe toţi de un computer care poate găsi oricând, pe oricine, oriunde ar fi, iar planurile de aplicare a acestui sistem sunt în curs de definitivare, indiferent dacă vă place sau nu!

Schema secretă este mascată de un aşa-zis serviciu de protecţie a populaţiei elaborat de guvern, dar am fost informaţi de câteva persoane care se ocupă de aplicarea planului că de fapt, obiectivul „Fraţilor mai mari” este controlul.

Transmiţătoare:

„Agenţii de securitate naţională încearcă să convingă sursele Administraţiei Bush să demareze proiectul prin care fiecărui bărbat, femeie şi copil să-i fie implantat un transmiţător minuscul”, afirmă Davis Milerand, care critică atitudinea guvernului şi care spune că informaţiile le are de la surse demne de toată încrederea.

„Ei încearcă să spună că planul este în favoarea populaţiei, deoarece autorităţile vor putea lua rapid urma persoanelor dispărute, a copiilor furaţi, dar şi a criminalilor şi spionilor”.

Injecţii:

„Datorită tehnologiei uimitoare din ziua de azi, toate datele despre tine vor fi introduse într-un microcip minuscul, care va fi conectat la reţeaua de computere a guvernului.

Orice agenţie guvernamentală va şti totul despre fiecare persoană în parte, ce face şi unde se află”.

Alte surse spun că transmiţătoarele pot fi injectate fără durere, chiar fără ca oamenii să ştie ce li se întâmplă.

„Nu trebuie decât ca guvernul să demareze o campanie de vaccinare, să zicem, împotriva gripei”, spune Milerand.

„Imaginaţi-vă că nu trebuie decât să spună că s-a descoperit vaccinul anti-SIDA! Toată lumea va veni, fără nici o singură excepţie!

E posibil ca nici măcar medicii să nu ştie ce injectează. Este posibil ca acestora să li se spună că microcipurile sunt implante genetice, care reprogramează organismul pentru a putea lupta împotriva teribilei boli.

Aplicarea programului îi va antrena pe toţi agenţii guvernamentali federali, de stat, sau locali.

Nu este decât o chestiune de timp înainte ca tuturor să le fie implantate microcipuri şi, astfel, să devină sclavii guvernului”.

Fotografie: Microcipuri minuscule care conţin transmiţătoare, ar putea fi injectate fără durere în organismul uman, iar arma este aceasta.

APPENDIX D SIDA

DOCUMENT 1 (vezi pagina 356)

Departamentul de control al fondurilor 1970 Biblioteca Senatului Statelor Unite Audierile subcomitetului comitetului pentru repartizare a fondurilor

Camera reprezentanţilor Congresul nouăzeci şi unu Prima sesiune

SUBCOMITETUL DEPARTAMENTULUI DE APĂRARE

GEORGE H. MAHON, Texas, Preşedinte

Robert L.F. Sikes, Florida

Jamie D. Whitten, Mississippi

George W. Andrews, Alabama

Daniel J. Flood, Pennsylvania

John M. Slack, Virginia de Vest

Joseph P. Addabbo, New York

Frank E. Evans, Colorado

Glenard P. Lipscomb, California

William E. Minshall, Ohio

John J. Rhodes, Arizona

Glenn R. Davis, Wisconsin

PARTEA 5

CERCETARE, DEZVOLTARE, TEST ŞI EVALUARE Departamentul Armatei

Declaraţie susţinută de directorul Agenţiei de Cercetare a Proiectelor şi de directorul Apărării, Ingineriei şi Cercetării.

Biroul Guvernamental al S.U.A.

Washington: 1969

Biblioteca Senatului Statelor Unite în 1969 (cu 3 ani înaintea cererilor Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii), Departamentul de Apărare al Statelor Unite a cerut şi a primit 10 milioane dolari pentru a prepara virusul SIDA în

laboratoare, în scopul elaborării unei arme politico-etnice, care să fie folosită în principal împotriva negrilor. Programul urma să fie pus la punct până în 1974 – 1975, iar cel de împrăştiere a virusului până în 1979. Organizaţia Mondială a Sănătăţii a început prin a injecta în 1977 unui număr de 100 de milioane de africani (reducerea populaţiei) vaccinul împotriva varicelei, care conţinea virusul SIDA. În 1978, peste 2000 de tineri homosexuali albi (calul Troian) au fost vaccinaţi împotriva hepatitei B, de către cei de la Centrul de Control al Bolilor Infecţioase/Centru de Recoltare a Sângelui din New York. Iar acum virusul SIDA se află în stradă, prin intermediul drogurilor

Vă rog, treziţi-vă!

129 – marţi, 1 iulie 1969

AGENŢI BIOLOGICI SINTETICI

Aş dori să menţionez două lucruri în legătură cu agentul biologic. Unu, posibilitatea unei surprize tehnologice. Biologia moleculară este un domeniu care avansează foarte rapid, iar biologi eminenţi sunt de părere că într-o perioadă de 5 până la 10 ani ar fi posibilă producerea unui agent biologic sintetic, un agent care nu există în mod natural şi împotriva căruia sistemul imunitar uman nu poate face nimic.

Dl. Sikes: Noi am făcut ceva în acest domeniu?

Dr. MacArthur: Nu.

Dl. Sikes: De ce nu? Lipsă de bani, ori lipsă de interes?

Dr. MacArthur: în niciun caz lipsă de interes.

Dl. Sikes: Vă rog să faceţi demersurile necesare pentru ca noi să ştim de ce aveţi nevoie şi să prezentaţi avantajele unui asemenea program, timpul necesar şi costul.

Dr. MacArthur: Cu cea mai mare plăcere.

(Urmează informaţiile:)

Progresul dramatic făcut în domeniul biologiei moleculare ne-a condus către investigarea acestui domeniu care ar putea produce adevărate arme biologice. Un grup de experţi a studiat problema şi apoi ne-au furnizat următoarele informaţii:

1. Toţi agenţii biologici de până în prezent reprezintă boli care se contactează pe cale naturală şi sunt cunoscuţi de biologii din lumea întreagă. Sunt la îndemâna oamenilor de ştiinţă calificaţi care îi studiază în scopuri fie ofensive, fie defensive.

(a) în decursul a 5 până la 10 ani este posibil să putem crea un nou microorganism infecţios, care să difere de toate formele de boală infecţioasă cunoscute până acum. Cel mai important este faptul că ar putea fi posibil să fie refractar la procesele imunologice şi terapeutice de care depinde libertatea noastră în faţa bolii infecţioase.

(b) în 5 ani ar putea fi pus la punct un program de cercetare care să exploreze fezabilitatea acestuia, al cărui preţ ar fi de aproximativ 10 milioane dolari.

(c) Elaborarea unui asemenea program este foarte dificilă. Biologia moleculară este o ştiinţă relativ nouă. Nu există prea mulţi oameni de ştiinţă competenţi în acest domeniu, cei care sunt lucrează în laboratoare universitare şi sunt finanţaţi, în general, de alte surse. Totuşi, s-a luat în considerare posibilitatea de a iniţia un program adecvat prin intermediul Academiei Naţionale de Ştiinţă

— Consiliul Naţional de Cercetare (ANS – CNC).

Chestiunea a fost discutată cu ANS – CNC şi au fost elaborate planuri de iniţiere a programului. Totuşi, fondurile pe care le avem acum nu sunt de ajuns, plus că nu am dori să-i implicăm prea adânc pe cei de la ANS – CNC.

Deznodământele ar putea fi multiple şi sunt mulţi cei care cred că asemenea cercetare nu ar trebui demarată decât dacă ar conduce către o altă metodă de omorâre în

masă a populaţiilor supra-aglomerate. Pe de altă parte, fără să avem asigurarea că este posibilă elaborarea unei asemenea arme şi fără să fie cunoscute

Milton William Cooper 295

mijloacele prin care se va putea ajunge la acest rezultat, nu se poate lua nicio măsură de apărare.

DOCUMENT 2 (vezi pagina 358)

SIDA face o mulţime de victime în rândul copiilor

Sindromul imunodeficienţei dobândite loveşte din ce în ce mai mulţi copii decât s-a anticipat, raportează cei de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Agenţia Naţiunilor Unite afirmă, de la sediul din Geneva, că virusul HIV care cauzează SIDA va infecta până în anul 2000 în jur de 10 milioane de copii. Până la ora aceasta, în lume există 400.000 de cazuri de copii bolnavi de SIDA, care în majoritate au contactat boala înainte de a împlini 5 ani.

Nu ştiu ce să cred. Oare trebuie să credem că aceşti 400.000 de copii sunt homosexuali sau consumatori de droguri? Sau că 1/3 din mamele lor transmit boala? Ei nu fac parte din grupuri de risc şi nici nu sunt născuţi din mame care sunt bolnave de SIDA (Ceea ce, bineînţeles, înseamnă că 1/3 din copii + 1/3 mame = 2/3 din totalul populaţiei bolnave de SIDA... Nimeni nu spune asta!) Aceste date, dacă sunt valide, dovedesc că SIDA este transmisibilă prin contact ocazional şi/sau insecte.

APPENDIX E NOUA ORDINE MONDIALĂ

DOCUMENT 1 (vezi pagina 359)

Robinson, 1798

Dovezi ale conspiraţiei îndreptată împotriva tuturor religiilor şi guvernelor Europei, ce a fost elaborată în cadrul şedinţelor secrete ale Francmasonilor, Illuminati şi Societăţilor Reading.

De John Robinson, profesor de filosofie şi secretar al Societăţii Regale din Edinburgh.

Nam tua res agitur paries cum proximus ardet.

Ediţia a treia.

Raportul Clubului de la Roma Model adaptabil al sistemului mondial global Raport asupra progresului Proiectului de Supravieţuire Strategică, al Clubului de la Roma

Mihailo Mesarovici şi Eduard Pestei, directori

Confidenţial

17 septembrie 1973

1. Motivaţii şi obiective.

Problematica mondială formulată de CLUBUL DE LA ROMA nu este numai de natură globală, dar punctează, de asemenea, situaţiile de criză ce se derulează în ciuda intenţiilor nobile. Nu este de ajuns să punctăm problematica şi spectrul situaţiilor critice şi traumatice implicite; acceptarea realităţii acestei problematici trebuie urmată de schimbări, altfel conceptul va rămâne pur academic. Prin urmare, este necesar să prezentăm consecinţele acestei problematici, în termeni specifici şi relevanţi, ce necesită o interpretare regională, în funcţie de ceea ce se întâmplă în fiecare zonă. Mai mult, trebuie furnizată o bază de rezolvare a conflictelor prin intermediul cooperării, nu prin confruntare. Aceşti factori au oferit motivaţia pentru ca proiectul „Supravieţuirea Strategică” să fie iniţiat; acest proiect pledează pentru construirea unui model regional, uşor adaptabil în funcţie de zona unde urmează a fi aplicat, care să cuprindă întreg sistemul mondial şi care să aibă următoarele obiective:

(I) Să se creeze posibilitatea de implementare a scenariilor de dezvoltare viitoare a sistemului mondial, care să reprezinte viziuni ale lumii viitoare, create din punctul de vedere al culturilor şi sistemelor de valori diferite şi să reflecte speranţele şi temerile tuturor regiunilor lumii.

(II) Să se pună la punct un proiect pe termen lung, care să conţină planificări şi opţiuni care să prin

intermediul căruia să se implementeze ideea de cooperare, care să o substituie pe cea de confruntare.

2. Structura de bază a modelului:

Caracteristicile de bază ale modelului sunt:

(I) Sistemul mondial este reprezentat în termeni specifici fiecărei regiuni; va fi investigată fiecare ţară în parte, în contextul dezvoltării regionale şi globale. În prezent, sistemul mondial este reprezentat prin zece regiuni: America de Nord, Europa de Vest, Europa de Est, Japonia, restul lumii dezvoltate, America Latină, Orientul Mijlociu, restul Africii, Asia de Sud şi Sud-Est şi China.

(II) Pentru a putea lucra cu factorii problematicii, pentru ca totul să fie credibil şi să se desfăşoare sistematic, a fost adoptată ca model o structură ierarhică, unde fiecare nivel reprezintă evoluţia sistemului mondial într-un context definit de anumite legi şi principii date. Aceste nivele sunt: geofizic, ecologic, tehnologic (energie artificială şi transferuri în masă), economic, instituţional, socio-politic, cultural şi umano-biologic. Prin intermediul acestora se permite o folosire optimă a cunoştinţelor ştiinţifice confirmate şi a bazelor de date disponibile.

(III) o vizualizare adecvată a problematicii necesită o recunoaştere a aspectelor comunităţii umane şi a adaptabilităţii fiinţelor umane. Deci, modelul sistemului mondial va cuprinde două părţi:

(1) cea cauzală, care reprezintă procesele dinamice ce se desfăşoară conform schemelor istorice de evoluţie şi

(2) aşa-zisul ţel, care este reprezentat de scopurile pentru care au loc schimbările, conform noilor condiţii.

Cea de a doua, la rândul ei, are două nivele: nivelul de luare a deciziilor, sau de acţionare şi nivelul standardelor; primul reprezintă răspunsul sistemului, în timp ce ultimul reprezintă valorile şi standardele care constrâng şi condiţionează un asemenea răspuns.

3. Construirea progresivă a modelului

Construirea modelului reprezintă o sarcină complexă, iar cercetarea este organizată pentru a se acţiona în paralele, în câteva direcţii. Perspectiva de ansamblu a modelului este următoarea:

Modelul va fi dezvoltat până în stadiul din care poate fi folosit pentru analiza politică a unor deznodăminte critice, cum ar fi: utilizarea resurselor energetice şi a realizărilor tehnologice; cererea şi producţia de hrană; creşterea nivelului populaţiei şi programele de control al sarcinii; încetinirea exploatării anumitor resurse, mai ales a celor petrolifere; folosirea fosforului ca fertilizator; şomajul regional; limitarea consumului de energie şi a exportului, etc.

Printre măsurile ce vor fi luate pentru a se putea aplica modelul de mai sus sunt şi următoarele:

1. S-a creat un model computerizat al sistemului mondial economic. Modelul are două nivele: macro- şi micro. La nivelul macro, modelul fiecărei regiuni include grosul produsului regional, totalul importurilor şi exporturilor, capitalul şi productivitatea muncii şi diferite componente ale cererii finale, cum ar fi consumul public, cheltuielile de guvernământ şi totalul investiţiilor. La nivel micro, se recunosc opt sectoare de producţie: prelucrarea produselor agricole, procesarea hranei, energia, minerit, servicii, bănci şi comerţ şi construcţii.

2. A fost construit un model social mondial, valabil pentru toate regiunile şi aplicat ca model economic. Modelul a fost validat conform datelor disponibile. Structura socială este reprezentată în fiecare regiune în următorii termeni: sunt patru grupe de vârstă, cu un oarecare plus-minus, care, odată stabilite, permit aplicarea diferitelor măsuri de control a populaţiei.

3. A fost construit un model energetic, care oferă fiecărei regiuni consumul şi producerea de energie şi posibilitatea de schimb inter-regional de resurse

energetice. Energia este repartizată în funcţie de surse energetice: combustibil solid, combustibil lichid, nuclear şi gazos.

4. A fost construit un model de producţie alimentară şi planificare a terenului arabil care permite practicarea unei agriculturi intensive, dependentă de utilizarea fosforului şi de consecinţele dezastrelor cum ar fi: seceta sau îmbolnăvirea unor anumite culturi, etc.

5. O preocupare majoră în aplicarea modelului computerizat este o utilizare propice pentru a se evita dependenţa de aspectele ce determină modalitatea de operare şi aplicare a modelului. Pentru a se evita acest aspect a fost creată o metodă interactivă de analiză a simulării computerizate. Metoda reprezintă o simbioză om-computer, în care computerul furnizează capacităţile logice şi numerice, în timp ce omul furnizează valorile, intuiţia şi experienţa. Metoda utilizează o specificaţie opţională şi un program selectiv care permite analistului politic sau celui care ia deciziile să evalueze opţiunile alternative prezentate de nivelele diferite ale procesului de decizie, cum ar fi respectarea ţelurilor, strategiilor, tacticii şi a factorilor de implementare. O atenţie specială este acordată proceselor de schimbare a standardelor.

4. Progrese înregistrate în aplicarea modelului:

Modelul a fost folosit atât pentru crearea de scenarii alternative de dezvoltare regională şi globală viitoare (conform condiţiilor regionale diferite), cât şi pentru modul interactiv de selectare a opţiunilor politice (mai ales cele ce privesc crizele energetice din regiunile dezvoltate).

Eforturile noastre din viitorul imediat vor fi concentrate asupra folosirii modelului deja creat. Planurile includ accentuarea a trei direcţii:

(I) Stabilirea perioadelor de schimbare a opţiunilor capabile să rezolve unele crize majore.

(II) Implementarea modelelor regionale în diferite

părţi ale lumii şi conectarea lor, prin intermediul reţelelor de comunicaţii prin satelit, în scopul stabilirii unui viitor comun pentru toate regiunile.

(III) Implementarea viziuni asupra viitorului, subliniată de liderii unei regiuni subdezvoltate, pentru a echilibra diferenţa dintre realitate şi model, astfel încât să se creeze speranţa ca proiecţia să devină realitate.

DOCUMENT 2 (vezi pagina 364)

„REGATE”: CELE ZECE GRUPURI MONDIALE ALE CLUBULUI DE LA ROMA

GRUPUL 1: America de Nord.

Canada, Statele Unite ale Americii

GRUPUL 2: Europa de Vest

Andorra, Austria, Belgia, Danemarca, Elveţia, Finlanda, Franţa, Marea Britanie, Grecia, Islanda, Irlanda, Italia, Iugoslavia, Lichtenstein, Luxemburg, Malta, Monaco, Norvegia, Olanda, Portugalia, Republica Federală Germania, San Marino, Spania, Suedia, Turcia.

GRUPUL 3: Japonia

GRUPUL 4: Restul pieţelor economice dezvoltate

Africa de Sud, Australia, Israel, Noua Zeelandă, Oceania, Tasmania.

GRUPUL 5: Europa de Est

Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, Republica Democrată Germană, România, Ungaria, Uniunea Sovietică.

GRUPUL 6: America Latină

Argentina, Barbados, Bolivia, Brazilia, Chile, Columbia, Costa Rica, Ecuador, El Salvador Guatemala, Guyana franceză, Haiti, Honduras, Honduras-ul englez, Jamaica, Mexic, Nicaragua, Panamá, Paraguaz, Perú, Republica Dominicană, Surinam, Trinidad Tobago, Uruguay, Venezuela.

GRUPUL 7: Africa de Nord şi Orientul Mijlociu

Abu Dhabi, Aden, Algeria, Arabia Saudită, Bahrain,

Cipru, Dubai, Egipt, Iordania, Iran, Irak, Kuweit, Liban, Libia, Masqat-Oman, Maroc, Qatar, Siria, Tunisia, Yemen.

GRUPUL 8: Africa Centrală

Africa de Sud, Africa de Sud-Vest, Angola, Burundi, Cabinda, Camerun, Chad, Coasta de Fildeş, Coasta franceză a Somaliei, Dahomey, Etiopia, Gabon, Gambia, Ghana, Guineea, Guineea portugheză, Guineea spaniolă, Kenya, Liberia, Malawi, Mauritania, Mozambic, Niger, Nigeria, Republica Africană Centrală, Republica Congo, Republica Malagasy, Reunion, Rhodesia, Rwanda, Senegal, Sierra Leone, Somalia, Sahara spaniolă, Sudan, Tanzania, Togo, Uganda, Volta de Sus, Zair, Zambia.

GRUPUL 9: Asia de Sud şi de Sud-Est

Afghanistan, Bangladesh, Burma, Cambodgia, Ceylon, Coreea de Sud, Filipine, India, Indonezia, Laos, Malaezia, Nepal, Pakistan, Taiwan, Thailanda, Vietnamul de Sud.

GRUPUL 10: Asia Centrală

Coreea de Nord, Mongolia, Republica Populară Chineză, Vietnamul de Sud.

DOCUMENT 3 (vezi pagina 367)

Cele zece regate ale Clubului de la Roma.

DOCUMENT 4 (vezi pagina 368)

David Ben-Gurion – când primul-ministru al Israelului proroceşte ordinea mondială de la Ierusalim.

Revista „Look”, 16 ianuarie 1962

David Ben-Gurion (primul-ministru al Israelului): „Iată care este imaginea lumii pentru anul 1987, aşa cum o văd eu: Războiul Rece va aparţine domeniului trecutului. În Rusia, presiunea internă a maselor dornice de standarde înalte de viaţă şi libertate ar putea conduce la o democratizare treptată a Uniunii Sovietice. Pe de altă parte, muncitorii, fermierii şi oamenii de ştiinţă, cărora li se acordă o mare importanţă politică, ar putea transforma Statele Unite într-un stat prosper, cu o economie

planificată. Statele din Europa de Est şi de Vest vor deveni federaţii autonome cu regim socialist şi democratic. Cu excepţia URSS-ului, ca stat federativ euro-asiatic, toate celelalte continente se vor uni într-o alianţă mondială, care va avea la dispoziţie o forţă poliţistă internaţională. Toate armatele vor fi abolite şi nu vor mai fi războaie. În Ierusalim, Naţiunile Unite (adevărate Naţiuni UNITE) vor înfiinţa Sanctuarul Sfânt al Profeţilor care va sluji uniunea federală a tuturor continentelor, conform profeţiei lui Isaiah. Educaţia superioară va fi un drept al tuturor oamenilor. Se va inventa o pilulă care va preveni sarcina şi va încetini creşterea populaţiei în China şi India. Şi, până în 1987, media de viaţă a omului va atinge 100 de ani.

DOCUMENT 5 (vezi pagina 369)

Schimb militar

Generalul Colin L. Powell, stânga, preşedintele Organizaţiei

Milton William Cooper 303

Militare a Şefilor de State Majore, a dat mâna cu omologul său, generalul Mihail A. Moiseiev prim-reprezentant al ministerului apărării. Cei doi s-au întâlnit miercuri la San Francisco, înainte de a pleca joi la San Diego, unde au anunţat acordul de extindere a programului de schimb militar între cele două naţiuni, până în 1992.

DOCUMENT 6 (vezi pagina 370)

Declaraţie

Din 1972, până în 1974, am fost repartizat la Baza Aeriană Clark din Filipine. În perioada aceea, când preşedintele Richard M. Nixon era acuzat de Congres, comandantul bazei a primit un mesaj de la şeful Organizaţiei Militare a Şefilor de State Majore, Washington, D.C. Acest mesaj a fost publicat parţial în „Buletinul zilnic”, care conţine informaţiile recepţionate în fiecare zi de baza noastră. În raportul publicat în Buletin

nu se spunea decât că toate mesajele receptate de personalul bazei direct de la Casa Albă, Washington, D.C., vor fi prezentate de urgenţă comandantului bazei. Mai mult, conţinutul mesajelor trebuia ignorat, excepţie făcând cazurile în care erau contrasemnate de şeful Organizaţiei Militare a Şefilor de State Majore şi primeau aprobarea comandantului bazei. Problema aceasta am discutat-o cu câţiva dintre colegii cu care lucram pe atunci şi care sunt: sergent David Kasper sergent Leah Aasen dl. Conrado Barrera (angajat civil) d-na Mercedes Grepo (angajat civil)

Mi-amintesc că motivul pentru care eram interesaţi de acest articol era faptul că ne gândeam dacă preşedintele Nixon va demisiona, sau va înfrunta acuzaţiile care îi erau aduse. Apoi, din câte ştiu, Casa Albă nu a mai emis niciun ordin, iar ceea ce a urmat ştie toată lumea.

Declar că am făcut aceste declaraţii de bunăvoie şi că îmi asum responsabilitatea celor declarate mai sus.

DOCUMENT 7 (vezi pagina 371)

William Cooper

B-dul Highland, nr. 1311

Fullerton, California, cod 92632

8 decembrie 1989 Domnule Cooper

Un prieten care locuieşte în Washington mi-a trimis o copie a lucrării dumneavoastră „Guvernul secret, originea, identitatea şi scopul (real) al MJ-12”. La început am avut impresia că este o lucrare ştiinţifico-fantastică. Citind şi restul lucrării am simţit cum mă trece un fior, deoarece lucrarea dumneavoastră conţine o informaţie de care mi-am adus aminte şi care era catalogată „strict-secret”. Din momentul acela am acordat lucrării interesul cuvenit.

Când am citit care este părerea dumneavoastră în legătură cu mesajul trimis de armată ce a precedat demisia preşedintelui Nixon, am rămas foarte surprins. Şi eu l-am văzut. „După receptarea acestui mesaj nu veţi mai executa niciun ordin primit de la Casa Albă. Confirmaţi

recepţia”.

Din câte mi-am dat seama, pot spune că sunteţi un om curajos. Vă felicit. Dacă mai aveţi şi alte informaţii, vă rog să mi le trimiteţi la adresa de mai jos.

Un nou prieten.

DOCUMENT 8 (vezi pagina 372)

1 noiembrie 1990

Bună, Bill.

După felul în care te-am salutat, poţi să-ţi dai seama că sunt un prieten. Apreciez ceea ce faci şi vreau să te ajut. Când voi afla şi alte informaţii care ţi-ar putea fi de folos, ţi le voi trimite. Se pare că ai un talent aparte de a descoperi şi comunica informaţii vitale. Cred că faci un mare serviciu acestei ţări. Mulţumesc şi ţine-o tot aşa.

John Shemson

P.S. Te rog citeşte cu atenţie ultimul paragraf din scrisoare, cel despre Edgar J. Hoover… „Domnul George Bush de la C.I.A.”… 1963.

DOCUMENT 9 (vezi pagina 373)

1 Rosen
2 Liaison
3 Nasca

Data: 29 noiembrie 1963

Către: Şeful Departamentului de Stat pentru Informaţii şi Cercetare

De la: Edgar J. Hoover, director.

Subiect: asasinarea preşedintelui John F. Kennedy, 22 noiembrie 1963

Pe data de 23 noiembrie 1963, la biroul nostru din Miami, Florida a ajuns o informaţie conform căreia Biroului de Coordonare al Afacerilor cubaneze din Miami i s-a adus la cunoştinţă că Departamentul de Stat a aflat că un grup anti-Castro a profitat de situaţia prezentă şi a efectuat un raid neautorizat împotriva Cubei, crezând că asasinarea preşedintelui John F. Kennedy atrage după sine

o schimbare a politicii Statelor Unite, ceea ce nu este adevărat.

Sursele noastre şi informatorii familiarizaţi cu problemele cubaneze din zona Miami au primit informaţii conform cărora sentimentul general al comunităţii cubaneze anti-Castro este de uimire şi, chiar şi cei care nu au fost total de acord cu politica preşedintelui faţă de Cuba, sunt de părere că moartea preşedintelui reprezintă o mare pierdere nu numai pentru Statele Unite, dar pentru întreaga Americă Latină. Aceste surse nu ştiu nimic de existenţa vreunui plan de acţiune neautorizată împotriva Cubei.

Un informator de încredere, care este apropiat unui grup pro Castro din Miami, a informat că membrii grupului se tem ca nu cumva asasinarea preşedintelui să aibă urmări în ceea ce-i priveşte, care ar putea fi reprezentate de măsuri dure de represalii şi, deşi grupul lor este pro Castro, regretă asasinatul.

Informaţiile de mai sus au fost confirmate pe cale orală de dl. George Bush, de la C.I.A. şi de căpitanul William Edwards de la Agenţia de Contraspionaj, pe data de 23 noiembrie 1963 şi receptate de dl. W.T. Forsyth, şeful Biroului.

1 şeful Serviciului de Informaţii al Marinei Militare

DOCUMENT 10 (vezi pagina 374)

Raport: James Milton Parrot

Pe 22 noiembrie 1963, George H.W. Bush, om de afaceri reputat, a informat biroul de la Houston că James Parrot a ameninţat că, dacă preşedintele vine la Houston, îl va omorî. Serviciul Secret de la Houston, Texas, a fost verificat şi s-a descoperit că agenţia avea un raport conform căruia Parrot afirma în 1961 că, dacă va reuşi să se apropie de preşedintele Kennedy, îl va omorî.

DOCUMENTE ORIGINALE

213
CUPRINS
CUVÂNT ÎNAINTE 5
CAPITOLUL 1
EXTRASE DIN ARME TĂCUTE PENTRU RĂZBOAIE SILENŢIOASE 23
INTRODUCERE ISTORICĂ 26
INTRODUCERE POLITICĂ 27
ENERGIA 27
DESCRIERE INTRODUCTIVĂ A ARMEI TĂCUTE 29
INTRODUCERE TEORETICĂ 30
CONCEPTE ENERGETICE GENERALE 30
DESCOPERIREA ENERGETICĂ A DOMNULUI ROTHSCHILD 31
CAPITALUL APARENT – INDUCTOR DE „HÂRTIE” 32
DESCOPERIRE 33
APLICAŢII ÎN ECONOMIE 34
MODELUL ECONOMIC 34
DIAGRAME INDUSTRIALE 35
TREI CLASE INDUSTRIALE 36
CONGLOMERATE 36
MODELUL – E 37
INDUCTANŢA ECONOMICĂ 37
FACTORI INDUCTIVI 38
TRADUCERE 38
RELAŢII ÎN TIMP ŞI OSCILAŢII AUTO-DISTRUCTIVE…38
INDUSTRIA FAMILIALĂ 41
MODELE FAMILIALE 41
TESTUL DE ŞOC ECONOMIC 42
INTRODUCERE ÎN AMPLIFICATORII ECONOMICI 43
LISTĂ CU CONSUMATORI DE PUTERE 44
STUDIEREA ACTELOR ŞI HÂRTIILOR PERSONALE 44

OBICEIURI – PROGRAMĂRI 45
INFORMAŢII NAŢIONALE 47
LISTĂ DE CAPACITĂŢI 47
TABEL DE STRATEGII 48
DIVERSIUNEA, STRATEGIA PRIMARĂ 49
REZUMATUL DIVERSIUNII 50
CONSIMŢĂMÂNTUL, PRIMA VICTORIE 51
AMPLIFICAREA SURSELOR ENERGETICE 52
LOGISTICĂ 53
PÂNTECUL ARTIFICIAL 53
STRUCTURA POLITICĂ A UNEI NAŢIUNI – DEPENDENŢA 54
ACŢIUNE – OFENSIVĂ 54
RESPONSABILITATEA 55
REZUMAT 55
ANALIZE SISTEM 56
RECRUTAREA (pentru serviciul militar) 56
CONSTRÂNGEREA 58
CAPITOLUL 2
SOCIETĂŢI SECRETE ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ 61
CAPITOLUL 3
JURĂMÂNTUL DE INIŢIERE ÎNTR-UN ORDIN SECRET NEIDENTIFICAT 97
JURĂMÂNTUL 98
TRATATUL SECRET DE LA VERONA 101
1916 102
SENATUL CONGRESULUI 102
CODUL DIPLOMATIC AMERICAN, 1778 – 1884 102
CAPITOLUL 5
LA REVEDERE, S. UA 107
BUN VENIT NOII ORDINI MONDIALE 107
BALANŢA PUTERII 108
MOUNT WEATHER 114
CAPITOLUL 6

H.R. 4079 & FEMA – AGENŢIA 19 DE DIRECŢIONARE ÎN
CAZ DE URGENŢĂ 119
FEMA 120
H.R. 4079 123
URGENŢĂ NAŢIONALĂ: PRELUARE TOTALĂ 124
CAPITOLUL 7
LEGEA ÎMPOTRIVA ABUZULUI DE DROGURI 131
1988 131
H.R. 5210 131
L.P. 100 – 690 131
mr
CAPITOLUL 8
ANATOMIA UNEI ALIANŢE 135
CAPITOLUL 9
LECŢII DIN LITUANIA 153
EXPLICAŢIE 154
LECŢII DIN LITUANIA 154
CAPITOLUL 10
LOVITURA DE GRAŢIE 157
FUNDAL 158
CONFIRMAREA LOVITURII 158
CAPITOLUL 11
GUVERNUL SECRET 163
PERSPECTIVĂ 164
GUVERNUL SECRET. 164
MEMBRII GRUPULUI DE STUDIU 179
CAPITOLUL 12
TRĂDARE LA NIVEL ÎNALT 195
CONSTITUŢIA STATELOR UNITE 196
NU CUMVA AM ADERAT DEJA LA UN GUVERN MONDIAL? 196
AMENDAMENTUL BRICKER, PRIN INTERMEDIUL CĂRUIA ACEASTĂ SITUAŢIE S-AR FI SCHIMBAT, NU A FOST VOTAT. 200

CAPITOLUL 13
PROTOCOLUL ÎNŢELEPŢILOR DIN ZION 205
PROTOCOLUL ÎNTÂLNIRILOR BĂTRÂNILOR ÎNŢELEPŢI DIN ZION 206
PROTOCOLUL NR. 1 206
PROTOCOLUL NR. 2 211
PROTOCOLUL NR. 3 212
PROTOCOLUL NR. 4! 215
PROTOCOLUL NR. 5 216
PROTOCOLUL NR. 6 218
PROTOCOLUL NR. 7 220
PROTOCOLUL NR. 8 221
PROTOCOLUL NR. 9 222
PROTOCOLUL NR. 10 223
PROTOCOLUL NR. 11 227
PROTOCOLUL NR. 12 229
PROTOCOLUL NR. 13 230
PROTOCOLUL NR. 14 231
PROTOCOLUL NR. 15 236
PROTOCOLUL NR. 16 237
PROTOCOLUL NR. 17 239
PROTOCOLUL NR. 18 241
PROTOCOLUL NR. 19 241
PROTOCOLUL NR. 20 247
PROTOCOLUL NR. 21 248
PROTOCOLUL NR. 22 249
PROTOCOLUL NR. 23 250
APPENDIX A
DOCUMENT 1 (vezi pagina 308) 252
DOCUMENT 2 (vezi pagina 309) 253
DOCUMENT 6 (vezi pagina 313) 253
DOCUMENT 7 (vezi pagina 314) 255
DOCUMENT 9 (vezi pagina 316) 256
APPENDIX B – OZN-uri
DOCUMENT 1 (vezi pagina 326) 264

DOCUMENT 2 (vezi pagina 333) 269
DOCUMENT 3 (vezi pagina 339) 271
DOCUMENJ 4 (vezi pagina 343) 273
DOCUMENT 5 (vezi pagina 344) 274
DOCUMENT 6 (vezi pagina 347) 279
DOCUMENT 7 (vezi pagina 352) 285
APPENDIX C – IMPLANTURI EXTRATERESTRE
DOCUMENT 1 (vezi pagina 353) 287
DOCUMENT 2 (vezi pagina 354) 288
DOCUMENT 3 (vezi pagina 355) 290
APPENDIX D – SIDA 292
DOCUMENT 1 (vezi pagina 356) 292
DOCUMENT 2 (vezi pagina 358) 295
APPENDIX E – NOUA ORDINE MONDIALĂ 296
DOCUMENT 1 (vezi pagina 359) 296
DOCUMENT 2 (vezi pagina 364) 300
DOCUMENT 3 (vezi pagina 367) 302
DOCUMENT 4 (vezi pagina 368) 302
DOCUMENT 5 (vezi pagina 369) 302
DOCUMENT 6 (vezi pagina 370) 303
DOCUMENT 7 (vezi pagina 371) 304
DOCUMENT 8 (vezi pagina 372) 305
DOCUMENT 9 (vezi pagina 373) 305
DOCUMENT 10 (vezi pagina 374) 306

EDITURA ELIT
recomandă cititorilor săi

Anne şi Serge Golon – Boileau Narcejac – Alexandre Dumas – John Le Carré – Norman Mailer – J/R. R. Tolkien – Dr. Li Zhisui – David Wise – Steven Zăloga – Mark Aarons, – John Loftus

Angelica şi Drumul spre Versailles Văduvii, Viperele Umbra destinului Tainicul Pelerin Adevăraţii duri nu dansează Povestea unui Hobbit Viaţa particulară a preşedintelui Mao Nightmover – Cea mai înaltă trădare

Ţinta: America

Filiera Şobolanilor

Peter Tompkins,

Christopher Bird

Carl Sagan

Richard Lourie

Richard Preston

George Lucas

Serena Roney-Dougal

Dan Mirahorian

Miron Ciho James Clavell Anne şi Serge Golon Dr. Kedar N. Prasad

Harry Oldfield, Roger Coghill Chase Revel

M. M. Kaye William Golding Eric V. Lusbader Robert Ludlum Goebbels Warner Smith Gen. Walter Warlimont Svetlana Alliluiyeva Earl Mindell Otto Skorzeny Irwin Shaw

Viaţa secretă a plantelor

Balaurii Raiului Vânătoarea Diavolului Zona Fierbinte, EBOLA un virus mai periculos decât SIDA

Războiul Stelelor Ştiinţă şi magie Comentariul la Misterul UMMO

Caiete de egiptologie GAI-JIN

Angelica şi Regele Soare Vitaminele în prevenirea şi tratamentul cancerului Faţa nevăzută a creierului

Medicamente miraculoase

Pavilioane îndepărtate la capătul lumii Ninja Alb Al Patrulea Reich Jurnal

Comando CIA Al Treilea Reich Tatăl meu, Stalin Biblia vitaminelor Misiuni Secrete Pâinea pe ape

Editura Elit, una dintre cele mai „selective edituri, publicând numai autori dintre cei mai renumiţi şi lucrări politice, istorice şi beletristice de cea mai bună calitate, vă oferă condiţii foarte avantajoase pentru achiziţionarea de cărţi.

Comenzile se pot face şi la sediul Editurii Elit, str. Gheorghe Doja nr. 141, cod 2000, Ploieşti, telefon 044 – 126340. Pentru comanda unui singur exemplar ramburs cititorii vor beneficia de o reducere de 10%, de la trei exemplare reducerea va fi de 15%, peste 10 exemplare se va aplica o reducere de 20%.

Cheltuielile de expediţie vor fi suportate de editură.

MULTIPRINT Tipografia MULTIPRINT laşi

Str. Sf. Lazăr 49, Iaşi 6600 tel: 032 230060 tel/fax: 032 211225, 211252

A *mm* William Cooper W57 PUTU NEVĂZUTĂ 1 LUMII

V1 SOCIETĂŢI SECRETE

Extratereştrii au manipulat şi/sau au condus rasa umană prin intermediul a numeroase şi diferite societăţi secrete, religioase, magice, prin intermediul vrăjitoriei şi al ocultismului.

Consiliul pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală controlează complet tehnologia extraterestră şi economia naţiunii. Eisenhower a fost ultimul preşedinte căruia i s-a prezentat situaţia reală.

Baza de pe Lună a fost fotografiată şi filmată de astronaut» de pe Apollo. Cupole, spirale, structuri înalte, rotunde, cu aspect de siloz, vehicule uriaşe în formă de T. şi nave extrem de mari. Este o bază creată de SUA în colaborare cu URSS.

Am fotografii oficiale N.A.S.A. în 1969, pe baza lunară a avut loc o confruntare între ruşi şi americani.

Sovieticii au încercat să preia controlul bazei. Americanii au reuşit să reinstaureze ordinea, dar nu înainte de a fi omorâţi 66 de oameni.

În 1963, Preşedintele Kennedy a dat un ultimatum membrilor Majesty Doisprezece, pe care i-a informat că în anul următor intenţionează să dezvăluie poporului american prezenţa extratereştrilor. Decizia lui a strecurat

frica în inimile celor care erau răspunzători. Asasinarea lui a fost ordonată de Comitetul Politic, iar ordinul executat de agenţii din Dallas. Preşedintele John F. Kennedy a fost asasinat de un agent al serviciului secret, iar actul este vizibil în filmul lui Zapruder.

EDITURA ELIT

1 Ziua tuturor sfinţilor sau Ziua Recunoştinţei fac rei-ractory to the.<minunol… etcal» nu îne>apeuţ>e prekwti,» up<S’îN”.

tiefienif to marintatn Our rylativ muNjam

% 3. A l«! (r, oram” lo-ea pore the te-a-lh» luy ** în e could ba completed în apipir-xMat» ly ’6 yeafv at. H» „total cost of *

A. it w< & utd be Very dittic vi lli io Wbtiiiâsh such a program. Molaeular blolofy ia a raiauve-y *n*-w scitftet. There are Aot many hi-hly competent’s «t» ntâst» iivthe fteld. atmont all ara în univaraâty la hora tor leş., ana în «y ar «s.en «rily arj-quarcly iuppărt-o from se» irc? s Other thŞft DOD. Hâweter, jţ wa-i troF» şâ4 ffe<l po» s» b! e to iniţiate an adaquat» profram throufb tha National Acaderhy of şcă «neff. National R>cer «h Couocil t. NAS-NRC).

The martar was disettfwd with the Nas-NE. and tis-ntatâv* tfians «*m* made to iniţiat* the prugram. How» erdtertijwing funda iih C8. frowin* of the (? Ş program, and o ar re & uctenţe to Involve tnanală NRC» n fgeft a t’on. imvmlil e «dea» or h «» p i» d u* în porepon» îl *for* rh* pa» r 2 v-ar*.